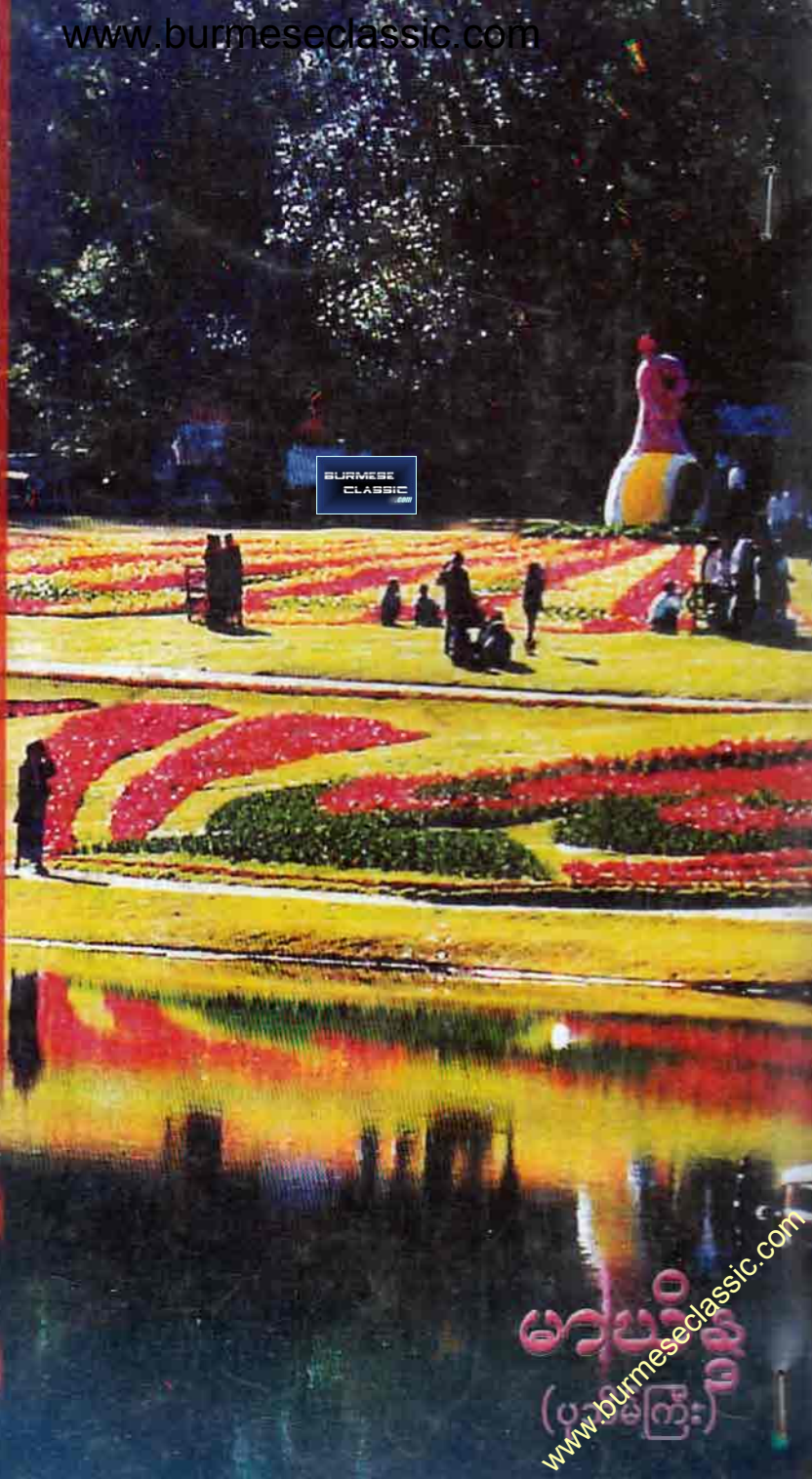

မြန်မာ့
အလင်း
ဂျာနယ်

BURMESE
CLASSIC

“ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း”

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	➤	၃၁၀၀၉၁၁၂၀၈
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်	➤	၃၁၀၀၈၇၁၂၀၈
အတွင်းနှင့် မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်	➤	ဦးကြည်စင်(၀၄၆၁၅) လဲ့လဲ့မွန်ပုံနှိပ်တိုက် အမှတ်(၁၅၈)၊ ၄၅လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။
		
ထုတ်ဝေသူ	➤	ဦးကျော်ဟင်း ယုံကြည်ချက်စာပေတိုက် အမှတ်(၁၁၁)၊ ၃၃လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းဒီဇိုင်း	➤	အောင်မျိုးထွန်းကျော်
ပုံနှိပ်ခြင်း	➤	ပထမအကြိမ် မတ်လ၊ ၂၀၀၉ခုနှစ်
အုပ်ရေ	➤	၅၀၀
တန်ဖိုး	➤	၃၀၀၀ကျပ်
ဖြန့်ချိရေး	➤	စာရေးသူမှပိုင်

ကျေးဇူးစကား

ပန်းပွင့်သစ္စာအမည်ဖြင့် ကျွန်တော်၏ အမျိုးသားနိုင်ငံရေးနောက်ခံဝတ္ထုရှည်စာမူကို အောင်မြင်စွာထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဤစာမူဖြစ်ပေါ်လာရေးအတွက်ပြင်ဦးလွင်(မေမြို့)တွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ဝန်ထမ်းအဖြစ်အမှုထမ်းခဲ့စဉ်က အဖြစ်အပျက်များနှင့် ဂျပန်ဇာတ်ကားလတ်တစ်လျှောက်လုံးပြင်ဦးလွင်(မေမြို့)နောင်ခမ်းကြီးကျေးရွာသို့တိမ်းရှောင်စဉ် ဖာလတွင်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အင်္ဂလိပ်သူလျှို့ဝှက်ယောက်အကြောင်းအိပ်ယာဝင်ပုံပြင် သဖွယ်ပြောပြခဲ့သော ကျေးသားဖခင်ကြီးဦးမောင်မောင်၊ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက အဆော့သန်သောကျွန်တော်မှာ ပြင်ဦးလွင်(မေမြို့)တစ်ခွင်နေရာစုံသွားလာဆော့ကစားနေသည့် တိုင်အမြဲအလိုလိုက်ခဲ့သည် မွေးသားမိခင်ကြီးဒေါ်ပွေးတို့အား ရှိခိုးကန်တော့ပါသည်။

အနန္တကျေးဇူးရှင်ဆရာများထဲတွင် လူဖြစ်အောင်ဟောကြားဆုံးမတော်မူခဲ့သော သုတဗုဒ္ဓ မင်းကွန်းတိပိဋကဓရ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက ဘဒ္ဒန္တဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ၊ ပဋိပတ္တိအကျင့်များသင်ကြားပြသပေးတော်မူသော ဆားတောင်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပညာဏိက၊ အမြဲမပြတ်အနီးကပ်ဆုံးမပေးတော်မူသောမြကျောက်ဆရာတော်မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓမ္မဘဒ္ဒန္တဓမ္မာစာရ၊ မဟာဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာပညာရပ်များနှင့် လောကီအတတ်ဖြင့်စေတီတော်တည်ခြင်းဆိုင်ရာပညာရပ်များကိုသင်ကြားပြသခဲ့သောရွှေပေါ်ကျွန်းဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တဇေယျသိဒ္ဓိဓမ္မညာဏိကနှင့်ရသေ့ကြီးအဘဦးအောင်မြင့်တို့ကိုလည်းရိုသေစွာရှိခိုးကန်တော့ပါသည်။

သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖြစ်ရပ်တည်နိုင်ရန်ကူညီထောက်ပံ့ပေးခဲ့ကြသော ရတနာပုံနေ့စဉ်သတင်းစာ၊ မန္တလေးနေ့စဉ်သတင်းစာများမှ အယ်ဒီတာများ၊ သတင်းထောက်များ၊ ဦးခင်မောင်ရီ(ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ အထွေထွေအုပ်ချုပ်ရေးဦးစီးဌာန၊ တချင်ပြည်နယ်)၊ ဦးဘုန်းတင်(ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ဆည်မြောင်းဦးစီးဌာန၊ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း)၊ ဦးအောင်အောင်စိုး(ဦးစီးမှူး၊ ဆည်မြောင်းဦးစီးဌာန၊ မန္တလေး)တို့အားအထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။

စာရေးဆရာမေမြို့ချစ်ဆွေနှင့် ဤစာမူအားစာပေစိစစ်ရေးသို့ရောက်အောင် တင်ပေးသော မောင်ဖူလုံ(ပုသိမ်ကြီး)၊ နိုင်ငံရေးစာပေအဖြစ် သမိုင်းနောက်ခံစာမူဖြစ်သောကြောင့် အမှားအယွင်းနည်းပါးစေရန် မေတ္တာစေတနာဖြင့် စာမူဖတ်ပေးကြသော ဆရာညီစေမင်း၊ ဆရာညီပုလေးတို့ကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်းမှတ်တမ်းတင်ပါသည်။

“ကတညုတ ကတဝေဒီ၊ ဒုလ္လဘော ပုဂ္ဂလော လောကသ္မိ”

မာဃိန္ဒ၊ ပုသိမ်ကြီး

အမျှတ

စာရေးသူသည် စာဖတ်သူဘဝဖြင့် စာပေဘဝကိုဖြတ်သန်းခြင်းကဘဝတွင်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့သည်။ စာပေဘဝဖြတ်သန်းရာတွင် သူရဲကောင်းဇာတ်ကောင်၊ စံပြဇာတ်ကောင်များ၏ စရိုက်ကိုနှစ်သက်သည်။

ကမ္ဘာ့စာပေတွင်ထင်ရှားသော နီကိုလေဩစထရေစကီး၏ “သံမဏိသူရဲကောင်း” ဝတ္ထုရှည်ကြီးထဲက ပေဘယ်လ်ကော်ချင်ဇာတ်ကောင်၏ သံမဏိစိတ်ဓာတ်ကိုကြိုက်သည်။ မြန်မာ့သမိုင်းတွင် အလွန်ထင်ရှားသော စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလ၊ မြဝတီမင်းကြီးဦးစ၊ သမိန်ဘရမ်း၊ လဂွန်းအိမ်၊ မင်းရဲကျော်စွာစသောမြန်မာစစ်သူရဲကောင်းတို့၏ စံပြုထိုက်သော ဂုဏ်ရည်များကိုနှစ်ခြိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့စာဖတ်သူဘဝဖြတ်သန်းစဉ်က သူရဲကောင်းဇာတ်ကောင်များသည် စာအုပ်စာပေများထဲတွင် စစ်သမိုင်းကျမ်းများအဖြစ်မှတ်တမ်းများရှိပြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့စာဖတ်ခြင်းနှင့် ယခုခေတ်လူငယ်များ၏ စာဖတ်ခြင်းသက်တမ်းက ကွာခြားခဲ့ပြီ။ အချိန်ကာလနှင့် သမိုင်းနောက်ခံအများကြီးပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။

သမိုင်းတွင်အမှန်တကယ်ရှိခဲ့သော သူရဲကောင်းများကို သူတို့မသိ၊ ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်ကကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့သော စံပြဇာတ်ကောင်များကို လူငယ်စာဖတ်သူများမသိနိုင်ပြီ။

ကျမ်းစာပေ၊ သုတစာပေများသည် စာကြည့်တိုက်များ၊ ပြတိုက်များထဲတွင်အိပ်မောကျနေပြီ။ ပညာရှင်များ၊ သုတေသနပြုသူများအတွက်သာ တန်ဖိုးကြီးမားသည်။ လူငယ်အများစုက ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းများကိုနှစ်သက်နေပြီ။ ခေတ်ကရသစာပေကိုအလိုရှိကြသည်။ ရသစာပေကားအထွက်နည်းလှသည်။

သို့အတွက်စာရေးသူသည် မြန်မာလူမျိုးတို့၏ စစ်သမိုင်းကာလဖြတ်သန်းမှုကို ယခုလူငယ်များသိစေချင်သည်။ ဖတ်စေချင်သည်။ သမိုင်းကျမ်းကြီးများကို လူငယ်တွေကမဖတ်ချင်။ မဖတ်နိုင်။ လူငယ်များအတွက်မြန်မာ့သမိုင်းတွင်ထင်ရှားသောစစ်သူရဲကောင်းများ၏ အကြောင်းကိုရသစာပေဟန်ဖြင့်ရေးသားချင်စိတ်ဖြစ်မိသည်။

ထို့ကြောင့်ဆင်ဖြူရှင်လက်ထက် မြန်မာ့တပ်မတော်၏ သူရဲကောင်းပီသသောပုံကိုများကို လူငယ်များသိစေချင်သည်။ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုကာလ၊ တပ်မတော်သားများ၏ သူရဲကောင်းပီသမှုကိုရသစာပေအဖွဲ့ဖြင့်လူငယ်များကိုဖော်စေချင်သည်။

တရုတ်ဖြူကျူးကျော်မှုကို မြန်မာ့တပ်မတော်သားများနှင့်အတူ အသေခံတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသော အောင်ဆန်းသူရိယာဘွဲ့၊ သီဟသူရဘွဲ့၊ ရကြသော အမှတ်(၄)ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ ခေါ်ရခါးလူမျိုး ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း၊ ဗဟာဒူးစသောသူရဲကောင်းများကို ကျွန်တော်တို့ဝတ္ထုတွင်ဇာတ်ကောင်များအဖြစ်ရေးချင်စိတ်ဖြစ်ရသည်။

ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ ပုသိမ်ကြီးမြို့နယ်တွင် ခ.လ.ရ(၄)တပ်ရင်းရှိသည်။ ထိုတပ်ရင်းခန်းမဆောင်ကြီးထဲ၌ သူရဲကောင်းဘွဲ့ ရရှိသူများ၏ အမည်စာရင်းများကိုမှတ်တမ်းတင်ဖော်ကွန်းရေးထိုးထားသည်။ စာရေးဆရာမေမြို့ချစ်ဆွေကလည်း မြန်မာပြည်ဖွားခေါ်ရခါးဟူသော စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးသားထုတ်ဝေထားသည်ကိုဖတ်ဖူးသည်။

ကမ္ဘာတွင်သစ္စာရှိသော လူမျိုးအဖြစ် ကမ္ဘာသမိုင်းပညာရှင် စစ်ပါရဂူများကမှတ်တမ်းတင်ထားသော သူတို့အကြောင်းကိုကျွန်တော်ဝတ္ထုထဲတွင်ရေးဖွဲ့ချင်စိတ်ဖြစ်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက် ကိုသန့်စင်ကိုလည်း အမျိုးပျက်စေသည့်ကာမဂုဏ်နှင့်အချစ်ကိုသာဦးစားပေးသော သစ္စာမဲ့သောအမျိုးသားသစ္စာဖောက်ဇာတ်ကောင်အဖြစ် ဖန်တီးချင်။

လောကသစ္စာတရားထဲတွင် ရာသီအလိုက်ပွင့်သော ပန်းပွင့်များက လူသားတို့ထက် သစ္စာရှိကြသည်။ ပန်းပွင့်များကားရာသီအလိုက်သာပွင့်ကြသည်။ ဗီဇမျိုးရိုးကို ထိန်းသိမ်းထားကြသည်။ မျိုးရိုးဗီဇကိုဖျက်ဆီးသော သစ္စာမဲ့စွာပွင့်လာသော ပန်းများကိုမဖူးစေချင်။ ဗေဒစေချင်။ သစ္စာမဲ့သောပန်းများပွင့်သောအခါ အမုန်းတရား၊ အာယာတတရားများသာ လောကကိုလွှမ်းမိုးတတ်သည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် တည်ငြိမ်မှုကိုပျက်ပြားစေသည်။

ထို့ကြောင့်စာရေးသူသည် လူငယ်မျိုးဆက်သစ်များအတွက် မြန်မာ့သူရဲကောင်းတပ်မတော်သားများနှင့် အမျိုးသားရေးကိုဘယ်သောအခါမှသစ္စာမဖောက်သော သူရဲကောင်းဇာတ်ကောင်များအကြောင်းကို ပန်းပွင့်သစ္စာဟူသောရသစာပေဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဓွေးဖွားခြင်းဖြစ်ပါလေ၏။

မာယိန္တ၊ ပုသိမ်ကြီး

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ ဦးထွန်းခင်ဖြစ်ပြီး၊ ၁၉၄၈ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၀ရက်တွင် အဘဦးမောင်မောင်၊ အမိ
ဒေါ်ပွေးတို့က ပြင်ဦးလွင်မြို့(မေမြို့)တွင်မွေးဖွားသည်။ သားသမီးရှစ်ယောက်တွင် အငယ်ဆုံးသား
ဖြစ်သည်။ မေမြို့ခဲလယ်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၊ ပြည်တော်သာခေတ် အမှတ်-၁ အခြေခံပညာ
အလယ်တန်းကျောင်းတွင်ပညာသင်ယူခဲ့သည်။ ၁၉၅၅ခုနှစ်တွင် ပုသိမ်ကြီး အခြေခံပညာအလယ်တန်း
ကျောင်းတွင် ဆက်လက်ပညာသင်ယူခဲ့သည်။

တောင်သူလယ်သမားဘဝဖြင့် အနှစ် ၂၀ခန့်နေထိုင်ခဲ့ပြီး၊ ထိုအချိန်များတွင် ပုသိမ်ကြီးမြို့နယ်
မြို့မစာကြည့်တိုက်၌ စာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ်ဆောင်ရွက်နေခဲ့သည်။

၁၉၇၀ပြည့်လွန်နှစ်များတွင် ဟံသာဝတီသတင်းစာ၌ သတင်းဆောင်းပါးများ ရေးသားပေးပို့ခြင်း
ဖြင့် စာဖတ်သူဘဝကိုဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ ၁၉၉၃ခုနှစ်တွင် ရတနာပုံနေ့စဉ် သတင်းစာ၏ မြို့နယ်သတင်း
ထောက်အဖြစ်ဆောင်ရွက်သည်။ ထိုနှစ်မှစတင်၍ ပထမအကြိမ် စာပေညီလာခံကိုယ်စားလှယ် ဗဟို
ဦးစီးအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် လေးနှစ်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၉၆ခုနှစ်တွင် ပုသိမ်ကြီးမြို့နယ်မှ ထုတ်ဝေသော
ရွှေမင်းဂံမဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေရေး တွင်အတွင်းရေးမှူးအဖြစ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ မန္တလေးတိုင်း မိခင်နှင့်
တလေးစောင့်ရှောက်ရေးအသင်းမှထုတ်ဝေသော မေတ္တာရှင်မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့တွင်
အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ၂၀၀၂ခုနှစ်အထိ ခြောက်နှစ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

စာပေဆုများအဖြစ် ၁၉၉၆ခုနှစ်တွင် ရတနာပုံနေ့စဉ်သတင်းစာမှ 'စိတ်ပါဝင်စားစွာဆောက်ရွက်
သော' အကောင်းဆုံးသတင်းထောက်ဆု၊ ၂၀၀၀ခုနှစ်တွင် 'မိုးနှင့်သစ်ပင်' ဝတ္ထုတိုဖြင့် မေတ္တာရှင်မဂ္ဂဇင်း
ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲ နှစ်သိမ့်ဆု၊ ၂၀၀၄ခုနှစ်တွင် 'ထိပ်ဆုံးမှာချိတ်ထားမယ်' ဝတ္ထုတိုဖြင့် ၁၅ကြိမ်မြောက်
အမျိုးသားရေးဆောင်ပုဒ် ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲ ပထမဆု၊ ၂၀၀၅ခုနှစ်တွင် 'ရွှေနိုင်ငံသူရဲကောင်းများ' ဝတ္ထုတိုဖြင့်
နှစ်ဝပြည့်တပ်မတော်နေ့ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲ နှစ်သိမ့်ဆုရရှိခဲ့သည်။

ယခုပန်းပွင့်သစ္စာဝတ္ထုမှာ စာရေးသူ၏ ပထမဆုံးဝတ္ထုရှည်ဖြစ်၍ တစ်နှစ်ခန့်အချိန်ယူရေးသား
ခဲ့သည်။

ပထမပိုင်း

မုန်တိုင်းလေငြိ

၁၉၄၂ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၄ရက် နံနက် ကိုးနာရီ

မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်) စိမ်းလဲဂေဟာခြံကြီးသည်နှင့်မူန့်များနှင့် အတူအေးစက် ငြိမ်သက်နေသည်။ ခြံကြီးအတွင်းစည်းရုံး တစ်လျှောက်တွင် ချယ်ရီပန်းများပင်လုံး တွတ်ပွင့်နေသည်မှာ ချယ်ရီပန်းတောအုပ် ကြီးနှင့်တူသည်။ ခြံကြီး၏အကျင်အဝန်းက လည်း ဆယ်ဧကပတ်လည်ခန့်ရှိသည်။ ချင်ရီပင်နှင့် အတူအလွန်မြင့်မားသော ခါတော်မီအပင်ကြီးများကလည်း ခြံကြီး အားပိုမိုငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စေပါ၏။ နေ ကြာရိုင်းပင်များနှင့် စိန်နပန်ချုံများဝန်းရံ ထွက်ရှိ၏။ ခြံကြီးတစ်ခုလုံးကိုသံဆူးကြိုး များဖြင့်ကာရံထား၏။ ဝင်းတံခါးကိုလည်း အသားတံခါးဖြင့်ခိုင်မာစွာကာရံပိတ်ဆို့ ထားသည်။ ဝင်းတံခါးပေါက်မှလှမ်းကြည့် သွင်တစ်ထပ်တိုက်ကလေးသည်ဝင်း၏အ ထယ်တဟိုတွင်တည်ရှိသည်။ အဝင်လမ်း၏ ဝဲဘာတွင်လည်း ချယ်ရီပင်များကပင်လုံး တွတ်ပွင့်နေသည်။ တစ်ထပ်တိုက်မီး ထင်းဖိုခေါင်းတိုင်မှမီးခိုးငွေ့များဝေဝေဝဲဝဲ ထွက်နေသည်။ မီးလင်းဖိုခေါင်းတိုင်မှ

မီးခိုးများထွက်နေ၍ အိမ်ရှင်မိသားစုများ နံနက်ခင်းအအေးဒဏ်ကို မီးလုံဖြေဖျောက် နေကြဟန်တူသည်။ ထိုအချိန်မြို့ပတ်လမ်း မှအရေးကြီးသောဟန်ဖြင့်ခပ်သုတ်သုတ် လမ်းလျှောက်လာသော လူငယ်တစ်ဦး စိမ်းလဲဂေဟာခြံကြီးဝင်းတံခါးပေါက်သို့ ရောက်လာသည်။ စိမ်းလဲဂေဟာခြံကြီး၏ ဝင်းတံခါးပေါက်မှ ခြံကြီးအတွင်းသို့လှမ်း မျှော်ကြည့်နေသည်။ လူငယ်သည် အရပ် မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တောင့်တင်း ခိုင်မာသည်။ ဗြိတိသျှစစ်ယူနီဖောင်းကို ဝတ်စုံပြည့်ဝတ်ဆင်ထားပြီး စစ်လွယ်အိတ် ကိုကန့်လန့်ဖြတ်လွယ်ထားသည်။

မျက်ခုံးမွှေးထူထူ၊ နှာတံချွန်ချွန်၊ အ သားအရည်ဝါဝါနှင့်လူငယ်စစ်သားသည် ဂေါ်ရခါးဦးထုပ်ကိုဆောင်းထားပါ၏။ ဝင်း တံခါးဝတွင်ဝင်တံခါးကိုဖွင့်ဝင်သွားရ ကောင်း၏မကောင်း၏စဉ်းစားရင်းလူး လားတုံ့ခေါက်လျှောက်လျက်ရှိနေပါ၏။

အရေးကြီးသောကိစ္စ၊ မဖြစ်မနေတွေ့ ရမည့်ကိစ္စ။ အချိန်ကလည်းသူ့အတွက် အရေးကြီးနေသည်။ သူ့ဘာပါလာသော လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ပစ္စည်းကိုယုံကြည်စွာ ဖြင့်အပ်နှင်းထားခဲ့ချင်သည်။

လူးလားတို့ခေါက်စိတ်လှုပ်ရှားနေသောလူငယ်သည် နောက်ထပ်တစ်ဖန်ခြံဝင်းကြီးအတွင်းကိုလှမ်း၍ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဝင်းတံခါးဝမှာပင်သူနာရီဝက်ခန့်ကြာသွားသည်။

မကြာမီတိုက်ကလေးထဲမှ အသက် ၅၀ခန့်လူကြီးတစ်ယောက်ခြံဝင်းအတွင်းဆင်းလာသည်။ လူငယ်သည်ဝင်းတံခါးပေါက်အပေါ်ခေါင်းပြု၍ထိုလူကြီးကိုလှမ်း၍ခေါ်လိုက်သည်။

“ဦးလေး... ဦးလေး... ကျေးဇူးပြုပြီးကျွန်တော်ခြံထဲဝင်လာပါရစေ”

လူငယ်၏အသံကိုကြား၍ တိုက်ရှေ့မှလူကြီးသည်တိုက်အတွင်းသို့ပြန်ဝင်သွားသည်။ မကြာမီပြန်ထွက်လာပြီး လူငယ်ရှိရာဆီသို့လျှောက်လာသည်။ ခြံဝင်းတံခါးဝတွင်ရပ်နေသည့်လူငယ်ကိုအကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တာဝန်နဲ့လာခဲ့တာပါ။ ဗြိတိသျှစစ်တပ် ဗာမားရိုင်ဖယ်တပ်ရင်းက တပ်သားဗဟာဒူးပါ”

လူကြီးက ခြံဝင်းတံခါးပေါက်သော့ကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် တိုက်ရှိရာသို့ခေါ်သွားသည်။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းရှိ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ လူငယ်သည်သူလွယ်

ထားသောစစ်လွယ်အိတ်အတွင်းမှစာရွက်များကိုထုတ်၍ -

“ကျွန်တော်တို့တပ်အိန္ဒိယဘက်ကိုဆုတ်ခွာတော့မှာပါ။ ဒါကြောင့်ဒီမြို့မှာ ယုံကြည်စိတ်ချရမယ့်ဦးလေးဆီကိုလွှတ်လိုက်လို့ ကျွန်တော်လာခဲ့တာ။ ဦးလေးက ဦးမောင်မောင်ခေါ် ချတ္တရီဟုတ်ပါသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ဦးနာမည်မောင်မောင်ပါ။ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးမို့ ချတ္တရီလို့လည်းခေါ်ပါတယ်”

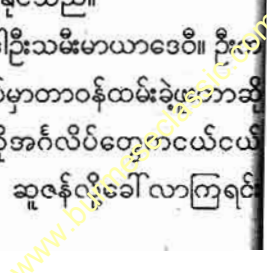
ထိုစဉ်မိန်းခလေးတစ်ဦးသူတို့ရှိရာဧည့်ခန်းသို့ရောက်လာသည်။

“လက်ဖက်ရည်လေး သုံးဆောင်ပါဦး”

ထိုနောက်ကုလားထိုင်တွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

လူငယ်က တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးမှာ မျက်ခုံးမွှေးကောင်းကောင်း၊ နှာတံချွန်ချွန်၊ အသားအရည်က ဝါဝင်းချောမွတ်လျက်။ နဖူးတည့်တည့်တွင် အနီမှတ်ကလေးတို့ထားသည်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူမကိုအပျိုစင်မိန်းခလေးဖြစ်ကြောင်းသိနိုင်သည်။

“လူလေးဒါဦးသမီးမာယာဒေဝီ။ ဦးလာဗြိတိသျှစစ်တပ်မှာတာဝန်ထမ်းခဲ့ဖူးတာဆိုတော့ သမီးကိုအင်္ဂလိပ်တွေကငယ်ငယ်လေးတည်းက ဆူဇန်လို့ခေါ်လာကြရင်

ငယ်နာမည်မာယာဒေဝီအစား ဆူဇန်လို့ပဲ တွင်နေတော့တာ”

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဗဟာဒူးပါ။ တွန်တော်လည်းဂေါ်ရခါးလူမျိုးပါပဲ”

လူငယ်သည် သူယူလာသောစာရွက် များကိုဦးမောင်မောင်ဆီသို့ကမ်းပေးလိုက်ပြီး

“ဦးဆောင်ရွက်ရမယ်ကိစ္စတွေရေး ထားပါတယ်။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ မို့လို့ပျက်ဆောင်ရွက်ရမယ်လို့ အထက်က ညွှန်ကြားလိုက်ပါတယ်။ မကြာမီဂျပန်တပ် တွေမြန်မာပြည်ကိုရောက်လာတော့မှာပါ။ စင်္ကာပူခံတပ်ကြီးလည်းကျသွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့စစ်တပ်အိန္ဒိယ ဘက်ဆုတ်ရတော့မယ်။ ဗြိတိသျှအစိုးရက သူတို့ထွက်ခွာမီ ယုံကြည်စိတ်ချရပြီးသစ္စာ ရှိမယ်လို့တွေ့ကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ တာဝန်ပေးတဲ့သဘောပါ။ ကျွန်တော့်မှာ အရေးကြီးတဲ့အခြားတာဝန်တွေရှိနေသေး တဲ့အတွက် ခွင့်ပြုပါဦးလေး။ ဆူဇန်ကျွန် တော်သွားပါဦးမယ်”

လူငယ်သည်ထိုသို့ပြောပြီးသူ၏ လွယ် အိတ်ကိုပွတ်သပ်နေသည်။ လေးနက်စွာ စဉ်းစားပြီးသက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်မှတ် ထုတ်လိုက်သည်။

“ဦး . . . ကျွန်တော့် ဘိုးဘွားပိုင် ပစ္စည်းတွေကိုလည်းဦးတို့ဆီမှာပဲအပ်ထား

ခဲ့ချင်ပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို စစ်လွယ်အိတ်အ တွင်းမှ ကတ္တီပါအနီစဖြင့်ပတ်ထားသော အရာ တစ်ခုကိုထုတ်လိုက်သည်။ ကတ္တီပါ စကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ဖန်ပေါင်းချောင်ဖြင့် ထည့်ထားသည့် အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ် ဆူကိုသူ၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ရိုသေစွာတင် လိုက်သည်။ ရုပ်ပွားတော်မှာ ဉာဏ်တော် အမြင့်ဆယ်လက်မခန့်ရှိ တင်ပျဉ်ခွေ ဘူမိဖဿမုဒြာပုံတော်ဖြစ်သည်။

“ဒီရုပ်ပွားတော်ဟာ နီပေါနိုင်ငံက ကျွန်တော်တို့ဘိုးဘွားတွေကိုးကွယ်လာတဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း နှစ် ထောင်ကျော်က ရုပ်ပွားတော်လို့အဘိုးက တော့ပြောဖူးတယ်။ ဒီရုပ်ပွားတော်ကိုဦးတို့ ဆီမှာထားရစ်ခဲ့ပါရစေ”

လူငယ်က ဦးမောင်မောင်လက်သို့ပေး လိုက်သည်။ ဦးမောင်မောင်အံ့သြကြည်ညို စိတ်ဖြင့်ရိုသေစွာ ဦးခေါင်းထက်တင်လိုက် သည်။ ရုပ်ပွားတော်၏ ပလ္လင်အောက်၌ ကြာပွင့်နှင့် ငါးရုံပုံပါသည်ကိုလည်း သတိ ထားမိလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်သွားရမယ်ခရီးက အ သက်အန္တရာယ်များပြီး၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲမယ် လမ်းမို့ပါ။ နောက်ပြီးဒီပစ္စည်းတွေကို

လည်းအပ်ခဲ့ချင်ပါတယ်”

လွယ်အိတ်အတွင်းသို့ ထပ်မံနှိုက်လိုက်ပြန်သည်။ လက်တွင်အထုပ်တစ်ထုပ်ပါလာပြီးအထုပ်ကိုဖြေလိုက်သောအခါ တဖိတ်ဖိတ်တလက်လက်တောက်ပနေသော ရတနာမျိုးစုံဖြစ်နေသည်။

“ဒီရတနာပုံစွည်းတွေကတော့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်အတွက် ကျောင်းဆောင်ဆောက်လုပ်လျှင်ဒါန်းဖို့ရည်ရွယ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေပါ။ ဦးကိုထပ်မံတောင်းဆိုချင်တာကဦးလေးအနေနဲ့ဒီပစ္စည်းတွေကိုအသုံးပြုပြီး တစ်ချိန်ချိန်မှာ သာသနာ့နယ်မြေတစ်ခုထူထောင်ပေးစေချင်ပါတယ်”

“လူလေးရဲ့တောင်းဆိုမှုက ဦးအတွက် အလွန်မွန်မြတ်တဲ့ကိစ္စပါ။ ဦးဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။ ဒီအတွက်စိတ်ချပါ”

“အခုလိုကြားရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုကြပါဦး”

အနားတွင်ထိုင်နေသော ဆူဇန်မှာအံ့ဩဖွယ်အဖြစ်များကိုကြည့်ရင်းခေါင်းညိတ်၍ အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။ ဦးမောင်မောင်နှင့် ဆူဇန်ကလူငယ်အားဝင်းတံခါးပေါက်အထိလိုက်ပို့ကြသည်။ လူငယ်သည် သွက်လက်ပေါ်ပါးသောခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့်ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

ပန်းပွင့်ကြွတ်ပြီ

ပြင်းထန်လွန်းသောပေါက်ကွဲသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ လေယာဉ်ပေါ်မှ အရှိန်ပြင်းစွာကျလာသောဗုံးများပေါက်ကွဲလေရာ မြေအပြင်တွင်ကျင်းကြီးများဖြစ်၍ ကျန်ရစ်သည်။ ဘူတာရုံလည်းဗုံးထိ၍ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသည်။

စိမ်းလဲ့ဂေဟာအိမ်ဝင်းအတွင်းသို့ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဗုံးကြီးတစ်လုံးကျလာသည်။ ပြင်းထန်စွာကျရောက်လာသော ဗုံးသည်မြေကြီးအတွင်းသို့နစ်မြုပ်သွားသော်လည်းပေါက်ကွဲသံထွက်မလာခဲ့ပေ။ ဦးမောင်မောင်သည် မြေအောက်လျှို့ဝှက်လိုဏ်ဂူအတွင်းရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ လိုဏ်ဂူအတွင်းသို့မြေမှန်များအနည်းငယ်ကျလာသည်။ ယင်းလိုဏ်ဂူသည်ဝေးလံသောနေရာတစ်ခုနှင့်ဆက်စပ်လျက်ရှိ၏။ အကယ်၍သာလေယာဉ်ပေါ်မှကျသောဗုံးကွဲခဲ့လျှင် ဦးမောင်မောင်၏တစ်ထပ်တိုက်ကလေးပြိုကျပျက်စီးသွားနိုင်သည်။ ယခုတော့အံ့ဩဖွယ်ရာဗုံးကြီးသည် မြေကြီးအတွင်းသို့နစ်ဝင်သွားခြင်းမှအပပေါက်ကွဲခြင်းမရှိပါချေ။

လေယာဉ်ပျံသံများတိတ်ဆိတ်သွားသောအခါဒဏ်ရာရသူများ၏လိတ်လန်စွာအော်ဟစ်နေသောအသံများထွက်လာ

ဝန်းပွင့်သစ္စာ

သည်။

မကြာမီဒဏ်ရာရသူများဖြင့်ဆေးရုံတွင်လူများရှုပ်ယှက်ခတ်နေပါ၏။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စင်သီရာဆီရောက်နေသော ဆူဇန်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းနှင့်အတူအလုပ်ရှုပ်နေသောကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းများကိုအကူအညီပေးလျက်ရှိသည်။

“စင်သီရာဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ နင်တို့အလုပ်ကမလွယ်ပါလာသူငယ်ချင်းရယ်”

စင်သီရာကနဖူးပေါ်မှချွေးစများကိုလက်ဖြင့်သုတ်မည်ပြုပြီမှ သူ့လက်တွင်ပေးနေသောသွေးများကိုသတိရသွားပြီး လက်ဖျန်ဖြင့်သပ်တင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်သူငယ်ချင်း။ နင်လည်းအိမ်ပြန်သင့်ပြီ။ အိမ်မှာ နင့်အဖေတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်လား”

“ဒါဆိုငါပြန်တော့မယ်။ အဖေတော်တော်စိတ်ပူနေမှာ”

xxx

ဂျပန်စစ်လေယာဉ်များကြချခဲ့သော ဗိုလ်ကြောင့် မေမြို့မြို့ပေါ်ရှိအချို့သော ထိတ်တာများပြုကျ၍မီးတဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်ခဲ့ရပါ၏။ ဆေးရုံပေါ်တွင်ဗိုလ်ကြောင့်ဒဏ်ရာရသူများကို ဆရာဝန်၊ ဆရာမများကဆေးဝါးကုသပေးနေရသည်။ ဦးမောင်မောင်သည်သမီးဆူဇန်ကိုမျှော်နေ

သည်။ မြို့တစ်မြို့လုံးစစ်တလင်းသဖွယ်ဖြစ်နေချိန် သမီးလေးကသူနှင့်အတူရှိမနေ၍စိုးရိမ်နေမိသည်။

မြေလိုဏ်ဂူအံတွင်းသို့တန်ဖိုးရှိလှသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်နှင့်ရတနာများကိုလုံခြုံစေရန်သိမ်းဆည်းထားပြီး သမီးဖြစ်သူကိုမျှော်နေမိစဉ်မှာပင်

“အဖေ. . အဖေ. . သမီးပြန်လာပြီ”

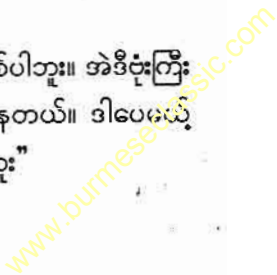
“သမီးလေးရယ် အဖေဖြင့်စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

“စိတ်ပူစရာကောင်းတာဟုတ်တယ်အဖေ၊ သမီးတို့ဒီမှာဆက်နေလို့ကောင်းမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ မကြာခင်ဂျပန်တွေရောက်လာလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့ဒဏ်ရာရတဲ့လူတွေလည်း အများကြီးပဲ။ စိတ်မကောင်းစရာကောင်းတာက ခရစ်စမတ်ပွဲကျင်းပနေတဲ့စိန်ဂျိုးဇက်ဘုရားကျောင်းနားကျတဲ့ဗိုလ်ကြောင့် ဒဏ်ရာရတဲ့သူ၊ သေတဲ့သူတွေအများကြီးပဲ”

“အဖေတို့အိမ်ဝင်းထဲကိုလည်း ဗုံးကြီးတစ်လုံးကျခဲ့တယ်သမီး”

“ဟုတ်လား၊ အဖေဘယ်နားထိသွားသေးလဲ”

“အဖေဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီဗုံးကြီးမြေကြီးထဲမှာနစ်ဝင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုချိန်ထိမကွဲသေးဘူး”

“ဘုရား.. ဘုရား..”

ဆူဖန်ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဒီဗုံးသာကွဲရင် အဖေရော၊ အဖေတို့ အိမ်လေးပါပျက်စီးမှာအသေအချာပဲ။ အဖေတို့ဆီရောက်လာတဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် တန်ခိုးတော်ကြောင့်လို့ အဖေထင်မိတယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်အဖေ။ ရုပ်ပွားတော်ကို အခုဘယ်မှာထားလဲဟင်”

“ဗုံးတွေကြတော့ အဖေမြေအောက် လိုက်ဂူထဲဝင်ပုန်းနေရတာ။ အခုရုပ်ပွားတော်ကိုလည်းအဲဒီထဲမှာပဲဝှက်ထားတယ်”

“သမီးတို့မြို့မြောက်ဘက်နောင်ခမ်းကြီးရွာမှာ ခဏသွားရှောင်နေရအောင်။ သမီး စင်သီရာဆီကပြန်လာတော့ မြို့ပေါ်ရပ်ကွက်ကတစ်ချို့လူတွေလည်းအထုပ်ကြီး၊ အထုပ်ငယ်တွေနဲ့ရှောင်ကုန်ကြပြီ”

ဦးမောင်မောင်နှင့်ဆူဖန်တို့သားအဖ ဗုံးဒဏ်ဖြင့်မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသောမြို့ကိုစွန့်၍ နောင်ခမ်းကြီးရွာလေးသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ချယ်ရီပန်းများကြွေကျ၍ အချို့သောအပင်များပင်စည်ပင်မမှ ကျိုးကြေပျက်စီးလျက်ကျန်ရစ်ပြီ။ မီးတောက်မီးလျှံများနှင့် မီးခိုးငွေ့များဖြင့်ဖုံးလွှမ်းနေသော မေမြို့သည်တစ်ပြင်ပမာ ဖြစ်၍နေတော့သည်။

ပန်းပွင့်ပွင့်မြို့

ဂျပန်စစ်လေယာဉ်များပေါ်မှ ကြံချသောဗုံးဒဏ်ကြောင့် မေမြို့၏နေရာဒေသများစွာတွင် ဗုံးကျင်းကြီးများဖြစ်ခဲ့သည်။ မီးလောင်ဗုံးများကြောင့် ထင်းရှူးသစ်တောများလည်းမီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်ခဲ့သည်။ မေမြို့၏လှပသောမြင်ကွင်းအားလုံး မီးတောက်မီးလျှံများ၊ မီးလောင်ပြင်များ၊ သေဆုံးဒဏ်ရာရသူများနှင့်လောက ငရဲသဖွယ်ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ အလွန်လှပသောမြို့၊ ပန်းပေါင်းစုံပွင့်သောမြို့၏ ပန်းပွင့်များငိုကြွေးရသောမြို့ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

မေမြို့သည် ဗြိတိသျှအစိုးရလက်ထက်၌ အစိုးရအရာရှိများ၊ ကုန်သည်ပွဲစားများ၏ အပန်းဖြေရာမြို့ဖြစ်သည်။ ပူပြင်းသောမြန်မာနိုင်ငံ၏ရာသီဥတုမျှတသောမြို့ဖြစ်၏။ တစ်နှစ်ပတ်လုံးမိုးရွာသွန်းသောမြို့လည်းပါလေ၏။ အလွန်မြင့်မားသော ထင်းရှူးပင်၊ ဝက်သစ်ချပင်၊ သစ်ကြီးဝါးကြီးများနှင့်အတူလူတို့စိုက်ပျိုးအပ်သော ဒေလီယာ၊ သစ္စာပန်း၊ ချယ်ရီ၊ ဂန္ဓမာစသော ပန်းမျိုးစုံပွင့်သောမြို့သည် ယခုကြောက်မက်ဖွယ်မီးတောက်မီးလျှံများနှင့် ကြေမ့်ပျက်စီးနေသော မီးလောင်ပြင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယာမာမိုတိုခေါင်းဆောင်သော ဂျပန်စစ်သားများသည် မြို့ပြကိုက်တာအိမ်ခြေ

www.burmeseclassic.com

များကိုအတင်းဝင်ရောက်လှယ်က်ဖျက်စီးမှုများကိုကြမ်းတမ်းစွာကျူးလွန်ကြသည်။ တွေ့သမျှသောမျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးများကိုဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်သည်မေမြို့၏အနောက်မြောက်အရပ်တွင်ရှိ၏။ ထိုတပ်ရင်းကိုလည်းဂျပန်စစ်တပ်ကသိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။ ဂျပန်ဝင်မလာမီကပင် ဗားမားနိုင်ဖယ်တပ်ရင်းသည် အိန္ဒိယသို့ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ပြီ။ ထိုတပ်ရင်း၏သံဆူးကြီးကာရံထားသောဝင်းကြီးအတွင်း၌ မျက်နှာဖြူလူမျိုးအမျိုးသမီးများကိုဖမ်းဆီးထားလိုက်ကြသည်။

x x x x

စတီးဘရားသားဝင်းအတွင်းသို့ ဂျပန်များဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်မြန်မာနိုင်ငံမှသစ်ထုတ်လုပ်ရေးတို့ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေသောကုမ္ပဏီဖြစ်၏။ ဆင်ဝင်နှစ်လုံးနှင့်ဥရောပဟန်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသောအမိုးချွန်ချွန်အနီရောင်နှစ်ထပ်ဗိုလ်အိမ်ကြီးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ဝင်းအတွင်းမှအယ်လ်ဇေးဇွင်းခွေးကြီးများကဝင်းအတွင်းမှတဝုန်းဝုန်းဟောင်လျက်နေသည်။

ဂျပန်စစ်သားဆယ်ယောက်တို့သည် သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့်ဝင်းတံခါးအနီးသို့ချဉ်း

ကပ်လာကြသည်။ ဝင်းတံခါးကိုသော့ခလောက်များဖြင့်ခတ်၍ပိတ်ထားသည်။ ဂျပန်စစ်သားများသည် ပိတ်ထားသောသော့ခလောက်များကိုဖျက်စီးပစ်လိုက်သည်။ ဂျပန်စစ်သားများဝင်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့်အယ်လ်ဇေးဇွင်းခွေးကြီးလေးကောင်သည်အတင်းပြေး၍ဂျပန်စစ်သားအားဝိုင်းကိုက်ကြလေပြီ။ ဂျပန်များက သေနတ်ဖြင့်ပစ်ခတ်ရာခွေးလေးကောင်စလုံးသေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့်သေဆုံးသွားကြလေသည်။

တိုက်အိမ်အတွင်းမှမျက်နှာဖြူဗိုလ်မတစ်ဦးကဝင်းခြံအတွင်းမှ ဂျပန်စစ်သားများနှင့်သူမခွေးများ၏တိုက်ပွဲကိုကြည့်၍ အလွန်စိတ်ထိခိုက်လျက်ရှိပါ၏။ သူ့အလွန်ချစ်ရသောခွေးကြီးလေးကောင်၏ကြေကွဲဖွယ်သေဆုံးရခြင်းကိုမြင်နေရ၍ သူမတစ်စုံတစ်ရာကိုပြုလုပ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဂျပန်စစ်သားများ အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ဝင်ရန်သံဘာဂျာတံခါးအနီးသို့ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။ အမွေးစုတ်ဖွားအဖြူရောင်ကြောင်တစ်ကောင်၏ တညောင်ညောင်အော်မြည်သံကိုကြားရသည်။ ထိုကြောင်လေးကိုလည်းဂျပန်စစ်သားကပစ်သတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သံဘာဂျာတံခါးရှိခတ်ထားသောသော့ကိုလည်း သေနတ်ဒဏ်ဖြင့်

ရိုက်ဖျက်၍ အတင်းဝင်ရောက်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ တစ်စတစ်စရောက်လာကြသည်။ ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်း စားပွဲပေါ်တွင်သောက်လက်စကော်ဖီပန်းကန်နှင့် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်များနှင့် တစ် ပိုင်းတစ်စမုန့်ပန်းကန်ကိုမြင်ရသည်။ ပြောင်လက်နေသောကြမ်းခင်းများပေါ်သို့ ဂျပန်စစ်သားများ၏ အရိပ်များကျရောက်လျက်ရှိပါ၏။ ပြောင်လက်နေသောကြမ်းပြင်ရိပ်ထဲတွင်ဂါဝန်အဖြူရောင်မိန်းခလေးတစ်ယောက်၏ အရိပ်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအရိပ်သည်ကြမ်းပြင်ပေါ် ရပ်နေခြင်းမဟုတ်ပါ။ အထက်ထုတ်တန်းပေါ်တွင် ကြီးတန်းလန်းဖြင့်မိမိကိုယ်ကိုအဆုံးစီရင်ထားခြင်းသာဖြစ်ပါလေ၏။ သူမမှာ စတီးဘရားသားကုမ္ပဏီမှ စင်သီရာဟုအမည်ရသော အင်္ဂလန်သူမိန်းခလေးတစ်ဦးဖြစ်ပါလေ၏။ ဂျပန်စစ်သားများ၏ ကျူးကျော်စော်ကားမှုကိုမခံစားချင်သော စင်သီရာ၏ သတင်းဆိုးသည် မေမြို့တစ်မြို့လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။

စင်သီရာ၏ အသေဆိုးကြောင့် ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့၏ ယုတ်မာပက်စက်မှုကိုမေမြို့မြို့သူမြို့သားများကောင်းကောင်းကြီးသိရှိသွားလေပြီ။

× × × ×

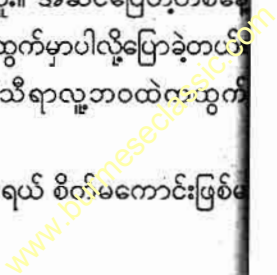
တောင်ကုန်းပေါ်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှတိုးခေါက်သံကိုကြားရသည်။ နောင်ခမ်းကြီးရွာလေးသည် အရုဏ်နှင့်အတူ နီးထလာခဲ့ပြီ။ စင်းသီရာ၏ သတင်းဆိုးမှာ ဆူဇန်တို့အထွတ်ပုန်းခိုနေသည့် နောင်ခမ်းကြီးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ရောက်လာသည်။

“အဖေ... မနေက စင်သီရာကိုယ်ကို ကိုယ်အဆုံးစီရင်သွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတစ်မြို့လုံးအနှံ့မှာပြောနေကြတယ်”

“ဟုတ်တယ်သမီး၊ တစ်ခါတစ်ခါစစ်ဆိုတာ ရှုံးနိုင်သူတွေ ကျရှုံးရပြီ။ နိုင်တဲ့သူတွေအတွက်လည်း လူမဆန်တဲ့ယုတ်မာမှု ဂုဏ်သတင်းကိုရစေတတ်တယ်သမီး”

“စင်သီရာဟာ အလွန်ကြင်နာတတ်တဲ့သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ပါအဖေ။ သမီးနဲ့အတူဆေးရုံမှာဒဏ်ရာရတဲ့လူနာတွေကိုအစွမ်းကုန်ကုသကယ်တင်ခဲ့တဲ့သူပါ။ သမီးတို့နောင်ခမ်းကြီးကိုထွက်လာမယ်ဆိုတော့ စင်သီရာကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်ခဲ့သေးတယ်အဖေ။ အဲဒီတော့သူက ဆူဇန်ရယ်တို့ရုပ်ရည်ကတယ်မှာနေနေဂျပန်တွေက အလွတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ အဆင်ပြေတဲ့တစ်နေ့မှာတို့အိန္ဒိယကိုထွက်မှာပါလို့ပြောခဲ့တယ်။ အခုတော့ စင်သီရာလူ့ဘဝထဲလာထွက်သွားရပြီ”

“ကဲပါသမီးရယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မ

နေပါနဲ့။ အဖေတို့သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ဗုဒ္ဓ
နတ်ပွားတော်ကို အမြဲပူဇော်သမီး။ အခုလို
ထားလမှာ ကိုးကွယ်အားထားရာဘုရားမှ
ထစ်ပါးအားကိုးရာမရှိဘူးသမီး။ ဖေဖေတို့
နဲ့ ရာဟိန္ဒူနတ်ဘုရားတွေကိုလည်း ပူဇော်
ပေးနေသမီး။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်အဆုံးစီရင်
သွားတဲ့ သမီး သူငယ်ချင်း အတွက်လည်း
အမှုပေးဝေပေါ့သမီးရယ်”

တွေဝေငေးမောနေရင်းက ဆူဇန်သူမ
အဖေကိုခေါင်းညိမ့်ပြလိုက်သည်။

နောက်ကျောကမိတ်ဆွေ

၁၉၃၉ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၁ရက်တွင်
ဂျာမန်တို့သည် ပိုလန်နိုင်ငံကို ရုတ်တရက်
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ
ဗြိတိသျှနိုင်ငံနှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံတို့သည်
ပိုလန်နိုင်ငံကို ကူညီရန် တာဝန်ရှိသည့်
အလျှောက် စက်တင်ဘာ ၃ရက်နေ့တွင်
ဂျာမနီနိုင်ငံအား စစ်ကြေညာခဲ့လေသည်။
ဥရောပတိုက်၌ စစ်မီးများ စတောက်နေချိန်
တွင် မြန်မာပြည်၌ အမျိုးသားစည်းလုံးရေး
စိတ်ဓာတ်၊ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ဓာတ်
များ တက်ကြွပြင်းထန်လျက်ရှိသည်။ သခင်
အောင်ဆန်းအမှူးပြုသော မျိုးချစ်လူငယ်
ခေါင်းဆောင်တို့က ဗြိတိသျှတို့ကို မြန်မာ
မြေမှတိုက်ထုတ်ရန် ကြံစည်အားထုတ်ကြ
လေသည်။ ၁၉၄၀ပြည့်နှစ် ဩဂုတ်လ
၈ရက်နေ့တွင် သခင်အောင်ဆန်းသည်
မြန်မာပြည်မှ ရုတ်ချည်းပျောက်သွားသည်။
၁၉၄၁ခုနှစ် ဧပြီလတွင် မြန်မာပြည်သို့ ရုပ်
ဖျက်ပြန်လာပြီးလျှင် ပြည်တွင်းပြည်ပတော်
လှန်ရေးအတွက် မြန်မာလူငယ်ခေါင်းဆောင်
တို့နှင့် တိုင်ပင်သည်။ ထို့နောက် သခင်
အောင်ဆန်းသည် မြန်မာပြည်မှ တဖန်
ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ထိုအခါ ပြည်တွင်း
၌ ကျန်ရစ်သော ခေါင်းဆောင်များက သခင်
အောင်ဆန်းအပါအဝင် လူငယ် ၃၀၀မျှကို

စစ်သင်တန်းတက်ရန်ရွေးချယ်၍ ဂျပန်နိုင်ငံသို့ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ်လျှို့ဝှက်စွာပို့ခဲ့ကြသည်။ ယင်းတို့သည်ကား နောင်အခါ ယိုးဒယားနိုင်ငံတွင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကြီးကို ခေါင်းဆောင်ဖွဲ့စည်းသော ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဟု အမည်တွင်သူများ ဖြစ်ကြသည်။

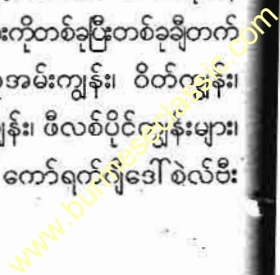
ထိုအချိန်က မြန်မာပြည်ဘုရင်ခံသည် ဆာဒေါ်မန်စမစ်ဖြစ်၍ နန်းရင်းဝန်မှာ ဦးစောဖြစ်လေသည်။ ဦးစောသည် ၁၉၄၁ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလဆန်းတွင် ဗြိတိသျှနန်းရင်းဝန် မစ္စတာချာချီနှင့် အတ္တလန္တိတ်ကြေညာချက်ကို အခြေပြုလျက် မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးကို စွဲကိစွဲကို အရေးဆိုင်ရန် ဗြိတိသျှအစိုးရထံမှ ကျေနပ်ဖွယ်ရာအဖြေကို မရသဖြင့် မြန်မာပြည်သို့ပြန်ခဲ့ရာတွင် ဂျပန်နှင့်အဆက်အသွယ်ရှိသည်ဟု ယူဆ၍ ဗြိတိသျှတို့က ဦးစောအား အာဖရိကတိုက် ယူဂန်ဒါနယ်တွင် ချုပ်ထားလိုက်သည်။

ထိုသို့ဦးစောသည် ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် အရေးဆိုင်ပြန်လာနေခိုက် ၁၉၄၁ ခုနှစ်ဒီဇင်ဘာ ၇ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်တို့သည် စစ်မကြေညာဘဲ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုပိုင် ဟာဝိုင်းယီကျွန်းရှိ ပါလီဟားဗားခေါ် ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ရုတ်တရက် ဖုံးကြဲတိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ ယင်းသို့ စတင်တိုက်ခိုက်ပြီး နောက်နာရီပေါင်းများစွာကြာမှ ဂျပန်အစိုးရ

က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် ဗြိတိသျှနိုင်ငံတို့ကို စစ်ကြေညာလေသည်။ ဒီဇင်ဘာ ၈ ရက်နေ့တွင် ဗြိတိသျှနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတို့က ဂျပန်ကို တုံ့ပြန်စစ်ကြေညာသည်။

ဂျပန်အပါအဝင် ဝင်ရိုးစွန်းနိုင်ငံများ ဖြစ်သော ဂျာမနီနှင့် အီတလီနိုင်ငံတို့ကလည်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို စစ်ကြေညာ၍ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကလည်း တုံ့ပြန်စစ်ကြေညာလိုက်သည်။ ထိုသို့မဟာ မိတ်နိုင်ငံများနှင့် ဝင်ရိုးစွန်းတန်းနိုင်ငံများ အပြန်အလှန်စစ်ကြေညာခြင်းအားဖြင့် စစ်မီးသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားတော့သည်။

အနောက်ဘက်ဥရောပတွင် အစပြုခဲ့သော ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီးသည် ဂျပန်၏ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အရှေ့တိုင်းနိုင်ငံများသို့ ကူးစက်လာခဲ့သည်။ ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာသည် ဂျပန်နှင့် အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်တို့ စစ်ခင်းရာဒေသဖြစ်လာသည်။ ဂျပန်တို့သည် စစ်မကြေညာဘဲ အပိုက်တွင် ဝင်စီးလိုက်ရသဖြင့် အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်ပိုင်နက်နယ်မြေများကို တစ်ချိန်တစ်ခါ အချိန်တစ်ခါ သိမ်းပိုက်ခဲ့ရာ ဂူအမ်းကျွန်း၊ ဝိတ်ကျွန်း၊ ဟောင်ကောင်ကျွန်း၊ ဖီလစ်ပိုင်ကျွန်းများ၊ လူဇန်၊ ဗာတန်း၊ ကော်ရက်၊ ရှိဒေါ်ဖဲလ်ဗီး

ဇနီးပွင့်သစ္စာ

အစရှိသော ကျွန်းများသည်လည်းကောင်း၊
 တော်ပူခံတပ်မြို့ကြီးသည်လည်းကောင်း၊
 လွှာယုပြည်မကြီးသည်လည်းကောင်း မရှု
 လေ့ကျရှုံးခဲ့ရလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်
 ဂျပန်တို့သည် ယိုဒယားနိုင်ငံကိုအခြေပြု၍
 ဂျပန်နိုင်ငံတွင်စစ်သင်တန်းတက်ခဲ့သော
 ဇနီးသားကိုပိုင်တို့နှင့် အတူစစ်ကြောင်းသုံး
 ကြောင်းဖြန့်လျက်ဝင်လာကြသည်။ မြန်မာ
 တော်လှန်ရေးအင်အားစုများကလည်း
 ၁၉၄၁ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၆ရက်နေ့တွင်
 ယိုဒယားနိုင်ငံ၌ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မ
 တော်(ဘီအိုင်အေ)ကိုဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည်။
 ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်သည် ဂျပန်
 တို့နှင့်မာပြည်ကိုတိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရာတွင်
 မိဝင်ကူညီခဲ့လေသည်။

ဂျပန်စစ်တပ်များသည် မြန်မာပြည်
 တောင်ဘက်အစွန်းဆုံးရှိကျော့သောင်းမြို့
 တို့ ၁၉၄၁ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၅ရက်နေ့
 တွင် သိမ်းပိုက်မိလေသည်။ ၁၉၄၂ခုနှစ်
 ဇန္နဝါရီလ ၁၉ရက်နေ့တွင်ထားဝယ်မြို့ကို
 ထည်းကောင်း၊ ၁၉၄၂ခုနှစ် ဇန္နဝါရီလ
 ၂၀ရက်နေ့တွင် မော်လမြိုင်မြို့ကို
 ထည်းကောင်း သိမ်းပိုက်ခဲ့လေသည်။ ထို
 အချိန်တွင်မြန်မာပြည်စစ်မျက်နှာရှိပြတိသျှ
 တပ်များကိုအိန္ဒိယပြည်စစ်သေနာပတိချုပ်
 သည်ချုပ်မှူးဝေပလ်ကကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်လျက်

ရှိလေသည်။

တရုတ်စစ်မျက်နှာ၏ မဟာမိတ်
 စစ်သေနာပတိချုပ်ချန်ကေရှိုက်ထံမှ စစ်ကူ
 ကိုလည်း ဗြိတိသျှတို့ကတောင်းခဲ့သည်။
 မော်လမြိုင်မြို့ကျဆုံးပြီးနောက် ဗြိတိသျှ
 တပ်များသည်သံလွင်မြစ်အနောက်ပက်ကမ်း
 သို့ဆုတ်ခွာလျက်ဂျပန်တို့ကိုခုခံရန်ပစ်ပြင်
 ဆင်ကြသည်။ ၁၉၄၁ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ
 ၂၃ရက်နံနက်၁၀နာရီမိနစ် ၄၀အချိန်တွင်
 ဂျပန်လေတပ်က ရန်ကုန်မြို့ကိုပထမဆုံး
 အကြိမ်လေကြောင်းမှတို့ကြတိုက်ခိုက်သည်။
 မြို့နေလူထုအတွက်လေကြောင်းအန္တရာယ်
 အကာအကွယ်လုံလောက်စွာမရှိသည်က
 တစ်ကြောင်း၊ ရန်သူလေယာဉ်ပျံများကိုဆီး
 ကြိုတိုက်ခိုက်နိုင်လောက်အောင်လေတပ်
 အင်အားမရှိသည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့်
 အထိအခိုက်အသေအပျောက်များခဲ့ရသည်။
 မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ်ကွင်း၌ ရှိသမျှသော
 အာရ်အေအက်(ဖ)လေယာဉ်များနှင့် အေ
 ဝီဂျီအမေရိကန်အပျော်တမ်းတပ်မဟာမှ
 လေယာဉ်ပျံများကရန်သူလေယာဉ်အချို့
 ကိုတိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော်ဂျပန်တို့
 ၏စစ်အင်အားကိုအံ့တုနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။
 ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ရက်ခရစ်စမတ်ပွဲတော်နေ့
 တွင်ရန်ကုန်မြို့ကို ဒုတိယအကြိမ်တို့ကြ
 တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။ ရန်ကုန်မြို့နေလူထု

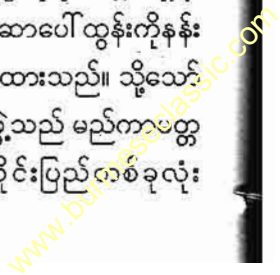

တစ်ရပ်လုံးစိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားကုန်သဖြင့် မိမိတို့အဖို့အိမ်များကိုစွန့်ပစ်၍လွတ်ရာဒေသ များသို့ရှောင်တိမ်းထွက်ခွာကြလေသည်။ အိန္ဒိယလူမျိုးထောင်သောင်းများစွာတို့သည် တောင်ကုတ်တောင်ကြားလမ်းမှတစ်ဆင့် အိန္ဒိယပြည်သို့ပြန်ရန်ပြည်မြို့ဘက်သို့တစ် တတန်းကြီးခြေကျင်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။

သံလွင်မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းရှိ ဗြိတိသျှစစ်တပ်များသည် ဂျပန်စစ်တပ်၏ အင်အားကြီးမားမှုကြောင့် ၁၉၄၂ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလဆန်းတွင် စစ်တောင်းမြစ် ဘက်သို့ဆုတ်ခွာပေးနေရသည်။ ဂျပန်စစ် တပ်သည်စစ်တောင်းမြစ်တံတားကိုအလျင် အမြန်စီမံစေရန်တောလမ်းမှပန်းတက်လာ သဖြင့် ဗြိတိသျှတပ်များသည် တံတားကို ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီးတဖက်ကမ်းသို့ ကမ်းကတမ်း ဆုတ်ခွာခဲ့ရလေသည်။ ဂျပန်စစ်တပ်သည် စစ်တောင်းမြစ်ကိုဖြတ်ကျော်၍ ပဲခူးဘက် သို့ချီတက်လာကြလေသည်။ ဂျပန်တို့၏ အကြံမှာ ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းကိုဖြတ် တောက်၍ ရန်ကုန်-ပြည်လမ်းကိုလည်း အဆက်ဖြတ်ရန်ဖြစ်သည်။ ထိုလမ်းမကြီး နှစ်သွယ်ကိုဖြတ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ရန်ကုန် နယ်တစ်ဝိုက်ကိုဝိုင်းမိလျက်ရှိမည့်အပြင် ပဲခူးမြို့မြောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက်ရှိ ဗြိ တိသျှတပ်များကိုခါးပြတ်အောင်တိုက်ခိုက်ခြင်း

ဖြစ်သည်။ ဂျပန်တို့၏စစ်ဆင်ရေးကြောင့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရဘုရင်ခံမှအစအုပ်ချုပ် ရေးပိုင်းမှအရာရှိ အရာခံတို့သည် ရန်ကုန် မှထွက်ခွာရန်အချိန်ရောက်ရှိလာခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၈ရက်နေ့တွင် ဘုရင်ခံက ရန်ကုန်မှထွက်ခွာရန် အမိန့် ပေးနှိုးဆော်ပြီးနောက် မတ်လ ၁ရက်နေ့ တွင် အစိုးရအဖွဲ့သည်မေမြို့သို့ပြောင်းရွှေ့ ခဲ့လေသည်။မတ်လ၆ရက်နေ့တွင်ဂျပန်စစ် တပ်နှင့်အတူမြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် မှရဲဘော်အချို့တို့သံလျှင်မြို့အနီးသို့ရောက် ရှိလာကြသည်။ မတ်လ ၇ရက်မြို့စောင့် တပ်သည်လည်းပြည်မြို့ဘက်သို့ဆုတ်ခွာ ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် တရုတ်စစ်သူ ကြီးချန်ကေရှိတ်၏ သဘောတူညီချက် အရစစ်ကူရောက်လာကြသော တရုတ် တပ်များသည်တောင်ငူမြို့၌တပ်စွဲထားလေ သည်။ အမေရိကန်သမ္မတက မြန်မာပြည် ရှိတရုတ်တပ်များကိုကွပ်ကဲရန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စတီးဝဲလ်ကိုစေလွှတ်ထားသည်။

မြန်မာပြည်ဘုရင်ခံနှင့် အစိုးရအဖွဲ့ ဝင်ဝန်ကြီးများမေမြို့တွင်ရုံးစိုက်လျက်ရှိရာ ဦးစော၏နေရာတွင် ဆာပေါ်ထွန်းကိုနန်း ရင်းဝန်အဖြစ်ခန့်အပ်ထားသည်။ သို့သော် ဘုရင်ခံနှင့်အစိုးရအဖွဲ့သည် မည်ကာမထွ မျှသာဖြစ်လေပြီ။တိုင်းပြည်လစ်ခုလုံး

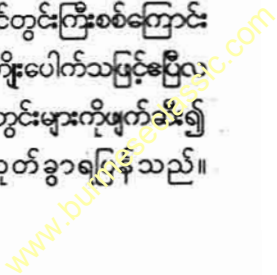
ချောက်ချားလျက်ရှိသည်။ အစိုးရအတွက် အခက်အခဲဆုံးပြဿနာမှာ ရန်ကုန်မြို့ကို ဇွန်ခွာခဲ့သော အိန္ဒိယနိုင်ငံသားစစ်ပြေးဒုက္ခသည်များသည် ပြည့်မြို့မှတစ်ဆင့်၊ တောင်ဇုတ်တောင်ကြားလမ်းကိုဖြတ်၍ ရခိုင်ပြည်နယ်သို့ကူးကြပြီးနောက် ထိုမှတဆင့် အိန္ဒိယပြည်သို့သွားကြမည့် အရေးပင်ဖြစ်၏။ သို့သော်ထောင်ပေါင်းများစွာသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တို့မှာ ရေငတ်၍သော်လည်းကောင်း၊ ခရီးပန်း၍သော်လည်းကောင်း၊ ကပ်ရောဂါဆိုးကျရောက်၍လမ်းခဏီမှာသေဆုံးကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

၁၉၄၂ခုနှစ် မတ်လတွင်ရန်ကုန်မြို့ ထူးဆုံးပြီး တောင်ကုတ်လမ်းတွင်စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များဖြင့်ပိတ်ဆို့နေသဖြင့် ဗြိတိသျှစစ်တပ်များသည် ထိုလမ်းမှဆုတ်ခွာရန်မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားနီတမူးလမ်းသာလျှင်ပွင့်လျက်ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့်မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ရှိအိန္ဒိယနိုင်ငံသားဒုက္ခသည်များသည်လည်း ထိုတမူးလမ်းမှတဆင့်အိန္ဒိယပြည်သို့ပြန်ရန်အတွက် မန္တလေးမြို့အနီးအမရပူရမြို့တွင်စုရုံးနေကြသည်။ ဗြိတိသျှစစ်တပ်များကလည်းထိုလမ်းတစ်သွယ်ကိုသာအားကိုးအားထားပြုနေရသဖြင့်တစ်နေ့လျှင် စစ်ပြေးဒုက္ခသည် ၅၀၀မျှကိုသာသွားခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ဂျပန်တပ်များသည် အနောက်စစ်ကြောင်းတွင်ပြည်မြို့ဘက်သို့လည်းကောင်း၊ အရှေ့စစ်ကြောင်းတွင်တောင်ငူဘက်သို့လည်းကောင်း၊ ချီတက်လျက်ရှိကြလေသည်။ မတ်လ ၂၁ရက်နေ့တွင်မကွေးမြို့၌ရှိသော ဗြိတိသျှလေတပ်စုကိုဂျပန်လေတပ်ကအပြီးအပိုင်ချေမှုန်းပစ်လိုက်သည်။ ထိုသို့အားဖြင့်မြန်မာပြည်မြို့များသည်လည်းကောင်း၊ ဂျပန်ကိုခုခံလျက်ရှိသော ဗြိတိသျှတပ်များသည်လည်းကောင်း လေကြောင်းအကာအကွယ်ဟူ၍လုံးဝမရှိဖြစ်လေတော့သည်။

ပြည်မြို့ဘက်ရှိဗြိတိသျှတပ်များနှင့် တောင်ငူဘက်ရှိတရုတ်တပ်များသည် မြောက်ဘက်သို့အပြင်းဆုတ်ခွာနေရသည်။ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းရှိရေနံတွင်းများကို ရန်သူ့လက်မကျစေရန်ဆက်လက်ကာကွယ်နေရသည်။

ဧပြီလ ၃ရက်နေ့တွင်ဂျပန်လေတပ်မှ မန္တလေးမြို့ကိုဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ရာ မြို့ပျက်ကြီးဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ရေနံတွင်းများကိုကာကွယ်ရန်အတွက်အောင်လံမြို့အထက်မိကျောင်းရံ၌ချထားသောစစ်ကြောင်းသည်လည်းကောင်း၊ တောင်တွင်းကြီးစစ်ကြောင်းသည်လည်းကောင်းကိုပေါက်သဖြင့်ဧပြီလ ၁၅ရက်နေ့တွင်ရေနံတွင်းများကိုဖျက်ခီး၍ မန္တလေးဘက်သို့ဆုတ်ခွာရပြန်သည်။

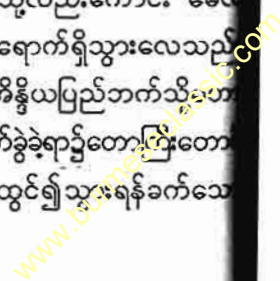
ထိုအချိန်တွင်တောင်ငူဘက်မှ တရုတ်တပ်များကိုတိုက်ထုတ်ချီတက်လာသော ဂျပန်တပ်များသည် ရှမ်းပြည်ဘက်မှစစ်ကြောင်းဖြန့်၍ စစ်ဌာနချုပ်တည်ရှိရာမေမြို့တိုသိမ်းရန်မြောက်ဘက်သို့တိုက်လာကြသည်။

ထို့ကြောင့်ဘုရင်ခံနှင့် အစိုးရအဖွဲ့၊ ရုံးစိုက်ရာလည်းဖြစ်၊ စစ်ဌာနချုပ်လည်းဖြစ်သော မေမြို့မှပြောင်းရွှေ့ရန်အချိန်ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ဗြိတိသျှဗိုလ်ချုပ်ကြီးအယ်လက်ဇန္ဒားသည် ဧပြီလ ၂၆ရက်နေ့တွင်စစ်ဌာနချုပ်ကို ရွှေဘိုသို့ပြောင်းရွှေ့ရန်အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ ဘုရင်ခံချုပ်နှင့်အစိုးရအဖွဲ့သည် မြစ်ကြီးနားသို့ပြောင်းရွှေ့ရုံးစိုက်ပြန်သည်။ ဂျပန်တပ်များက လားရှိုးမြို့ကိုသိမ်းပိုက်မိသောအခါ ဗြိတိသျှတပ်များအဖို့စစ်ရေးမလှသဖြင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်အယ်လက်ဇန္ဒားသည် ဧပြီလ ၃၀ရက်နေ့တွင်တမူးဘက်မှ အိန္ဒိယပြည်သို့ဆုတ်ခွာရန်အမိန့်ပေးလေသည်။ ထိုနေ့ညမှာပင်အင်းဝတံတားကြီးကိုခိုးဖျက်ပစ်ခံရသည်။

မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် ရောက်ရှိနေသောဘုရင်ခံဆာဒေါ်မန်စမစ်လည်းမေလ၄ရက်နေ့တွင် အိန္ဒိယပြည်သို့ လေကြောင်းခရီးဖြင့်ဆုတ်ခွာသွားခဲ့သည်။ မေလ ၈ရက်နေ့တွင်မြစ်ကြီးနားမြို့လည်းဂျပန်လက်အောက်ကျရောက်သွားလေပြီ။ ဘုရင်ခံချုပ်မရှိ

တော့သော်လည်း ဗြိတိသျှစစ်သားများနှင့် ဂျပန်တို့၏စစ်ပွဲကားဆက်လက်၍ဖြစ်ပေါ်နေဆဲဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှစစ်တပ်များသည် ရွှေဘိုမြို့မှချင်းတွင်းမြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းပေါ်ရှိကလေးဝမြို့သို့ဆုတ်ခွာလာကြသည်။ မေလ၁ရက်နေ့တွင်ဂျပန်များသည် ဗုံရွာမြို့ကိုတပ်စွဲထားနိုင်ခဲ့သည်။ ဂျပန်တပ်များသည် ဗြိတိသျှတပ်များ၏ထွက်ပေါက်ကို ဆီးကြိုပိတ်ဆို့ရန် ကလေးဝမြို့နှင့်မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းပေါ်ရှိ ရွှေကျင်ရွာသို့အပြင်းအတက်လာကြလေပြီ။ ရွှေကျင်ရွာတွင်နှစ်ဦးနှစ်ဘက်စုံမိ၍ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားသည်။ သို့ရာတွင်ဗြိတိသျှတပ်များ မေလ ၁၄ရက်နေ့တွင်တပ်သားအားလုံးချင်းတွင်းမြစ်ကိုဖြတ်ကျော်ကူးမြောက်နိုင်ခဲ့သည်။

မြန်မာပြည်ရှိ တရုတ်တပ်များကို အုပ်ချုပ်လျှက်ရှိသော အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်စတီးဝဲလ်သည် ရွှေဘိုမြို့မှ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ ဟုမ္မလင်းမြို့သို့လည်ကောင်း၊ ထိုမှတဆင့်ခြေကျင်ခရီးဖြင့် တမူးတောင်ကြားကိုဖြတ်၍စစ်ဌာနချုပ်တည်ရာ အင်ဖားမြို့သို့လည်းကောင်း မေလ ၂၀ရက်နေ့တွင်ရောက်ရှိသွားလေသည်။ မြန်မာပြည်မှ အိန္ဒိယပြည်ဘက်သို့အတတ်မိတ်တပ်များဆုတ်ခွဲခဲ့ရာ၌တောကြီးတောကြီးများကိုလမ်းထွင်၍ သွားရန်ခက်သေ

ကြောင့်မြစ်ချောင်းများကိုဖြတ်ကာခြေကျင်
လျှောက်ရသည်။ ဖောင်ဖွဲ့၍လည်းကူးရ
သည်။ ဤသို့လျှင်မဟာမိတ်ထပ်များသည်
ရက်ပေါင်း ၂၀ခန့်ပင်ပန်းခဲယဉ်းစွာအိန္ဒိယ
ပြည်သို့ဆုတ်ခွာခဲ့ကြသည်။

မိုးတွင်းကာလရောက်လာပြီ။ မိုးများ
သည်ထန်စွာရွာသွန်းလေပြီ။ အောင်နိုင်
သူတွေလည်းမောပြီ။ ဆုတ်ခွာသူတွေလည်း
မောလေပြီ။

အောင်မြင်စွာဆုတ်ခွာခြင်း

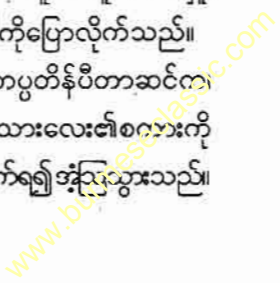
မြန်မာနိုင်ငံမှဆုတ်ခွာလာသော ဘား
မားရိုင်ဖယ်တပ်ရင်းသည် တောအထပ်
ထပ်၊ တောင်အထပ်ထပ်ကိုဖြစ်သန်းလာခဲ့
ကြသည်။ အနောက်ရိုးမကလေးဝ-တမူး
လမ်းမကြီးပေါ်တွင်ဂျပန်လေတပ်မှနောက်
ကလိုက်၍ ဗုံးများ၊ စက်သေနတ်များဖြင့်
တရစပ်ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်လိုက်ပါလာခဲ့
သည်။

ဗဟာဒူးတို့ တပ်စိတ်တစ်စိတ်သည်
တောင်စွယ်တစ်ခုအနီးတွင်စခန်းချလျက်
ရှိ၏။ စစ်ပွဲတွင်ရှုံး၍ ဆုတ်ရသောတိုက်ပွဲ
သည်ပိုမိုပင်ပန်းလှသည်။ စစ်သားဟူသည်
အောင်ပွဲရသောတိုက်ပွဲတွင် ရဲရင့်သော
စိတ်များဖြစ်၏။ ရှုံးနိမ့်သော စစ်ပွဲနှင့်ကြုံ
ရသောအခါ၊ စစ်ပင်ပန်းမှု၊ ညှိုးချိုးကြေ
ကွဲမှုစသော စိတ်ခံစားမှုသည်ပိုမို၍ စိတ်
ဆင်းရဲမှုဖြစ်ပါ၏။

“တပ်မှူး . . ကျွန်တော် မြန်မာပြည်မှာ
ပဲနေရစ်ခဲ့မယ် ”

ပျိုမျစ်နုနယ်ခြင်းဖြင့်စိတ်အားငယ်
နေသောတပ်သားဗဟာဒူးကသူ၏တပ်မှူး
ကပ္ပတိန် ပီတာဆင်ကိုပြောလိုက်သည်။

အရပ်မြင့်မြင့် ကပ္ပတိန်ပီတာဆင်က၊
လူငယ်ဂေါ်ရခါးစစ်သားလေး၏စကားကို
အမှတ်မထင်ကြားလိုက်ရ၍ အံ့လှသွားသည်။

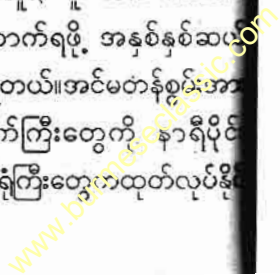
“လူလေးမင်းဘာကြောင့် မြန်မာပြည် မှာနေရစ်ချင်ရတာလဲ”

“တပ်မှူး... ကျွန်တော့်မိဘတွေဟာ မြန်မာပြည်ဖွား ဂေါ်ရခါးလူမျိုးတွေပါ။ ကျွန်တော့်မိဘဆွေမျိုးတွေအားလုံး မေမြို့ မှာအနှစ်တစ်ရာကျော်ကနေလာခဲ့ကြတာ။ ကျွန်တော့်ဆွေမျိုးတွေကိုခွဲပြီးလာခဲ့ရတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မတရားဘူးလို့ခံစား ရတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဘာ ကြောင့်စစ်တိုက်နေရတာလဲ။ ဘယ်အ တွက်စစ်တိုက်နေရတာလဲ။ ကျွန်တော် စစ် တိုက်ရခြင်းရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည် တော့ဘူးဗျာ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရန်သူမဟုတ်တဲ့ဂျပန်တွေကလည်း သဲကြီး မဲကြီးလိုက်ပြီးတိုက်နေရတာလဲ။ ဘာအ တွက် ကျွန်တော်တို့ကိုတိုက်နေရတာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ဆွေမျိုးတွေနေတဲ့မေမြို့ကို လည်းတိုက်ခိုက် ချေမှုန်းလိုက်ကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်းကိုလည်းသူတို့သိမ်း ပိုက်လိုက်ပြီ။ မေမြို့မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေ၊ ကျွန်တော်တို့ဂေါ်ရခါး လူမျိုးတွေနဲ့တိုင်းရင်းသားအားလုံး၊ စစ်ရဲ့ သားကောင်တွေဖြစ်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ ကျွန်တော်တို့တပ်ကလည်း မကာကွယ်နိုင် ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဆွေမျိုးတွေကိုစွန့်ပစ် ပြီးအိန္ဒိယကိုဆုတ်ခွာလာတာကျွန်တော်တို့

တရားပါမလား။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ ပြည်မှာပဲနေပြီး၊ ဂျပန်ကိုခုခံတိုက်ခိုက်တာ ကတာဝန်ကျေမယ်ထင်တယ် တပ်မှူး”

လူငယ်စစ်သားလေး၏ ရင်ထဲမှစ ကားကို တပ်မှူးကပွတိန်ပီတာဆင်သည် ခေါင်းတငြိမ်ငြိမ်ဖြင့်နားထောင်နေသည်။ ကပွတိန်ပီတာဆင်က သူ့လက်ထဲမှစီးက ရက်ဘူးကို ဗဟာဒူးအားပေး၍ဆေးလိပ် သောက်ခိုင်းသည်။ ဗဟာဒူးက စီးကရက် တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ မီးညှိုက်ဖွာလိုက်သည်။

“လူလေးပြောတဲ့ စကားတွေဟာသိပ် တန်ဖိုးရှိတယ်။ လူဟာကိုယ်ဆွေမျိုးတွေကို ချစ်ရမယ်၊ သစ္စာရှိရမယ်။ လူလေးဆွေမျိုး တွေမေမြို့မှာ ဒုက္ခရောက်သလို၊ တို့လူမျိုး တွေလည်းအများကြီးဒုက္ခရောက်ကျန်ရစ် ခဲ့ကြပြီ။ မင်းနေရစ်ချင်တဲ့မြန်မာပြည်ကို တို့အပြီးအပိုင်စွန့်ခွာလာတာမဟုတ်ဘူး။ စစ်ရဲ့သဘောတရားအရဂျပန်ဟာစစ်အင် အားကောင်းနေချိန်၊ သူ့သဘာဝအရသူတို့ မြန်မာပြည်ကို သိမ်းကိုင်သိမ်းကြမာ။ စစ်ရေ မဟာဗျူဟာအရ တို့စစ်သားတွေအချည်း နှီးမသေစေချင်ဘူး၊ လူလေး။ စစ်သား ကောင်းတစ်ယောက်ရဖို့ အနှစ်နှစ်ဆယ် လောက်မွေးမြူရတယ်။ အင်မတန်စွမ်းအား ပြင်းတဲ့လက်နက်ကြီးတွေကို နာရီပိုင်း အတွင်းမှာ စက်ရုံကြီးတွေကထုတ်လုပ်နိုင်

ပန်းပွင့်သစ္စာ

တယ်။ လူလေးတို့လိုစစ်သားကောင်းတွေ ချစ်တော့ အဲဒီလောက်မလွယ်ဘူး။ လူလေး အသက်အခုဘယ်လောက်လဲ”

“ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ်ပါတယ်ဗျာ”

“အေး.. . လူလေးတို့လိုသစ္စာရှိတဲ့ စစ် သားတွေ အချည်းနှီးမကျဆုံးစေချင်လို့ တို့ အောင်မြင်စွာဆုတ်ခွာလာကြတာ။ မင်း ချစ်တဲ့မြန်မာပြည်ကိုတို့စစ်တပ်မကြာမီပြန်ဝင် လာမှာပဲ။ မင့်အတွေးအမြင်တွေရင့်ကျက် လာတဲ့အချိန်၊ မင်းချစ်တဲ့ ဆွေမျိုးတွေရှိရာ မေမြို့ကို တို့ပြန်သွားကြမယ်လူလေး။ အခု တော့ငါတို့ဦးတည်နေတဲ့ အိန္ဒိယပြည်ဟိုရာ မေမြို့ကို ချီတက်ရမယ်လူလေး”

ပီတာဆင်နှင့် ဗဟာဒူးစကားမဆုံးမီ၊ ဂျပန်စစ်လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်း အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာသောအသံကို ကြားရသည်။ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှစက်သေနတ်သံများတရစပ် ထွက်လာသည်။

“တပ်စုအားလုံးလုံခြုံရာမှာ နေရာယူ အထိအခိုက်အကျအဆုံးမရှိစေနဲ့”

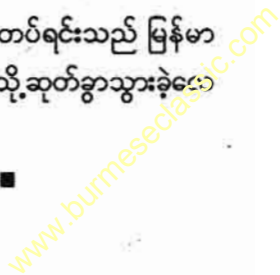
လေယာဉ်ပေါ်မှ စက်သေနတ်ကျည် ဆံများသည်သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများကိုပြတ်ကျ စေ၏။ ပြင်းထန်လွန်းသောပေါက်ကွဲမှုနှင့် အတူစစ်သားများ၏ပြန်လည်ပစ်ခတ်သံ များတရစပ်ထွက်ပေါ်လာသည်။ တောင် စောင်းနှစ်ခုကြားသို့ လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်း

နိမ့်နိမ့်ပျံသန်း၍ စက်သေနတ်ဖြင့်အဆက် မပြတ်ပစ်ခတ်သည်။ သစ်တောအုပ်၏ ကြီးမားသောသစ်ပင် မြစ်ပေါ်ပြင်များက ကတုတ်ကျင်းသဖွယ်ကံကောင်းထောက် မစွာ အကာအကွယ်ပေးလျှက်ရှိနေပါ၏။

ဗဟာဒူးသည် စက်သေနတ်ဖြင့်လေ ယာဉ်များပျံသန်းလာမည့်လမ်းကြောင်းကို ချိန်ရွယ်ထားသည်။ မကြာမီ ရဲရဲနှင့်နိမ့်စွာ ပျံသန်းလာသော လေယာဉ်ပျံရှိရာသို့ စက်သေနတ်ကျည်ဆံများကို တရစပ် ပစ်လိုက်ရာ၊ ဂျပန်လေယာဉ်၏ တောင်ပံ များနှင့်လေယာဉ်ဦးပိုင်းကိုထိမှန်သွား သည်။ လေယာဉ်သည် မီးခိုးများအူလျက်၊ အထိန်းအကွပ်မဲ့ပျံသန်းရင်းတောင်စောင်း ကိုတိုက်မိပြီးမီးလောင်ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ။

ဗဟာဒူးပခုံးကို ကပ္ပတိန်ပီတာဆင် ကပုတ်လိုက်ပြီး၊ The best soldier အကောင်းဆုံးစစ်သား၊ The best Boy တော်တယ်လူကလေးဟုအားပေးစကား ပြောကာဂုဏ်ပြုသည်။ အခြားရဲဘော်၊ ရဲဘက်များကလည်း ဗဟာဒူးအားပွေ့ဖက် ဂုဏ်ပြုသည်။

ဗာမားနိုင်ငံဖယ်တပ်ရင်းသည် မြန်မာ နိုင်ငံမှ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ဆုတ်ခွာသွားခဲ့သေး ပြီ။

ဂျပန်ခေတ်မေမြို့

စစ်အောင်နိုင်သူတို့၏ အုပ်ချုပ်မှု အောက်သို့မြန်မာပြည်ကျရောက်ခဲ့ပြန်ပြီ။ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကို ရှောင်တိမ်းထွက်ခွာ သွားကြသဖြင့် မြို့ကြီးများစည်ပင်ခြင်းမရှိ။ မီးလောင်ပြီးစ၊ မီးလောင်ပြင်သဖွယ်ပြုပျက် နေသောတိုက်အိမ်များ၊ မီးလောင်ငုတ် မည်းမည်းများနှင့်ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးများတွင် မြေကျင်းကြီးများနှင့်ဗုံးဆဲများ၊ သေနတ် ကျည်ဆံခွဲများဖြင့်အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းသဖွယ် ဖြစ်၍ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မေမြို့အား ဂျပန်များသဲသဲမဲမဲဗုံးကျ တိုက်ခိုက်ခဲ့သောအကြောင်းရင်းများတွင်၊ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့အစိုးရအဖွဲ့ရုံးစိုက်ခဲ့ခြင်း နှင့်စစ်ဌာနချုပ်ပြုလုပ်ခဲ့သောကြောင့် ဂျပန် ဖက်ဆစ်ဝါဒီများက သဲသဲမဲမဲတိုက်ခိုက်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ်မေမြို့တွင် မက်မောဖွယ်သယံဇာတဘာမျှမရှိပါချေ။ သဘာဝအလှတရားနှင့်ပန်းမျိုးစုံဖူးပွင့် သော ပန်းမြို့တော်မျှသာဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

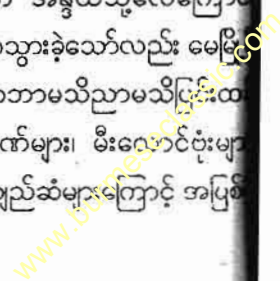
လောဘဇောတိုက်ခိုက်စရာ၊ သဘာဝ သယံဇာတဘာမျှမရှိ။ တောတောင် အထပ်ထပ်ပိုင်းရံနေသော အလှတရား များသာရှိသောမြို့ကလေးအား၊ ဂျပန်ဖက် ဆစ်ဝါဒီများက နယ်ချဲ့အရင်းရှင်များ၏ စားကျက်ဟု တိုက်ခိုက်ခင်စရာမြို့တစ်မြို့

မဟုတ်ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာများတွင် လည်းရာသီအလိုက်စိုက်ပျိုးအပ်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်စိုက်ခင်းများသာရှိပါ သည်။

တကယ်တော့ မေမြို့သည်အရင်းရှင် များဖိခံဖို့တည်ဆောက်ထားသောမြို့သာ ဖြစ်ပါတော့၏။ သို့သော်နယ်ချဲ့အရင်းရှင် အစိုးရဘုရင်ခံစံမြန်းရန် သော်ကဟူ အမည်ရသော ဘုရင်ခံအိမ်တော်ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ စစ်မပြေးမီ ထိုအိမ်တော် တွင် ဆာဒေါ်မန်စမစ်နှင့် မြန်မာလူမျိုး နန်းရင်းဝန် ဆာပေါ်ထွန်းတို့စစ်ကိုရှောင် တိမ်းရန် ခေတ္တနားခိုခဲ့ပါလေ၏။

စစ်ဌာနချုပ်ဖြစ်သည့် အလျောက် အလက်ဇန္ဒားလိုစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများသည် မြန်မာပြည်မှအိန္ဒိယသို့မိမိတပ်များကိုအဖ တပြင်းဆုတ်ခွာရန်အမိန့်ပေးခဲ့ကြသည်။

ဘုရင်ခံချုပ်၊ နန်းရင်းဝန်နှင့် စစ်ဗိုလ် ချုပ်ကြီးများနားခိုလေရာမေမြို့သည် ဂျပန် ဖက်ဆစ်များတိုက်ပွဲမဟာဗျူဟာပစ်မှတ် ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းအရင်းပင်ဖြစ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များက အိန္ဒိယသို့လေကြောင်း ခရီးဖြင့်ဆုတ်ခွာသွားခဲ့သော်လည်း မေမြို့ဝှင် ပြည်သူလူထုမှာဘာမသိညာမသိငြင်းထ လွန်းသောဗုံးဒဏ်များ၊ မီးလောင်ဗုံးများ စက်သေနတ်ကျည်ဆံများကြောင့် အပြစ်

မန်းပွင့်သစ္စာ

သေဆုံးခြင်းနှင့် အိုးအိမ်များပျက်ဆီးခြင်း
ဘေးဆိုးကျရောက်ခဲ့ရသည်။

လောကကြီးနိယာမသည် မတိကျ
မသေချာသောသဘာဝဖြစ်၏။ မုန်တိုင်း
ဟူသည့်အလယ်ဗဟိုဝတ်ဆံတွင် အင်အား
နည်းပါးသော်လည်း မုန်တိုင်းဖြတ်သန်း
သွားသည့်ဝန်းကျင်သည်ပြင်းထန်လွန်းသော
အင်အားအရှိန်ဖြင့်တိုက်ခိုက်ခံရတတ်
စမြဲဖြစ်သည်။

လူတို့၏ပယောဂကြောင့် ဖြစ်ပွား
ရသောစစ်ပွဲများသည်လည်း မုန်တိုင်းကျ
ရောက်ခြင်းနှင့်သဘောသဘာဝအတူတူပင်
ဖြစ်သည်။ မုန်တိုင်း၏အလယ်ဗဟိုဝတ်ဆံ
နှင့်တူသောအင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံ၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်
များနှင့် အစိုးရဝန်ကြီးများကိုမထိခိုက်
ဘာမျှမသိနားမလည်သော မြန်မာပြည်
ပြည်သူများသာလျှင် အတုံးအရုံးကပ်
ဘေးဆိုးကြီးကျရောက်ခဲ့ရလေပြီ။

နောင်ခမ်းကြီးရွာလေးသည် မေမြို့၏
မြောက်ဘက်တွင်တည်ရှိသည်။ တောင်
တန်းတောင်ပူစာများနှင့် သစ်တောများက
ဝန်းရံထားသည်။ ကျယ်ပြန့်သောတောရိပ်
တောင်ရိပ်ဖြစ်ခဲ့၍စိုက်ပျိုးရန်သင့်လျော်
သောမြေပြန့်လွင်ပြင်မရှိ။ တောင်စောင်း
များ၌သာ မုန်ညင်း၊ မုန်လာ၊ ဂေါ်ရခါးပင်
များနှင့် ပန်းအမျိုးမျိုးစိုက်ပျိုးကြသည်။

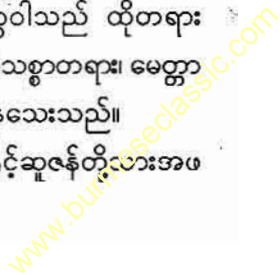
လိမ္မော်၊ နာနတ်၊ စတော်ဘယ်ရီပင်များ
စိုက်ပျိုးကြပါ၏။ မြေမှထွက်သော သီးနှံ
များကိုသာ တစ်နှစ်ပတ်လုံးအားပြုရသော
မိသားစုများဖြစ်ကြသည်။ ရွာမှာအိမ်ခြေ
(၅၀)ခန့်သာရှိသည်။ ရှမ်းလူမျိုး၊ ဂေါ်ရခါး
လူမျိုးများနှင့်ဗမာလူမျိုးများနေထိုင်ကြ
သည်။

မေမြို့မှ စစ်ဘေးကိုကြောက်ရွံ့
ထွက်ပြေးလာကြသော အစိုးရဝန်ထမ်း
မိသားစုများလည်းရောက်ရှိလာကြသည်။
အလားတူ မေမြို့နှင့်နီးစပ်ရာ မိုးကြိုးပစ်၊
ရေချမ်းအိုး၊ ကျင်ဂနိုင်စသောကျေးရွာ
များသို့လည်းသွားရောက်ခဲ့လှနေကြသည်။

မေမြို့၏ အဓိကအလုပ်အကိုင်သည်
အစိုးရဝန်ထမ်းများ၏မြို့သာဖြစ်သည်။
မြို့နယ်အနေဖြင့် စိုက်ပျိုးရေးကိုအားကိုး
ရသော မြို့တစ်မြို့မဟုတ်ပါချေ။ ယခုဂျပန်
ခေတ်ရောက်သောအခါတွင်လည်း အစိုးရ
စစ်တပ်များနှင့်ဝန်ထမ်းများ၏ မြို့သာလျှင်
ဖြစ်နေပါ၏။ စစ်ဟူသည်လူသားအားလုံး
တို့၏ ဒေါသတရား၊ မစ္ဆရိယတရားနှင့်
အာယာတတရားတို့ကိုသာဖြစ်ပွားစေ၏။

လူဟူသောသတ္တဝါသည် ထိုတရား
များနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်သစ္စာတရား၊ မေတ္တာ
တရားများလည်းရှိနေသေးသည်။

ဦးမောင်မောင်နှင့်ဆူဇန်တို့သားအဖ

နေထိုင်ခဲ့ရာ စိမ်းလဲ့ဂေဟာအိမ်ကြီးကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးကအပိုင်စီး၍ဝင်ရောက် နေထိုင်ပါ၏။ ထိုအိမ်ကြီးကိုစွန့်ပစ်ပြီး၊ နောင်ခမ်းကြီးရွာလေးမှာပင် သားအဖ တဲအိမ်ကလေးတစ်လုံးဆောက် ခြံစည်းရိုး လေးကာပြီးနေထိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆံပင်များ၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးများနှင့် မုတ်ဆိတ်များပါဖြူနေသောဦးမောင်မောင် ကဒယ်အိုးသေးသေးလေးနှင့် မီးဖိုလေးပါ ထင်ရှေ့ကုလားဗယာကြော်များကိုလှည့်လည် ရောင်းချသည်။ သမီးဆူဇန်ကအိမ်မှုကိစ္စ များဖြင့်ရွာမှာပင်နေသည်။ နောင်ခမ်းကြီး ရွာသူရွာသားများက လူမျိုးအချင်းချင်း အလွန်ချစ်ခင်စည်းလုံးစွာနေထိုင်ကြသည်။

“သမီး.. အဖေဒီနေ့ ညောင်ကားရွာ ဘက်က ဂျပန်စခန်းကိုသွားရောင်းမယ်”

“ဂျပန်စခန်းကို သွားရောင်းလို့ဖြစ်ပါ့ မလား၊ သတိတော့ထားပါအဖေ”

“အေးသမီး ဂျပန်တွေကရိုင်းစိုင်းကြ တယ်။ သူတို့တွေလည်းလူသားတွေမဟုတ် လား။ ရိုင်းစိုင်းတဲ့သူရှိသလို ယဉ်ကျေးတဲ့ သူတွေလည်းရှိမှာပါ”

“သူတို့ဘာကြောင့် ရိုင်းစိုင်းကြရ တာလဲဟင်”

“အဖေကတော့ရိုင်းစိုင်းတယ်၊ ယဉ် ကျေးတယ်ဆိုတဲ့အပြုအမူဟာ သူတို့ကို

စိုးမိုးနေတဲ့အယူအဆ၊ အတွေးအမြင်က အဓိကလို့ထင်တယ်။ ဟောဒီကမ္ဘာစစ်ကြီး ကြောင့် လူတွေဟာကြီးနိုင်ငယ်ညည်း၊ အင် အားကြီးသူက အင်အားနည်းသူအပေါ် အနိုင်အထက်ပြုကျင့်စေလိုတဲ့စရိုက်တွေ ကိုဖြစ်ပေါ်စေတာ သမီး။ စစ်ဆိုတာ လူ လောကကြီးကို အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန် စေတယ်။ ဒီစစ်ပွဲကြီးပြီးဆုံးသွားရင် လူတွေရဲ့ အကျင့်စရိုက်ဆိုးတွေလည်း ပြီးမြောက်သွားစေမှာပါ”

ခေါင်းတစ်ခုလုံးဖြူဖွေးနေသော ဖခင်ဖြစ်သူ၏စကားကို ဆူဇန်ကခေါင်း တညိတ်ညိတ်ဖြင့်နားထောင်နေရာက

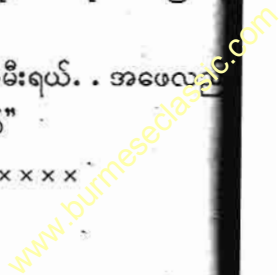
“စစ်ပွဲကြီးကမပြီးသေးဘူးနော်။ သမီး တို့ဘယ်အချိန်ထိဒီလိုနေဦးမယ်မသိဘူး”

“သမီးလည်းသိနေတာပဲ ဂျပန်တွေကို မကြာမီမှာ ပြန်ပြီးတော်လှန်ကြတော့မှာ အဲဒီတော်လှန်ရေးမှာ .. သမီးတို့အဖေတို့ လုပ်စရာတွေအများကြီးရှိတယ်။ အခုအဖေ လုပ်နေတဲ့ကိစ္စဟာသာမန်အလုပ်မဟုတ်ဘူး”

“သမီးသိပါတယ်အဖေ။ ဒါကြောင့် လည်းသတိထားဖို့အဖေကိုသမီးပြောနေ တာပေါ့”

“စိတ်ချပါသမီးရယ်.. အဖေလည်း သတိထားပါတယ်”

x x x x

“ဗယာကြော် ပူပူလေး...”

ဂေါ်ရခါးအဘိုးအိုဦးမောင်မောင်၏ ဗယာကြော်ကို ဂျပန်များကကြိုက်ကြသည်။ အဖိုးကြီးလာလျှင်ဂျပန်စစ်သားများဝိုင်းအံ့ဝယ်စားကြသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေသောသူ့ကိုဂျပန်အရာရှိများကလည်း အလေးဂရုမထားကြပါချေ။ ဂျပန်များကို ဦးမောင်မောင်က သူ၏ ဂေါ်ရခါးအမည်ချွတ်ရီဟုပြောထားသည်။

ဂျပန်များက ဦးမောင်မောင်၏ဗယာကြော်ကိုချွတ်ရီဟုသိသော်ကြင်သည်။ ချွတ်ရီမုန့်ဟုအမည်ပေးထားကြသည်။ ချွတ်ရီဗယာကြော်ကို အကြောင်းပြု၍ ဂျပန်စစ်တပ်အတွင်းသို့ဝင်ထွက်ခွင့်ရလာသည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက် ဘားမားနိုင်ငံယ်တပ်ရင်းအတွင်း၌ဗြိတိသျှစစ်သံ့ပန်းများကိုဖမ်းထားသည်။ ဗြိတိသျှအမျိုးသမီးစစ်သံ့ပန်းများကိုဂျပန်များက ရက်ရက်စက်စက်ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသံ့ပန်းများကို နေ့စဉ်ထမင်းတစ်ပန်းကန်နှင့်ဆားဖြူ၍ သာကျွေးထားသည်။ ထိုမြင်ကွင်းများကိုဗယာကြော်သည် ချွတ်ရီ စိတ်မကောင်းစွာမြင်တွေ့ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂျပန်စစ်တပ်အတွင်းမှ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုသိရှိလာရသည်။

ရသေ့ဘိုးဖြူနှင့် ဖုဒ္ဓပုံပွားဆော်

မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်) အရှေ့မြောက်ဘက် အရပ်တွင်သာသာဝရေတံခွန်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုရေတံခွန်သည် တစ်နှစ်ပတ်လုံးရေများစီးဆင်းနေသောရေတံခွန်ဖြစ်သည်။ ဒေသခံများကဖွေးကောက်ရေတံခွန်ဟုနေရာဒေသနှင့်ချောင်းအမည်ကိုအစွဲပြု၍မှည့်ခေါ်ကြသည်။ တောရိပ်တောင်ရိပ်ကောင်း၍ အလွန်သာယာသောနေရာဒေသဖြစ်သည်။ လူသူ အရောက် အပေါက် နည်းသည်။ လူသူအရောက်ပေါက်နည်း၍ တရားနှလုံးသွင်းဆင်ခြင်လိုသောရသေ့ရဟန်းသူတော်စင်များ စိပ်ပုတီးနှင့် ရိပ်ကြီးခို၍ ကောင်းလှသည်။

သို့အတွက် ဂေါ်ရခါးလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာရသေ့ကြီးတစ်ဦး ထိုတောအရပ်တွင် နေထိုင်သီတင်းသုံးသည်။ ထိုရသေ့ကြီးကို ရသေ့ဘိုးဖြူဟုဒေသခံများကခေါ်ကြသည်။ ရသေ့ကြီး၏ပုံနံ့သဏ္ဍာန်သည်ရှည်လျားသော မုတ်ဆိတ်မွှေးဖြူဖြူနှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးထူထူကြီး၏အစွန်းနှစ်ဖက်သည်အထက်သို့ကော့တက်လျက်ရှိ၏။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးမှ ဆံပင်များကလည်းဖွေးဆွတ်နေပြီး၊ အထက်ဘက်တွင် သျှောင်ထုံးကိုထုံးထားသည်။ အသားအရည်ကဖြူဖွေးနေပြီး၊ ပါးပြင်နှင့် မေးစေ့များတွင်ပန်းနုသွေးရောင်သန်းလျက် ရှိသည်။ ဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းအညို

ရောင်ကိုဝတ်ဆင်၍လည်ပင်းတွင်စိပ်ပုတီး အလုံးကြီးကြီးများကိုစွပ်ထားသည်။ လက် အတွင်း၌ ရသေ့၏အဆောင်အယောင် တောင်ဝှေး (တံချူ)ကို ကိုင်ထားသည်။ ထို တောင်ဝှေး၏ထိပ်တွင် ဂဠုန်ရုပ်သဏ္ဍာန် ရုပ်ပုံကိုထုထွင်းထားသည်။

ထိုရသေ့၏ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်ရသူများ ကရသေ့ဘိုးဖြူဟုသာရိုသေမှုနှင့်ခေါ်ဆို ကြသည်။ ရသေ့ဘိုးဖြူသည် မီးလွတ်စား၍ နေသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီ။ ရသေ့ဘိုးဖြူ၏မူလဇာတိသည် နိပေါနိုင်ငံ ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်အခါကဗြိတိသျှစစ်တပ်တွင် အမှုထမ်း၍စစ်တပ်မှထွက်ကာမေမြို့အနီး တောကြီးအတွင်းတောရံဆောက်တည်နေ သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီ။ ရသေ့ ဘိုးဖြူ၏အကျင့်စရိုက်သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ဆာဒူးကြီးများ၏ အကျင့်နှင့်နေသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ရသေ့ဘိုးဖြူသည် လူများနှင့် အတွေ့အထိနည်းသည်။ သူ့နေရာတော နက်အတွင်းမှကျောက်လိုဏ်ဂူသည်ဘယ်၍ ဘယ်မျှရှည်လျားသည်ကိုမည်သူမျှမသိ ကြပါချေ။

ထိုသူတော်စင် ရသေ့ဘိုးဖြူနှင့် တွေ့ ဆုံနေကြသူသည်ဗယာကြော်လည်ရောင်းနေ သော ချတ္တရီသာဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ဆုံနေသောနေရာသည်၊ ရေတံခွန်

အနီးမှ ထုံးကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်းမှာ ဖြစ်ပါလေ၏။

“ဒကာချတ္တရီ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်သိမ်း ဆည်းထားတဲ့နေရာဘယ်နားမှာလဲ”

“အရှင်ဘုရား . . . တပည့်တော်နေထိုင် ရာစိမ်းလဲ့ဂေဟာအောက်ကမြေအောက် လိုဏ်ဂူထဲမှာပါ။ အခုအဲဒီအိမ်ကို ဂျပန် ဗိုလ်တစ်ဦးအပိုင်စီးထားပါတယ်”

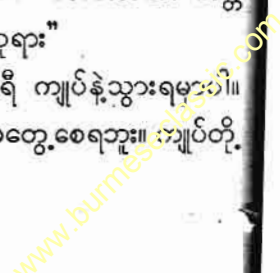
“အခုအဲဒီရုပ်ပွားတော်ကို နေရာရွှေ့ ရမယ်။ အဲဒီရုပ်ပွားတော်ရှိတဲ့နေရာကို မကြာမီ အင်္ဂလိပ်ကဗုံးချလိမ့်မယ်။ ဒကာ ချတ္တရီနဲ့ကျုပ် ရုပ်ပွားတော်ကို သွားပင့် ကြမယ်”

“အရှင်ဘုရား ဂျပန်တွေရှိနေပါတယ်”

“ချတ္တရီရယ် ကျုပ်မသိဘဲရှိပါ့မလား၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းသွားယူရင်လည်းရ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီရုပ်ပွားတော်ကိုအပ် ထားတဲ့ပိုင်ရှင်ကချတ္တရီတို့သားအဖကိုအပ် ထားတာမဟုတ်လား။ ကျုပ်တစ်ယောက် တည်းသွားယူရင် ကျုပ်အဲဒီဒီနာကံကြီး ထိုက်တော့မှာပေါ့။ ကျုပ်နဲ့အတူလိုက်ခဲ့ပါ”

“အရှင်ဘုရား အဲဒီနေရာမှာဂျပန် စစ်တပ်အင်အားကောင်းပါတယ်၊ အန္တ ရာယ်များတယ်ဘုရား”

“ဒကာချတ္တရီ ကျုပ်နဲ့သွားရမယ်။ ဘာအန္တရာယ်မှမတွေ့စေရဘူး။ ကျုပ်တို့

ဝန်းပွင့်သစ္စာ

နှစ်ယောက်သွားတာကို ဘယ်သူမျှတောင်
သိလိုက်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့
မြေကြီးပေါ်ကသွားမှာမဟုတ်ဘူး။ မြေကြီး
အောက်ကသွားကြမှာ”

“အရှင်ဘုရားမြေလျှိုးသွားမလို့လား
ဘုရား”

“ချတ္တရီ . . မေမြို့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်
တစ်ခုရှိတယ်။ မြောင်ကြီးလေးမြောင်ဆီအိုး
ကြီးလေးလုံးဆိုတာကြားဖူးလား။ မေမြို့ရဲ့
အောက်မှာ လျှို့မြောင်ကြီးလေးခုရှိတယ်။
နောင်နှစ်ငါးဆယ်ကျော်တဲ့အခါအဲဒီဒေသ
တွေမှာသာသနာထွန်းကားလာလိမ့်မယ်။
အခုကျုပ်တို့သွားယူမယ့် ရုပ်ပွားတော်ကို
မေမြို့ရဲ့အရှေ့ဘက်ဆုံးပိတ်ချင်းမြောင်
ဒေသကို ရွှေ့ပြောင်းပေးရမယ်။ အထက်
ပိုင်းလုံတွေက ဒကာကိုကူညီဖို့တဝန်ပေး
တာလိုပဲ။ အခုကျုပ်တို့သွားကြမယ်”

“အရှင်ဘုရား . . ဘယ်ကသွားမှာလဲ”

“မေမြို့မြေအောက်မြောင်အမှတ် (၃)
မြောင်ကသွားမယ်”

“ဒကာအတွက် မီးတုတ်တစ်ခုစီစဉ်
ထားတယ်။ မြေအောက်မြောင်ကသွားမှာ
ဆိုတော့လိုရမယ်ရယူလာခဲ့ပေါ့။ မြေပေါ်
မှာနေခွင့်မရတဲ့ အကောင်ရှည်တွေကို
ဆည်း ဂူထဲမှာအများကြီးတွေ့ရလိမ့်မယ်။
အပေမယ့်ကြောက်ဖို့မလိုပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့

တောင်ဝှေးဟာ နဂါးတောင်ကြောက်တဲ့
ဂဠုန်တောင်ဝှေးပါ။ လာ . . သွားကြစို့”

မေမြို့မြေအောက်မြောင် အမှတ်
(၃)ဟုဆိုသောမြောင်သည် မေမြို့အား
တောင်မြောက်ကန်လန်ဖြတ်နေသော
မြောင်ဖြစ်သည်။ ထိုမြေအောက်မြောင်မှ
ရသေ့ဘိုးဖြူနှင့် ဗယာကြော်သည်ကြီး
ချတ္တရီတို့ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

မြောင်အတွင်း၌ ရေများဖြတ်သန်းစီး
ဆင်းလျက်ရှိပါ၏။ ထိုရေစီးဆင်းနေမှု
ကြောင့် အောက်စီဂျင်အလုံအလောက်
ရှိနေခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။ တစစမြောင်
သည်ရှည်လျားလာခဲ့ပြီး အမှတ်မထင်
သောနေရာများမှရှုတ်တရက်ထထပြန်တတ်
သောလင်းနို့အုပ်များကိုမြင်တွေ့ရသည်။
သမာဓိမရှိသူများဝင်ရောက်ရဲဖွယ်မရှိ
ပါချေ။ မကြာမီရဲတောက်နေသောအရောင်
တစ်စုံကသူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်နေသည်ဟု
ချတ္တရီထင်မိသည်။

“ဒကာချတ္တရီ ကြောက်သလားကွဲ့”

“ဘုရား . . တပည့်တော်တို့ကိုကြည့်
နေတယ်ဘုရား”

“မကြောက်ပါနဲ့ အဲဒါမြေ့တစ်
ကောင်ပဲ။ သူအိပ်နေတာပါ”

“အရှင်ဘုရား . . မျက်လုံးမမှိတ်တဲ့
အိပ်ပါမလား”

“မြွေမှန်ရင်မျက်ခွံမပါဘူး။ အိပ်နေလည်းသူတို့ မျက်လုံးကဖွင့်လျက်ပဲအိပ်ကြတယ် ဒကာ”

ထိုရဲတောက်နေသောအရာတစ်စုံသည်မြွေကြီးတစ်ကောင်၏မျက်လုံးနှစ်လုံးပင်ဖြစ်သည်။ မြွေကြီးသည်လိုက်ဂူအထက်ဘက်ကျောက်တွင်းကြီးတစ်ခုထဲမှ ခေါင်းပြုနေခြင်းဖြစ်သည်။ ချတ္တရီ၏မီးတုတ်အရောင်ကြောင့်ရောင်ပြန်ဟပ်၍မြင်ရခြင်းဖြစ်ပါလေ၏။

“လာ . .လာ . .ဒကာချတ္တရီ မကြာခင်ဒကာအိမ်ဝင်းထဲကိုရောက်တော့မှာ ”

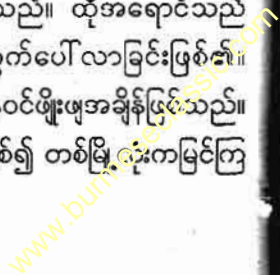
ရသေ့ဘိုးဖြူနှင့် ချတ္တရီတို့ရှေ့ခရီးကို ဆက်ကြသည်။ မကြာမီ ထူးဆန်းသော အလင်းရောင်များထွက်ပေါ်လာခြင်းကို မြင်ရသည်။ ထိုအလင်းသည် မျက်လုံးကို ပူလောင်ကျိန်းစပ်စေခြင်းမရှိ။ ထိုအရောင်သည်ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မှထုတ်လွှတ်လိုက်သောရောင်ခြည်တော်များပင်ဖြစ်ပါလေ၏။ ရသေ့ကြီးဘိုးဖြူသည် အလွန်ကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့်လက်အုပ်ချိမ်းရုံခိုးလိုက်ပါ၏။ ဗယာကြော်သည်ကြီး ချတ္တရီသည် ရုတ်တရက် ကြက်သေ့သွားသလို ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်ကိုကိုယ်တွေ့မြင်ကြ၊ ဖူးကြရ

လေပြီ။ ထိုအလင်းဖြင့် မိမိအိမ်၏ အောက်ဘက်တွင်ရောက်ရှိနေမှန်း သိရလေသည်။ ချတ္တရီသတိပြန်ဝင်လာပြီး ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်နှင့် အတူသိမ်းဆည်းထားသောရတနာထုပ်ကို ရသေ့ကြီးဘိုးဖြူအားအပ်နှင်းလိုက်ရာရသေ့ကြီးဘိုးဖြူကဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကိုလှမ်း၍ယူလိုက်ပြီး

“ချတ္တရီ . .ဒီအထုပ်ကိုဒကာပဲသိမ်းထားပါ။ ကျုပ်အတွက်က ရတနာဆိုတာယူမထားအပ်ဘူး။ လိုအပ်တဲ့အချိန်ကျရင်ဘုရားကျောင်းတော်နဲ့စေတီတော်တည်ကြတာပေါ့”

မေမြို့၏ မြေအောက်မြှောင်အမှတ် (၃)မှလာရာလမ်းအတိုင်း ရသေ့ကြီးဘိုးဖြူနှင့်ဗယာကြော်သည်ကြီးချတ္တရီတို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ လာစဉ်အခါကတွေ့ခဲ့ရသော မြွေကြီးမှာ အိပ်မောကျနေဆဲဖြစ်သည်။ မြှောင်အတွင်းမှ ရေစီးသံများသာလျှင် ကြားနေရပါ၏။

မေမြို့ စိမ်းလဲ့ဂေဟာအိမ်အတွင်းမှ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသောအရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ၍ဂျပုန်စစ်သားများအထိတ်တလန့်ဖြစ်ကုန်သည်။ ထိုအရောင်သည် မြေကြီးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ အချိန်ကားညနေဝင်ဖျိုးဖျအချိန်ဖြစ်သည်။ မှောင်စပျိုးခိုနေပြန်၍ တစ်မြို့လုံးကမြင်ကြ

စန်းပွင့်သစ္စာ

ရပြီးထိုထူးခြားဖွယ် အရောင်များဖြာထွက်
သောအချိန်သည် ၁၉၄၅ ခုနှစ် မတ်လ
ဆစ်ရက်ဖြစ်ပါလေ၏။ ထိုအရောင်များ
ထွက်ပေါ်လာပြီးမကြာမီမဟာမိတ်လေ
ယာဉ်ပျံများမေမြို့ပေါ်သို့ဗုံးများကြဲချ
လေပြီ။ လေယာဉ်ပျံများသည် ဂျပန်
စစ်တပ်များတပ်စခန်းချထားရာနေရာ
ဖြစ်မှတ်များကိုထိမှန်အောင်ကြဲချနိုင်ခြင်း
ပင်ဖြစ်ပါလေ၏။

အထိအနာဆုံးမှာ စိမ်းလဲ့ဂေဟာ
အတွင်းမှဂျပန်စစ်တပ်နေရာပင်ဖြစ်သည်။
ဆင်မြေကြီးထဲတွင်ရှိနေသော ဂျပန်
လေတပ်မှချထားသောဗုံးကြီးသည်လည်း
ဆက်ကွဲသွားလေသည်။ ထိုဗုံးကြီးပေါက်
ကျသဖြင့်ဂျပန်စစ်သားများအတုံးအရုံး
ကျဆုံးသွားစေသည်။ ဗြိတိသျှလေတပ်မှ
ကြဲချသော ဗုံးအရှိန်ကြောင့်ပေါက်ကွဲခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။ဂျပန်တို့၏ စစ်လက်နက်
များသည် သူတို့ကိုပင်ဘေးအန္တရာယ်
ကျရောက်စေလေသည်။

သံပန်းများကို ကယ်တင်ခြင်း

မဟာမိတ်တပ်များ၏ ထိုးစစ်သည်
မြန်မာပြည်အားအောင်မြင်စွာ ထိုးစစ်ဆင်
ခဲ့ပြီးမြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင် တော်
လှန်ရေးအင်အားစုများအား မဟာမိတ်
တပ်များနှင့်ဆက်သွယ်ခဲ့လေပြီ။ မြန်မာ့
ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးအင်အားစုများနှင့်
ဗယာကြော်သည်ကြီး ချတ္တရီ ဆက်သွယ်
ခဲ့သည်မှာကြာခဲ့ပြီ။ ချတ္တရီ၏ အဖိုးတန်
သတင်းများကြောင့်ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး
အင်အားစုများသည် မေမြို့သို့အောင်မြင်
စွာဝင်ရောက်လာကြပြီ။ အရေးကြီးသည်
မှာသံပန်းများကိုကယ်တင်ရေးတာဝန်
ဖြစ်သည်။

ထိုသံပန်းစခန်း၌ ဗြိတိသျှသံပန်း
အမျိုးသမီးများကို ဖမ်းဆီးထားသလို
ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး တော်လှန်ရေး
အင်အားစုများကိုလည်း ဖမ်းဆီးထားခြင်း
ဖြစ်ပါလေ၏။

အချိန်က ညအမှောင်ကြီးစိုးလာခဲ့ပြီ။
မဟာမိတ်ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများက လေ
ကြောင်းမှဗုံးများကြဲချနေ၍ ဂျပန်စစ်သား
များဖရိုဖရဲဖြစ်နေပါ၏။ ညအမှောင်ထုကို
အားပြု၍ချတ္တရီနှင့် ဂျပန်တော်လှန်ရေး
တပ်စိတ်တစ်တည်ဂေါ်ရခါးတောင်ကုန်း
အနီးသို့ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ လေယာဉ်

www.burmeseclassic.com

ပျံ့ကစက်သေနတ်ဖြင့်တရစပ်ပစ်ခတ်နေရာ၊ ဂျပန်စစ်သားများသည် သို့ပန်းများကို ဂရုစိုက်နိုင်ခြင်းမရှိပြီ။ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင် ရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ပြောက်ကျားအသံ တိတ်စနစ်ဖြင့် သို့ပန်းများကို အနီးကပ် စောင့်ကြပ်နေသောစစ်သားကို တိုက်ခိုက် လိုက်သည်။ အစောင့်စစ်သားထံမှသော့ကို ယူ၍ သို့ပန်းအကျဉ်းစခန်းတံခါးကိုဖွင့် လိုက်သည်။ လေယာဉ်ပျံကလည်း ဂျပန် စစ်သားများကို စက်သေနတ်ဖြင့်တရစပ် ပစ်ခတ်ပေးလျက်ရှိပါလေ၏။

ဂျပန်စစ်တပ်အဓိကမိသွား၍ ပြန်လှန် ခုခံခွင့်မရလိုက်ပါချေ။ မဟာမိတ်တို့၏ စစ်သတင်းကတိကျသေချာလွန်းလှသည်။

အချို့သော စစ်သို့ပန်းများကို တော် လှန်ရေးတပ်သားများကတွဲ၍ခေါ်ရသည်။ လုံးဝမလျှောက်နိုင်သူများကို နှစ်ယောက် ထမ်း၍ခေါ်ယူရသည်။ ချတ္တရီကအချိန်ကို သတိပေးသည်။

“ဘနာရီအတွင်းအပြီးဆုတ်ခွာပါ”

နာရီဝက်ခန့်သာကျန်တော့သည်။ တော်လှန်ရေးတပ်သားများက ဆုတ်ခွာရာ လမ်းကြောင်းကိုစက်သေနတ်ဖြင့်ကာပစ် ပေးလျက်ရှိနေပါ၏။

သို့ပန်းစုစုပေါင်း ၃၅ဦးဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သို့ပန်းများကိုဤအတွင်း

မကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပါလျှင် ဂျပန်စစ်တပ်ထံ မနက်ပိုင်းတွင်အားလုံးကိုပစ်သတ်ထား မည်ဆိုသော သတင်းကိုဗယာကြော်သည် ချတ္တရီက သတင်းပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့အတွက် ယခုညဘနာရီအတွင်း သို့ပန်းများကို အပြီးကယ်တင်ရန် ဗြိတိသျှ တပ်များနှင့်ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးမြန်မာ တပ်များပူးပေါင်းစစ်ဆင်သောလျှပ်တစ်ပြက် စစ်ပွဲဖြစ်ပါလေ၏။

ချတ္တရီနှင့် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစုများသည်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိသောသို့ပန်းအမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး တို့အား၊ မေမြို့ပိတ်ချင်းမြောင်လျှို့ကြားသို့ အရောက်ခေါ်ယူသွားကြသည်။

ပိတ်ချင်းမြောင်လျှို့သည် လူသူအ ရောက်အပေါက်မရှိသော၊ ကျောက်ဂူကြီး ဖြစ်သည်။ အလွန်ပင်ပန်းနေသော သို့ပန်း များကို ဆူဇန်နှင့်ရေချမ်းအိုးရွာမှ ရှမ်းအမျိုး သမီးများက ဆန်ပြုတ်တိုက်ကျွေးသည်။ ထို့ပြင် ရေချမ်းအိုးရွာမှဟင်းသီးဟင်းရွက် များထောက်ပံ့ကူညီပေးကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ခန်းပွင့်သစ္စာ

စတီးဝင်းအိမ်ကြီးမှ အဖြစ်အပျက်များ

၁၉၄၅ခုနှစ်မေမြို့၏ မတ်လစရက်ည
သည်အအေးဓာတ်လွန်ကဲလျက်ရှိနေပါ၏။
အပြင်ဖက်တွင်ဆီးနှင်းများတဖွဲဖွဲကျလျက်
ရှိ၏။ ဂျပန်စစ်သားများ၏ အပန်းဖြေဧည့်
လာဟာဖြစ်သော စတီးဝင်းအတွင်းငိုလ်အိမ်
ကြီးအတွင်းဧည့်ခန်းခန်းမဆောင် အလယ်
ခန်းပွဲရှည်ကြီးပေါ်တွင်စားကောင်းသောက်
စွယ်များခင်းကျင်းထားပါ၏။ ဧည့်ခံရေး
အမျိုးသမီးများက စားပွဲပေါ်သို့ယမကာ
ပုလင်းများကိုနေရာတကျပြင်ဆင်ထား
သည်။

ယာမာမိုတိုနှင့် ဂျပန်စစ်သားများ
သည် ညနေ၆နာရီခန့်တွင်ရောက်ရှိလာ
ကြသည်။ ဧည့်ခန်းမအလယ်ဗဟိုတည့်
တည့်မှ မီးပန်းဆိုင်းလျှပ်စစ်မီးရောင်များ
စားပွဲပေါ်သို့ကျရောက်လျက်ရှိသည်။
အရက်ပုလင်းအမျိုးမျိုးနှင့်စားသောက်
စွယ်ရာများကစုံလင်လှသည်။ ဖန်ခွက်များ
သည်စားပွဲပေါ်တွင်အစီအရံချထားသည်။
ထိုနေ့ညသည် ဂျပန်စစ်တပ်အသီးသီးမှ
အရာရှိများ စုံညီစွာပြုတက်ရောက်သော
ပီတိပွဲတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်သည်။

ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်း မီးလင်းဖိုမှ
တောက်မီးလျှံများတရှိန်ရှိန်တောက်
လာလျက်။

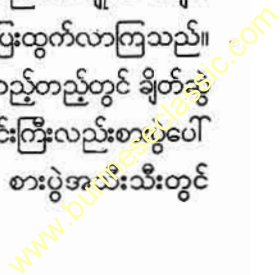
အခမ်းအနားကျင်းပရာ စားပွဲရှည်ကြီး၏
ထိပ်တည့်တည့်ကုလားထိုင်အမြင့်တွင်
ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ယာမာမိုတို နေရာယူလိုက်
သည်။ ဧည့်ခံရေးအမျိုးသမီးများ၏အတွင်း
ခန်းထဲ၌အမှိုသမီး၅ဦးအလုပ်ရှုပ်နေသည်။
သူမတို့အနီးတွင်သေနတ်ကိုင်ဂျပန်စစ်သား
နှစ်ဦးကိုကင်းချတာဝန်ပေးထားသည်။

ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ ယာမာမိုတိုက
မြန်မာပြည်စစ်ပွဲအခြေအနေကို ဂျပန်
ဘာသာဖြင့် အသေးစိတ်ရှင်းပြနေသည်။

“ကျုပ်တို့တပ်တွေ မြစ်ကြီးနားကို
စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီဖြစ်တယ်။ ဗြိတိသျှ
စစ်တပ်နဲ့အတူပန်းမော်ဘက်ကတရုတ်တပ်
တွေပါပေါင်းပြီးတိုက်လာလို့ ကျုပ်တို့နိပွန်
တပ်မတော် မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းကို
စွန့်ခွာလာရပြီ။ ကျုပ်တို့ဟာ မေမြို့ကဆုတ်
ခွာရတော့မယ်။ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့တပ်
တွေကိုနယ်မြေခံလူထုကလည်းမထောက်ခံ
တော့ဘူး။ ဒါကြောင့်သံဗန်းတွေအားလုံးကို
အပြတ်ရှင်းပစ်ပါ”

ထိုစဉ်“ကယ်ကြပါဦး ကယ်ကြပါဦး”
အော်သံနှင့်အတူ ဧည့်ခံအမျိုးသမီးများ
ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ပြေးထွက်လာကြသည်။

ခန်းမအလယ်တည့်တည့်တွင် ချိတ်ဆွဲ
ထားသော မီးပန်းဆိုင်းကြီးလည်းစားပွဲပေါ်
ပြုတ်ကျလာသည်။ စားပွဲအသီးသီးတွင်

ထိုင်နေကြသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များအထိတ်
တလန့်ဖြစ်သွားကြသည်။ ဧည့်ခံအမျိုး
သမီးများခြေကုန်သုတ်နေသည်မှာအိမ်ကြီး
အတွင်းမှဝင်းအပြင်အထိ ပြေးကြလေပြီ။

ဧည့်ခန်းဆောင်ခန်းမအတွင်း မီးလင်း
ဖိုမှ ထင်းမီးစများသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များ
စားပွဲပေါ်သို့တစ်ခုပြီးတစ်ခုကျရောက်လာ
သည်။ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြင့် စတီးဝင်းအိမ်ကြီး
ထဲမှ အပြင်သို့ထွက်လာသော ဂျပန်များကို
ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး မြန်မာပြောက်ကျား
စစ်သားများက စက်သေနတ်များဖြင့် တရ
စပ်ပစ်ခတ်ကြလေပြီ။ မကြာမီ ဗြိတိသျှ
မဟာမိတ်လေတပ်မှ မေမြို့ဂျပန်စစ်ခန်း
များကို ဗုံးမိုးရွာချပါတော့သည်။

စတီးဝင်းထဲမှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ယာမာ
မိုတိုမှာဝင်းတံခါးဝ၌ပင် စက်သေနတ်မှန်
သေဆုံးသွားသည်။ သူနှင့်အတူလိုက်ပါခဲ့
ကြသောဂျပန်စစ်သားများလည်းအတုံးအရုံး
သေဆုံးကုန်သည်။

၁၉၄၅ခုနှစ်မတ်လ ၈ရက်နေ့မှစတင်
၍၊ အနောက်မြောက်တိုင်း စစ်ဒေသမှူး
ဗိုလ်မှူး ဗထူး၏တော်လှန်ရေးသည် မြန်မာ
ပြည်တစ်ဝန်းလုံးသို့ပျံ့နှံ့ခဲ့လေပြီ။ မေမြို့
တွင်ရှိသော အာရှလူငယ်အစည်းအရုံးနှင့်၊
ရဟန်းသံဃာတော်များပါဝင်သောပြည်သူ
စစ်ပွဲတော်လှန်ရေးကိုဥနှစ်တာကာလကြာ

အောင်ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခဲ့သော ဖိနှိပ်မှု
များကိုအဟုန်ပြင်းသောတွန်းကန်မှုသည်
ဂျပန်ဖက်ဆစ်များကိုအတုံးအရုံးကျဆုံး
စေသောအကြောင်းတရားပင်ဖြစ်သည်။

လောကနိယာမသဘောတရားဟူ
သည် ဖိနှိပ်မှုများလျှင်၊ တွန်းကန်မှုသည်
လည်း ဆတူမကဖြစ်တတ်ပါလေ၏။
သက်ရောက်မှုတိုင်းတွင် ရှိတတ်သော
တန်ပြန်သက်ရောက်မှုသဘာဝကို ဂျပန်
ဖက်ဆစ်များခံစားခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါလေ၏။

ဂျပန်ဖက်ဆစ်များ ဝင်ရောက်ခဲ့စဉ်က
စတီးဝင်းအတွင်းမှ ဘိုမစင်သီရာ ကြေကွဲ
ဖွယ်သေဆုံးခဲ့ရသကဲ့သို့ ကျူးကျော်စော်
ကားခဲ့သော ဖက်ဆစ်ဂျပန်များနှင့် ယာမာ
မိုတိုလည်း ထိုဝင်းကြီးအတွင်းမှာပင် မေမြို့
ဒေသ၊အာရှလူငယ်အစည်းအရုံးနှင့်မြန်မာ
ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးတော်လှန်ရေးသမား
များလက်ချက်ဖြင့်မရှုမလှကျဆုံးခဲ့ရလေပြီ။

ထိုမျှနှင့်မေမြို့မှဖက်ဆစ်ဆန့်
ကျင် ရေးသူ ရဲ ကောင်းပြည်သူများ၏
တိုက်ပွဲက အဆုံးသတ်မသွားသေးပါချေ။

ပြိတ်သျှတို့၏ မြန်မာပြည်ထိုးစစ်

၁၉၄၅ခုနှစ် ပွင့်လင်းရာသီရောက် ခဲ့ပြီ။မဟာမိတ်တပ်များ၏စစ်ရေးအားသာမှုကြောင့် ဂျပန်စစ်တပ်များစစ်မျက်နှာတိုင်းတွင် အကျအဆုံးများလျက်ရှိ၏။ မဟာမိတ်တို့၏ လေတပ်အားသာမှုသည် ဂျပန်များကို ရှုံးနိမ့်စေပါ၏။

ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်ရင်းသည် မြန်မာပြည်မြောက်ဖျား၊ ပူတာအိုအနီးမှ ဆွမ်ပရာဘွန်ဒေသသို့ချီတတ်လာကြသည်။ တပ်မှူးကပွတိန်ပီတာဆင်ကွပ်ကဲ၍တောအထပ်ထပ် တောင်အသွယ်သွယ်ကိုအပြင်းချီတတ်လာကြသည်။ ညအချိန်တော၏ လေတိုးသံ၊ တောငှက်များ၏ တွန်ကျူးသံ၊ရံဖန်ရံခါတွင် ကျားဟိန်းသံများကြားနေရသည်။ကပွတိန်ပီတာဆင်သည် ခေတ္တအနားယူနေသော တပ်သားများကို လိုက်လံစစ်ဆေးလျက်ရှိသည်။ကပွတိန်ပီတာဆင်က မီးဖိုအနီးတွင် မတ်ခွက်ဖြင့်ရေနွေးကြမ်းသောက်နေသော ဗဟာဒူးကိုခေါ်လိုက်သည်။

ဆာဂျင်ဗဟာဒူးက မတ်တပ်ရပ်၍ သတိအနေအထားဖြင့်

- “တပ်မှူး ကျွန်တော်ရှိပါတယ်”
- “မလိုအပ်ရင် မီးဖိုကိုငြိမ်းထားလိုက်ပါ”
- “ဟုတ်”

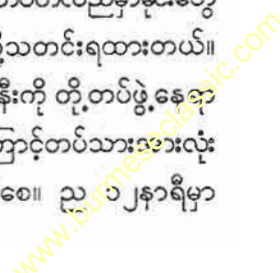
“တို့အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောရအောင် သက်သာသလိုနေပါ”

- “ဟုတ်ကဲ့တပ်မှူး”
- “တို့အခုရောက်နေတာ မင်းနေခဲ့ချင်တဲ့မြန်မာပြည်ဆိုတာသိတယ်နော်”
- “ဟုတ်ကဲ့. . . သိပါတယ်”

“မကြာခင်မှာ မင်းနေခဲ့ချင်တဲ့မြန်မာ့မြေဟာမင်းတို့ရဲ့မြေဖြစ်တော့မှာ။ဒါကြောင့် ဒီတိုက်ပွဲကိုအောင်ပွဲရအောင်ကြိုးစားရလိမ့်မယ်။ တိုက်ပွဲအခြေအနေပြောဖို့ အခြားရဲဘော်တွေစုလိုက်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့တပ်မှူး”

“မြေပုံညွှန်းကြည့်တဲ့အခါ ရန်သူတပ်စွဲထားတဲ့ ဆွမ်ပရာဘွန်နဲ့တို့ရောက်တဲ့နေရာအတော်နီးနေပြီ။ ဒီညလေတပ်က ပထမဆုံးဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်လိမ့်မယ်။ လေတပ်ဗုံးကြဲပြီးတာနဲ့ တို့မြေပြင်တပ်က အတင်းထိုးဖောက်တိုက်ရမယ်။ မနက်လင်းတာနဲ့ ဆွမ်ပရာဘွန်ကိုသိမ်းနိုင်ရမယ်။ ငါတို့ရန်သူနဲ့ အနီးကပ်ဆုံးနေရာကို ဒီည ၁၂နာရီမထိုးမီအရောက်ချီတက်မယ်။ ရန်သူတပ်ရှေ့ကိုက်၅၀၀ပတ်ပတ်လည်မှာမိုင်းတွေ မြှုပ်ထားတယ်လို့တို့သတင်းရထားတယ်။ အဲဒီ ကိုက် ၅၀၀အနီးကို တို့တပ်ဖွဲ့နေရာယူထားရမယ်။ဒါကြောင့်တပ်သားဒုားလုံး သတိဝီရိယရှိနေပါစေ။ ည ၁၂နာရီမှာ

နေရာယူပြီးဖြစ်ရမယ်။နောက်ပြီလေယာဉ် နဲ့ရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံတွေအရ စက်လတ် ဆင်ထားတဲ့ဘန်ကာနှစ်ခုရှိတယ်။ရန်သူက စက်လတ်နှစ်ခုကိုဘယ်ညာဆင်ပြီး သတ် ကွင်းလုပ်ထားတယ်။ တို့နေရာယူပြီးတာနဲ့ လေတပ်ပစ်ကူလာလိမ့်မယ်။ ဗုံးကြဲပြီးတာ နဲ့စတင်ထိုးဖောက်မှာဖြစ်တယ်။ ဒီအထိ မရှင်းတာရှိလား”

“မရှိပါဘူး တပ်မှူး”

“အရေးကြီးဆုံးတစ်ချက်က ဘန်ကာ တွေမပျက်စီးသေးဘဲသတ်ကွင်းထဲမဝင်မိ စေနဲ့။ အကျအဆုံးများတဲ့ အောင်ပွဲမျိုးမ ဖြစ်အောင် အားလုံးအစစအရာရာ သတိ၊ ဝီရိယရှိဖို့ထပ်မှာချင်တယ်။ သတ္တိဆိုတာ မိုက်ရူးရဲသဘောမဟုတ်ဘူး။ အသိဉာဏ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့စွန့်စားခြင်းသာဖြစ်တယ်။ ဘာမေး စရာရှိလဲ”

“မရှိပါဘူး”

“နောက် သုံးမိနစ်အတွင်းအဆင်သင့် ဖြစ်တာနဲ့စထွက်မယ်”

“ဟုတ်”

ကပ္ပတိန်ပီတာဆင်၏ တိုက်ပွဲလမ်း ညွှန်စကားဆုံးသည်နှင့် တပ်သားအားလုံး ရှေ့ဆက်ချီတက်ရန်ပြင်ဆင်ကြလေပြီ။

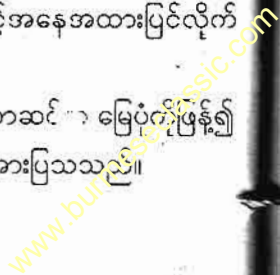
x x x x

ညသည် မှောင်သထက်မှောင်လာ သည်။ မြန်မာပြည်မြောက်ဘက်စွန်းဒေသ သည်အမြစ်မီးသစ်တောကြီးများဖုံးလွှမ်း နေ၍ ညအခါဆီးနှင်းများထူတပ်စွာကျ ရောက်လေ့ရှိသည်။ အမှောင်ထုကိုအားပြု ၍ ဘားမားရှင်ဖယ်တပ်ဖွဲ့ဝင်ရဲဘော်များ သတ်မှတ်ချိန်အတွင်းနေရာယူနိုင်ရန်အပြင်း ချီတက်လာကြပြီ။

ရံဖန်ရံခါ သစ်တောချုံပုတ်များထဲမှ ထွက်ပြေးသွားသောသားကောင်များကိုတွေ့ ရသည်။ ရုတ်တရက် ထပ်သွားသောတော ကြက်အုပ်များကိုတွေ့ရသည်။ မျောက် အုပ်များ၏ တံခွီးခွီးမြည်သံကိုကြားရသည်။ တိတ်ဆိတ်သော တော၏တောလဲတောပြို သံကိုလည်း ထိတ်လန့်ဖွယ်တွေ့ရသည်။

ကပ္ပတိန်ပီတာဆင်က သူ့ရဲဘော်များ ကိုငြိမ်သက်ရန် အချက်ပြလိုက်သည်။ တပ်ဖွဲ့ငြိမ်သက်သွားသည်နှင့် တောက လည်းငြိမ်သက်သွားသည်။ ရန်သူတပ်စွဲ ထားရာတောင်ကုန်းနှင့် နီးကပ်လာခဲ့ပြီ။ ရန်သူကင်းအဖွဲ့က တော၏ဝိသေသကို သတိပြုမိသည်။ တောသံ၏ ပဲတင်သံကို နားစွင့်၍ အသင့်အနေအထားပြင်လိုက် သည်။

ကပ္ပတိန်ပီတာဆင် ၊ မြေပုံကိုဖြန့်၍ ဆာဂျင်ဗဟာဒူးအားပြသသည်။

ပန်းပွင့်သစ္စာ

“ဆာဂျင် . . . အခုတို့ရောက်နေတာ ရန်သူစခန်းနဲ့ ကိုက်ဝဝဝအကွာ ဒီနေရာ မှာပဲ။ တပ်ဖြန့်ပြီး အသင့်နေရာယူခိုင်းထား။ ဘယ်သူမှကျပ်အမိန့်မရဘဲမလှုပ်ရှားစေနဲ့”

ပီတာဆင်၏ နာရီလက်တံသည် ၁၁ နာရီမိနစ်၃၀ကိုပြလျက်ရှိ၏။ တပ်ဖွဲ့ဝင် အားလုံးတပ်ကိုဖြန့်ကြက်နေရာယူလိုက် သည်။ မကြာမီ လေယာဉ်သံများကိုကြား ရသည်။ တစ်ဆက်တည်း ရန်သူစခန်းကို ငှဲများတရစပ်ကြလေတော့သည်။ ကပ္ပတိန် ပီတာဆင်တို့ပေးသောဒီဂရီအတိုင်းအတာ ဘိကျသဖြင့် လေယာဉ်မှူးများပစ်လွှတ် သော သေမင်းတမန်ငှဲများပစ်မှတ်ကိုထိမိ ပေါက်ကွဲလေပြီ။ ဂျပန်တပ်များ လေယာဉ် ဆီအာရုံရောက်နေစဉ်ကပ္ပတိန်ပီတာဆင်က ရှေ့တက်ရန်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ရန်သူ ဘန်ကာများဆီမှစက်သေနတ်သံများထွက် ပေါ်လာပြီး သတ်ကွင်းအတွင်းဝင်ရောက် သွားသောရဲဘော်နှစ်ဦးကားခနဲဖြစ်သွား သည်။ တစ်စပ်တည်းရန်သူတပ်ဆီမှပစ် လွှတ်သောဒီကျည်များကောင်းကင်ဆီတက် သွားပြီး ဘန်ကာအတွင်းမှ စက်သေနတ် ဖြင့်တရစပ်ပစ်လေတော့သည်။

“အကုန်သေကုန်တော့မှာပဲ။ ကျုပ်ဒီ လောက်အတန်တန်သတိပေးထားကြားက။ ဆာဂျင် . . . ဘန်ကာတွေမပြိုသေးဘူးလို့

လေတပ်စခန်းကိုစက်ပို့လိုက်”

တစ်ကျော့ပြန်လာသော လေယာဉ်ဆီ မှ ငှဲတစ်လုံးလက်ဝဲဘက်ဘန်ကာကိုထိမှန် သွားသော်လည်း လက်ယာဘက်ဘန်ကာ ဆီမှစက်သေနတ်သံကထွက်ပေါ်နေဆဲဖြစ် သည်။

“ဒီကိစ္စ ကျွန်တော်တက်ရှင်းလိုက်မယ် တပ်မှူး”

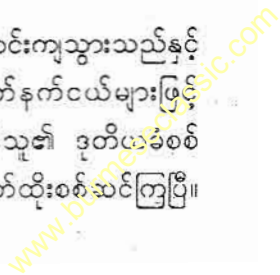
“မိုင်းတွေသတိထားဦး။ ရဲဘော်တွေ ဆာဂျင်ကိုကာပစ်ပေးထား”

အမိန့်ရသည်နှင့် ဆာဂျင်ဗဟာဒူး လက်ယာဘက်ဘန်ကာရှိရာဆီသို့မိကျောင်း တက်တက်သွားသည်။ မြှုပ်မိုင်းများကို သတိထားနေရ၍တော်တော်နှင့်ရှေ့မရောက် နိုင်။ ဘန်ကာအနီးသို့တဖြေးဖြေးချဉ်းကပ် သွားပြီး ဆာဂျင်ဗဟာဒူးက လက်ပစ်ငှဲ တစ်လုံးပစ်သွင်းလိုက်သည်။ တပ်မှူးကပ္ပ တိန်ပီတာဆင်ထံမှ ကျယ်လောင်သော အမိန့်သံထွက်လာသည်။

“တက် . . .”

ရန်သူပထမခံစစ်ကြောင်း ကျသွားခဲ့ လေပြီ။

ရန်သူခံစစ်ကြောင်းကျသွားသည်နှင့် လက်နက်ကြီး၊ လက်နက်ငယ်များဖြင့် တရစပ်ပစ်ခတ်ပြီရန်သူ၏ ဒုတိယခံစစ် ကြောင်းကိုဆက်လက်ထိုးစစ်ဆင်ကြပြီ။

ကြည်းတပ်၊ လေတပ်အပေးအယူမျှမှု
ကြောင့် ဒုတိယခဲစစ်ကြောင်းရှိ ရန်သူများ
ကစဉ်ကလျား ဆုတ်ခွာသွားရပြီ။ နံနက်
အရုဏ်တက်၍ ရောင်နီပြူးလာပြီ။ ဆွမ်ပရာ
ဘွန်ရှိ ဂျပန်တို့၏ခဲစစ်သည် လုံးဝပြိုပျက်
သွားပြီး ဗြိတိသျှစစ်သားများ ရန်သူစခန်း
ကိုပွဲသိမ်းအောင်ပွဲအရယူလိုက်နိုင်ခဲ့လေ
သည်။

ပင်ပန်းနေသောစစ်သားများကို
ကပ္ပတိန်ပီတာဆင်ကလိုက်၍ အားပေး
သည်။ ထိုတိုက်ပွဲ၌ကျဆုံးသွားသောရဲဘော်
နှစ်ဦး၏ရုပ်အလောင်းများကိုကောင်းမွန်စွာ
မြေမြုပ်၍ အလေးပြုလိုက်ကြသည်။

ဆာဂျင်ဗဟာဒူး၏ မျက်ဝန်းမှမျက်
ရည်စများတသွင်သွင်ကျဆင်းနေသည်။
ထိုကျဆုံးသွားသော ရဲဘော်များသည်
သူနှင့်မျိုးနွယ်တူ ဂေါ်ရခါးစစ်သားများ
ပင်ဖြစ်ပါလေ၏။

“ဆာဂျင်. . စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ
သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ကပ္ပတိန် အခုကျဆုံးသွား
ရတဲ့ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ
ကျွန်တော့်လိုပဲ မြန်မာပြည်ဖွား ဂေါ်ရခါး
လူမျိုးတွေပါ။ သူတို့ပြန်ရောက်ချင်တဲ့
မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်တော့မှကျဆုံး
ခဲ့ရတာကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်မကောင်း

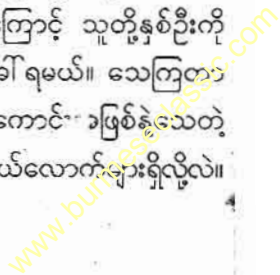
ဖြစ်မိတာပါ”

“သေဆုံးသွားတဲ့ ရဲဘော်တွေဟာ
မြင့်မြတ်သောသေဆုံးခြင်းဖြစ်လို့ဂုဏ်ယူ
လိုက်စမ်းပါ ဆာဂျင်။ သူတို့ချစ်တဲ့ မြန်မာ
ပြည်ကဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေကို တိုက်ထုတ်ဖို့
ကြိုးစားကြရင်းကျဆုံးသွားတာ။ သူတို့
အသက်နဲ့ရင်းပြီး ပေးဆပ်ခဲ့တဲ့အတွက်
မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားစွန်းက ဂျပန်တွေ
ဆုတ်ခွာသွားရပါပြီ။ ဂျပန်တွေမြောက်ဖျား
စွန်းကနေတောင်ဖျားစွန်းအထိဆက်လက်
ဆုတ်ခွာဖို့ ကျုပ်တို့တစ်တွေဆက်လက်
တိုက်ပွဲဝင်ရဦးမှာဖြစ်တယ် ဆာဂျင်။

“ကျွန်တော်သူတို့အတွက် ဂုဏ်ယူ
စိတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ပေးဆပ်
ရတဲ့အသက်တန်ဖိုးအတွက် သူတို့ဘာမျှ
မခံစားသွားရဘူး ကပ္ပတိန်”

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်နားထောင်
နေသော ကပ္ပတိန်ပီတာဆင်ကစကားကို
တစ်လုံးချင်းပြန်ပြောသည်။

“သူ့ရဲကောင်းဆိုတာ သူတို့ဘဝ
အတွက်မဟုတ်ဘူးဆာဂျင်။ သူတို့အသက်
နဲ့ဘဝကိုမြန်မာပြည်သူတွေအတွက်ပေးဆပ်
ထားကြတာ။ ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးကို
သူ့ရဲကောင်းလို့ ခေါ်ရမယ်။ သေကြတာ
ချင်းအတူတူ သူ့ရဲကောင်း ဖြစ်နေသေတဲ့
သူကမ္ဘာပေါ်မှာဘယ်လောက်များရှိလို့လဲ။

အခုဆာဂျင်သုငယ်ချင်း ကျုပ်ရဲဘော်တွေ အချည်းအနှီးသေတာမဟုတ်ဘူး။ ဖက်ဆစ် စနစ်ကိုတော်လှန်ရင်းကျဆုံးရလို့သူရဲကောင်း ပီသစ္စာကျဆုံးခဲ့ကြတာ။ ဒီလိုဂုဏ်ယူစိတ်နဲ့ သိမ်ငယ်စိတ်ကို ဖြေဖျောက်ပါ ဆာဂျင်”

ကပ္ပတိန်ပီတာဆင်သည် ဆာဂျင် ဗဟာဒူးကိုကျောပေးထွက်ခွာသွားသည်။ ဆွမ်ပရာဘွန်တွင်နေဝင်လေပြီ။ ထိုနေဝင်ခြင်းနှင့်အတူ ဖက်ဆစ်စနစ်၏မြန်မာပြည်မှ နေဝင်ချိန်လည်းရောက်လာရသည်။ ဂျပန် ရုပ်အလောင်းများကို တစ်နေရာတည်းတွင် စုပုံမီးသင်္ဂြိုဟ်ကြသည်။ ဂျပန်ရုပ်အလောင်း များ မီးသင်္ဂြိုဟ်ရာမှထွက်လာသော အနံ့ အသက်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးသည် စစ်ဒေသကို ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့ပြီ။ မြန်မာ့မြေပေါ်တွင်ကျဆုံး ခဲ့ရသော ဂျပန်ရုပ်အလောင်းများကို ကြည့်၍ ဂေါ်ရခါးရဲဘော်များကိုဆာဂျင်ဗဟာဒူးက

“သူတို့သေဆုံးခြင်းနဲ့ တို့ရဲဘော်နှစ်ဦး သေဆုံးခြင်းက မတူကြဘူး။ သူတို့တွေဟာ သူတို့မြေပေါ်မှာမသေရဘဲ၊ အခြားတိုင်း ပြည်မြေပေါ်မှာ သားတကွဲ၊ မယားတကွဲ၊ မိဘဆွေမျိုးတွေနဲ့ကွဲပြီး ပက်ပက်စက်စက် သေဆုံးခဲ့ရတာ။ တို့ရဲဘော်တွေသေဆုံး ရတာဟာ သူတို့မွေးဖွားရာ မြန်မာပြည်မှာ သေဆုံးကြရတာဖြစ်လို့ သေဆုံးရခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကလည်းအများကြီးကွာခြားတယ်”

ဆာဂျင်ဗဟာဒူး၏စကားကို သူ့ရဲဘော်များကတွေးတွေးဆဆဖြင့်နားထောင် နေကြသည်။ မကြာမီ တပ်ဖွဲ့မှပြုခဲ့ရာ မှုတ်သံကိုကြားရသည်။ ထိုပြုခဲ့ရာသံသည် ငြိတ်သျှစ်တပ်၏ဖက်ဆစ်စနစ်တိုက်ဖျက်ရေး အဖြစ်ပထမဆုံးမှုတ်သောခရာသံပင်ဖြစ်ပါ လေ၏။

ဆွမ်ပရာဘွန်ဆိုသော မြန်မာပြည် မြောက်ဖျားစွန်းမြို့ကလေးမှဂျပန်ဖက်ဆစ် များဆုတ်ခွာသွားခဲ့ရလေပြီ။

သူရဲကောင်းများ၏ လေးသပ်မှု

အာရှလူငယ်အစည်းအရုံးနှင့် တို့ဗမာ သခင်အဖွဲ့များကို မေမြို့တွင်တိတ်တဆိတ် ဖွဲ့စည်းထားခဲ့သည်မှာအင်အားတောင့်တင်း ခိုင်မာလျက်ရှိ၏။ စတီဝင်းတိုက်ပွဲတွင် ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူများတွင် ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံးအဖွဲ့ဝင်သခင်အမျိုးသမီးဒေါ်ပို့ ၏သူရဲကောင်းပီသသောအဖြစ်အပျက်မှာ လတ်ဆတ်နေဆဲဖြစ်၍ လူအများ မမေ့နိုင် ကြသေးပေ။

စတီဝင်းအတွင်းမှ အဖြစ်အပျက် များသည်အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်နှင့် စတင်ခဲ့ရသည်။ ဂါဝန် ဖြူဝတ် ဗိုလ်မသည်လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့် ဂျပန်ဝင်စက မိမိကိုယ်ကိုသေကြောင်းကြံ စည်ခဲ့ပြီး၊ ဂျပန်ကိုဆန့်ကျင်ခဲ့သူ စင်သီရာ ဟုအမည်ရသော အမျိုးသမီးလေလော။ စင်သီရာသေဆုံးခဲ့ခြင်းကို၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ယာမာမိုတိုနှင့် ဂျပန်စစ်သားများကိုယ်တိုင် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်၏။ ယမန်နေ့ည တိုက်ပွဲစချိန်တွင်စတီဝင်းညှော်ခန်းခန်းမ ဆောင်အတွင်းသို့ဝင်ရောက်လာသောအခါ ဂါဝန်ဝတ်အမျိုးသမီးကိုဂျပန်စစ်ဗိုလ်ယာမာ မိုတိုကိုယ်တိုင်ပစ္စတိုနှင့်ပစ်ခတ်ခဲ့ပါ၏။ ယာမာမိုတို၏ပစ္စတိုကျည်ဆံများဂါဝန်အဖြူ ဝတ်ထားသောအမျိုးသမီးကို ထိမှန်ခဲ့သော်

လည်းလဲကျသေဆုံးခြင်းမရှိ။ ထိုအမျိုး သမီးပစ်သောသေနတ်ကျည်ဆံများကသာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် ဂျပန်စစ်သားများကို ကျဆုံးစေခဲ့သည်မဟုတ်လော။ သူမမှာ ဝိညာဉ်ဘဝနှင့် စင်သီရာမဟုတ်။ တို့ဗမာ အစည်းအရုံးအဖွဲ့ဝင်သခင်အမျိုးသမီးဒေါ်ရီ ဖြစ်ပါလေ၏။

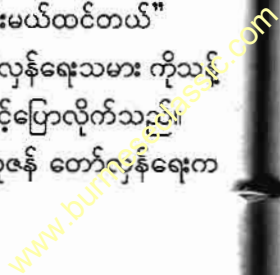
ထိုတိုက်ပွဲတွင်ပါဝင်ခဲ့သော ဆူဇန် နှင့်အတူ တို့ဗမာအစည်းအရုံးအဖွဲ့ဝင် ကိုသန့်စင်တို့ကိုယ်တိုင် ဂျပန်စစ်သားများ အတုံးအရုံးကျဆုံးစေရန်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော သူရဲကောင်းတစ်ဦးကို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ ခဲ့ရပါ၏။ စတီဝင်းတိုင်ပွဲအတွက် မဟာ မိတ်တို့နှင့်အတူ သတင်းအချက်အလက် ချိတ်ဆက်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ခြင်းကို ချတ္တရီနှင့် ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးတာဝန်ရှိသူများသာ သိအပ်သော ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်ပင် ဖြစ်ပါလေသည်။

အရူးမီးဝိုင်းသလိုဖြစ်နေသော ဂျပန် စစ်သားများသည် နံနက်လင်းသည်နှင့် သူတို့အလို့ငှာသာသူများကိုရှာဖွေနေကြသည်။

“ကိုသန့်စင်. . အခြေအနေကတော့ ရှောင်နေမှ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဆူဇန်ကတော်လှန်ရေးသမား ကိုသန့် စင်ကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဆူဇန် တော်လှန်ရေးက

အစပဲရှိသေးတာ။ ရန်သူဟာ အလုံးစုံကို ဖျက်ဆီးပြီးမှ ဆုတ်ခွာသွားကြမှာ။ ဒီတော့ တို့အင်အားစုတွေရှောင်တိမ်းနေမှကောင်း မယ်။ သတင်းအရ မြစ်ကြီးနားဘက်က ဆုတ်လာတဲ့ဂျပန်စစ်တပ်ကို ဗိုလ်မှူးဗထူး တပ်တွေကပြောက်ကျားစနစ်နဲ့တိုက်နေ ကြပြီ။ မကြာမီမှာ ဂျပန်တွေမေမြို့က ဆုတ်ခွာလိမ့်မယ်။ ညက တိုက်ပွဲမှာလည်း သူတို့ခံလိုက်ရတဲ့အတွက် ကျားနာခဲ့၊ ခဲ လိမ့်မယ်။ သူတို့မီးကုန်ယမ်းကုန် ရက်စက် ကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ တို့ပိတ်ချင်းမြှောင် ဘက်မှာခဏရှောင်နေမှဖြစ်မယ်”

ကိုသန့်စင်နှင့် ဆူဇန်တို့ဆွေးနွေးနေ စဉ် ဆူဇန်ဖခင်ချတ္တရီရောက်လာသည်။

“မောင်သန့်စင်၊ သမီး တို့အားလုံး ပုန်းရှောင်ကြစို့။ သခင်မ၊ မပိုကိုတော့ ဂျပန် ကင်ပေတိုင်ဖမ်းသွားပြီ”

“ဗျာ . . ဒေါ်ပို အဖမ်းခံလိုက်ရပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီမနက်ပဲဖမ်းသွားကြပြီ”

“အဖေ၊ ကိုသန့်စင် ဒေါ်ပိုကိုဘယ်လို ကယ်ကြမလဲ။ ဂျပန်စစ်တပ်က စတီးဝင်း တိုက်ပွဲအတွက် ကလဲ့စားချေကြလိမ့်မယ်”

“တိုက်ပွဲဆိုတာ အနိုင်ရရှိသလိုအရှုံး လည်းရှိတယ်သမီး။ လောကကြီးမှာအနိုင်၊ အရှုံးဆိုတာရှိနေမြဲပဲ။ နိုင်တယ်ဆိုရာမှာ

ပေးဆပ်မှုတွေအများကြီး ရင်းနှီးရပါတယ်။ အရှုံးဆိုတာကတော့ပိုဆိုးတာပေါ့။ လာ . . တို့သွားကြစို့”

ချတ္တရီ ကိုသန့်စင်နှင့်ဆူဇန်တို့သုံးဦး ရေရှည်တော်လှန်ရေးအတွက် ပုန်းရှောင် ကြလေပြီ။

“အဖေ၊ သမီးတို့တရားပါမလားဟင်။ ညကတိုက်ပွဲမှာ အတူတူတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတဲ့ သခင်မဒေါ်ပိုကိုမကယ်ဘဲချန်ထားရစ်တာ တရားပါမလား”

“သမီး ထာဝရအကျိုးစီးပွားအတွက် တဒဂ်အကျိုးစီးပွားကို စွန့်လွှတ်ရတယ်။ တို့ရဲ့တော်လှန်ရေးက အစပဲရှိသေးတာ။ နေရာဒေသများစွာမှာသူရဲကောင်းမပိုလို အဖိုးတန်တဲ့သူတွေကို မစွန့်လွှတ်ချင်ဘဲ စွန့်လွှတ်နေကြရတယ်။ အခုအချိန်မှာ ရန်သူဟာ အထိနာနေတဲ့အတွက်ဘယ်သူ ကိုမှ ညှာမှာမဟုတ်ဘူး။ မြင်ရာလူကိုရန်သူ လို့သဘောထားနေပြီ။ တို့တတွေ အလုံး အရင်းနဲ့တိုက်နိုင်သေးတာမဟုတ်ဘူး။ အခု သခင်မ၊ မပို အဖမ်းခံရတာဟာ တို့အတွက် ခွန်အားသစ်တွေဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ မေမြို့ တစ်မြို့လုံးက ပြည်သူတွေ ဒေါသထွက်ပြီး ခံပြင်းစိတ်တွေပေါက်ကွဲလာလိမ့်မယ်။ ပြည်သူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်အင်အားကို လက်နက်နဲ့ပေါင်းစပ်ပေးနိုင်ရမယ် . . .

တကယ်တော့တို့အစ်မကြီးဒေါ်ပိုဟာဂျပန် ကင်ပေတိုင်နဲ့စစ်သားတွေက နှိပ်စက်လို့ သေပြီကွ”

“ဗျာ...” “ရှင်... အဖေ”

ချတ္တရီ၏စကားကြောင့် ကိုသန့်စင်နှင့် ဆူဇန်နှစ်ယောက်လုံးပါးစပ်အဟောင်သား ဖြစ်သွားသည်။

“အဖေ... သခင်မကြီးကို သတ်ပစ် လိုက်ပြီဟုတ်လား”

“သတ်တာမှ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်လိုက်ကြတာ။ စတီးဝင်းတိုက်ပွဲမှာ ဂါဝန်ဝတ်ထားတဲ့ဗိုလ်မဟာလူမဟုတ်ဘူး။ လူ့ဆိုရင်လည်း စုန်းမ... ကဝေမ... လို့ ဂျပန်တွေထင်နေကြတာ။ တို့အစ်မကြီးကို ထုတ်တန်းမှာကြီးတန်းလန်းတုပ်ပြီးပါးတွေ နားတွေရိုက်၊ စစ်ဘိနပ်တွေနဲ့ရင်ဝကန်၊ ပြီးတော့ နင်တို့အဖွဲ့ဘယ်မှာဘဲ၊ ဘယ်သူ တွေလဲလို့အကြိမ်ကြိမ်ရိုက်နှက်မေးကြတာ။ ဒါပေမယ့် အစ်မကြီးက အပြုံးမပျက်ဘူး၊ အနားကပ်လာတဲ့ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရဲ့မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ထွေးလိုက်သေးတယ်။ ဘယ်လိုပဲ နှိပ်စက်မေးမေးအစ်မကြီးကတော်လှန်ရေး သမားတွေရှိနေတဲ့နေရာကိုပြောမပြခဲ့ဘူး။ ဂျပန်တွေစစ်ရင်းစစ်ရင်း အစ်မကြီးကို မှော် အတတ်တတ်တဲ့ လူစွမ်းကောင်းလို့ထင် လာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့အစ်မကြီးကို

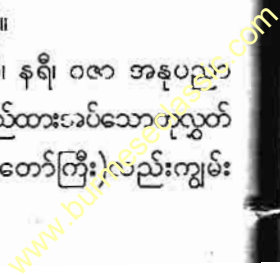
ကြီးနဲ့တုတ်၊ ခဲတွေခိုပြီး ရေတွင်းထဲပစ်ချ လိုက်တာပါပဲကွာ”

ချတ္တရီ မျက်ရည်များပင်ကျလာသည်။ ဆူဇန်နှင့် ကိုသန့်စင်တို့လည်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကြရလေပြီ။

သူရဲကောင်းသခင်မမပို့ အသက်စွန့် ခဲ့ရသောတော်လှန်ရေးသည် ဂျပန်များကို မရှုမလှကျဆုံးစေမည့် အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပါလေ၏။ အထက်ဗမာပြည်တိုင်းမျှ ဗိုလ်မျှးဗထူး၏ တော်လှန်ရေးအင်အားစု များက ဂျပန်များကိုတွေ့ရာနေရာများတွင် အောင်ပွဲရသည်အထိ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြလေ ပြီ။ ဗြိတိသျှလေတပ်များကလည်း မေမြို့ အနီးမန္တလေးမြို့ကြီးကို ဝင်ကြကြလေပြီ။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်တပ်များ အပြင်းဆုတ် ခွာနေကြရပြီ။ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ဇာတိ ပုညဂုဏ်မာနတည်ရာ ရွှေနန်းတော်ကြီး မှာ ရွှေမုန်ကင်းအစစ်မှထင်းဖြစ်လေပြီ။ နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှများနှင့် ဖက်ဆစ်ဝါဒီများ၏ နယ်မြေလုစပ်ပွဲတွင်မြန်မာတို့၏ရွှေနန်းတော် နှင့်အတူ သာသနာတော်တည်ရာကိုနိန်းရာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများလည်းမီးလောင် ပြာကျရလေသည်။

ကနုတ်၊ ကပီ၊ နရီ၊ ဝဇာ အနုပညာ လက်ရာများနှင့်တည်ထားအပ်သော ဘုဂ္ဂိုလ် ဘုံစံ(ရွှေကျောင်းတော်ကြီး)လည်းကျမ်း

ပန်းပွင့်သစ္စာ

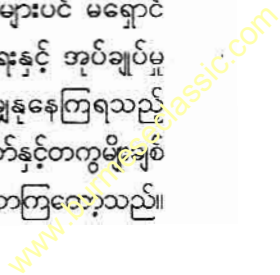
လေပြီ။ ရုပ်ဝတ္တုပစ္စည်း မီးတောက်မီးလျှံ
များအတွင်းမှအမြီးသားဖာတိမာန်စိတ်ဓာတ်
များသည် မြန်မာပြည်သူတို့၏ရင်တွင်းသို့
ကူးစက်ကာ တရှိန်ရှိန်တည်းညီးထွန်းလင်း
တောက်ပလေတော့၏။

ဂျပန်တော်လှန်ရေးနှင့် လွတ်လပ်ရေး
ကြိုးပမ်းမှု

ဂျပန်အုပ်စိုးသောကာလ မြန်မာတို့၏
တပ်မတော်ကိုမြန်မာ့တပ်မတော်ဟူ၍အမည်
သစ်ဖြင့်ဖွဲ့စည်းလိုက်လေသည်။ စက်မှု
လက်မှုတပ်ရင်းသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးတပ်ရင်း
နှင့်ဒေသအသီးသီး၌ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့
များကိုတိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းထားခဲ့သည်။ ဗမာ့
တပ်မတော်၏အင်အားစုရှစ်သောင်းကျော်ရှိ
ပါလေ၏။

ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များ၏ ရက်စက်
ရမ်းကားယုတ်မာမှုကို ပြည်သူများအလူး
အလဲခံနေရပြီ။ ဂျပန်အရင်းရှင်ကုမ္ပဏီ
များဖြစ်သော ကာနီဗို၊ ဂိုရို၊ မစ်ဆူဗီရို
စသော ကုမ္ပဏီများက စစ်ဒဏ်ကိုမရှုမလှ
ခံနေရသောမြန်မာ့စီးပွားရေးကို သွေးစုပ်
နှိပ်စက်လျက်ရှိ၏။ ဆီဝါဝွမ်းရေနံရော်ဘာ
နှင့်ဆန်စပါးကို ယင်းကုမ္ပဏီများက လက်
ဝါးကြီးအုပ်ထားသည်။ သူတို့ပေးသော
လွတ်လပ်ရေးသည်အတုအယောင်ဖြစ်၍
ရက်စက်ယုတ်မာမှုများကလည်းအမြီးသမီး
များနှင့် ဘုန်းကြီးရဟန်းများပင် မရှောင်
တော့ဘဲ မြန်မာ့စီးပွားရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှု
မှန်သမျှမှာ ဂျပန်ပြုသမျှနုနေကြရသည့်
အဖြစ်ကိုမြန်မာ့တပ်မတော်နှင့်တကွမိုးချစ်
ပုဂ္ဂိုလ်များမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာကြတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ၁၉၄၄ခု ဩဂုတ်လတွင် ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေးပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ကိုဖွဲ့စည်းလိုက်သည်။ တော်လှန်ရေး ၏ကျော့ရိုးမထိုင်သဖွယ်ဖြစ်သောဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းဦးစီးသည့် တပ်မတော်သည် အခိုင်အမာအတက်ကြွဆုံးဖြစ်ပါလေ၏။ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးတွင် အခြားအဖွဲ့ အစည်းများဖြစ်ကြသော ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီ၊ အာရှလူငယ် များအစည်းအရုံးတို့ကလည်း မိမိတို့အဖွဲ့ အစည်းအလိုက်လူထုကိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်း ခဲ့ကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဦးဆောင်သော မြန်မာ့တပ်မတော်သည်ဂျပန်ကိုတော်လှန်ရန် အတွက်ကြိတ်ကြိတ်စည်လျက် အင်အားမွေး ကြသည်။ အထက်ဗမာပြည်တွင်ဗြိတိသျှ တို့က အင်အားနှင့် ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက် လာသောအခါ ယင်းအခြေအနေကိုအခွင့် ကောင်းယူလျက်စစ်မျက်နှာများသီးသန့်ဖွင့် ၍တိုက်ပေးမည်ဟု ဂျပန်တို့ကိုအယုံသွင်း လှည့်စားလိုက်သည်။

တပ်များသည် မြန်မာ့တပ်မတော်မှ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာဟုသတ်မှတ်သောရေနံ ချောင်းဒေသ၊သရက်ခရိုင်ဒေသနှင့်ပျဉ်းမနား ဒေသအသီးသီးသို့လည်းကောင်း၊မြစ်ဝကျွန်း ပေါ်ဒေသနှင့်တနင်္သာရီနယ်သို့လည်းကောင်း

အသီးသီးချီတက်၍တပ်ဖျောက်ထားသည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် မတ်လ (၁၇) ရက်နေ့၌ ဗမာ့ တပ်မတော်သည်ရန်ကုန်မြို့ ရွှေတိဂုံဘုရား အနောက်ဘက်ရှိ တော်လှန်ရေးပန်းခြံတွင် စစ်ရေးပြအခမ်းအနားကျင်းပလေသည်။

ဂျပန်တို့ကိုတော်လှန်ရန်အတွက် စစ်နယ်မြေတိုင်းများကို ခွဲဝေချထားလိုက် သည်။

(က) အထက်မြန်မာပြည်တိုင်း တိုင်းများ ဗိုလ်မှူးဗထူး။

(ခ) ရှေ့တန်းစစ်ဌာနချုပ် စစ်ကြောင်းများ ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျ။

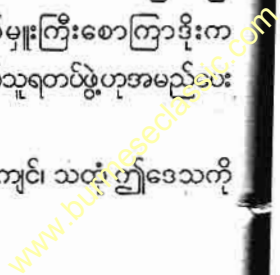
(ဂ) အောက်မြန်မာပြည်တိုင်းကြီး ခုနစ် တိုင်း။

တိုင်းခွဲ(၁) ပြည်၊ သာယာဝတီ၊ အင်းစိန်၊ ဤဒေသကိုတိုင်းမှူးဗိုလ်မှူးမောင်မောင်က ဦးစီး၍ မင်းလှစည်သူတပ်ဖွဲ့ဟုအမည်ပေး သည်။

တိုင်းခွဲ(၂) ဟံသာဝတီ ၊ မအူပင်၊ ဖျာပုံ၊ ဤတိုင်းကို ဗိုလ်မှူးကြီးနေဝင်းကဦးဆောင် ၍ကျေးခေါင်ဗလတပ်ဖွဲ့ဟုအမည်ပေးသည်။

တိုင်းခွဲ(၃) ပုသိမ်၊ ဟင်္သာတ၊ မြောင်းမြ၊ ဤတိုင်းကို ဗိုလ်မှူးကြီးစောကြာစိုးက ဦးဆောင်၍ ရဲကျော်သူရတပ်ဖွဲ့ဟုအမည်ပေး သည်။

တိုင်းခွဲ(၄) ပဲခူးရွှေကျင်၊ သထုံ၊ ဤဒေသကို

ပန်းပွင့်သစ္စာ

... ကတိုင်းမှူးအဖြစ်ဆောင်ရွက်၍ လက်ျာကျော်ထင်တပ်ဖွဲ့ဟုအမည်ပေးသည်။

တိုင်းခွဲ(၅) မော်လမြိုင်၊ ထားဝယ်၊ မြိတ် ဤဒေသကို ဗိုလ်မှူးတင်ထွန်းက တိုင်းမှူးအဖြစ်ဆောင်ရွက်၍ဇေယျကျော်သူတပ်ဟု အမည်ပေးသည်။

တိုင်းခွဲ(၆) တောင်ငူ၊ ရမည်းသင်း၊ မိတ္ထီလာ၊ တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်ကို ဗိုလ်မှူးရဲထွဋ်က တိုင်းမှူးအဖြစ်တာဝန်ယူ၍ ဘယကျော်ထင်တပ်ဖွဲ့ဟုအမည်ပေးသည်။

တိုင်းခွဲ(၇) သရက်၊ အာလံ၊ မကွေး၊ မင်းဘူးဤတိုင်းကို ဗိုလ်မှူးအောင်က တိုင်းမှူးအဖြစ်တာဝန်ယူ၍ သီရိကျော်ထင်တပ်ဖွဲ့ဟု အမည်ပေးသည်။

၁၉၄၅ခုနှစ် မတ်လ ၂၇ရက်နေ့တွင် မြန်မာ့တပ်မတော်ကို ပြည်သူ့တပ်မတော်ဟူသောအမည်ကို ခံယူကာဂျပန်တို့အား စစ်ကြေညာလိုက်သည်။

ရခိုင်တိုင်းတွင်မူကာ ထိုရက်မတိုင်မီ အခြေအနေအရ ဦးပညာသီဟနှင့် ကိုညိုထွန်းတို့ဦးဆောင်သောပြည်သူ့တော်လှန်ရေးကစသည်။ အလားတူအနောက်မြောက်တိုင်းတိုင်းမှူးဗိုလ်မှူးဗထူးကြီးမှူးသည် မြန်မာ့တပ်မတော်နှင့်တပ်ရင်းတပ်ဖွဲ့များသည် အခြေအနေအရမတ်လ၈ရက်နေ့ကစတင်

၍ဂျပန်တို့ကို စတင်တိုက်ခိုက်ခဲ့လေပြီ။

ပြည်သူ့တပ်မတော်သည် ရခိုင်ဘက်မှ ဆုတ်ခွာလာသောဂျပန်တပ်များကိုသရက်ခရိုင်နှင့် ပြည်ခရိုင်တို့မှလည်းကောင်း အထက်မန္တလေးမေမြို့မှဆုတ်ခွာလာသော ဂျပန်တို့အား ပျဉ်းမနား၊ တောင်ငူ၊ ပဲခူးခရိုင်တို့မှလည်းကောင်း၊ ကြွင်းကျန်သော တပ်ကွဲတပ်ကျန်များကို မြစ်ဝကျွန်းပေါ်နှင့် ရခိုင်ဒေသများတွင်လည်းကောင်း၊ ယိုးဒယားလမ်းမကြီးမှနေ၍ခံစစ်ကြောင်းတည်ဆောက်ခံပြုနေသောဂျပန်တပ်များကို တနင်္သာရီတိုင်းအမှတ်-၅ ဇေယျကျော်သူတပ်ဖွဲ့မှ အသီးသီးပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်ကြလေပြီ။

ဂျပန်တော်လှန်ရေးတွင် စစ်တောင်းမြစ်ဝှမ်းဒေသတွင် ဂျပန်နှစ်သောင်းကျော် ကျဆုံး၍စစ်တောင်းမြစ်သည်သွေးချင်းချင်းနီသွားသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် သုံးနှစ်တာကာလအတွင်းပြည်သူ့တို့အား ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းသွေးစုပ်ခဲ့ကြသော ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့သည် ၁၉၄၅ခုနှစ်ဩဂုတ်လ၁၁ရက်နေ့တွင် ခြွင်းချက်မရှိလက်နက်ချအညံ့ခံလိုက်ရလေပြီ။ မြန်မာပြည်သူတို့၏လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲခရီးကားဆက်လက်ဆင်နွှဲကြရပေဦးမည်။

ဂျပန်ဆုတ်ခွာပြီးစ မေမြို့

ဂျပန်တို့မေမြို့မှ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ပြီ။ မေမြို့မြို့မိမြို့ဖများနှင့် မြန်မာ့တပ်မတော် သားများ၊ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးအဖွဲ့ဝင်များနှင့် အာရှလူငယ်အစည်းအရုံးလူငယ်များက မေမြို့ကို ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာကြပြီ။

ချတ္တရီတို့သားအဖ နောင်ခမ်းကြီး ရွာလေးမှ သူတို့နေထိုင်ခဲ့ရာစိမ်းလဲဂေဟာ ခြံကြီးသို့ ပြန်လည်နေထိုင်ခဲ့ကြပြီ။ ဂျပန် ခေတ်ကာလ စစ်သံ့ပန်းများလည်း မိမိတို့ နေထိုင်ရာဒေသအရပ်အသီးသီးသို့ပြန်လည် နေထိုင်လွတ်မြောက်ခဲ့ကြသည်။

စိမ်းလဲဂေဟာအိမ်အတွင်းမှာ ချတ္တရီ၊ ဆူဇန်၊ကိုသန့်စင်နှင့်တော်လှန်ရေးအင်အားစု များစုဝေးတိုင်ပင်ရာ နေအိမ်ဖြစ်လာခဲ့ကြ သည်။

ဆူဇန်သည် ဂျပန်ခေတ်ကာလက ပျက်စီးယိုယွင်းခဲ့သော အိမ်ဝင်းကိုသန့်ရှင်း ရသည်။ လမ်းမတစ်လျှောက် ဂျပန်ခေတ် စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့် ကျိုးကျပျက်စီး နေသောချယ်ရီပင်နှင့်ခါတော်မီအပင်များကို ပြန်လည်ပြုစုရပြီ။ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းအကျိုး အပဲ့များနှင့် သေနတ်ကျည်ဆံထိမှန်ထား သော ပင်စည်များကိုသက်ရှိလူသားတစ်ဦး ပမာကရုဏာထားပြန်လည်ပြုပြင်၍အပင်သစ် များကိုပြန်လည်စိုက်ပျိုးရသည်။ အိမ်ရှေ့

ပန်းခြံကိုလည်း သစ္စာပန်း၊ ဂန္ဓမာ၊ ဒေလီ ယာစသော အပင်များကိုပြန်လည် စိုက်ပျိုး လျှက်ရှိသည်။

အိမ်ရှေ့ပန်းခြံကို ပြုပြင်နေသော ဆူဇန်ရှိရာသို့ပင်နီတိုက်ပုံ၊ ယောလုံချည်ကို သေသပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသောလူငယ်တစ်ဦး ခြံတံခါးဝသို့ရောက်လာသည်။

“ဟေ့ . . . ဥယျာဉ်မှူးကြီး”

ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်လိုက်သော အသံရှင် ဆီသို့ ဇူဆန်လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ

“ဟာ . . . ကိုသန့်စင် နေဦး၊ နေဦး။

ဆူဇန်ဝင်းတံခါးသော့သွားယူလိုက်ဦးမယ်။ အဖေ အစ်ကို၊ကိုသန့်စင်လာတယ်”

ဥညမန်းအတွင်းမှ ချတ္တရီလည်းဆူဇန် နှင့်အတူ ခြံဝသို့လိုက်လာသည်။

“ဦးလေး နေကောင်းတယ်နော်”

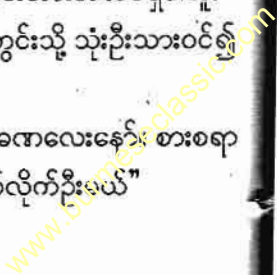
“ကောင်းပါတယ် မောင်သန့်စင်”

“ဘယ်လိုလဲ ဥယျာဉ်မှူးကြီးအပင်တွေ စိုက်ပျိုးနေတာ အတော်ပင်ပန်းနေပြီထင် တယ်”

“ငပုတွေနေသွားတဲ့ အိမ်ကိုပြင်ဆင် နေရတာနဲ့ နေ့တိုင်းအားတယ်မရှိပါဘူး”

ဥညမန်းအတွင်းသို့ သုံးဦးသားဝင်၍ ထိုင်ကြသည်။

“ကိုသန့်စင် ခဏလေးနော်၊ စားစရာ တစ်ခုခု သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဦးလေး ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ကိုနိုင် လိုက်ပေမယ့် ကျွန်တော့်တို့နိုင်ငံလွတ်လပ် ရေးအတွက် ဆက်ကြိုးပမ်းကြရဦးမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မောင်သန့်စင်။ ဘယ်လို လူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်ဒေသကို လွတ်လပ်ချင်ကြတာပေါ့။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ကမြန်မာစစ်တပ်တွေကို ဆက်မထားချင် တော့ပြန်ဘူး”

“ဒီကိစ္စကို ပြီတိ သူ့စစ်ဗိုလ်ချုပ် လော့မောင့်ဘက်တန်နဲ့ ဗိုလ်ချုပ်တို့အဖွဲ့ ကနွိမှာ ဆွေးနွေးနေကြပြီဦးလေး။ ဘယ်လို အဖြေထွက်မလဲဆိုတာတော့စောင့်ကြည့်ရ အုံးမယ်။ ခက်တာကကျွန်တော်တို့ဆပလ အဖွဲ့ကြီးထဲက ကွန်မြူနစ်ပါတီကလည်း ဗိုလ်ချုပ်တို့နဲ့သဘောထားကွဲလွဲနေတယ် ကြားတယ်။ ဂျပန်ကိုအတူတကွ တော်လှန် ကြတုန်းကညီညွတ်ခဲ့ကြသလိုလွတ်လပ်ရေး အတွက် အရေးဆိုနေတဲ့အခါအချိန်မှာ ညီညွတ်ဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ မောင်သန့်စင်။ တို့တစ် တွေညီညွတ်လို့သာ ဂျပန်ဖက်ဆစ်ကို တော်လှန်နိုင်ခဲ့ကြတာမဟုတ်လား။ အခုလို အချင်းချင်း မညီမညွတ်ဖြစ်တာကတော့ တို့တိုင်းပြည်အတွက် ရှေ့မကောင်းလှဘူး မောင်သန့်စင်”

“ဒါနဲ့ဦးလေးတို့နဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ ယူဆရတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုမေးချင်လို့။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စဆိုတော့ခွင့်လွတ် ပါ”

“ရပါတယ်။ မောင်သန့်စင်မေးပါ”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးလေး နာမည် ချတ္တရီဆိုတာဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်နဲ့ မှည့်ထားတာလဲလို့”

“မင်းနှယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ။ ဦးက ဘာများလဲလို့။ ဒီလိုကွယ့်တို့ဂေါ်ရခါးလူမျိုး တွေဟာနီပေါနိုင်ငံသားတွေ။ တို့လူမျိုးမှာ လူ့အဖွဲ့အစည်းလေးမျိုးရှိတယ်။ တစ် ဘာရာမင်းမျိုးနွှစ် ချတ္တရီမျိုး၊ သုံး ဘိမ်ဆယ် မျိုး၊ လေး ဆုဒရာဆိုပြီးလေးမျိုးရှိတယ်။ ဘာရာမင်းဆိုတာကဘုရားတရားမှာကျွမ်းကျင် ကြတယ်။ သူတို့ကဘာသာရေးခေါင်း ဆောင်အဖြစ်များကြတယ်။ ချတ္တရီဆိုတာ ကတော့ စစ်ရည်စစ်သွေးစစ်စိတ်စစ်မာန်ရှိ ကြတယ်။ ဘိမ်ဆယ်အမျိုးဆိုတာလည်း အတူတူပါပဲ။ စစ်တိုက်ရတာကို ဝါသနာ ထုံကြပါတယ်။ ဆုဒရာမျိုးကတော့လက်မှု ပညာနဲ့အရောင်းအဝယ်ကုန်သွယ်စီးပွား ကိုဝါသနာထုံကြတာပေါ့။ ဦးနာမည် ချတ္တရီဆိုတာ စစ်စိတ်စစ်မာန်ကို ဂုဏ်ပြု တဲ့အနေနဲ့ မိဘများကမှည့်ခေါ်ခဲ့တာ”

“ပညက်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါတာလို့

ဦးနာမည်ဘဝကအံ့ကိုက်ပဲနော်။ ဂုဏ်ယူ စရာကောင်းလိုက်တာ”

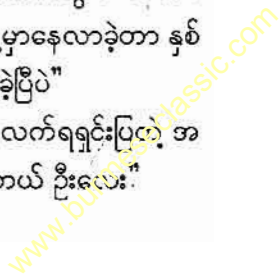
“နောက်ပြီး တို့ဂေါ်ရခါးဆိုတဲ့ နာမည်ကလည်း ဂေါ်ရခါးဆိုတဲ့စကားက လာတာလို့ဆိုတယ်။တို့ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်လည်း ဂေါ်ရခါးအနွယ်က လာတာမဟုတ်လား။ ဂေါ်ရခါးကနေ တဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲပြီး ဂေါ်ရခါးဖြစ်လာတာလို့ သမိုင်းပညာရှင် တွေကဆိုကြတယ်။ မောင်သန့်စင်လည်း သိပါတယ်။ တို့ဘုရားအလောင်းတော် မွေးဖွားရာလူမွကီဆိုတာ တို့နီပေါနိုင်ငံမှာ ရှိနေတာမဟုတ်လား။ဒါကြောင့် ဂေါ်ရခါး တွေဟာဘုရားမွေးဖွားရာ နိုင်ငံကလူမျိုး တွေဖြစ်လို့ဂုဏ်ယူမိတယ်။ ဒါပေမယ့် တို့ လူမျိုးတွေက ဟိန္ဒူဘာသာနဲ့ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်ကြတယ်။ ဦးတို့ကတော့ ဗုဒ္ဓကို ကိုးကွယ်သလို၊ ဟိန္ဒူနတ်ဘုရားတွေကို လည်းကိုးကွယ်ပါတယ်။ ကိုးကွယ်မှုနဲ့အတူ တို့လူမျိုးတွေဟာ သစ္စာတရားကိုအလေး အနက်ထားတတ်ကြပြန်တယ်။ မောင်သန့် စင် စဉ်းစားကြည့်ပါ။ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ အစစအရာရာ တိကျသေချာပြီးစည်းကမ်း ကောင်းတယ်။ ကမ္ဘာကိုအုပ်စိုးလာတယ် ဆိုတာ သူတို့လူမျိုးချည်းဘယ်တတ်နိုင် မလဲ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာစွမ်းရည်သတ္တိရှိပြီးသစ္စာ ရှိတဲ့တို့ဂေါ်ရခါးလူမျိုးတွေကို သူတို့တပ်

တွေမှာစစ်သားတွေအဖြစ်ခန့်အပ်တာဝန်ပေးခဲ့ ကြတာမဟုတ်လား။ ဦးကိုယ်တိုင်အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်မှာတာဝန်ထမ်းသေးတာ မောင် သန့်စင်။ သူတို့ဆုတ်ခွာခါနီးမှာလည်း ဦးလေးကို စစ်ရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်း အချက်အလက်တွေ စုဆောင်းခိုင်းခဲ့ သေးတာ”

“တကယ်လို့များ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက နီပေါနိုင်ငံကို ပြန်ခွင့်ပြုရင်ရော ဦးပြန်မှာ လား။”

“တကယ်တော့ ဦးကမြန်မာပြည်မှာ မွေးခဲ့တာ။ ဦးအဖေက ဗြိတိသျှစစ်တပ် ဝိုင်းမှုကြီးစတင်မင်းဦးစီးတဲ့ အမှတ်-၃ ဂေါ်ရခါးသေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းမှာ တာဝန် ထမ်းရင်း ဦးကို ဒီမှာမွေးခဲ့တာပေါ့။ ဒါကြောင့် နီပေါကိုမပြန်တော့ပါဘူး။မြန်မာ့ မြေမှာမွေးဖွားတဲ့ ဦးတို့သားအဖမြန်မာပြည် မေမြို့မှာပဲသေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံးနေတော့ မယ်။ သမီးလေးဆူဖန်က ကံဆိုးရှာတယ်။ သူ့အမေကသူ့ကိုမွေးပြီးခြောက်လလောက် မှာငှက်ဖျားရောဂါနဲ့ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးသမီးအတွက် စစ်တပ် ကအနားယူပြီး မေမြို့မှာနေလာခဲ့တာ နှစ် ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီပဲ”

“အခုလိုစိတ်လို လက်ရရှင်းပြတဲ့ အ တွက်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေး။”

“ကဲ . . ကဲ အဖေရော့ကိုသန့်စင်ရော
နေ့လယ်စာထမင်းစားရအောင်ထမင်းစား
ခန်းဘက်ကိုကြွကြပါ။ ကိုသန့်စင် ထမင်း
ဟင်းကတော့ ဂေါ်ရခါးထမင်းဟင်းပဲနော်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ မြည်းစမ်းကြည့်ရ
သေးတာပေါ့”

စိမ်းလဲ့ဂေဟာခြံကြီးသည် ယခင်က
လိုပင် သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ်ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

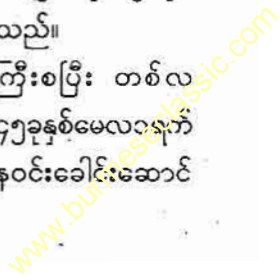
ဖက်ဆစ်စနစ်လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ခြင်းနှင့်အတူ

၁၉၄၅ ခုနှစ် မတ်လရက်မှ စတင်
၍ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော မြန်မာ့တပ်မတော်
နှင့်ပြည်သူ့စစ်ပွဲကြီးဖြင့် ဂျပန်ဖက်ဆစ်
များကို လှည်းနေလှေအောင်းမြင်းဖောင်း
မကျန်ပြည်သူများ၏ တော်လှန်ရေးဒဏ်
ကို ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ အလူးအလဲခံကြရပြီ
မြန်မာပြည်မှ ဆုတ်ခွာနေရသည်။

ထိုတော်လှန်ရေးကြီးအတွင်း တိုင်း
ပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက် အသက်ပေါင်း
များစွာပေးဆပ်ခဲ့ရသူများကိုယ်လက်အင်္ဂါ
ပျက်စီးပေးလျှံခဲ့သူများအမြောက်အများပင်
ဖြစ်ပါလေ၏။

ထိုတော်လှန်ရေးစခိုက်မှစ၍ ပြည်သူ့
တပ်မတော်ခေါ်ဘီအန်အေဟု အမည်
ပြောင်းလိုက်သော မြန်မာ့တပ်မတော်၏
စွမ်းရည်သတ္တိနှင့် ရဟန်းသံဃာတော်များ
တိုင်းရင်းသားလူမျိုးပေါင်းစုံသော မြန်မာ
ပြည်သူ့လူထုတစ်ရပ်လုံး၏အကြံပေးပေါင်းပါဝင်
ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ
မြန်မာ့မြေမှ အပြေးအလွှားဆုတ်ခွာခုခံ
ရင်းပျက်သုဉ်းကြကုန်သည်။

တော်လှန်ရေးကြီးစပြီး တစ်လ
သာသာဖြစ်သော ၁၉၄၅ခုနှစ်မေလ၁ရက်
နေ့တွင်ဗိုလ်မှူးကြီးနေဝင်းခေါင်းဆောင်

သော ကျော်ခေါင်ပလတပ်ခွဲက မဟာ မိတ်တပ်များရောက်မလာမီပင်ရန်ကုန်မြို့ ကိုသိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။ ဖက်ဆစ်တော် လှန်ရေးအောင်မြင်ပြီးသည့်နောက်ပြည်သူ့ တပ်မတော်(ဘီအန်အေ)မျိုးချစ်တပ်မတော် ခေါ် ဝီဘီအက်ဖ်အမည်ခံယူလိုက်ကြသည်။

မြန်မာ့မျိုးချစ်တပ်မတော်၏ ရှေ့ရေး အတွက်အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်းရှိ မဟာ မိတ်တပ်များ၏ စစ်သေနာပတိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လော့ဒ်လူဝီမောင့်ဘက်တန် ကဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုဖိတ်မန္တကပြု သဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် ၁၉၄၅ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ၄ရက်နေ့တွင်သီဟိုဠ်ကျွန်း၊ ကနီမြို့၌ ကျင်းပသောအစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ခါတင်းတင်းမာမာပင် အရေး ဆိုခဲ့သည်။ မြန်မာ့တပ်မတော် ဆက်လက် ရပ်တည်ရေးအတွက်အရေးကြီးသောအရေး ဆိုမှုဖြစ်၏။ မြန်မာ့မျိုးချစ်တပ်မတော်၏ စွမ်းရည်၊ သတ္တိကို နယ်ချဲ့သမားများခံငြား လေးစားခဲ့ရပြီမဟုတ်လော။ ဂျပန်နှင့်အတူ မဟာမိတ်တပ်များကိုတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့စဉ်က ရန်ကုန်မြို့ကိုမြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် (ဘီအိုင်အေ)က အလျင်ဦးစွာသိမ်းပိုက်ခဲ့ ၏။ ယခုဂျပန်ကိုပြန်လည် တိုက်ခိုက်စဉ် မှာလည်းမဟာမိတ်တို့ထက်စောစွာရန်ကုန် မြို့ကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့၏။ သိမ်းပိုက်နိုင်ရေး

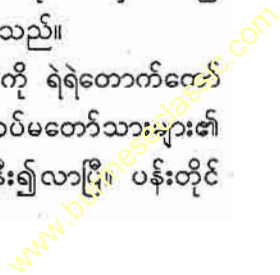
စစ်ဒေသများကို စနစ်တကျဖွဲ့စည်းတိုက် ပွဲဝင်ခဲ့ခြင်းကို မဟာမိတ်စစ်သေနာပတိ လော့ဒ်မောင်ဘက်တန် အသေအချာ သိနေခဲ့ပါ၏။ သို့သော် မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရသည်အထိ လက်လွတ် ဆုံးရှုံးရမည်ကိုအလိုမရှိ။

မြန်မာပြည်သူများကလည်း မြန်မာ့ မျိုးချစ်တပ်မတော်နှင့်အတူတစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်းရေးကြံ့ခိုင်အရာမထင်အောင် စည်လုံးညီညွတ်နေကြပြီ မဟုတ်လော။

ဗြိတိသျှအစိုးရကလည်း မြန်မာ့ မျိုးချစ်တပ်မတော်လုံးဝဖျက်သိမ်းပစ်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို သူတို့သဘောပေါက် သည်။ သို့သော် အင်အားကြီးမားသော မျိုးချစ်တပ်မတော် အင်အားချည့်နဲ့စေရန် စဉ်းစားလာကြသည်။

တပ်မတော်သားများသည် လစာ ရိက္ခာမရှိ၊ ယူနီဖောင်းလုံလောက်စွာမရှိ တိုင်းပြည်အတွက် ဘဝနှင့်အသက်ကို ပေးဆပ်ထားကြသူများသာဖြစ်ကြပါ လေ၏။ ထိုမျိုးချစ်တပ်မတော်သားများကို ၁၉၄၅ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလမှ စတင်၍ ခွင့်သုံးလပေးလိုက်သည်။

ဂျပန်ဖက်ဆစ်ကို ရဲရဲတောက်တော် လှန်ခဲ့ကြသော တပ်မတော်သားများ၏ ပန်းတိုင်ခရီးကားနီး၍လာပြီ။ ပန်းတိုင်

နီးလာသည်နှင့် အတွေးအမြင်၊ အယူအဆ တွေကလည်းထွေပြားလာသည်။ သူတို့နှင့် အတူ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဝင်များက လွတ်လပ်ရေးဟူသည် ဟောင်း ယူ၍ မရလွတ်လပ်ရေးသည်တိုက်ယူမှ ရမည်ဟုဆိုသည်။ တိုက်ပွဲကိုမကြောက် သောလူငယ်များက နယ်ချဲ့သမားများကို တိုက်၍သာလွတ်လပ်ရေးကိုယူချင်သည်။ ခွင့် ဂုဏ်ကာလအတွင်း ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ တိုက်ပွဲဝင်ရေးအတွေးအခေါ်က အားကောင်း လာသည်။

ထိုသူတို့၏ အတွေးအမြင်ကိုအား ကောင်းစေခဲ့သော ကနီဆုံးဖြတ်ချက်သည် လူငယ်မျိုးချစ်တပ်မတော်သားများကို မီးလောင်ရာ လေပင့်ဖြစ်ခဲ့ပါလေ၏။

ခွင့်သုံးလပြည့်သော ၁၉၄၆ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလသို့ရောက်သောအခါ မျိုးချစ် တပ်မတော်ဟူသောအမည်ကို ဖျက်သိမ်း ၍ မျိုးချစ်တပ်မတော်မှ အရာရှိ၊ အကြပ် တပ်သားများနှင့် သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း ၃၊ ၄၊ ၅ကို ဖွဲ့စည်းဖွင့်လှစ်သည်။ ဂျပန် တော်လှန်ရေးကာလ အရှိန်အဟုန် ကောင်းခဲ့သော မျိုးချစ်တပ်မတော်သည် လုံးဝပျက်သုဉ်းခဲ့ရပါလေ၏။ ၁၉၄၇ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ ၂၇ ရက်နေ့တွင် အောင်ဆန်း၊ အက်တလီစာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုသကဲ့သို့ ထိုနှစ်

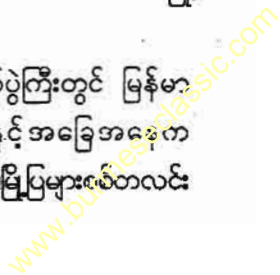
ဩဂုတ်လ ၂၉ရက်နေ့တွင် လက်ျာ - ဖရီးမင်းစာချုပ်ကိုချုပ်ဆိုသည်။

ဂျပန်တော်လှန်ရေးကာလအတွင်း ညီညွတ်ခဲ့သော မြန်မာတို့၏ ဖဆပလ အဖွဲ့ကြီးထဲမှ ကွန်မြူနစ်ပါတီခွဲထွက် သွားခဲ့ပြီ။ လူငယ်မျိုးချစ်တပ်မတော် သားများ၏ အနာဂါတ်ခရီးကားအခက် အခဲတွေ့အများကြီး ကြုံတွေ့ရလေပြီ။ တစ်ချိန်ကအတူလက်တွဲခဲ့ကြသောညီနောင် ရဲဘော်များ လက်တွဲဖြုတ်ကြပြီ။ မြန်မာ ပြည်သူတို့၏လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲခရီး မှာပန်းတိုင်မဝေးတော့ပြီ။

သို့သော်လွတ်လပ်ရေးနှင့် အချင်းချင်း ပြိုကွဲသော ခရီးကလည်းစတင်ပြီ။ ၁၉၄၈ ခုနှစ် မတ်လမှာပင် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ် ပါတီတောခိုသွားခဲ့ပြီ။

ဗြိတိသျှအစိုးရအလိုကျ ကရင်တပ် များကလည်း တော်လှန်ပုန်ကန်မှုစပြု။ တပ်မတော်ပြိုကွဲလျှင် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ အရင်းရှင်တို့၏ အလိုကျ မြန်မာပြည်သည် ပြည်တွင်းစစ်ပွဲဝယ်ပွက်၍ ထိခိုက်ပြည်တွင်း စစ်မီးကြီးတဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်စပြု လေပြီ။

ထိုပြည်တွင်း စစ်ပွဲကြီးတွင် မြန်မာ ပြည်သူတို့၏ ဘဝနှင့် အခြေအနေက ဆင်းရဲလှပါဘိကျေးရွာမြို့ပြများလစ်တလင်း

ဖြစ်ရပြီ။ သားတစ်ကွဲ၊ မယားတစ်ကွဲ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်တို့ပျက်ဆီးဆုံးရှုံးကြလေပြီ။ လောကနိယာမတရားသည် ဆန်းကြယ်၏။ ရရှိထားသောလွတ်လပ်ရေးသည် အစစ်အမှန်မဟုတ်ဟုဆိုသောကွန်မြူနစ်တို့တော့ခိုကြလေပြီ။

လူကြီးလူကောင်းများ၏ စာပွဲပိုင်းပေါ်က လက်ျာ-ဖရီးမင်းစာချုပ်သည် ကွန်မြူနစ်တို့၏ တိုက်ပွဲခေါ်သံဖြစ်ခဲ့ပြီ။ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးနှင့်အတူ မလွတ်လပ်မီကအချိန်ထက် ကြောက်မက်ဆိုးရွားဖွယ်ကောင်းလှသောပြည်တွင်းစစ်မီးမီးစာကိုမီးညှိလိုက်ချိန်ဖြစ်လေပြီ။

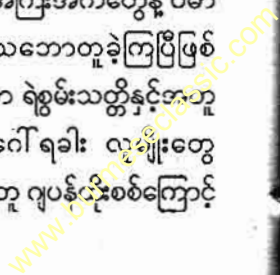

အောင်နိုင်သူတို့ပြည်ပြန်ခရီး

မဟာမိတ်တပ်များက ဂျပန်များကို လုံးဝအောင်ပွဲဆင်လိုက်ပြီ ဗြိတိသျှမဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့ ဘားမားနိုင်ငံဖယ်တပ်ရင်းသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ။ မြန်မာပြည်သူတို့၏ စည်းလုံးညီညွတ်မှုဖြင့် ၁၉၄၈ခုနှစ်ဇန်နဝါရီလ ၄ရက်နံနက်၄နာရီ မိနစ် ၂၀တွင် လွတ်လပ်ရေးရရှိခဲ့သည်။ လွတ်လပ်ရေးနှင့်အတူဗြိတိသျှစစ်သားများသည်ထွက်ခဲ့ကြပြီ။ ကပ္ပတိန် ပီတာဆင်က သူ့ရဲဘော်များကိုတွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ပွဲတစ်ခုကျင်းပသည်။

ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း၌ တပ်ဖွဲ့ဝင်ရဲဘော်များကအသင့်နေရာယူထားသည်။ မကြာမီ ကပ္ပတိန် ပီတာဆင်ဝင်လာသည်။ ရဲဘော်များက တစ်ပြိုင်နက်မတ်တပ်ရပ်၍ အလေးပြုလိုက်သည်။ ပီတာဆင်က ကြေကွဲရိပ်ထင်ဟပ်နေသော အပြုံးဖြင့်စကားစသည်။

“ရဲဘော်တို့အားလုံးကို ဗြိတိသျှစစ်တပ်ကိုယ်စား မြန်မာပြည်ကိုဆက်လက်ကာကွယ်ဖို့ တို့တပ်အကြီးအကဲတွေနဲ့ ဗမာခေါင်းဆောင်တွေသဘောတူခဲ့ကြပြီဖြစ်တယ်။ ရဲဘော်တို့ဟာ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်အညီ သစ္စာအလွန်ရှိတဲ့ဂေါ်ရခါး လူမျိုးတွေဖြစ်တယ်။ ကျုပ်နဲ့အတူ ဂျပန်လုံးစစ်ကြောင့်

အလွန်ခက်ခဲတဲ့မြန်မာပြည်တောအထပ်ထပ် တောင်သွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ပြီးဆုတ်ခွာခဲ့ကြတဲ့ ရဲဘော်တွေလည်းဖြစ်တယ်။ အဲဒီကတဆင့် ဂျပန်ကိုပြန်လည်တော်လှန်တဲ့ ထိုးစစ်ကြီးမှာလည်း ပါခဲ့ကြတာဖြစ်တယ်။ အရှုံးကိုလည်းကြုံဖူးတယ်။ အနိုင်ကိုလည်း ကြုံဖူးကြပြီဖြစ်တယ်။ ရဲဘော်တို့ဟာ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးများဖြစ်လို့ နီပေါနိုင်ငံကို ပြန်ချင်တယ်ဆိုရင် ခွင့်ပြုထားတယ်။ မြန်မာပြည်မှာပဲ ဆက်နေမယ်ဆိုရင်လည်း မြန်မာပြည်ကိုကာကွယ်ဖို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ မကြာမီကာလမှာ ရဲဘော်တို့ရဲ့ တပ်ရင်းမှူးသစ်ရောက်လာမှာဖြစ်တယ်။ ရဲဘော်တို့တပ်ကို (No.1 Garrison Battlion Burma Regt) အဖြစ်ပြောင်းလိုက်ပြီဖြစ်တယ်။ ရဲဘော်တို့အတွက် ခွင့်သုံးလပေးမှာလို့ မိမိတို့နီပေါနိုင်ငံကို ပြန်မယ်ဆိုရင်ပြန်နိုင်ဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပေးမှာဖြစ်တယ်။ ရဲဘော်တို့နဲ့အတူ အသက်မသေဘဲအခုထိတွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ခွင့်ရတဲ့အတွက် အားလုံးကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကပ္ပတိန်ပီတာဆင်၏ မျက်နှာမှာမိဘကသားသမီးများကိုခွဲရသကဲ့သို့ မလွဲသောသောအခြေအနေမို့နှုတ်ဆက်ရသည့်တိုင်တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်၊ သေဖော်သေဖက်

ရဲဘော်များမို့သံယောဇဉ်ကြီးလှသည်။
 “ဆာဂျင် မင်းဘယ်ကိုပြန်မလဲ”
 ဆာဂျင်ဗဟာဒူးမတ်တပ်ရပ် အလေးပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မြန်မာပြည်ဖွားဂေါ်ရခါးပါ။ ဒီမြေမှာပဲနေမယ်။ နောက်ပြီးတပ်မှာပဲ ဆက်အမှုထမ်းမယ်။ စစ်တိုက်နေရတာကို ကျွန်တော်ပျော်နေပါပြီ ကပ္ပတိန်”

“ဂျပန်တွေလိုက်တိုက်လို့ တို့အိန္ဒိယဘက်ပြေးရတုန်းကတော့ ဘာအတွက် စစ်တိုက်နေကြတာလဲဆိုကွ။ အခုစစ်ကြီးပြီးသွားပြီလေ”

“အခုလိုအမိမြေကိုကာကွယ်ဖို့ တိုက်ရတဲ့စစ်ပွဲမျိုးတွေမတွေ့ခဲ့ဘူးလို့ပါ။ ကပ္ပတိန်ပြောတဲ့ ကျွန်တော်ရင့်ကျက်ရမယ့် အချိန်ရောက်ခဲ့ပါပြီ”

ကပ္ပတိန်ပီတာဆင်က ဆာဂျင်ဗဟာဒူး၏ကျောကိုသတ်၍
 “ဂုဏ်ယူပါတယ်လူကလေး”

ပြည်တွင်းစစ်မီး

မြိတိသျှစစ်တပ်များ ထွက်ခွာသွားသည်နှင့်ပြည်တွင်းစစ်မီးတောက်လောင်လာတော့သည်။တောင်ငူမြို့သည် ၁၉၄၉ ခုနှစ်ဇန်နဝါရီ ၂၇ရက်နေ့တွင်ကရင်သောင်းကျန်းသူများလက်သို့ကျရောက်သွားလေတော့သည်။ ဖြူး၊ အုတ်တွင်း၊ ထန်းတပင်စသောမြို့များမှာ ကရင်အမျိုးသားဒီမိုကရေစီတပ်ပေါင်းစု(ကေအန်ဒီအို)တို့သိမ်းပိုက်ခြင်းကိုခံရသည်။

တောင်ငူကျသွားပြီးနောက် တစ်နေ့ဖြစ်သည့် ၁၉၄၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ ၂၈ရက်နေ့တွင် ပုသိမ်ကိုလက်နက်ကိုင်တပ်များက စတင်တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။ ပျဉ်းမနားတွင် ရှိနေသော မြန်မာ့တပ်မတော်တပ်ရင်း-၄ကို ပုသိမ်နှင့် မအူပင်သို့တပ်ဖြန့်ခွဲ၍ စေလွှတ်ရသည်။

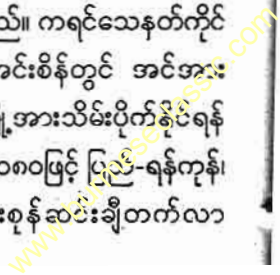
ပုသိမ်ရှိမြန်မာ့တပ်မတော် တပ်ခွဲတစ်ခွဲကလည်းကရင်တပ်များကိုခုခံတိုက်ခိုက်နေရသည်။

ကေအန်ဒီအိုများသည် အင်းစိန်တွင် လက်နက်သိမ်းပြီးနောက် ၁၉၄၉ခုနှစ် ဇန်နဝါရီရက်ကတည်းကစတင်လှုပ်ရှားလာကြသည်။ ဇန်နဝါရီ ၃၀ရက်တွင် အင်းစိန်တစ်ဝိုက်ရှိ သမိုင်း၊ ခဝဲခြံ၊ စော်ဘွားကြီးကုန်းစသောဆင်ခြေဖူးရပ်ကွက်များတွင်

တိုက်ပွဲများစတင်ဖြစ်ပွားလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၄၉ ခုနှစ် စစ်ဦးစီးချုပ်စမစ်ဒွန်းကိုတပ်မတော်မှ နှုတ်ထွက်စေသည်။

စစ်ရဲတပ်များနှင့် ရဲအဖွဲ့ကိုလည်း ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်သို့ သွတ်သွင်းလိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းသည် အစိုးရသစ္စာခံလက်နက်ကိုင်တပ်များကို ကွပ်ကဲ၍ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူများကို ဆက်လက်ခုခံတိုက်ခိုက်ရတော့သည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၄ရက်နံနက် (၄)နာရီ မိနစ် (၂၀)အချိန်တွင် ရခဲသော လွတ်လပ်ရေးနှင့်အတူပြည်တွင်းစစ်မီးကြီး ဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်ခဲ့ချေပြီ။

၁၉၄၉ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂ရက်နေ့တွင်အင်းစိန်ကို ကေအန်ဒီအိုများက သိမ်းလိုက်သည်။ဖေဖော်ဝါရီ၅ရက်နေ့တွင် ပြည်မြို့တွင်ရှိသော ကရင်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း-၂က ပုန်ကန်သဖြင့် ပြည်မြို့သည်လည်းသောင်းကျန်းသူတို့လက်သို့ကျရောက်သွားပြန်သည်။ ကရင်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း-၂သည်အင်းစိန်တွင် အင်အားဖြည့်၍ ရန်ကုန်မြို့အားသိမ်းပိုက်နိုင်ရန် ထရပ်ကားအစင်း ၁၈၀ဖြင့် ပြည်-ရန်ကုန်၊ ကားလမ်းအတိုင်းစုန်ဆင်းချီတက်လာ

ကြသည်။

ဖေဖော်ဝါရီ ၁၆ရက်တွင်ကေအန်ဒီအိုများက ဒိုက်ဦးမြို့ကို သိမ်းပိုက်သည်။ ရမည်းသင်းမြို့သည်လည်း ကေအန်ဒီအိုများလက်သို့ကျရောက်သွားသည်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀ရက်တွင် ကေအန်ဒီအိုများသည် ပျော်ဘွယ်မှမိတ္ထီလာဖက်သို့ ချီတက်လာကြသည်။

တပ်မတော်က မိတ္ထီလာနှင့်ပျော်ဘွယ် အကြားတွင် ကေအန်ဒီအိုများအား ခုခံတိုက်ခိုက်ရာ ဝိုင်းပိုက်ကြီးမောင်မောင်နှင့် အရာရှိခြောက်ဦးသုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီးခံလိုက်ရသည်။ ၁၉၄၉ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၁ရက်တွင် မိတ္ထီလာမြို့ကို ကရင်သောင်းကျန်းသူများက သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။ ကရင်လက်နက်ကိုင်အင်အား နှစ်ထောင်ကျော်သည် မိတ္ထီလာတွင် စုရုံး၍ မီးရထားလမ်းကိုရရှိနိုင်ရေးအတွက် သာစည်မြို့ကို မီးကုန်ယမ်းကုန်တိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်။ အစိုးရလေယာဉ်နှစ်စင်းသည် မိတ္ထီလာမြို့ရန်သူလက်ကျရောက်မှန်းမသိ၍ မိတ္ထီလာလေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆင်းသက်လာသည်။ ကရင်များနှင့် ပူးပေါင်းနေသောကချင်စစ်ဗိုလ်နော်ဆိုင်းသည် လေယာဉ်နှစ်စင်းဖြင့် ကရင်စစ်သားများကိုတင်၍ မေမြို့အနီးစခန်းလေဆိပ်ကို ဆင်းသက်သည်။

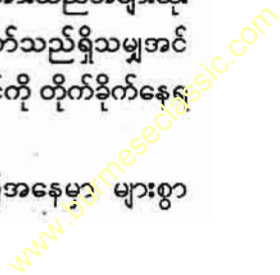
သုံးပန်းအဖြစ်ဖမ်းဆီးလာသော မြန်မာ့တပ်မတော်စစ်ဗိုလ်များပါလာ၍ မြန်မာ့တပ်မတော်သားများမျက်စိလည်အငိုက်မိသွားသည်။ မေမြို့ရှိမြန်မာ့တပ်မတော်သားများဖေဖော်ဝါရီ ၂၁ရက်နေ့မှာပင်ကေအန်ဒီအိုများလက်သို့ကျရောက်သွားခဲ့သည်။

မေမြို့ရေချိမ်းအိုးတွင်ရှိသော မြန်မာ့အင်ဂျင်နီယာတပ်ရင်းတစ်ခုသာလျှင် ကရင်တို့ကိုအညံ့မခံဘဲ တောတွင်းသို့ဝင်ရောက်တိမ်းရှောင်သွားခဲ့သည်။ နိုင်ငံတော်၏အခြေအနေမှာလွန်စွာဆိုးရွားသောအခြေအနေသို့ကျရောက်လျက်ရှိနေပါ၏။

နိုင်ငံခြားသတင်းဌာနများကလည်း မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရအား ရန်ကုန်အစိုးရဟုပင်ခေါ်ဆိုခြင်းပြုလာကြသည်။ အစိုးရအဖွဲ့တွင်မှ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီဆိုရှယ်လစ်များကို လူမုန်းများလာသည့်နည်းတူတိုက်ပွဲများကား ပိုမိုပြင်းထန်လာခဲ့သည်။

ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှုကာလ အစတွင် ကရင်သူပုန်အင်အားသည်အများဆုံးဖြစ်သည်။ တပ်မတော်သည်ရှိသမျှအင်အားကိုစုစည်း၍ ကရင်ကို တိုက်ခိုက်နေရသည်။

ရန်ကုန်မြို့အခြေအနေမှာ များစွာ

ဦးရိမ်နေရပြီ။ ပြည်ပမှ ကရင်သနတ်ကိုင် တပ်ရင်း- ၂နှင့်ကေအန်ဒီအိုပူးပေါင်း အင်အား ၁၅၀၀ခန့်သည် မိသားစုကိုပါ ထရပ်ကားများပေါ်တင်၍ ရန်ကုန်မြို့သို့ ဦးတည်ချီတက်လာကြပြီ။ တောင်ငူဘက်မှ ကရင်တပ်များကလည်း ရန်ကုန်ကိုဦးတည် ချီတက်လာကြသည်။

အင်းစိန်တွင်ရှိသော ကရင်တပ်များ ကိုမြန်မာ့တပ်မတော်က ၂၅ပေါင်ဒါအမြောက် များဖြင့်ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေသည်။ တပ်မ တော်သားများက သမိုင်းနှင့်ကိုးမိုင်တရုတ် သင်္ချိုင်းဘက်မှတန်ပြန် ထိုးစစ်ဆင်တိုက် ခိုက်နေသည်။ သို့သော် ရှေ့မတက်နိုင်ကြ ပေ။ မြို့သူမြို့သားများက တပ်မတော် သားများအတွက် ရိက္ခာထုပ်များပို့ပေးကြ သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကျောင်းသူ များကလည်းအဖိုးရထံမှလက်နက်တောင်း၍ ကရင်တပ်များကိုသွားရောက်တိုက်ခိုက် ကြသည်။

ကရင်တပ်များစစ်အင်အားကောင်း စေခဲ့သောအကြောင်းရင်းသည်စစ်ဦးစီးချုပ် စမစ်ဒွန်းက ၁၉၄၈ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် ကရင်တပ်ရင်း-၃ ပုန်ကန်သည်ကို အ ကြောင်းပြု၍အမြောက်လက်နက်နှင့်သံချပ် ကာကားများကို ထုတ်ပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

စစ်လက်နက်တောင့်တင်းသော ကရင် သောင်းကျန်းသူများကိုရန်ကုန်ရှိတပ်မတော်၊ ကျောင်းသားပြည်သူများက ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်ကြ၍ ကရင်ထိုးစစ် ရပ်တံ့သွားခဲ့ရချေပြီ။

မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်းဒေသ သာစည်တိုက်ပွဲကား သံမိုင်းတွင်ခဲ့သော တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုတိုက်ပွဲ၏အဆုံး အဖြတ်သည်အလွန်အရေးကြီးလှပါ၏။

သာစည် မိတ္ထီလာဒေသတိုက်ပွဲ

စစ်ရေးမဟာဗျူဟာအရ သာစည်မြို့သည် အထက်မြန်မာပြည် အောက်မြန်မာပြည်ဆက်သွယ်ရေးမီးရထားလမ်းဆုံဒေသဖြစ်သည်။ မေမြို့ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့သော ကချင်စစ်ဗိုလ်နော်ဆိုင်းသည်။ ပထမဦးစွာ မိတ္ထီလာကို သိမ်းပိုက်ခဲ့၏။ မိတ္ထီလာမှ အမှတ်-၃ ချင်းတပ်ရင်းမှူးဖြစ်သူအား ဖမ်းဆီးထားကြသည်။

ဧပြီလ၏နွေနေကပူသည်။ သာစည်လွင်ပြင်သည်ပူပြင်းသောနေရောင်အောက်တွင် အပူငွေ့တံလျှပ်များတစ်ရပ်ရပ်ထလျက်ရှိ၏။ အမှတ်-၄ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ ဂေါ်ရခါးရဲဘော်များသည်သာစည်မြို့အား ခုခံကာကွယ်လျက်ရှိ၏။ ပထဝီမြေပြင်အနေအထားအရတောင်ကုန်း၊ တောင်ပူစာနှင့် ချုံပုတ်တောများရှိနေပါ၏။

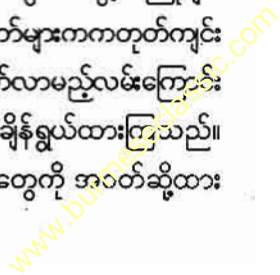
စစ်ပွဲသဘောတရားအရ ရန်သူဘက်ကိုယုံဘက်တွင် ကျည်ကွယ်၊ မျက်ကွယ်ကောင်းသော မြေပြင်ဖြစ်၏။ စစ်သဘောတရားဟူသည်အင်အားကြီးသည်ငယ်သည်ပမာနမဟုတ် ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ဆင်ခြင်တုံတရားသည် တိုက်ပွဲအောင်ကြောင်း အနှုံးအမြတ်ဖြစ်၏။ ဆာဂျင်ဗဟာဒူးသည် သူတပ်ဖွဲ့အား ကျည်ဆံမဖြုန်းရန် သတိပေးလျက်ရှိ၏။ စစ်ကြောင်းမှူးကလည်း

ကျည်ဆံချွေတာရန် အမိန့်ပေးထားသည်။ သာစည်ကို ကာကွယ်ထားသည်မှာ နှစ်လနီးပါးရှိခဲ့ပြီ။

“ရဲဘော်တို့ ကျည်ဆံတစ်ထောင့် လူတစ်ယောက်ကျဆုံးအောင်ပစ်ပါ။ တို့တပ်မှာ ကျည်ဆံအားနည်းနေပြီ။ သာစည်ဟာ တို့အတွက်သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ရန်သူဟာမီးရထားလမ်းကို အဓိကထားပြီးတိုက်နေတာ။ သူတို့ရဲ့လူလက်နက်နဲ့ ရိက္ခာတွေ ပို့နိုင်အောင် မရမနေတိုက်မှာဖြစ်တယ်။ တို့ရဲ့ ခံစစ်ကြောင်းကိုရန်သူတွေအင်အားနဲ့ဝိုင်းပြီးတိုက်လိမ့်မယ်။ ဝိုင်းချင်သလောက် ဝိုင်းထားပါစေ။ တို့ရဲဘော်တို့ရဲ့ ကျည်ဆံတစ်ထောင့် ရန်သူတစ်ယောက်ကျအောင် ပစ်နိုင်ရင်၊ တို့အောင်ပွဲရမှာဖြစ်တယ်။ ရန်သူအင်အားနှစ်ထောင်ဆိုရင်တို့မှာရှိနေတဲ့ ကျည်နဲ့လုံလောက်တယ်။ ဒါကြောင့် ရဲဘော်တို့ကျည်ဆံကို ချွေတာကြပါ။”

ထိုစဉ်ရန်သူဘက်မှ မော်တာကျည်များကျရောက်လာသည်။ ခြောက်ပေါင်ဒါ အမြောက်ကျည်ဆံများလည်း ဆက်တိုက်ကျလာသည်။ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံများသောဂေါ်ရခါးရဲဘော်များကကတုတ်ကျင်းအတွင်းမှရန်သူတက်လာမည်လမ်းကြောင်းကိုသာ အတိအကျချိန်ရွယ်ထားကြသည်။

“မင်းတို့ရဲ့နားတွေကို အဝတ်ဆို့ထား

ပါ။ကြာလာရင်မင်းတို့နားတွေထုံကုန်မယ်”

အားလုံးသောရဲဘော်များက နားနှစ်ဘက်ကိုအဝတ်စများဖြင့်ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြသည်။ လက်နက်ကြီးများပစ်သံနှင့်အတူရန်သူများ အုပ်စုလိုက်တတ်လာကြသည်။

“ပစ်”

ဟူသောအမိန့်သံနှင့်အတူ ရန်သူများအထွေးထွေးအတုံးအရုံးကျဆုံးကုန်သည်။ ရန်သူအကျအဆုံးများနှင့် ဆုတ်ခွာသွားရသည်။ရန်သူဖက်မှအသံချဲ့စက်ဖြင့်စကားပြောသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ . . . x x x ထွက်လာခဲ့ကြပါ”

ရန်သူဖက်က ရဲဘော်အချင်းချင်း သွေးကွဲစေမည့်စကားများအကြိမ်ကြိမ်စည်းရုံးခေါ်ဆောင်လျက်ရှိ၏။ ဆာဂျင်ဗဟာဇူးသည် သုံးလက်မမော်တာကိုင်ရဲဘော်အား-

“ရဲဘော် အခုအော်နေတဲ့ နေရာကို သေသေချာချာချိန်ပြီး ထိအောင်ပစ်ပါ”

အသံချဲ့စက်ရှိဆီမှအသံထွက်လာပြန်သည်။ထိုအသံလာရာကို ပစ်ရန်ချိန်နေသောရဲဘော်အတွက်ပစ်မှတ်တွက်ဆရန်အထောက်အကူပေးသကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။

“x x x x ပူးပေါင်း . . . အား”

မော်တာကျည်သည် အသံချဲ့စက်ဖြင့်

အော်နေသောနေရာဆီသို့တိတိကျကျထိမှန်ခဲ့လေပြီ။

အသံချဲ့စက်သံလည်း တိတ်သွားပြီ။ ရန်သူများအထိနာ၍ဒေါသစိတ်ဖြင့်ချီတတ်လာကြပြန်သည်။ ဂေါ်ရခါးတပ်ဖွဲ့ ရဲဘော်များကကတုတ်ကျင်းအတွင်းမှ စနစ်တကျတစ်တောင့်ချင်းဖြုတ်၍ပစ်ခတ်နေရာကျည်တစ်တောင့်၊ တစ်ယောက်ကျဆုံးစေပါ၏။

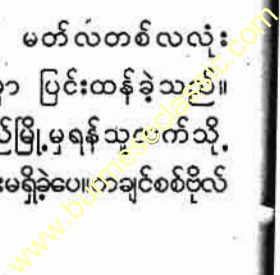
ရန်သူဘက်မှ လက်နက်ကြီးများကို ထပ်မံပစ်ပြန်သည်။ လက်နက်ကြီးကျည်ဆံများသည်ဂေါ်ရခါးတပ်ဖွဲ့အားထိမှန်အောင်မပစ်နိုင်ပါချေ။

တိုက်ပွဲကို စနစ်တကျကွပ်ကဲနေသော မြန်မာ့တပ်မတော်အရာရှိများကလည်း၊ စိတ်ဓာတ် ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်ထား၍ ရန်သူကို အေးအေးဆေးဆေးခုခံလျက်ရှိပါ၏။

x x x x

သာစည်မြို့တွင် အပိုင်းခံနေရသော ဗမာ၊ ချင်းနှင့် ဂေါ်ရခါးရဲဘော်များသည် အဆမတန် အင်အားကြီးမားသော ရန်သူကေအန်ဒီအိုများကို ကြံ့ကြံ့ခံ၍တိုက်ခိုက်နေရသည်။

၁၉၄၉ခုနှစ် မတ်လတစ်လလုံး သာစည်တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်ခဲ့သည်။ သို့သော် သာစည်မြို့မှရန်သူဖက်သို့ ကျရောက်သွားခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ဘချင်စစ်ဗိုလ်

နော်ဆိုင်းသည် ကရင်များအားဦးစီး၍ ဧပြီလဆန်းတွင်သာစည်ကိုစတင်၍ ထိုးစစ် ဆင်တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။ သုံးလက်မစိန် ပြောင်းကို ဖောဖောသီသီ ပစ်ခတ်လျက် မြို့အနီးကိုချဉ်းကပ်လာကြသည်။ မြန်မာ တပ်မတော်သားများကကျည်ဆံကိုတစ်တောင့် တစ်ယောက်ကျအောင်ပစ်ခတ်နေ၍ အကျ အဆုံးများစွာဖြင့် ဆုတ်ခွာသွားရပြန်သည်။ ရန်သူသည်နေ့စဉ် ချေမှုန်းရေးလုပ်ငန်းကို ကြိုးစားသော်လည်း နေ့စဉ်လိုပင်ပြန်၍ ဆုတ်ခွာသွားရသည်။ စစ်ပွဲ၏လက်ချက် ကြောင့် သာစည်မြို့တစ်မြို့လုံး မီးဟုန်း ဟုန်းတောက်၍ လောင်ကျွမ်းပျက်စီးခဲ့ရ သည်။

ကေအန်ဒီအိုသူပုန်တပ်ဖွဲ့များသည် နေ့စဉ် နံနက်တိုင်းတိုက်ပွဲဆင်လျက် ရှိနေပါ၏။ အကျအဆုံးများသောအခါ တိုက်ပွဲအရှိန်အဟုန်ကျဆင်းလာသည်။ ရန်သူသည် သံချပ်ကာနှင့် တိုက်ပွဲဝင်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေပြီ။

သံချပ်ကာနှင့်ဘရင်းကယ်ရီယာနှစ် စင်းချီတတ်လာနေခြင်းကိုဂေါ်ရခါး တပ်ခွဲ များကေဗွီချတ္တရီက ဆာဂျင်ဗဟာဒူးကိုပြ၍ ဆာဂျင်ဗဟာဒူးအားကွန်မန်ဒိုတပ်သား တစ်ဦး ချက်ချင်းရွေးချယ်စေသည်။ သူတို့တပ်ခွဲမှ အသက်အငယ်ဆုံး ဆွတ်

ဗဟာဒူးရိုင်းက အသေခံတိုက်ပွဲဝင်ရန် တာဝန်ယူသည်။

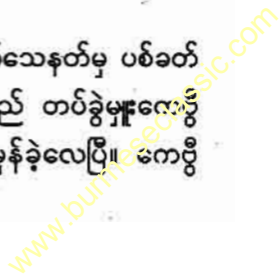
“ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း... လိုအပ်တဲ့ လက်ပစ်ဗုံးတွေကိုယူပါ”

ရန်သူသံချပ်ကာကားနှင့် ဘရင်းကယ် ရီယာ ကားနှစ်စင်းတစ်စင်းနှင့်တစ်စင်း ကိုက် ၂၀၀ခွာကာ မောင်းနှင်ချီတတ်လာ သည်။

ဆာဂျင်ဗဟာဒူးသည် ရန်သူအား အာရုံပြောင်းစေရန်နှင့် ပစ်ကွင်းပြောင်းလဲ သွားစေရန်လက်ယာဘက် ဆက်သွယ်ရေး ကတုတ်ကျင်းဖက်ကိုကူးသွားသည်။ သူနှင့် အတူ တပ်ခွဲများကေဗွီချတ္တရီပီလိုက်လာ သည်။ ရန်သူ၏ကျည်ဆံများသည်ဆာဂျင် ဗဟာဒူးနှင့် တပ်ခွဲများကေဗွီချတ္တရီတို့နှစ်ဦး အားအတင်းမဲ၍ပစ်ခတ်နေသည်။ သံချပ် ကာကားပေါ်မှပစ်ခတ်သော စက်သေနတ် ကျည်ဆံများသည်ကတုတ်ကျင်းနူးမြေလွှာ များကို ထိမှန်ကာတပွားပွားဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းသည် ကျည်ကွယ်၊ မျက်ကွယ်ချုံ့ပုတ်တောများကို အကာအ ကွယ်ယူ၍ ရန်သူ၏သံချပ်ကာကားအနီးသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီ။

ထိုစဉ်ရန်သူစက်သေနတ်မှ ပစ်ခတ် နေသောကျည်ဆံသည် တပ်ခွဲများကေဗွီ ချတ္တရီ၏ရင်ဝကိုထိမှန်ခဲ့လေပြီ။ ကေဗွီ

ချတ္တရီအားထိမှန်ခဲ့ခြင်းမှာ ဆွတ်
 ဗဟာဒူးရိုင်းထံ အာရုံမရောက်စေဘဲမိမိကို
 ရန်သူတိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့်အာရုံလွှဲပြောင်း
 နိုင်ရန် ဘရင်းဝန်းကိုကိုင်၍ရန်သူအား
 အကာအကွယ်မဲ့စွာမတ်တပ်ရပ်၍ပစ်ခတ်
 ခြင်းကြောင့် ထိမှန်ခြင်းဖြစ်ပါလေ၏။
 တပ်ခွဲမှူးအား ကျဆုံးစေခြင်းနှင့်အတူ
 သံချပ်ကာကားအတွင်းသို့ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း
 ၏လက်ပစ်ဗုံးများသည် ဝင်ရောက်ပေါက်
 ကွဲလေပြီ။

သံချပ်ကာကားပေါ်မှ ရန်သူများ
 ကျဆုံးသောအခါ ဘရင်ကယ်ရီယာပေါ်မှ
 ရန်သူလည်း ပြေးဆင်းရန်အပြင်ဘက်သို့
 ခုန်ချလိုက်ရာ ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း၏ရိုင်းဖယ်
 ကျည်ဆံက ရန်သူဦးခေါင်းကိုထိမှန်၍
 ပွင့်ထွက်သွားစေသည်။

ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းသည် သံချပ်ကာ
 ကားပေါ်တက်ပြီး မိမိတပ်ဘက်သို့မောင်း
 နှင်လာခဲ့သည်။ တိုက်ပွဲ၏အနှံ့အနိုင်သည်
 အဖြေထွက်ခဲ့ပြီ။

ဗဟာဒူးတို့တပ်ဖွဲ့မှ ရန်သူ၏ သံချပ်
 ကာကားတစ်စီးနှင့် ဘရင်းကယ်ရီယာ
 တစ်စင်းကိုရရှိလိုက်၏။ ဆာဂျင်
 ဗဟာဒူးသည် သေနတ်ဒဏ်ရာထိမှန်
 ကျဆုံးသွားသော တပ်ခွဲမှူးကေပီချတ္တရီကို
 ပွေ့ဖက်ထားဆဲဖြစ်သည်။

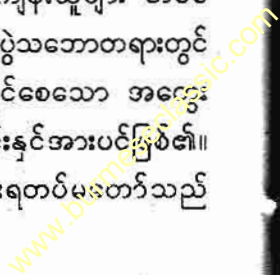
ဘဝ၏တန်ဖိုးဟူသည် လူ့အသက်
 လော၊ သံချပ်ကာကားနှင့် ဘရင်းကယ်
 ရီယာလော၊ ဘယ်အရာသည်ဘဝ၏
 တန်ဖိုးဖြစ်ပါသလော။ ဆာဂျင်ဗဟာဒူး၏
 အတွေးစိတ်ထဲတွင် သူ့တပ်ခွဲမှူး အသက်
 ဝိညာဉ်ကို ရှာဖွေနေမိသည်။ တပ်ခွဲမှူး၏
 အသက်ဝိညာဉ်အတ္တဟူသည်အဘယ်အရပ်
 တွင် ကိန်းဝပ်တည်နေပါသည်။

သေချာတာတစ်ခုကိုတော့ ဆာဂျင်
 ဗဟာဒူးတွေ့ရှိခဲ့သည်။ ဘဝတွင်သေခြင်း
 တရားကို မလွန်ဆန်နိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
 ထိုသေခြင်းတရားဖြင့် လူသားများ၏
 တန်ဖိုးကိုဆုံးဖြတ်ပါလျှင် သူ့တပ်ခွဲမှူး၏
 အသက်ကောင်၊ လိပ်ပြာကောင်သည်
 ကောင်းကင်ဘုံတွင်ရှိကောင်းရှိနေပါလိမ့်
 မည်။

ဘဝ၏ အဆုံးအဖြတ်နိဂုံးသည် သစ္စာ
 တရားနှင့် သစ္စာမဲ့မှုဖြင့်သာအဆုံးသတ်
 ကြသည်။

သာစည်မြို့တွင် တန်ခူးလနှင့် အတူ
 ပိတောက်ပန်းများပွင့်လေပြီ။

ကရင်သောင်းကျန်းသူများ တစစ
 ဆုတ်ခွာနေရပြီ။ စစ်ပွဲသဘောတရားတွင်
 ထိုစစ်ပွဲကိုအောင်နိုင်စေသော အကွေ့
 အမြင်သည် မောင်းနှင်အားပင်ဖြစ်၏။
 ပြည်ထောင်စုအစိုးရတပ်မတော်သည်

လွတ်လပ်ရေးနှင့်အတူ အမျိုးသားရေးဝါဒ အခြေခံသော၊ အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာ အခွန်ရှည်ရေးဟူသော အမျိုးသားရေးဝါဒ အတွေးအမြင်ဖြစ်ပါလေ၏။ မြန်မာ့ တပ်မတော်သည် အမျိုးသားရေးဝါဒ အတွေးအမြင်ကို ကိုင်ဆွဲ၍ ဆက်လက် တိုက်ပွဲဝင်လျက်ရှိနေပါ၏။

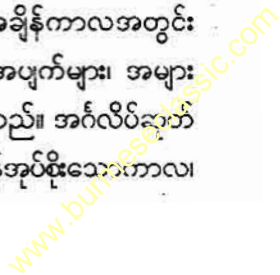

မျိုးချစ်စိတ်

အမှတ်-၄ဂေါ် ရခါး ခြေလျင်တပ်ရင်း သည် ကရင်များ၏ ပြည်တွင်းစစ်တိုက်ပွဲ တွင် ရွပ်ရွပ်ချွံချွံတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည်။ ၁၉၄၉ခုနှစ် ကုန်ခါနီးတွင်သာစည်တိုက် ပွဲကိုကရင်တို့လက်အောင်အကျမခံစေရဘဲ၊ သတ္တိရှိစွာတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ ယခုလည်း ရန်ကုန်မြို့ကိုအင်းစိန်တိုက်ပွဲကခြိမ်းခြောက် နေသည်။ ရန်ကုန်တိုက်ပွဲအတွက် လေ ယာဉ်ယုံဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ချီရပြန်သည်။

ဒါကိုတာ လေယာဉ်ယုံပေါ်တွင် ဆာလျင်ဗဟာဒူးနှင့်အတူ သူတို့တပ်ခွဲ စီနင်းလိုက်ပါလာကြသည်။ ဒါကိုတာ လေယာဉ်ယုံသည် ပုဂံညောင်ဦးဒေသကို ဖြတ်သန်း၍ ပျံသန်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းလမ်းအတိုင်း အမြင့် ပေ နှစ်သောင်းကျော်က ပျံသန်းခြင်းဖြစ် သည်။ မြန်မာပြည်စေတီပုထိုးဘုရားများ ပေါများရာပုဂံဒေသကို ဖြတ်သန်းစဉ် ဆာလျင်ဗဟာဒူး၏စိတ်အစဉ်သည် လွန်ခဲ့ သောဂုနှစ်ကျော်ကာလကဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ကိုအမှတ်ရသည်။

ဂုနှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလအတွင်း မြန်မာပြည်၏အဖြစ်အပျက်များ၊ အများ ကြီးပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်ဆူဘတ် ခွာခဲ့သောကာလ၊ ဂျပန်အုပ်စိုးသောကာလ၊

လွတ်လပ်ရေးတောင်းဆိုတိုက်ပွဲဝင်သော ကာလ၊လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ မြန်မာပြည်၏ ပစ္စုပ္ပန်ကာလသည် ပြည်တွင်းစစ်မီး တောက်နေဆဲသာဖြစ်ပါလေ၏။ တစ်နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဆာဂျင်ဗဟာဒူး မေမြို့ကို သွားရောက်ချင်ပါသေးသည်။

ထိုအတွေးဖြင့်မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွား စဉ်ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးသည် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို ပွေ့ပို့က် လျှက် ဆာဂျင်ဗဟာဒူးကို လာရောက်တွေ့ ဆုံသည်။

“လူလေး ဗဟာဒူး။ ဗုဒ္ဓဖွားမြင်ရာဒေ သကသက္ကနက်သားနဲ့ထူလုပ်ထားအပ်တဲ့ ဒီရုပ်ပွားတော်မြတ်ကိုမေမြို့ရဲ့ပိတ်ချင်း မြှောင်လိုက်ရအတွင်းမှာပူဇော်ထားပါ မယ်။မေမြို့ကိုရောက်တဲ့အခါ သွားရောက် ဖူးမြော်နိုင်အောင်အဘအသိပေးတာပါ။ လူလေး ရန်ကုန်တိုက်ပွဲမှာ လူလေးတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာတွေက အနိုင်တိုက်နိုင် ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် လူလေးတို့တပ်ဖွဲ့ အောင်နိုင်အောင်အဘတို့က အောင်ဓာတ် တွေပေးလိုက်မယ်”

ဆာဂျင်ဗဟာဒူးသည် အိပ်ပျော်နေရာ မှ ရုတ်တရက်နိုးလာသောအခါ၊ တိမ်သား ဖြူဖြူထဲတွင်လွင့်မျောပျောက်ကွယ်သွားသော သူတော်စင်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

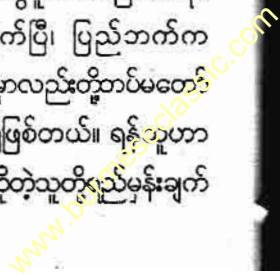
သူ၏ရဲဘော်များက လေယာဉ်ပေါ် တွင်မျက်စိမှိတ်လျက်ပင်ပန်းစွာအိပ်ပျော် နေကြသည်။ ဆာဂျင်ဗဟာဒူးသည် သူ၏ အဖြစ်အပျက်ကို မည်သူ့ကိုမျှပြောပြခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။

x x x x

ရန်ကုန်မင်္ဂလာဒုံ လေဆိပ်သို့ရောက် သောအခါ၊ အင်းစိန်ဘက်မှ လက်နက်ကြီး ပေါက်ကွဲသံများကိုကြားရသည်။ ဆာဂျင် ဗဟာဒူး၊ ဆွတ်ဗဟာဒူးခိုင်း၊ ဗဟာဒူးချုတ္တရီ စသော ဂေါ်ရခါးရဲဘော်များကို တပ်ခွဲမှူး က အမှတ်-၄ခြေလျင်တပ်ရင်းရှိရာရန်ကုန် မြို့တွင်းသို့ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

တပ်ရင်းရုံးတွင် တပ်ခွဲမှူးကမြေပုံကို ဖြန့်၍ ရန်ကုန်တိုက်ပွဲအခြေအနေကိုရှင်း ပြသည်။

“ရဲဘော်တို့. . တို့ပြည်ထောင်စု တပ်မတော်က ကေအန်ဒီအိုတွေကို တိုက် ပွဲတိုင်းမှာ အောင်မြင်မှုတွေရနေပြီ။ မြန်မာ ပြည်အလယ်ပိုင်း၊ မိတ္ထီလာ၊ သာစည်ဒေသ မှာလည်း ရှမ်းပြည်ဘက်က ဆင်းလာတဲ့ တို့တပ်မတော်သားတွေပူးပေါင်းပြီး ကရင် တွေကို အနိုင်ရလိုက်ပြီ၊ ပြည်ဘက်က ယောက်ကော်တိုက်ပွဲမှာလည်းတို့တပ်မတော် အောင်ပွဲခံလိုက်နိုင်ပြီဖြစ်တယ်။ ရန်ပူဟာ ရန်ကုန်ကိုသိမ်းမယ်ဆိုတဲ့သူတို့သည်မှန်းချက်

ဘယ်လိုမှမအောင်မြင်နိုင်ဘူးဆိုတာသိ သွားပြီ။ သူတို့တပ်သားတွေဟာမဖြစ် နိုင်တဲ့အတွေးအမြင်ကို သူတို့ခေါင်းဆောင် တွေကြောင့်ဘာမသိ၊ညာမသိတိုက်နေကြ တာဖြစ်တယ်။ တို့တပ်မတော်ဟာ ရန်ကုန် ပြည်သူတွေရဲ့ ထောက်ခံမှုကိုရတဲ့အတွက် ရဟန်းရှင်လူ၊ ကျောင်းသား၊ ပြည်သူတွေ အားလုံး တို့တပ်မတော်နဲ့အတူ တိုက်ပွဲဝင် ခဲ့ကြတာကြောင့်အဆမတန်အင်အားကြီးမား တဲ့ ရန်သူတွေအရှုံးနဲ့ရင်ဆိုင်နေရပြီဖြစ် တယ်။ လူ့စွမ်းအားတွေအယူအဆအတွေး အမြင်ဟာ အဲဒီလူကိုလွှမ်းမိုးထားတယ်။ တို့တပ်မတော်သားတွေနဲ့ တို့ပြည်သူတွေ ဟာသူတို့ယုံကြည်တဲ့အမျိုးဘာသာ၊သာသ နာကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ကို ကိုင်စွဲထားတယ်။ ရဲဘော်တို့ကိုပြန်ခေါ် ယူရတာဟာ တို့တပ်မတော်ခေါင်းဆောင် တွေက တပ်တွေအားလုံးစုစည်းပြီး၊ ခံစစ် ကနေကေအန်ဒီအိုများကို ထိုးစစ်ပြန်လည် ဆင်နွဲ့သွားမှာမို့ပဲ။ ရဲဘော်တို့ဟာ သာစည် တိုက်ပွဲမှာ ပင်ပန်းခဲ့ကြလို့ နှစ်ရက်နားခွင့် ပေးထားတယ်။ နားပြီးတာနဲ့တို့ရဲ့ထိုးစစ်ကို စမယ်။ မရှင်းတာရှိလား။ ”

“မရှိပါဘူး”

“ဘာမေးစရာရှိလဲ”

“မရှိပါဘူး”

သာစည်တိုက်ပွဲမှချီလာသော ရဲဘော် များအားလုံး၏ ယူနီဖောင်းများမှာပေရေ တွန့်ကြေစုတ်ပြတ်နေသည်။ ဆံပင်များ၊ မုတ်ဆိတ်များ၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးများမှာလည်း ရှည်လျက်။ ယူနီဖောင်းများနှင့်ရုပ်ရည်များ ညစ်နွမ်းစုတ်ပြတ်နေသော်လည်း၊စိတ်ဓာတ် များကကြံ့ခိုင်လျက်ပင်ရှိပါလေ၏။

ဆာဂျင်ဗဟာဒူးစဉ်းစားနေမိသည်။ မြန်မာ့တပ်မတော်၏ အတွေးအမြင်သည် မျိုးချစ်စိတ်ဆိုတာကိုသိသည်။ ကေအန် ဒီအိုတို့ရင်အတွေးအမြင်ကာအဘယ်နည်း။ သေချာသည်က ဂေါ်ရခါးလူမျိုးဟူသည် စစ်တိုက်ခြင်းကိုဝါသနာထုံသည်။စစ်တိုက် ခြင်းနှင့်အတူသစ္စာတရားနှင့်ရဲစွမ်းသတ္တိ သည်ပဓာနတရားဖြစ်၏။ သူသည် ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်၏အနတ္တဝါဒနှင့်ဒုရဂါရ်မယ်တော် ၏ရဲစွမ်းသတ္တိကိုပေါင်းစပ်ကြည့်နေမိသည်။

ရန်ကုန်ထိုးစစ်

ကေအန်ဒီအိုတပ်များ ရန်ကုန် အင်းစိန်မှ တစစဆုတ်ခွာနေရသည်။ ပြည်ထောင်စုတပ်မတော်ကိုခံစစ်အနေ အထားမှ ထိုးစစ်အဖြစ်စတင်လိုက်လေပြီ။

ပြည်ပမှ ကရင်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း အမှတ်-၂သည် လက်နက်ကြီး၊ လက်နက် ငယ်၊ အပြည့်အစုံတပ်ရင်းမိသားစုများ ကိုပါခေါ်၍ ထရပ်ကားအစင်း၁၈၀ဖြင့် ဖေဖော်ဝါရီ၅ရက်တွင်စစ်သည်အင်အား ၁၅၀၀ကျော် ၂၀၀၀နီးပါးဖြင့်ရန်ကုန်မြို့ကို အနိုင်ရအောင်တိုက်သည်။

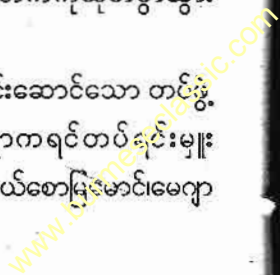
ထိုအချိန်တွင် တောခိုသွားသော တပ်ရင်း-၃အလင်းပြန်ဝင်လာသည်။ တွံတေးတူးမြောင်းကို ကရင်ကသိမ်း ထား၍ တပ်ရင်း-၃သည် သခွပ်ဝ၊ သီလဝါ မှလည့်ကာ ရန်ကုန်မြစ်မှဝင်ရသည်။ ခရီးရောက်မဆိုက် သာယာဝတီကိုတက် ကြရာ ဖေဖော်ဝါရီ ၈ရက်နေ့တွင် ရောက် သည်။ သာယာဝတီတွင်ကွပ်ကဲနေသော ဗိုလ်စိန်မှန်သည် တပ်ရင်း-၃စစ်ကူရောက် လာမှ စိတ်ချလက်ချဘုံးဘုံးလဲနိုင်တော့ သည်။ ၂၈ရက်လုံးလုံး ထမင်းမစားဘဲ တိုက်နေရသော ဗိုလ်စိန်မှန် သူ့တပ်ဖွဲ့ဝင် များကို တပ်ရင်း-၃ ဗိုလ်မှူးထံအပ်၍ ဆေးရုံတက်ဆေးဝါးကုသရင်း အနားယူ

ရသည်။

ဗိုလ်စန်းယု၊ ဗိုလ်ကျော်၊ ဗိုလ်စိန်မြ၊ ဗိုလ်ထင်ကျော်စသူတို့ခေါင်းဆောင်သော တပ်ခွဲ သုံးခွဲတွင်လူကမပြည့် အများစုမှာ ချင်းရဲဘော်များ၊ ဂေါ်ရခါးရဲဘော်များ ဖြစ်သည်။ ရဲဘော်များက သတ္တိကောင်း ကြသည်။ လက်နက်ကြီးဆို၍ ဘိုဖာ အမြောက်တစ်လက်၊ ခြောက်ပေါင်ဒါ အမြောက်တစ်လက်သာရှိသည်။ စုစုပေါင်း ရဲဘော် ၁၈၀ခန့်သာရှိသည်။ ရန်သူက အင်အား ၂၀၀၀ခန့်ရှိသည်။

ဖေဖော်ဝါရီ ၉ရက်နေ့တွင်အပြင်း အထန်တိုက်ကြသည်။ သူပုန်တို့ဘက်မှ အမြောက်လက်နက် အစုံသုံးသည်။ အမြောက်ဆံ၊ ကျည်ဆံပေါသည်။ မြန်မာ့ တပ်မတော်က ကျည်ဆံကိုချွေချွေတာတာ သုံးရသည်။ လက်နက်ကြီးများတွင်ချိန်ခွက် မပါ။ မှန်းဆ၍သာပစ်ရသည်။ ရဲဘော်များ ချိန်ဆပစ်သည်ကရန်သူတို့၏အဓိကပစ်မှတ် ကိုထိမှန်သည်။ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံက ချိန်ခွက်ထက်ကောင်းသည်။ ရန်သူတို့ ပြိုကွဲပြီ။ အရှေ့ရိုးမဘက်ကိုဆုတ်ခွာသွား ရသည်။

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်းဆောင်သော တပ်ခွဲ ကလိုက်၍ တိုက်ရာကရင်တပ်ရင်းမှူး လက်ဖတင်နင်ကာနယ်စောမြို့မောင်မေဂျာ

ပန်းပွင့်သစ္စာ

စောထွန်းအောင်စသူများနှင့် ကရင်သူပုန်များကို လက်ရဖမ်းဆီးရမိသည်။လက်နက်ခဲယမ်း၊ မီးကျောက်၊ ထရပ်ကားများဖမ်းဆီးရရှိသည်။

သို့ဖြင့် ရန်ကုန်ကိုချိန်ရွယ်ထားသော ကရင်စစ်ကြောင်း ပြိုကွဲသွားခဲ့ပြီ။

တပ်ရင်း-၃သည် ဝက်ကော်တိုက်ပွဲအောင်ပြီးနောက် အင်းစိန်စစ်မျက်နှာခံစစ်ကြောင်းအတွက် အားဖြည့်တိုက်ပွဲဝင်ရသည်။ ဗိုလ်မှူးစိန်မှန်ဆေးရုံဆင်းနိုင်ပြီ။ သာယာဝတီ စစ်မျက်နှာကိုစိတ်မချ၍ လေတပ်ဗိုလ်မှူးတော်မီကလစ်မောင်းသောအော့စဖို့လေယာဉ်ဖြင့် ကင်းထောက်ပျံသန်းကြည့်ရာ ရန်သူစစ်ရဲဘော်များက အောက်မှစက်သေနတ်ဖြင့်ပစ်ခတ်သဖြင့် ဗိုလ်စိန်မှန်ဗိုက်တွင်ဒဏ်ရာရသွားသည်။ ဒဏ်ရာကိုလက်ဖြင့်နှိပ်၍လုပ်စရာရှိသည်များလုပ်ပြီး အပြန်ရန်ကုန် အရောက်သည်နှင့် ဆုံးလေသည်။ ဗိုလ်မှူးစိန်မှန်အားနိုင်ငံတော်စာပဒအဖြစ် နိုင်ငံတော်ကကျင်းပပေးလေသည်။

ပြည်တွင်းစစ်တွင် ပန်းပွင့်များနွေတွင်ကြွေသလိုကြွေနေရသည်။

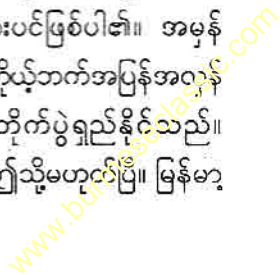
ကရင်များက တောင်ငူဘက်မှ စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်းချီလာသည်။ လက်ဖတ်ခင်ကာနယ်မင်းမောင် ခေါင်း

ဆောင်သော ကရင်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း-၁သည် လက်နက်အပြည့်၊ လူအပြည့်ဖြင့် ရန်ကုန်သို့ဆင်းလာပြီး ပဲခူးအလွန်ဘုရားကြီးအနီးတွင် မြန်မာ့တပ်မတော်တပ်ရင်းအမှတ်-၆နှင့်ရင်ဆိုင်တိုက်သည်။

ကရင် တပ်ရင်းဘက်က မြန်မာ့တပ်မတော်ရှိရာသို့လှမ်း၍ ကြည့်သောအခါပဲခူးလွင်ပြင်တွင်အင်အားမြောက်များစွာကိုမြင်နေရသည်။ မြန်မာ့တပ်မတော်ဘက်ကကြည့်သောအခါတွင်လည်းကရင်စစ်သားများကိုအင်အားကြီးမားစွာမြင်တွေ့နေရသည်။

အမှန်တကယ် ကရင်တို့ဘက်ကမြင်ရသော မြန်မာ့တပ်မတော်စစ်သားများသည် အမြင်မှားခြင်းမျှသာဖြစ်သည်။ မြန်မာ့တပ်မတော်အင်အားသည်ရာဂဏန်းမျှသာဖြစ်သည်။ ကရင်တို့၏ အင်အားမှာထောင်ဂဏန်းမကရှိနေသည်။ တိုက်ပွဲတွင်ပါဝင်ခဲ့သောဆာဂျင်ဗဟာဒူးသည်လေယာဉ်ပေါ်တွင်ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်သူတော်စင်၏စကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။

လူလေးတို့တိုက်ပွဲ အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ် ဆိုသောစကားပင်ဖြစ်ပါ၏။ အမှန်တကယ် သူဘက်ကိုယ့်ဘက်အပြန်အလှန်ပစ်ခတ်ကြလျှင် တိုက်ပွဲရည်နိုင်သည်။ အဖြစ်အပျက်က ဤသို့မဟုတ်ပြီ။ မြန်မာ့

တပ်မတော်ဘက်ကစတင်တိုက်ခိုက်သည်နှင့် ကရင်တပ်များသူတို့ဘာသာ ကြောက်ရွံ့ ဆုတ်ခွာသွားကြခြင်းပင်ဖြစ်ပါလေ၏။

ထိုတိုက်ပွဲ၏ အဆုံးအဖြတ်သည် ပြည်ထောင်စုအစိုးရကို ဂုဏ်သိက္ခာတက်စေပါ၏။ မြန်မာ့တပ်မတော်၏အနာဂတ်သမိုင်းသစ်ကိုတည်ဆောက်ရန်သမိုင်းပေးတာဝန်အဆင့်ဆင့်ကို ကျော်ဖြတ်ရန် လှေကားထစ်တစ်ခုသာလျှင်ဖြစ်ပါလေ၏။ ရန်ကုန်အစိုးရဟုအမည်ပေးထားသော နိုင်ငံခြားသတင်းစာများအား ပြည်ထောင်စုအစိုးရကိုယ်စား တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်များက သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲပြုလုပ်၍ ခိုင်မာသောမြန်မာနိုင်ငံတော်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြနိုင်ခဲ့ပါ၏။

အင်အားကြောင်းလှသော ကေအန်ဒီအိုများရန်ကုန်မှဆုတ်ခွာသွားရပြီ။ ပြည်ထောင်စုတပ်မတော်က ထိုးစစ်ကိုမြှင့်၍ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေဆဲဖြစ်သည်။

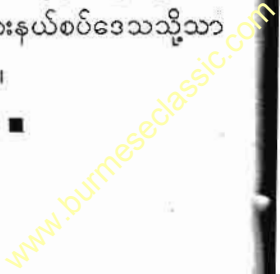
သူပုန်တပ်ရင်းနှင့် ကေအန်ဒီအိုအားလုံးပေါင်းလျှင် တပ်ခွဲ ၂၂ခွဲထက် မနည်းပေ။ လူ့အရေအတွက်ဆိုလျှင် နှစ်ထောင်ကျော်သည်။ မြန်မာ့တပ်မတော်သည် တပ်ခွဲ ၄ခွဲ ပျော့ပျော့သာရှိသည်။ ရန်သူဘက်မှ လက်နက်ကြီးတွေ ဖောဖော သီသီသုံးနိုင်သည်။ ကျည်ဆံပေါသည်။ ၂၅

ပေါင်ဒါနှင့်မော်တာကျည်ဆံများပေါသည်။

ဗမာ့တပ်မတော်ဘက်မှ ကျည်အားနည်းသည်။ အလုံးအရင်းနှင့် လှိမ့်ဆင်းလာသောရန်သူကိုတပ်ဖွဲ့အင်အားနည်းနည်းဖြင့်တိုက်ပွဲဝင်နိုင်သောစစ်သားကောင်းများပါဝင်သည်။ ထိုတိုက်ပွဲများက မြန်မာ့သမိုင်းတွင်အင်အားနည်းစေကာမူ အမျိုး၊ ဘာသာ၊သာသနာကိုကာကွယ်စောင့်ရှောက်သောမှန်ကန်သည့်အတွေးအမြင်ဦးစီးထားသည်။ ထိုမှန်ကန်သည့်အတွေးအမြင်သည် တိုက်ပွဲအောင်ကြောင်း တရားပင်ဖြစ်ပါလေ၏။

ဆာလျင်ဗဟာဒူး တိုက်ပွဲအတွေးအကြံကိုသုံးသပ်နေသည်။ ဒုရ်ဂါမယ်တော်ကို အမှတ်ရသည်။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်သူတော်စင်ကိုသတိရသည်။ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကိုမှန်းဆ၍ပူဇော်သည်။ မဖြစ်မနေ မေမြို့ကိုသူသွားရမည်။ လွန်ခဲ့သော ၇နှစ်ကျော်ကမေမြို့စိမ်းလဲ့ဂေဟာအိမ်ကိုသူသွားချင်စိတ်ဖြစ်ရသည်။

သူတို့၏ ရန်ကုန်စစ်ပွဲသည် ခုခံစစ်မှ တန်ပြန်ထိုးစစ်သို့ဆင်နွှဲနိုင်ခဲ့ပြီ။ မြန်မာ့မြေတွင် ရန်သူများနယ်စပ်ဒေသသို့သာ ဆုတ်ခွာသွားကြပြီ။

ပန်းပွင့်သစ္စာ

သံသရာတစ်ကျွေ တွေ့ကြုံရမယ်

စိမ်းလဲ့ဂေဟာ ခြံကြီးအတွင်း၌ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးများစုံညီနေကြပြီ။ ကိုသန့်စင်သည် စောစီးစွာကပင် ရောက်ရှိနေပြီ။ အခမ်းအနားကိုကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသည်။ ဆူဇန်ကနည်းသည်များကိုကျွေးမွေးဧည့်ခံရန် ဂေါ်ရခါးအမျိုးသမီးများနှင့် ပြင်ဆင်လျက်ရှိနေပါ၏။

ထိုတွေ့ဆုံပွဲကြီး၌ လူပုဂ္ဂိုလ်များသာမဟုတ်ပါ။ ပွေးကောက်ရေတံခွန်အနီး တောရဆောက်တည်နေသောရသေ့သူတော်စင်ကြီးဘိုးဖြူလည်း ရောက်ရှိနေသည်။

ဦးချတ္တရီက စားပွဲပေါ်တွင်အရေးကြီးသောစာရွက်စာတမ်းများနှင့်အတူကတ္တီပါအနီစဖြင့်ထုတ်ထားသောအထုပ်တစ်ထုပ်ကိုလည်းတင်ထားပါ၏။ ပရိသတ်များထဲတွင် မေမြို့ဝိုင်အမ်ဘီအေအသင်းကြီးမှ မြို့မိမြို့ဖများကိုလည်း ဖိတ်ကြားထားပါလေ၏။

လူကြီးမင်းများ စုံညီသောအခါ စားပွဲရည်ကြီး၏ဘယ်ဘက်တွင်ထိုင်နေကြသော ဂေါ်ရခါးအမျိုးသားများဖြစ်ကြသည့် ဦးတန်ကာဒွိချိပီဘီချတ္တရီ၊ ဦးကျိုလာနတ်၊ ဂျမ်းဘဟာဒူး၊ ဦးဟာရီလယ်၊ ဦးဟာရီဘရာဆပ်၊ ဦးမဟာဒေဗ် စသောလူကြီးများ၊ ကားပွဲရည်ကြီး၏ညာဘက်တွင် ဦးလှမေ၊

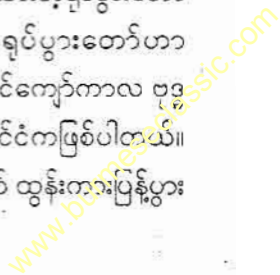
ဦးညီအောင်၊ ဦးသာအောင်၊ ဦးခင်မောင်ကလေး၊ ဦးချစ်ဆွေစသော မေမြို့၏ မြို့မိမြို့ဖများထိုင်လျက်။ ထိုစားပွဲရည်ကြီးထိပ်တည့်တည့်တွင်ရသေ့သူတော်စင်ကြီးဘိုးဖြူထိုင်လျက်ရှိနေပါ၏။

လူကြီးများစုံသောအခါ အခမ်းအနားများအဖြစ်ဆောင်ရွက်သော ကိုသန့်စင်က မတ်တပ်ရပ်၍ စကားစသည်။

“ကြွရောက်တော်မူလာကြတဲ့ လူကြီးမင်းများခင်ဗျား ဒီကနေ့မေမြို့မှာရှိကြတဲ့ မြို့မိ၊ မြို့ဖများကို ဦးလေးချတ္တရီဖိတ်ကြားရတဲ့အကြောင်းကတော့မေမြို့ရဲ့ဗုဒ္ဓသာသနာကိစ္စများကို ရှင်းလင်းပြဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမစွာအဘရသေ့ဘိုးဖြူကရှင်းပြပါလိမ့်မယ်”

ရသေ့ကြီးကသူ၏ ဂဠုန်တောင်ဝှေးကိုအားပြု၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဒကာတော်အပေါင်းတို့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၇နှစ် ၈နှစ်လောက်က အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူမေမြို့ကိုဒေသစာရီကြွချီတော်မူပါတယ်။ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ဟာရတနာမျိုးစုံပူဇော်ထားတဲ့ရုပ်ပွားတော်မြတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီရုပ်ပွားတော်ဟာ ရှေးနှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ကျော်ကာလ ဗုဒ္ဓပွားတော်မူရာ နီပေါနိုင်ငံကဖြစ်ပါတယ်။ မေမြို့ရဲ့သာသနာတော် ထွန်းကားပြန်ပွား

စေမယ့်အတိတ်ကောင်း၊နိမိတ်ကောင်းဖြစ်
ပါတယ်။ အခု အဲဒီရုပ်ပွားတော်ဟာ မေမြို့
အရှေ့ဘက်ပိတ်ချင်းမြောင်လိုဏ်ဂူကြီး
အတွင်းမှာ သီတင်းသုံးလျက်ရှိပါတယ်။
အခုချိန်မှာလူသူရာက်အပေါက်နည်းသေး
တဲ့အဲဒီလိုဏ်ဂူကြီးမှာနောင်နှစ်ပေါင်း
ငါးဆယ်ကျော်လောက်ကြာတဲ့အခါသာသ
နာတော်ထွန်းကားမယ့် ဒေသဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒီအကြောင်းကို ဒကာတော်များသိ
အောင်ရှင်းပြရတာပါ”

ဆက်ပြီးတော့ ရှင်းပြသူကချတ္တရီ
ပင်ဖြစ်သည်။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ဆံပင်ဖြူ
များဖုံးအုပ်နေသာချတ္တရီမတ်တပ်ရပ်လိုက်
သည်။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျား.. ။ လွန်ခဲ့တဲ့
၇နှစ်စနစ်က ဂေါ်ရခါးလူငယ်တစ်ဦး
ကျွန်တော့်အိမ်ကိုလာပြီး၊ ရသေ့ကြီး
ပြောသွားတဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်နဲ့အတူ
ရတနာပစ္စည်းများကိုအပ်နှံထားခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီလူငယ်ဟာ စစ်အတွင်းမှာသေသလား
ရှင်သလားအခုထိမသိရပါဘူး။ ဒါကြောင့်
ဒီလူငယ်အပ်နှံထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကျွန်တော်
မှာ ရှိနေပါတယ်။လူငယ်ကဒီပစ္စည်းတွေကို
သာသနာပြုတဲ့နေရာမှာသုံးစွဲဖို့မှာကြား
သွားပါတယ်။သူ့ရဲ့ဆန္ဒအညီ ကျောက်
တောင်စေတီတော်ကြီး ပြန်လည်ပြုပြင်

ရာမှာ လိုအပ်တဲ့ငွေကြေးများကိုကျွန်တော်
လှူဒါန်းသွားမှာဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ဆက်
တည်းကျွန်တော်တို့ဂေါ်ရခါးလူမျိုးများရဲ့
ဘာသာရေးအဖွဲ့အစည်းများအတွက်လည်း
ကျွန်တော်မတည်လှူဒါန်းပါမယ်။ ပိတ်ချင်း
မြောင်မှာလည်းစေတီတော်တစ်ဆူတည်ဖို့
ရှိပါတယ်။ အဲဒီစေတီကိုတော့ ရသေ့ကြီးရဲ့
ဆန္ဒအညီ တည်ထားသွားပါတယ်”

ဦးချတ္တရီရှင်းပြပြီးသောအခါ ဝိုင်အမ်
ဘီအေအဖွဲ့ဝင် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သော
မောင်ချစ်ဆွေက ဇိနမာန်အောင်ကျောက်
တောင်တွင် လွတ်လပ်ရေးအောင်စေတီ
တည်ထားခြင်းနှင့်ပတ်သက်သောအကြောင်း
အရာများကိုရှင်းလင်းတင်ပြသည်။

ဦးချတ္တရီနှစ်ပေါင်းများစွာ မျှိုသိပ်ထား
ခဲ့ရသောတာဝန်တစ်ရပ်ကို ရှင်းလင်းပြော
ကြားရပြီးသွားသဖြင့် စိတ်ထဲမှာကျေနပ်
သွားခဲ့ပြီ။ အစည်းအဝေးပြီးသောအခါ
လူကြီးမင်းများကိုဆူဇန်နှင့် ဂေါ်ရခါး
အမျိုးသမီးများက ဧည့်ခံကျွေးမွေးနေကြ
သည်။ ထိုစဉ် ဂျစ်ကားတစ်စင်း စိမ်းလဲ့
ဂေဟာခြံကြီးအတွင်းသို့ မောင်းနှင်ဝင်
ရောက်လာသည်။ ဂျစ်ကားသည် စိမ်းလဲ့
ဂေဟာခြံဝင်းအတွင်း အိမ်ရှေ့တွင်ချပ်
လိုက်သည်။ မော်တော်ကားပေါ်မှ ဖစ်ယူနီ
ဖောင်းနှင့် လူနှစ်ဦးဆင်းလာသည်။ အိမ်

အတွင်းမှညှပ်ပရိတ်သတ်များ မော်တော်
ယာဉ်ပေါ်မှဆင်းလာသော စစ်သားနှစ်ဦး
ကိုစိတ်ဝင်စားစွာကြည့်ရှုနေကြပါ၏။
ရှေးဦးစွာ ဆူဇန်ကအိမ်အပြင်ဘက်သို့
သွားရောက်ကြိုဆိုသည်။ စစ်သားနှစ်ဦး
အနက် လူငယ်စစ်သားကိုမြင်သောအခါ
ဆူဇန် အလွန်အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည်။
ထို့နောက် ဆူဇန်အိမ်အတွင်းပြန်ဝင်သွား
ပြီး-

“အဖေ. . အဖေ. . ။ အစ်ကိုဗဟာဒူး
ပြန်ရောက်လာပြီ။ လာကြည့်ပါဦး”

ဦးချတ္တရီ အလွန်အံ့ဩသွားသည်။ သူ
ကိုယ်တိုင်အပြင်ဖက်ကိုထွက်ကြိုသောအခါ

“ဟံ. . ဗဟာဒူးနဲ့ဒုဗိုလ်မှူးကြီး
လက်ချ်မန်ရိုင်းပါလား။ လာအထဲကိုကြွပါ။
လူလေးဗဟာဒူး မင်းကိုပြန်တွေ့ရတာ
ဦးသိပ်ဝမ်းသာတယ်ကွာ”

ဆာဂျင်ဗဟာဒူးသည် အိမ်အတွင်း
စားပွဲထိပ်ဆုံးတွင်ထိုင်နေသော ရသေ့
သူတော်စင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး။

“ဟင်. . ”

ရသေ့သူတော်စင်ကြီး ဘိုးဖြူအား
လက်အုပ်ချီ၍ကန်တော့လိုက်သည်။

“ဘရသေ့။ အဘကိုတပည့်တော်တွေ
ဖူးတယ်ထင်တယ်”

ရသေ့ဘိုးဖြူက ပြုံးရုံသာပြုံး၍

ဘာစကားမျှမဆို ခပ်မဆိတ်သာနေလျက်
ရှိ၏။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးလက်ချ်မန်ရိုင်းက
ဦးချတ္တရီနှင့် စကားပြောလျက်ရှိ၏။

“အစ်ကိုချတ္တရီ ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်း
ကျောက်မဲကို ပြောင်းလာခဲ့ပြီ။ ဒါနဲ့ဆာဂျင်
ဗဟာဒူးက ဒီကိုလာဖို့အဖော်စပ်တာနဲ့
ဆရာတပည့်ထွက်လာခဲ့တာ။ ဒီမှာဆွေမျိုး
တွေ အားလုံးကိုတစ်ပြိုင်နက်တွေ့ရလို့
ကျွန်တော်ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

ဂေါ်ရခါးမိတ်ဆွေများအားလုံးက
ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး လက်ချ်မန်ရိုင်းနှင့်
ဆာဂျင်ဗဟာဒူးကို ဖက်ရမ်းပွေ့ဖက် နှုတ်
ဆက်ကြလေပြီ။ ဆူဇန်နှင့် ဂေါ်ရခါး
အမျိုးသမီးများက စားသောက်ဖွယ်ရာ
များပြင်ဆင်ပေးကြပြန်သည်။

ဗဟာဒူး ဆူဇန်၏မျက်နှာကိုကြည့်နေ
မိသည်။ နှစ်များက “လက်ဖက်ရည်လေး
သုံးဆောင်ပါဦး” ဆိုသော စကားကိုဗဟာဒူး
မမေ့နိုင်သေး။ ယခင်ကအတိုင်းပင်ဆူဇန်၏
နဖူးအလယ်တည့်တည့်တွင်အနီမှတ်က
လေးရှိသေး၍ဆူဇန်တစ်ယောက်အပျိုဘဝ
မှာပင်ရှိနေသေးကြောင်း သူသတိထား
လိုက်မိပြန်သည်။

ကိုသန်စင်သည် ဂေါ်ရခါးလူမျိုးများ
၏တွေ့ဆုံမှုကို ကျေနပ်ပီတိဖြစ်လျက်ရှိပါ
လေ၏။

“မောင်သန့်စင် မင်းကိုမိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဟောဒါက ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးလက်ချ်မန်ရိုင်း၊ ကျောက်မဲ ခလရ-၄က ဒုတပ်ရင်းမှူး”

ကိုသန့်စင်က ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး-

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

“သူကဆာဂျင်ဗဟာဒူး”

ကိုသန့်စင်က ဆာဂျင်ဗဟာဒူးကို လည်းလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း-

“လေးစားပါတယ် ဆာဂျင်”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်။ အစ်ကို”

“ကဲ . . ကဲ . . ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးရော၊ ဆာဂျင်ဗဟာဒူးရော အားလုံးစုံစည်းကြပြီဆိုတော့ရသေ့ကြီးဘိုးဖြူဆီက ဩဝါဒစကားနာယူကြရအောင်။ အဘရသေ့ဩဝါဒစကားလေးပြောပေးပါဦး”

ရသေ့ဘိုးဖြူက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး-

“အားလုံး ဆွေမျိုးတွေစုံနေတုံး အဘအရေးကြီးတဲ့ စကားပြောချင်ပါတယ်။ တို့ဘစ်တွေသံသရာခရီးမှာဘဝအဆက်ဆက် ဆွေမျိုးတွေအဖြစ်နဲ့နေလာခဲ့ကြတဲ့ ဘဝတွေလည်းများလှပေ။ သံသရာမှာရေစက်အဟုန်နဲ့ပြန်ဆုံကြတဲ့အခါ အားလုံးချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ဘယ်တော့မှ မမုန်းကြစတမ်း နေ

သွားကြပါလို့ အဘရသေ့မှာချင်တယ်။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ၇နှစ် ၈နှစ်ကလူလေးဗဟာဒူးအပ်နှံခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်နဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဗုဒ္ဓသာသနာအတွက်လူကြီးတွေက စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်ကြဖို့ဒီကနေပဲ တိုင်ပင်နှီးနှောပြီးကြပါပြီ။ ဒီကိစ္စအတွက် လူလေးဗဟာဒူးဘာများပြောစရာရှိသေးလဲ”

ဗဟာဒူးက လက်အုပ်ချီလျက်-

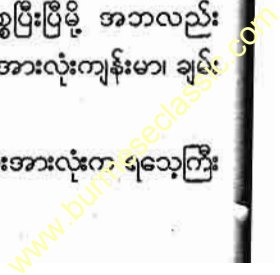
“အဘနဲ့တကွ အသက်ကြီးသူ ဂုဏ်ကြီးသူတွေ လျော်ကန်သင့်မြတ်သလိုစီစဉ်ထားတဲ့အပေါ် ကျွန်တော်ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော်ကစစ်တပ်ထဲမှာပဲ ရှိနေသေးတော့တာဝန်ကလွဲပြီး ကျွန်တော်ဘာမှမလုပ်နိုင်သေးပါဘူး။ ဦးလေးချတ္တရီနဲ့ ဟောဒါက လူကြီးများကဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပေးကြပါလို့ပဲပြောပါရစေ”

“ကဲ . . ကဲ . . လူလေးရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ ဆန္ဒကို အဘသာဓုခေါ်လိုက်ပါတယ်။ သာဓု . . သာဓု . . သာဓု”

ရသေ့ဘိုးဖြူနှင့်အတူ ပရိတ်သတ်များ အားလုံးကလက်အုပ်ချီ၍ သာဓုခေါ်လိုက်ကြသည်။

“ကဲပြုဖွယ်ကိစ္စပြီးပြီမို့ အဘလည်း ပြန်ကြတော့မယ်။ အားလုံးကျန်းမာ၊ ချမ်းသာကြပါစေဗျာ”

ပရိတ်သတ်များအားလုံးက ရသေ့ကြီး

ကိုရိုခိုး၍ နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

လောကကြီး၌မမြင်နိုင်သော စွမ်းအားများ ရှိပါလေ၏။ ကြိုတင်၍ မျှော်လင့်မထားသောဆုံစည်းမှုမျိုးဖြင့်စိမ်းလဲ့ဂေဟာအိမ်အတွင်း၌ ဆုံစည်းခဲ့ကြပါလေ၏။

ရသေ့ကြီးဘိုးဖြူ၏ စကားကိုလူတိုင်းမှတ်မိနေကြသည်။ ဘဝသံသရာခရီးတွင် ရေစက်အဟုန်ကြောင့် တွေ့ဆုံကြသော အခါ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မေတ္တာစိတ်ထားကြဖို့ဆိုသော စကားပင်ဖြစ်ပါလေ၏။

သံသရာတကွေ့တွေ့ကြလေသော လူတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားသည် ဘယ်သို့သောအရာကမျှ ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သောမေတ္တာတရားဖြစ်ပါ၏။

မေမြို့မှ မော်တော်ယာဉ်ဖြင့်ပြန်လာခဲ့သော ဆာဂျင်ဗဟာဒူး၏စိတ်ထဲတွင် ရသေ့သူတော်စင်ဘိုးဖြူ၏ မျက်နှာကို ဘယ်မှာတွေ့ဖူးခဲ့ပါသနည်းဟုစဉ်းစားလျှက်ရှိပါ၏။ နောက်ဆုံးတွင် လေယာဉ်ပေါ်၌တွေ့ခဲ့ရသောသူတော်စင်၏မျက်နှာကိုပြန်၍မြင်ယောင်လာသည်။ ထိုသူတော်စင်၏အသံနှင့်ရုပ်သွင်ကိုသတိရလာသည်။ သို့သော် ယခုတွေ့ရသောအဘသည် အညိုရောင်သင်္ကန်းကို ဝတ်ဆင်ထားပါလေ၏။လေယာဉ်ပေါ်တွင် တွေ့ရသောသူတော်စင်သည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ကို

ဝတ်ဆင်ထားပါလေ၏။ ရုပ်သွင်သဏ္ဍာန်ကတော့ တူသယောင်ယောင်ရှိသည်။

ဆာဂျင်ဗဟာဒူးသည် အတွေးများဖြင့်လိုက်ပါလာခဲ့ပါလေ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မည်သူ့ကိုမျှပြောပြခဲ့ခြင်းမရှိပါချေ။

ပန်းပွင့်ဝေသောနွေဦး

စမ်းလဲဂေဟာခြံကြီး အလှသည်ပန်းပွင့်များနှင့်အတူလှပ၍လာသည်။ ပန်းရောင်စုံပွင့်နေသော ပန်းခင်းကြီးထဲမှ ဆူဇန်၏အလှတရားကလည်းပိုမိုပနာတင့်လျက်ရှိသည်။

ခြံအတွင်းအတူရှိနေသော ကိုသန့်စင်ကဆူဇန်ကိုစကားစလိုက်သည်။

“ဆူဇန် နွေရောက်ပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်နော်အစ်ကို”

“နွေဦးမှာ ပန်းအလှတွေပိုပြီး ဖူးပွင့်ကြတယ်လို့ကိုယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့်နွေဦးမှာအလှတစ်ခုလိုနေတယ်လို့လည်းကိုယ်ခံစားရပြန်တယ်”

“ဟင်. . အစ်ကိုသန့်စင်က ကဗျာဆန်နေပြန်ပါပြီ”

“ဟုတ်တယ်ဆူဇန်၊ အခြားပန်းပွင့်တွေပွင့်ဝေနေပေမယ့် ချယ်ရီပန်းတွေကြွေကုန်ကြပြီလေ။ ချယ်ရီပန်းတွေ ဆောင်းနဲ့အတူချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ပြီ ဆူဇန်”

“အင်း ဟုတ်တယ်နော်။ အစ်ကိုပြောမှဆူဇန်သတိထားမိတယ်”

“ဆူဇန် စိုက်ပျိုး ထားတဲ့ ဒေလီယာ၊ သစ္စာပန်း၊ ဂန္ဓမာပန်း၊ ရီစီပန်းတွေလှနေချိန်မှာ ချယ်ရီပန်းတွေမရှိကြတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကို”

“ဆူဇန် စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ဟောဒီခြံကြီးထဲမှာရှိနေတဲ့ ချယ်ရီပန်းတွေအားလုံးလည်း ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်နေမယ်။ မြေမှာကပ်ပြီးပွင့်တဲ့ ပန်းတွေလည်း ပွင့်နေမယ်ဆိုရင် မြင်မြင်သမျှပန်းအလှတွေနဲ့လောကကြီးဘယ်လောက်လှလိုက်မလဲ။ လောကကြီးက အလှတရားကို အလုံးစုံမဖန်တီးနိုင်ဘူး။ တစ်စုံတစ်ခုလိုနေအောင်ပဲအမြဲဖန်တီးထားတယ် ဆူဇန်။ ဒါသည်ပင်လောကနိယာမလို့ အစ်ကိုထင်တယ်”

“ဟင်. . ဟင်. . အစ်ကိုက အတွေးခေါင်လိုက်တာ”

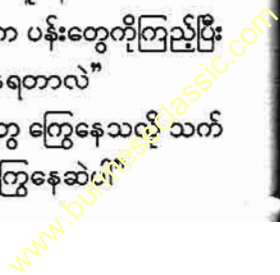
“ ကိုယ်ဆန္ဒကိုပြောရရင်နွေဦးမှာပန်းတွေအားလုံးပွင့်စေချင်တယ်။ အခုတော့ကြွေတဲ့ပန်းတွေကကြွေ၊ ဝေဆဲလှဆဲပန်းတွေက ရနံ့မွှေးဖျံ့လို့ ကိုယ်ကတော့ဝေဆဲ၊ လှဆဲ ပန်းတွေထက် ကြွေသွားတဲ့ ချယ်ရီပန်းတွေကို နှမြောတသဖြစ်နေမိတယ်”

“အစ်ကိုက အခြားပန်းတွေထက် ချယ်ရီပန်းကိုပိုကြိုက်လို့ဖြစ်မှာပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆူဇန်”

“ဒါဆိုအစ်ကိုက ပန်းတွေကိုကြည့်ပြီး ဘာလို့ဒီလိုတွေးနေရတာလဲ”

“သက်မဲ့ပန်းတွေ ကြွေနေသလို သက်ရှိပန်းတွေလည်း ကြွေနေဆဲပါ”

ပန်းပွင့်သစ္စာ

“အစ်ကိုဘာလို့စိတ်ညစ်စရာတွေ တွေးနေရတာလဲ။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အတွေးကိုပဲ တွေးစမ်းပါ။ ဘာလဲ ဟောဒီ ပန်းခင်းထဲက ဥယျာဉ်များကိုအပြစ်တင် ချင်လို့လား”

“ဟာ... ဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး ဆူဇန်။ ကိုယ်ဥယျာဉ်များကို အပြစ်မတင် ရက်ပါဘူး။ လောကနိယာမကို အပြစ် မြင်မိတာပါ”

“ဒါဖြင့်အစ်ကိုက လှပဝေဆာနေတဲ့ ပန်းလေးတွေကိုမနှစ်သက်နိုင်ဘဲကြွေသွား တဲ့ချယ်ရီကိုဘာလို့တမ်းတနေတာလည်း”

“ကိုယ်က ပန်းပွင့်တွေနဲ့ လူဘဝကို ပေါင်းပြီး စဉ်းစားကြည့်နေမိတာပါ ဆူဇန်”

“အစ်ကိုအတွေးကြီးကလဲ”

“ဆူဇန်စဉ်းစားကြည့်ပါ။ မကြာသေး ခင်က ကိုယ်တို့မေမြို့မှာ ပန်းတွေမလန်း ဆန်းခဲ့သလိုလူတွေရဲ့ဘဝတွေလည်းဆင်းရဲ ပင်ပန်းစွာနဲ့ အချို့ဆိုအသက်တွေတောင် စွန့်ခဲ့ကြရတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို”

“ကိုယ်တို့ ဆူဇန်တို့သာကံကောင်းလို့ အသက်မသေခဲ့ကြတာ။ စင်သီရာအပါ အဝင် အပြစ်မဲ့သေခဲ့ရတဲ့ပြည်သူတွေ ကြွေခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ အခုပွင့်နေ ကြတဲ့ ပန်းပွင့်တွေရဲ့အောက်မှာ ကြွေသွား

တဲ့သူတွေရဲ့သွေးတွေဟာရှိနေမှာ သေချာ တယ် ဆူဇန်”

“ကဲပါ အစ်ကိုရယ် စိတ်ညစ်စရာတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့”

“မဟုတ်ဘူး ဆူဇန်၊ အဲဒီပန်းပွင့်တွေ ကြွေနေကြအံ့မှာကို စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ချယ်ရီပန်းတွေကြွေသွား တဲ့ဆောင်းနှောင်းနဲ့အတူ တစ်နေရာရာကို သွားရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“အစ်ကို ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

“ကိုယ်တို့လူငယ်တွေရဲ့ အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်ဆူဇန်၊ အစ်ကိုတို့လူငယ်တွေ ယုံကြည်ရာကိုလုပ်ရလိမ့်ဦးမယ်”

“အစ်ကိုကလည်း လွတ်လပ်ရေး ရပြီးပြီလေ တိုက်ပွဲတွေကပြီးသွားခဲ့ပြီပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး ဆူဇန်၊ ကိုယ်တို့နဲ့ အတူ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေ တောခိုသွားကြပြီ။ နောက်ပြီး တပ်တွင်းက ကရင်တွေလည်း ပုန်ကန်ခဲ့ကြတယ်”

“ဆူဇန်လည်းကြားမိပါတယ်အစ်ကို။ သူတို့ဘာကြောင့်တောခိုသွားကြတာလဲ။ ကရင်စစ်သားတွေကလည်းဘာလို့ပုန်ကန် ကြသလဲတော့ ဆူဇန်မသိဘူး”

“ဒါကြောင့် ကိုယ်ပြောတာပေါ့။ လောကနိယာမကြီးကလူသားကိုဘေးထွေး မှုငြိမ်းချမ်းခွင့် လွတ်လပ်ခွင့်မပေးပါဘူးလို့။

တစ်ခုခုတော့ လိုအပ်နေတာချည်းပဲ။ အဲဒီလိုဖြစ်ပျက်ခြင်းတရားတွေ၊ မငြိမ်းချမ်းမှုတွေဖြစ်နေအောင် ဖန်တီးထားတာလို့ ပြောချင်တာ။ ဟောဒီနေ့ဦးမှာချယ်ရီနဲ့ အတူ အခုမြင်နေရတဲ့ပန်းတွေ ပြိုင်တူပွင့်နေမယ်အချိန်ကို ကိုယ်သိပ်မြင်ချင်တာပဲ ဆူဇန်”

“အစ်ကိုက မဖြစ်နိုင်တာတွေပြောနေတာကိုး”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဆူဇန်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ချယ်ရီပန်းတွေ နွေဦးအထိစောင့်ပြီး ပွင့်နေအောင်စောင့်ခိုင်းပေးဖို့၊ ချယ်ရီပင်တွေကို တားဆီးထားပေးပါ။ နောက်ပြီး ချယ်ရီပွင့်တွေကို မကြွေပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပေးထားပါ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား..”

ဆူဇန်က အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်သည်။

“အလကား ပြောတာပါ။ ကိုယ် အလိုလားဆုံးဆန္ဒက ဆူဇန်ဆိုတဲ့ လှနေတဲ့ ပန်ကလေးဟောဒီဥယျာဉ်ထဲမှာ ထာဝရပွင့်နေ၊ ဝေနေတာကိုမြင်ချင်တာပါ။ တကယ့်အလှဆုံးပန်းဟာ ဟောဒီဥယျာဉ်ထဲမှာ ဆူဇန်ဆိုတဲ့ပန်းကလေးသာ အလှဆုံးလို့ပြောချင်တာ”

ကိုသန့်စင်၏ထူးခြားသော စကားကြောင့် ဆူဇန်မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှက်သွေးဖြာသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆူဇန်။ တကယ်တော့ ဟောဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ လိုအပ်နေတဲ့ ချယ်ရီပွင့်တွေအစားလှနေတာဟာ ဆူဇန်ဆိုတဲ့ ပန်းကလေးပဲ”

ရှက်၍နေသော ဆူဇန်၏မျက်နှာတွင် အပြုံးတစ်ချက်လက်သွားသည်။ စိမ်းလဲ့ဂေဟာ ခြံကြီးအတွင်း၌နွေဦးတွင်ပွင့်သော ပန်းများသည်လောကကြီးကိုအလှဆင်လျက် ရှိနေပါ၏။ လူငယ်များတွင် မဖြစ်မနေဖြစ်တတ်သောအချစ်ဆိုသောအရာသည်လည်း ဖူးခဲ့၊ ပွင့်ခဲ့၊ ဝေခဲ့ပြီ။ နွေဦးတွင် ပန်းအလှကို ဝေဆဲလှဆဲပါတကား။

ပန်းပွင့်သီမီး

လူပယောဂကြောင့်ဖြစ်သော လောဘမီး၊ ဒေါသမီး၊ မောဟမီးများကြောင့် စစ်ပွဲကြီးများဖြစ်ရသည်။ ထိုစစ်မီးတောက်များလူသားကမ္ဘာတွင်နေရာဒေသများစွာတွင် မငြိမ်းနိုင်သေး။ စစ်မီးတောက်များငြိမ်းအေးပြီးစ။ မေမြို့တွင်လှပသော ဆီမီးရောင်စုံအလှများ ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။ မေမြို့တွင်လှပသော လင်းသောဆီမီးရောင်တို့ထွန်းပနိုင်သည်မှာကြာခဲ့ပြီ။ ၁၉၄၉ခုနှစ်မတ်လက၊ ကရင်လက်အောက်မှလွတ်မြောက်ခဲ့ရသော မေမြို့တွင်ယခုအခါ၌ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ သီတင်းကျွတ်မီးထွန်းပွဲတော်ကို ကျင်းပနိုင်လေပြီ။ ဗုဒ္ဓဘာသာများနှင့် ညီရင်းအစ်ကို ဂေါ်ရခါး(ဟိန္ဒူ)လူမျိုးများ၏ ဒီပဝလီပွဲတော်ကိုလည်းကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကျင်းပကြလေပြီ။

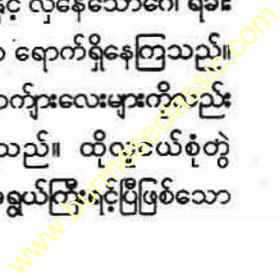
မန္တလေး-လားရှိုး လမ်းမကြီး၏ လမ်းဘေးဝဲယာအိမ်များတွင် ရောင်စုံမီးပုံးများကို ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။ မေမြို့နာရီစင် ပါဆယ်တာဝါအနီးက အိမ်များတွင်မီးရောင်စုံများ ထွန်းညှိထားကြသည်မှာ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၏ အမှတ်လက္ခဏာဟု ပြောလျှင်ပြောနိုင်ပါ၏။

မကြာမီကာလက တောက်လောင်ခဲ့သောမီးတောက်မီးလျှံများသည် ကြောက်

မက်ဖွယ်ကောင်းသော စစ်မီးတောက်များဖြစ်၏။ လူသတ္တဝါများအား သတ္တန္တရကပ်ဘေးဆိုးကြီး၏ အမှတ်လက္ခဏာဖြစ်၏။ ယခုမြင်တွေ့နေရသော မီးပွင့်၊ မီးဆိုင်၊ မီးပုံးများ၏ တည်ရာသည် ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာတရား၏တည်ရာဖြစ်ပါလေ၏။

ကိုသန့်စင်သည် စစ်မီးတောက်များငြိမ်းအေးစ မေမြို့ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှု၍ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၏ ရသကိုခံစားရသည်။ မက်ဂျစ်စတိတ်ရုပ်ရှင်ရုံတွင် အိန္ဒိယရုပ်ရှင်ကား ရာမဇာတ်တော်ပြသနေသည်။ သို့အတွက် ဟိန္ဒူဘာသာဝင်အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားစုံတွဲများကိုကြည့်နူးစွာမြင်ရသည်။ သူတို့၏ဗိုးရာဝတ်စုံများနှင့် ဒီပဝလီပွဲတော်သည် သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ဆူဇန်က သူတို့၏ဒီပဝလီပွဲကိုကိုသန့်စင်အား ဖိတ်ထားသည်။ ကိုသန့်စင်ဥရောပဝတ်စုံကိုကျော့နေအောင်ဝတ်ဆင်လာသည်။ စိမ်းလဲ့ဂေဟာခြံကြီးအတွင်း၌ ဆာရီခြုံထည်များနှင့် လှနေသောဂေါ်ရခါးမိန်းကလေးများစွာ ရောက်ရှိနေကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူယောက်ျားလေးများကိုကိုသန့်စင်တွေ့ရသည်။ ထိုလူငယ်စုံတွဲများက အသက်အရွယ်ကြီးပုံပြီဖြစ်သော

ချတ္တရီကို လာ၍ကန်တော့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့လူမျိုး၊ သူတို့ယဉ်ကျေးမှုက မြတ်နိုးချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ကိုသန့်စင်သာလျှင် တစ်ယောက်တည်း အဖော်မပါဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ . . မောင်သန့်စင်လာကွာ” အဖိုးကြီးချတ္တရီကခေါ်သည်။

“သမီးဆူဇန်၊ နင့်အစ်ကိုကြီးလာတယ်ဟေ့”

ဆူဇန်သည်ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံနေရာမှ ကိုသန့်စင်ထံရောက်လာသည်။

“အစ်ကို နောက်ကျလှချေလား”

“ဟုတ်တယ်ဆူဇန် ကိုယ်မြို့ထဲကို လှည့်ကြည့်နေတာနဲ့နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်။ ဒီလိုလှပတဲ့ ငြိမ်းချမ်းတဲ့မေမြို့ရဲ့အလှတရားတွေကို မမြင်ရတာကြာခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ အခုမှ သိပ်လှတဲ့ မြို့အလှကို မြင်ရလို့ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်ကြည့်နေတာ”

“မောင်သန့်စင် မင်းညီမနဲ့နေရခဲဦးဦးဘုရားကျောင်းကိုသွားလိုက်ဦးမယ်။ ကျေးဇူးရှိတဲ့သူတွေကိုမေတ္တာပို့အောင်ပေါ့ကွာ ဧည့်သည်တွေကိုလည်းကူပြီး ဧည့်ခံလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ဦးလေး၊ ကျွန်တော်ရှိနေဦးမှာပါ”

“အဖေကအစောကြီးတည်က သွား

ချင်နေတာ။ အစ်ကိုသန့်စင်လာလိမ့်မယ် ပြောထားလို့ စောင့်နေတာလေ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ”

ဧည့်သည်များကို ဟိန္ဒူရိုးရာအစား အစာများနှင့်ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်။ တဖြည်းဖြည်းဧည့်သည်များ နည်း၍သွားပြီ။ စိမ်းလဲ့ဂေဟာခြံကြီးအတွင်းမှာကိုသန့်စင်နှင့်ဆူဇန်နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်သည်။

“ဆူဇန် အစ်ကိုမေးစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ အစ်ကို”

“ဆူဇန်တို့ရိုးရာကိုးကွယ်မှု အကြောင်းကိုပါ”

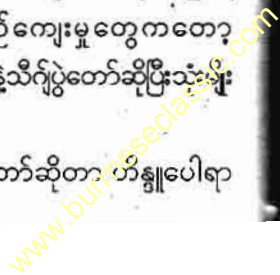
“အစ်ကိုသိချင်ရင်ပြောပြရတာပေါ့။ ဆူဇန်တို့ဂေါ်ရခါးလူမျိုးတွေဟာ ဟိန္ဒူဘာသာနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုကိုးကွယ်တယ်။ ဘာသာနှစ်ခုလုံးကို တစ်မျိုးတည်းလိုပဲ ယုံယုံကြည်ကြည်ကိုးကွယ်ကြတယ်”

“အရင်က ဦးလေးတော့ပြောဖူးတယ်။

ဒါဖြင့်ဆူဇန်တို့ယဉ်ကျေးမှုကဟိန္ဒူယဉ်ကျေးမှုနဲ့ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုနှစ်မျိုးလုံးက ဆင်းသက်လာတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို အဲဒီလိုပဲပြောရမယ်။ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုတွေကတော့ ဒါဆရာ၊ ဒီပါဝလ်နဲ့သိဂျ်ပွဲတော်ဆိုပြီးသုံးမျိုးရှိတယ်”

“ဒါဆရာပွဲတော်ဆိုတာ ဟိန္ဒူပေါရာ

ဇာကျမ်းတွေအရ အလောင်းတော်ရာမ၊
 ခေါင်းဆယ်လုံးဒဿဂီရိကိုနိုင်ခဲ့တဲ့ အထိမ်း
 အမှတ်ပွဲပါ။ ဒဿဟရာပွဲနေ့လည်းဖြစ်
 တယ်လေ။ ဒဿဟရာဆိုတာဆယ်ရက်
 မြောက်တဲ့နေ့မို့ခေါ်တာ။ ဒါဆရာပွဲတော်
 မတိုင်မီကူးရက်တိုင်တိုင်ဒူရဂါလ်မယ်တော်
 ကို နေ့ညဆီမီးနဲ့ ပန်းကပ်လှူပူဇော်ရ
 တယ်။အဲဒီနေ့တွေမှာဥပုသ်သီလဆောက်
 တည်ရတယ်အစ်ကို။ အလောင်းတော်
 ရာမဟာအဲဒီလို ကူးရက်တိုင်တိုင်ပူဇော်ပြီး
 ဒဿဂီရိကိုစစ်ထွက်တိုက်ရာမှာအောင်မြင်
 ခဲ့တာပေါ့။ ဟိန္ဒူယဉ်ကျေးမှုမှာ ဘာပဲလုပ်
 လုပ်ဒူရဂါမယ်တော်ကိုပူဇော်ပြီးမှ ဆောင်
 ရွက်ရင်အောင်မြင်တယ်။ အဲဒီယုံကြည်
 ချက်နဲ့ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးတွေစစ်ထွက်ခါနီး
 တိုင်း ဒူရဂါမယ်တော်ကိုပူဇော်ပြီးမှစစ်တိုက်
 လေ့ရှိတယ်။

ဒါကစစ်အောင်နိုင်ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်
 တဲ့ယုံကြည်မှုပေါ့။ ဥစ္စာဓနနဲ့ပတ်သက်ရင်
 တော့ သီရိလက်ချမ်းမယ်တော်ကို ပူဇော်
 လေ့ရှိတယ် အစ်ကို။ ပညာဉာဏ်နဲ့ ပတ်
 သက်ရင်တော့သီရိသူရသတ်မယ်တော်ကို
 ပူဇော်တယ်။ခွန်အား၊စွမ်းအားကိုလိုတယ်
 ဆိုရင်တော့ ဒူရဂါမယ်တော်ကိုအဓိက
 ပူဇော်ကြပြန်တယ်။ ဒူရဂါမယ်တော်ကို
 ပူဇော်တာဟာမကောင်းမှုကို ကောင်းမှုက

အောင်နိုင်တယ်။ မတရားမှုကို တရားမျှ
 တမှုကအောင်နိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်
 ချက်လည်းပါတယ် အစ်ကို။ ဆူဇန်တို့
 ဂေါ်ရခါးလူမျိုးတွေဟာ ဒီယုံကြည်ချက်
 တွေနဲ့ အသက်ရှင်နေကြတာပါ”

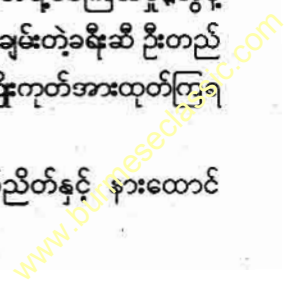
“အခုလိုရှင်းပြတဲ့ ဆူဇန်ကို ကိုယ်က
 ကျေးဇူးတင်ပါသတဲ့ဗျာ”

“နေဦးအစ်ကိုရဲ့ ကျန်သေးတယ်။
 ဆူဇန်စကားကမဆုံးသေးဘူး။ဆယ်ရက်
 မြောက်တဲ့နေ့ကျတော့ ပူဇော်ထိုက်တဲ့
 လူကြီးမိဘ၊ဆရာသမားများကိုလက်ဆောင်
 ပဏ္ဏာတွေနဲ့ကန်တော့ကြလေ့ရှိတယ်”

“ဪ...ဒါကြောင့် စောစောက
 ဦးလေးကိုလှာကန်တော့ကြတာကိုး”

“မိမိတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေကို
 လည်းဖိတ်ကြားပြီး ရိုးရာမုန့်တွေနဲ့ ဧည့်ခံ
 ကျွေးမွေးတယ်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးလည်း
 ဒါဆရာပွဲတော်အတွက် ဆုမွန်ကောင်း
 တောင်းပြီး မေတ္တာပို့တတ်ကြတယ်။ အနှစ်
 သာရကတော့ကူးရက်တိုင်တိုင်ဥပုသ်သီလ
 ဆောက်တည်ပြီး ကိုယ်ကဲ့သို့အောင်ကြယ်မှု
 စိတ်စင်ကြယ်မှု၊ နှုတ်ရဲ့စင်ကြယ်မှုနဲ့တွန့်
 လောကကြီးကိုငြိမ်းချမ်းတဲ့ခရီးဆီ ဦးတည်
 သွားနိုင်ဖို့ကျင့်ကြံပြီးကုတ်အားထုတ်ကြရ
 တယ်”

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်

နေသော ကိုသန့်စင်ကို ဆူဇန်က-

“ဘယ်လိုလဲ အစ်ကိုပျင်းသွားပြီလား”

“ဟာ. . ဒါမျိုးဆိုကိုယ်မပျင်းတတ်ပါဘူး။ စိတ်ထဲမှာသိပ်ကျေနပ်နှစ်သက်နေလို့ ငြိမ်နေတာပါ”

“ဒါဆိုရင် ဒီပါဝလီပွဲတော်အကြောင်း ဆက်မပြောခင်မှာသိဂျီပွဲတော်အကြောင်း ပြောပြဦးမယ်။ သိဂျီပွဲတော်က ဂေါ်ရခါးလူမျိုး အမျိုးသမီးများရဲ့နေ့လို့လည်းခေါ်တယ်။ အဲဒီပွဲကို အမျိုးသမီးတွေက ကျင်းပကြတာပေါ့။ အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့ အမျိုးသမီးတွေဟာ မိမိတို့မိဘတွေနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးတဲ့ဒေသမှာရောက်နေပါစေ အဲဒီနေ့ဆိုရင်တော့ မိဘတွေဆီ အရောက်လာတတ်ကြတယ်”

“ဟုတ်လား. . ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“ဒီလိုလေ သူတို့အိမ်ကိုရောက်တဲ့ အခါညီမတွေစုဝေးပြီး၊ တစ်ဦးအခက်အခဲကိုတစ်ဦးက ကူညီကြရတယ်။ အဲဒီနေ့မှာပျော်ရွှင်ကြလွန်းလို့အတီးအမှုတ်၊ အကအခုန်တွေ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေနဲ့ မုန့်မျိုးစုံတွေလုပ်ပြီး မိသားစုတွေပျော်ပျော်ပါးပါးစားသောက်လေ့ရှိတယ်။ အဲ့ဒါသုံးရက်တိုင်တိုင် မိဘအိမ်မှာနေထိုင်ပြီးမှ အိမ်ကိုပြန်ကြတာ။ ယောက်ျားတွေကလည်း အဲဒီနေ့ရက်တွေမှာအထူးအခွင့်

အရေးပေးကြပါတယ်။ ရွာတွေမှာတော့ ဒါန်းတွေလုပ်ပြီး စီးလေ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒါန်းစီးပွဲလို့လည်းခေါ်သေးတယ်။ အဲဒီရက်တွေမှာ မိမိခင်ပွန်းသည် ရောဂါဘယကင်းဝေးရေး၊ အသက်ရှည်ကျန်းမာရေးကို ဆုတောင်းပေးကြတယ်”

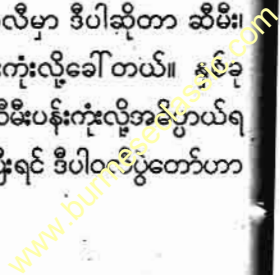
ဆူဇန်က စကားကိုရပ်လိုက်သည်။

“ဆူဇန်. . ဘာလို့ရပ်သွားရတာလဲ။ ဆက်ပြောပါဦး။ ကိုယ်သောက်ရေယူပေးရမလား”

“နေပါစေအစ်ကို။ အဲဒီလိုဆုတောင်းတဲ့အခါမှာ ဥပုသ်စောင့်ပြီး ဆုတောင်းပေးကြတာအစ်ကို။ ဘုရားကျောင်းကိုသွားပြီး သီရိသီဝဘုရားကိုပူဇော်ပြီး ဆုမွန်တောင်းကြတာ။ ဆူဇန်တို့ဂေါ်ရခါးအမျိုးသမီးတွေရဲ့တစ်နှစ်ပတ်လုံးခံစားခဲ့ရတဲ့ သောက၊ ပရိဒေဝတွေကိုမေ့ပျောက်ပြီး၊ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနဲ့နေထိုင်ကြတာ။ ဒီရိုးရာယဉ်ကျေးမှုဟာ သိပ်မြတ်နိုးစရာကောင်းလှတယ်”

“အစ်ကိုလည်း သဘောကျပါတယ်”

“ကဲ. . ဒီပါဝလီပွဲအကြောင်း ဆက်ပြောမယ်။ ဒီပါဝလီမှာ ဒီပါဆိုတာ ဆီမီး၊ ဝလီဆိုတာ ပန်းကုံးလို့ခေါ်တယ်။ နှစ်ခုပေါင်းလိုက်ရင် ဆီမီးပန်းကုံးလို့အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဒါဆရာပွဲပြီးရင် ဒီပါဝလီပွဲတော်ဟာ

အကြီးကျယ်ဆုံးပွဲတော်ပဲအစ်ကို။ အဆ
သို့မာ ဆဿဂါယမ။ သမဆိုမာ ဂျီသီးရီ
ဂါမယ။ မိရိသ ယိုရ်မာ အမိရီ သမိဂါ
ယမ။ အစ်ကိုနားရှုပ်သွားပြီလား”

“အင်း... နည်းနည်းတော့ရှုပ်သွား
တယ်”

“ဒီလို အစ်ကိုရဲ့ ရိဂဝေဒကျမ်းစာအရ
အဝိဒရာခေါ် ပညာမဲ့ရာမှ ပညာရှိရာသို့
အမှောင်ထုမှ အလင်းဆီသို့ သေဆုံးခြင်းမှ
ရှင်သန်ခြင်းဆီသို့လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်”

“သိပ်ကောင်းပါလား။ သိပ်ပြီးနက်ရှိုင်း
တဲ့အတွေးအခေါ်ပဲ ဆူဇန်”

“ဒီကျမ်းဂန်အဆိုအရ မိမိကိုယ်ကို
နိုးကြားနိုင်ရန်၊ ဘဝထွန်းလင်းတောက်ပရန်
ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မှောင်မိုက်တဲ့လက္ခဏာ
ညမှာ ဒီပါဝလီဆီမီးထွန်းညှိပြီး မှောင်မိုက်
တဲ့ညကို အလင်းရောင်နဲ့ဖြူခွင်းတဲ့ယုံကြည်
မှုပါ။ ဒီပါဝလီပွဲတော်ရဲ့ အဓိကအနှစ်သာရ
ကိုအထူးသဖြင့် မောင်နှမစုံညီပွဲတော်လို့
လည်းထင်ရှားတယ်အစ်ကို။ အမှောင်က
အလင်း၊ ပညာမဲ့ရာကပညာအလင်းဆီ
ညအခါမှာ မောင်နှမတွေ ရှိသေထိုက်သူ
တွေဆီသွားပြီး ဒါပါဝလီဆုတောင်းမင်္ဂလာ
ဖြစ်တဲ့ ဒေအူဆီ(ဘိုင်လီ)ဆိုပြီး ဇိုးရာအက
နဲ့ဖြေဖျော်တတ်တယ်။

ထူးခြားတဲ့ဥစ္စာနေကို စိုးမိုးတဲ့သီရိ

လက်ချ်မီးမယ်တော်ကို ပူဇော်တယ်။
နောက်ပြီ အင်မတန်ကျေးဇူးရှိတဲ့ နွား၊ ခွေး
စတဲ့သတ္တဝါတွေကိုလည်း အစားကောင်း
အသောက်ကောင်းတွေကျွေးပြီး လည်ပင်း
မှာလည်းပန်းကုံးတွေနဲ့စွပ်ပေးပြီး သူတို့
ကျေးဇူးကို အသိအမှတ်ပြုပေးကြတဲ့ပွဲပါ။

အချုပ်ပြောရရင် ဒီပါဝလီပွဲတော်ဟာ
လောကကြီးတစ်ခုလုံးကိုမေတ္တာဖြန့်ကြက်တဲ့
ပွဲတော်ကြီးပေါ့”

ကိုသန့်စင် ဆူဇန်၏စကားများတွင်
နစ်မြောနေသည်။ ဆူဇန်စကားဆုံးသော
အခါ သူ့တွင်တစ်စုံတစ်ခု လိုအပ်နေသလို
ခံစားရသည်။ မကောင်းမှုနှင့် ကောင်းမှု ၊
ပညာမဲ့မှ ပညာအလင်းဆီသို့ ဥစ္စာခနဏီ
ကိုးကွယ်ရာလက်ချ်မီးမယ်တော်၊ ရဲစွမ်း
သတ္တိအတွက် ဒုရ်ဂါရ်မယ်တော် စသော
စသောစကားများကို ကိုသန့်စင်နားလည်
ခံစားရသည်။ အလွန်လည်းသဘောကျ
မိသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဆက်ပြီးမေးစရာ
ရှိသေးသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအတွက်
ဘယ်မယ်တော်ကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ရ
မည်မသိ။ ဆူဇန်ကို မေးဖို့ခက်သောအချစ်
နတ်သမီးသည် အဘယ်နတ်ဖြစ်မည်
နည်း။ ကိုသန့်စင် မေးသင့်၊ မမေးသင့်တွေး
နေမိသည်။

ဆူဇန်၏ဖခင် ချတ္တရီက ကိုသန့်စင်ကို

ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ညီမအရင်းသဖွယ် စောင့်ရှောက်ခိုင်းထားရစ်သည်။

“အစ်ကိုဘာတွေ တွေးနေတာလဲ။ မေးစရာများကျန်သေးလို့လား။”

“အစ်ကိုမေးချင်တဲ့ မေးခွန်းကိုဆူဇန် ဖြေနိုင်မယ်မထင်ပါဘူး။”

ဆူဇန်ကိုသန့်စင် ဘာကိုမေးချင်သည် ကိုသိနေသလိုလိုခံစားမိသည်။ ကိုသန့်စင် ၏မျက်လုံးတွေက အချစ်၏သဘောကို ဖော်ပြနေသည်။ ဆူဇန်ကသူ၏မျက်လုံး များထဲတွင်ကိုသန့်စင်မေးချင်သောမေးခွန်း ကို ရှာဖွေနေမိသည်။ ကိုသန့်စင်ကစိတ်ကို ချုပ်တည်း၍ စကားလမ်းကြောင်းပြောင်း လိုက်သည်။

“ဆူဇန်တို့ခြံကြီးက ဒီညပိုပြီးလှနေ သလိုပဲနော်”

“အမှောင်ထဲက အလင်းဆိုတဲ့ ဒီပါ ဝလီ ဒီနေ့ဟာ သာယာလှပနေတတ်ပါ အစ်ကို”

“ဒီညကိုယ်တို့မေမြို့ဟာ ပန်းပွင့်တွေ ရဲ့အလှ၊ဆီမီးတွေရဲ့အလှနဲ့သိပ်ပြီးငြိမ်းချမ်း နေတယ် ဆူဇန်”

“ဟုတ်လား။ ဆူဇန်တော့မရောက်ဖြစ် ဘူး။ ဧည့်သည်တွေနဲ့ဆိုတော့ထွက်လို့ မရဘူးလေ”

“ဒီညမှာ ကိုယ်ကလည်း ဆူဇန်ကို

ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာပါစေလို့ ဆုတောင်းပေး ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို. . .”

ဒေအူဆီ(ဘိုင်လို)ဟူ၍ ဆူဇန်က ဆုတောင်းလိုက်သည်။ မောင်နှမများ၏ သန့်စင်သောမေတ္တာစကားပင်ဖြစ်ပါ လေ၏။ မေမြို့သည် ပန်းပွင့်နှင့် ဆီမီးများ ဖြင့် အလွန်ငြိမ်းချမ်းလှပနေပါ၏။

ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ၏ ချစ်ခြင်း မေတ္တာလွှမ်းခြုံသော ဒီပါဝလီညသည် ပန်းပွင့်နှင့် ဆီမီးတို့၏အလှတရားပါပေ တည်း။

“ဆူဇန် မနက်ဖြန်ကိုယ်ရကွပေဒ ဥယျာဉ်ဘက်သွားမလို့”

“အစ်ကိုသွားရင် ဆူဇန်လည်းလိုက် မယ်လေ”

ပန်းပွင့်များ၏ရနံ့နှင့် ဆီမီးအလင်း ရောင်သည်လောကကြီးတစ်ခုလုံးကိုလွှမ်းခြုံ သွားလေပြီ။

ဇာတိရှင်သန်ရေး

မေမြို့ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်(ကန်တော်ကြီး)ဒေသတစ်ဝန်း ငုံးကျင်းကြီးများဖြစ်၍ နေသည်။ ပန်းအလှပင်များပေါ်သို့ကျ ရောက်ခဲ့သော ငုံးဆံများကြောင့် ပန်းခင်းများကြေမွပျက်စီးခဲ့ရသည်။

ပန်းခင်းများကို ဥယျာဉ်မျိုးများက ပြန်လည်ပြုပြင်နေကြသည်။ ပန်းမျိုးစုံက တာဝန်ကျေစွာ ဖူးပွင့်ဝေနေကြသည်။ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်ဝန်းကျင်ရှိ ထင်းရှူးပင်၊ ခါတော်မီပင်နှင့်ချယ်ရီပင်များဆီမှ ပုစဉ်းရင်ကွဲများအော်မြည်နေသံကိုကြားနေရသည်။ ပန်းပွင့်၊ပန်းခင်းများ၏အလှအပနှင့် စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့် ဖြစ်ထွန်းကျန်ရစ်ခဲ့သောငုံးကျင်းကြီးများသည် ဆန့်ကျင်ဘက်သဘာဝကို ဖော်ပြနေသည်။

စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး၏ ကွာခြားချက်များကိုမြင်တွေ့ရသည်။ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်ပန်းလမ်းတစ်လျှောက် လူငယ်မောင်မယ်စုံတွဲများ၊ မိသားစုများပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ အပန်းဖြေနေကြသည်။

ကိုသန့်စင်နှင့် ဆူဇန်တို့ ချယ်ရီပင်ရိပ်ခုံရှည်တွင် နှစ်ဦးသားထိုင်နေကြသည်။

“အစ်ကို စကားမပြောဘဲ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ဪ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ဆူဇန်။

ပန်းအလှတရားနဲ့ စစ်ကြောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ငုံးကျင်းကြီးတွေကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်နေမိတာပါ”

“ဆူဇန်တွေ့မိတယ်သိလား။ အစ်ကိုက သိပ်ပြီးအတွေးခေါင်တတ်တာပဲလို့လေ”

“အတွေးခေါင်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တွေးစရာတွေတွေ့တွေ့နေရလို့ပါ”

“အစ်ကိုသန့်စင်က ဆူဇန်အကြောင်း မေးလို့ ဆူဇန်ပြောခဲ့ရပြီးပြီနော်။ ဒီတစ်ခါ အစ်ကိုသန့်စင်အလှည့်အစ်ကိုအကြောင်း ပြောပြပါလား။ ဆူဇန်သိချင်လို့”

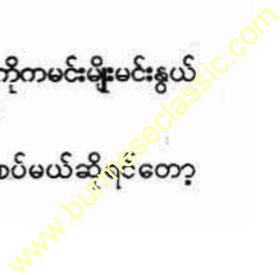
“ဆူဇန် ဘာသိချင်တာလဲ”
“အစ်ကိုက ဘယ်ကလဲ”

ကိုသန့်စင်က ပုခုံးနှစ်ဘက်တွန့်၍ “ဆူဇန်သိချင်လို့မေးတာကို ဖြေရမှာပေါ့။ ကိုယ့်ဇာတိက မန္တလေးက။ ဟိုး . .

တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ကိုယ့်မိဘမိန်းမိန်းတွေဟာ ရွှေနန်းတော်ထဲက အဆောင်တွေမှာ နေခဲ့ကြတာပေါ့။ ပါတော်မူသွားတဲ့ သီပေါကိုယ်တော်လေးရဲ့ ညီအစ်ကိုတော် မင်းညီမင်းသားတွေဖြစ်ကြတဲ့ပျဉ်းမနားကိုယ်တော်ကြီးတို့ မကွရာကိုယ်တော်ကြီးတို့ဆိုတာ၊ ကိုယ့်အဘိုးတွေ”

“ဟင် ဒါဆို အစ်ကိုကမင်းမျိုးမင်းနွယ် သူကောင်းမျိုးရိုးပေါ့”

“အဲဒီလို ဆက်စပ်မယ်ဆိုရင်တော့

သူကောင်းမျိုးရိုးလို ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ကိုယ်ကတော့ သိပ်အစွဲမကြီးလှပါဘူး”

“ဟင် အစ်ကိုကလဲ။ ကိုယ့်အမျိုးကို”

“ဆူဇန်ပြောတာကို ကိုယ်လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့်တစ်ချိန်က ပဒေသရာဇ်ဧကရာဇ်ဆိုတာ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် သိပ်ပြီးသီးသန့်ဆန်ကျဉ်းမြောင်းတဲ့အတွေးအမြင်ပဲ ဆူဇန်။ သမိုင်းခေတ်ကြီးက ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီလေ။ ကိုယ်ကဒါကို ဆိုလိုတာပါ။ ပဒေသရာဇ်မျိုးရိုးတွေဖြစ်တဲ့ အဲဒီထဲမှာ အဘိုးစောရန်ပိုင်နဲ့စောရန်နိုင်ကိုတော့ ကိုယ်ကသူ့ရဲကောင်းမို့ လေးစားဂုဏ်ထားပါတယ်။ သူတို့ကတော့ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ကို တိုက်ပွဲဝင်ရင်းကျဆုံးသွားရတဲ့ သူ့ရဲကောင်းတွေ။ အဘိုးစောရန်နိုင်ဟာ သူ့သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်တုန်းက မေမြို့နဲ့ ကျောက်ဆည်နယ်ဘက်မှာလှုပ်ရှားခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကျဆုံးသွားတယ်။ ဒါကလည်း အရှင်းရှင်နယ်ချဲ့စနစ်ကို ပဒေသရာဇ်စနစ်ကယှဉ်ပြိုင်တဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်လို့ပဲ။ ဒီလိုသိလာတာကလည်း ကိုယ်မန္တလေးဥပစာကောလိပ်မှာသမိုင်းဘာသာရပ်ကို လေ့လာရင်းသိလာတဲ့အသိပေါ့”

“ဒါဆိုအစ်ကိုက ကောလိပ်ကျောင်းသားပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဆူဇန်။ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးမှာ ကိုယ်တို့တွေမိမိအသိစိတ်နဲ့ မဖြစ်မနေပါဝင်ခဲ့ကြတာ။ နောက်ပြီး မကြာခင်ကမှ အောင်မြင်သွားတဲ့ ကရင်အရေးမှာလည်း ကိုယ်တို့ကျောင်းကဆရာဦးဘသောင်း(မောင်သူတ)ဟာ တပည့်တွေနဲ့အတူပါဝင်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်သာ မေမြို့မှာသံယောဇဉ်တရားတွေနဲ့သောင်တင်နေခဲ့တာပါ”

“ဘယ်လို သံယောဇဉ်တရားတွေနဲ့လဲ အစ်ကို”

ဆူဇန်က ရှက်စနိုးအမူအယာဖြင့် မပုံမရဲမေးသည်။ ကိုသန့်စင်က ဆူဇန်ကိုကြည့်၍ မချင့်မရဲဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လို သံယောဇဉ်တရားတွေနဲ့လဲ ဟင်. . ဟင်. . မေးရက်တယ်ဆူဇန်။ ကိုယ်မှာဘယ်လိုသံယောဇဉ်တွေရှိတယ်ဆိုတာ ဆူဇန်တကယ်မသိဘူးပေါ့”

ဆူဇန်မျက်နှာ ညှိုးငယ်သွားသည်။

“သိနေပါတယ်အစ်ကို”

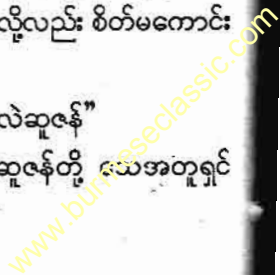
“သိနေရင် ဘာလို့မေးသေးလဲ”

ဆူဇန်မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“အခုသိသွားလို့လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဆူဇန်”

“အစ်ကိုတို့ ဆူဇန်တို့ သေအတူရှင်

မကွာ တော်လှန်ရေးကိုအတူတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေမဟုတ်လား။ အဲဒီကာလတွေတုန်းကအစ်ကိုဟာ ဆူဇန်ရဲ့သူရဲကောင်းပါအစ်ကို”

“အဲဒီလိုပြောမယ်ဆိုရင် ကိုယ်လည်းပြောမယ်။ ကိုယ်တို့ လူမျိုးတွေရဲ့ တော်လှန်ရေးမှာ ဆူဇန်တို့ဟာ သစ္စာရှိတဲ့သူရဲကောင်းတွေပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်မှာပါ အစ်ကို။ သူရဲကောင်းနဲ့ သစ္စာတရားဟာတွဲဖက်နေတာပါ။ သူရဲကောင်းတွေရဲ့ သစ္စာတရားဟာ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်တဲ့စိတ်ကယောင်ချောက်ချားအတွေးအမြင်မဟုတ်ဘူး အစ်ကို။ တကယ့်သူရဲကောင်းတွေဟာနှလုံးသားအလို ဆန္ဒထက် ဦးနှောက်အတွေးအမြင်ကိုပဓာနတရားအဖြစ်ထားတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား”

ကိုသန့်စင် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်သည်။

“လေးစားပါတယ် ဆူဇန်။ ကိုယ်ထင်ထားတာထက်ပိုပြီး ဆူဇန်မှာလေးနက်တဲ့အတွေးအမြင်ရှိနေတာသိရလို့ပါ”

“တစ်ခါက အစ်ကိုပြောဖူးပါတယ်။ လောကနိယာမတရားဟာ ဘယ်တော့မှပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးမထားဘူးဆိုတဲ့ စကားလေ။ နွေမှာပွင့်တဲ့ပန်းတွေဟာ

ဆောင်းမှာ မပွင့်နိုင်ကြပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ဆောင်းမှာပွင့်တဲ့ပန်းတွေဟာလည်း နွေမှာမပွင့်နိုင်ကြပါဘူးလေ။ သဘာဝကို ဆန့်ကျင်ပွင့်လာတဲ့ ပန်းတွေဆိုတာ မျိုးရိုးဗီဇဖောက်ပြန်မှသာ ဖြစ်တတ်တာမဟုတ်လားအစ်ကို။ ကမ္ဘာကြီးလည်ပတ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲအစ်ကို”

ဆူဇန်၏ အမေးကိုဖြေဖို့ ကိုသန့်စင် အနည်းငယ်စဉ်းစားသည်။

“ကိုယ် ဖြေကြည့်မယ်နော်”

ဆူဇန်က ခေါင်းကိုဖြေးလေးစွာညိတ်ပြလိုက်သည်။

“စကြာဝဠာကြီးဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်တရားတွေနဲ့ လွင့်မျောနေကြတာ။ တွန်းကန်မှု၊ ဆွဲငင်မှု၊ အပူ၊ အအေး၊ အလင်း၊ အမှောင်စတဲ့ တရားတွေနဲ့ပေါ့ဆူဇန်။ နေမင်းကြီးဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးကိုဆွဲငင်ထားသလို ကမ္ဘာကလည်းနေကိုပြန်လည်းဆွဲငင်ထားရင်း သူ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း လှည့်ပတ်သွားလာနေတာလို့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေက သုံးသပ်ထားကြပါတယ်။ ဘာလို့ ဒီမေးခွန်းကိုမေးတာလဲ ဆူဇန်”

“အစ်ကိုဆူဇန်ကိုမေးချင်တဲ့ စကားတွေ ဖြေစေချင်တဲ့စကားတွေကို အစ်ကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် ဆူဇန်အဖြေမပေးနိုင်လို့ ဒီနိယာမတွေကို မေးကြည့်တာပါ။

ဒီလိုလည်နေတဲ့အတွက် ကမ္ဘာမြေကြီးမှာ
နေနဲ့ညရှိနေပေမယ့်၊ လမင်းကြီးမှာတော့
နေနဲ့ညမရှိရှာဘူး အစ်ကို”

“ဆူဇန် . . ဘာကိုပြောချင်တာလဲ။
ကိုယ်နားမလည်းဘူး”

“လောကကြီးရဲ့ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ကမ္ဘာ
ပေါ်မှာရှိတဲ့ လူသားတွေမလွန်ဆန်နိုင်ကြ
ပါဘူးအစ်ကို။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ရုန်းကန်လှုပ်
ရှားမှုကတစ်မျိုး၊ နေမင်းကြီးရဲ့ဖြစ်တည်မှု
ကတစ်သွယ်၊ လမင်းကြီးကလည်းသီးခြားစီ
သူတို့အားလုံးသူ့အပြုအမူသူ့လှည့်ပတ်မှုတွေ
နဲ့သီးခြားစီ ရှိနေကြတာမဟုတ်လား။
ဆူဇန်ပြောချင်တဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို အစ်ကိုသိပြီ
လားဟင်”

ကိုသန့်စင် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်
စကားလမ်းကြောင်းလွဲလိုက်သည်။

“ကဲပါနောက်ကျမှာပဲ ဆက်ပြောကြ
တာပေါ့”

“ဘယ်လို သဘာဝတရားတွေမှာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် မျိုးဆက်ရှင်သန်ရေးဆိုတဲ့ နိယာမ
တရားကို သဘာဝတရားကြီးက ပြဋ္ဌာန်း
ပြီးသားပါ အစ်ကို”

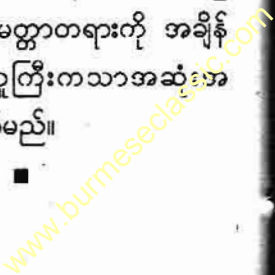
အနောက်ဘက်သို့ နေဝန်းကြီးဝင်လု
ပြီ၊ အအေးဓာတ်က စိမ့်ကနဲပြန့်လာသည်။
ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်ဝန်းကျင် ထင်ရှားတော့မှ
ပုစဉ်းရင်ကွဲ အော်မြည်သံက ဆူညံနေဆဲ။

ကိုသန့်စင်နှင့် ဆူဇန်တို့၏ နှလုံးခုန်သံက
လည်းမြန်ဆန်လာသည်။

လူသားဟူသည် သဘာဝတရား
ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို မည်သူမျှမလွန်ဆန်နိုင်ပါ။
ဆူဇန်နှင့် ကိုသန့်စင်တို့အပြန်ခရီးတွင်
နှစ်ဦးစလုံးနှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြ
သည်။ ပြောစရာစကားတွေက ရင်တွင်းမှာ
ကိုယ်စီအပြည့်ရှိနေသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်
ယောက်ျား၊ မိန်းမနှစ်ဦး၏အတွင်းစိတ်တွင်
အချစ်ဆိုသောစေတသိက်တရားကလွမ်းမိုး
နေပါ၏။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးတွင် လူ၏
ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် သစ္စာဆိုသောပညာက
ဦးစီးထားပါလေ၏။

လူဆိုသောသတ္တဝါသည် အခြား
သော သက်ရှိသတ္တဝါများနှင့်မတူ။ သဘာဝ
တရား၏ဖြစ်စဉ်ကြီးထဲကသစ်ပင်၊ သစ်တော၊
သက်ရှိသတ္တဝါများနှင့်မတူ။ ရံဖန်ရံခါ
သဘာဝတရား၏ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ဆန့်ကျင်
ဖျက်ဆီးတတ်သော သဘောတရားလည်း
ရှိတတ်ပါလေ၏။

သဘာဝတရားနှင့် လူသားသည် သမူ
ဟတရားလည်းဖြစ်၏။ အနာဂါတ်ကာလ၌
သူတို့၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကို အချိန်
ဆိုသောတရားသူကြီးကသာအဆုံးအ
ဖြတ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဒုတိယပိုင်း

စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းရေး

လွတ်လပ်ခြင်းဟူသော လောကပါလ တရား၏ရသကိုရှာမတွေ့။ အချင်းချင်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားတို့အား ပြိုင်၍ စစ်ပွဲကြီးတွေသာဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပန်းပွင့်ဝေသော မြို့ကလေးသည်လည်း စစ်၏ဒဏ်ရာများဖြင့် ပြည့်နှက်ခဲ့ရသည်။ မြို့အဝင်လမ်းမတလျှောက် စစ်၏ခြေရာ၊ လက်ရာ၊ အပျက်အစီးအစွန်းအထင်းများ နှင့်လူတို့၏သွေးညှိနံ့များဖြင့်ပေကျံလျက် ရှိနေပါလေ၏။ မြို့အဝင်လမ်းတလျှောက် ပွင့်ဝေခဲ့သောပန်းများကြွေခဲ့ရပါ၏။

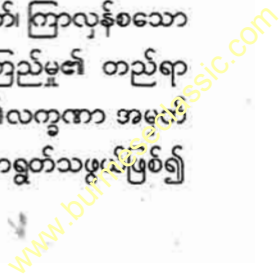
မြို့ကလေး၏အဝင်၊ ထင်းရှူးနံ့၊ ယူကလစ်နံ့၊ ချယ်ရီပန်းရနံ့တို့သင်းပျံ့ရာ တွင် ယမ်းခိုးယမ်းငွေ့များ၏ရနံ့ ဆိုးဆိုး ဝါးဝါးများက ဖုံးလွှမ်းခဲ့ဖူးသည်။ ယမ်းခိုး၊ ယမ်းငွေ့နှင့်လမ်းမပေါ်တွင်သွေးချင်းချင်းနီ လျက်ကျဆုံးခဲ့ရသော လူသားများ၏ ရုပ်အလောင်းများသည် မြို့အဝင်လမ်းမ တွင်ယင်မမည်းရိုင်းများ ဝိုင်းအုံ့ခဲ့လေပြီ။

မြို့အဝင် တောင်ဘက်ဘုရင်ခံကုန်း ဟုခေါ်သော တောင်ကုန်းများ၊ မြို့အဝင် မြောက်ဘက်တွင်ရှိသော ကျောက်တောင်၊ ထိုတောင်ကုန်းနှစ်ခုအကြားတွင် ဖောက်

လုပ်ခဲ့သော မြို့အဝင် လမ်းသည် စစ်ပွဲ၏ အမှတ်လက္ခဏာ၊ စစ်သေနတ်ကျည်ဆံ ထိမှန်ထားရာ၊ သစ်ပင်များ၊ မော်တာကျည် ပေါက်ကွဲထိမှန်ထားသောဒဏ်ရာဒဏ်ချက် များဖြင့် ထင်းရှူးပင်၊ ချယ်ရီပင်၊ ယူကလစ် ပင်များ၏ပင်စည်၊ ပင်မများတွင်အမာရွတ် သဖွယ်ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်သည်။

ကျောက်တောင်စေတီပေါ်မှ ဆည်း လည်းသံများနေရာတွင် စက်သေနတ်သံ၊ မော်တာကျည်သံ၊ ခိုင်ဖယ်ကျည်သံများက ယမ်းခိုး၊ ယမ်းငွေ့များနှင့် ဖုံးလွှမ်းထား လေပြီ။ စေတီတော်၏ ဖိနပ်တော်ရင်ပြင် တွင်မော်တာကျည်ဆံများကျရောက်ပေါက်ကွဲ ၍ ကွဲအက်ကြေမှုနေသော အုတ်ကျိုး အုတ်ပဲများ၊ နံရံတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော ဗုဒ္ဓဝင်နိပါတ်တော် ပန်းချီကားများကို ကျည်ဆံထိမှန်ဖောက်ထွင်းသွားသော အပေါက်များသည် သံဆန်ကာကွက်များ ပမာ ဖွာရရာကြလျက်ရှိပါလေ၏။

ကျောက်တောင်စေတီတော်၏ ပစ္စ ယာအဆင့်၊ ကြာမောက်၊ ကြာလှန်စသော စသော ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု၏ တည်ရာ အဆင့်ဆင့်တွင် စစ်၏လက္ခဏာ အမှတ် အသားများသည် အမာရွတ်သဖွယ်ဖြစ်၍

ကျန်ရစ်သည်။

စစ်ပွဲရက်များကုန်လွန်၍ ယမ်းခိုး၊ ယမ်းငွေ့များ လွင့်ပြယ်သွားသောအခါ၌ မေမြို့ခဲလယ်ကျောင်းတိုက်ပမာနနာယက ဆရာတော်၊ ရွှေစည်းခုံကျောင်းတိုက်ပမာန နာယကဆရာတော်ကြီးများအမျိုးထား၍ မေမြို့) ဝိုင်အမ်ဘီအေအသင်းဝင် မြို့မ၊ မြို့ဖများက ကျောက်တောင်စေတီတော် ဝန်းကျင်မှအပျက်အစီးများကို ဝိုင်းဝန်း ရှင်းလင်းကြလေပြီ။

ထိုဝေယျဝစ္စရှင်းလင်း ကုသိုလ်ယူကြ သူများထဲတွင်ဦးချတ္တရီဆူဇန်နှင့်ကိုသန့်စင် တို့လည်းပါဝင်ကြသည်။ ကျောက်တောင် စေတီတော်ရင်ပြင်တွင်ကုသိုလ်ပြုသူများ က ရင်ပြင်တော်အပြည့်ဖြစ်ပါလေ၏။

လွတ်လပ်ရေးရပြီဖြစ်၍၊ စေတီ တော်၏ဘွဲ့နာမည်ကို ဇိနမာန်အောင် စေတီတော်(ကျောက်တောင်လွတ်လပ်ရေး အောင်စေတီတော်)ဟုအမည်ပေးကြသည်။

စေတီတော်ရင်ပြင်နှင့်တကွ အာရုံခံ တန်ဆောင်းများ၊ ဓမ္မာရုံများကိုအသစ် တည်ထားကြလေပြီ။

ဦးချတ္တရီ အုတ်ခဲများကို သယ်ယူဒါန ပြုနေသည်။ အခြားသော ပရိသတ်များ ကလည်းပင်ပန်းနွမ်းနယ်ရမှုန်းမသိပျော်ရွှင် ကြည်နူးစွာကုသိုလ်ဒါနလုပ်အားအလှူပေး

နေကြပါ၏။

ကိုသန့်စင်ကျောက်တောင်ထိပ်မှ နေ၍မေမြို့၏အလှကိုအပေါ်စီးမှုကြည့်ရင်း အလွန်လှပသော မြို့ကလေး၏ပသာဒကို တသသခံစားနေမိသည်။ ထို့နောက် အနားရောက်လာသော ဦးချတ္တရီကို-

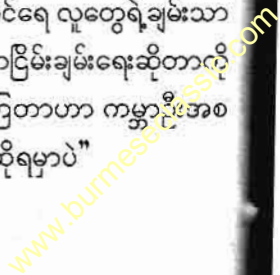
“ဦးလေးလူသားတွေရဲ့ ချမ်းသာ အစစ်ဆိုတာဘာလဲ”

ကိုသန့်စင်၏နိဒါန်းမပါသော မေးခွန်း ကြောင့် ဦးချတ္တရီ ရုတ်တရက်ကြောင်သွား သည်။ ရင်ပြင်ပေါ်သို့ အားပါးတရထိုင်ချ လိုက်ပြီ-

“မောင်သန့်စင် မင်းမေးတဲ့မေးခွန်းကို ဖြေဖို့ဦးလေးကို ခဏလေးနားရင် စဉ်းစား ခွင့်ပေးပါဦး။ ချက်ချင်းဖြေဖို့ခက်တဲ့ မေးခွန်းဖြစ်နေလို့ပါ”

ကိုသန့်စင်က အတွေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်၍ အမြဲလိုလိုတွေးနေတတ်သည်။ သူတွေးနေသောအကြောင်းအရာအတွက် လည်း အဖြေသိချင်သည်။ တွေးနေသော အကြောင်းအရာ၏ အဖြေကိုရှာမတွေ့ အကြိမ်တွေလည်းအများကြီးရှိသည်။

“မောင်သန့်စင်ရေ လူတွေရဲ့ချမ်းသာ အစစ်၊ စစ်မှန်သောငြိမ်းချမ်းရေးဆိုတာကို လူတွေရှာဖွေနေကြတာဟာ ကမ္ဘာဦးအစ ကတည်းကပဲလို့ ဆိုရမှာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး။ ဒါကြောင့် လည်းစစ်မှန်သောငြိမ်းချမ်းရေးဆိုတာ ဘာလဲလို့မေးမိတာပါ။

“လူတွေဟာ ရံဖန်ရံခါ၊ တိရစ္ဆာန် ဘုံကသတ္တဝါတွေလို ဖြစ်သွားတတ်ကြ တယ်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစတဲ့ တရားတွေကြောင့် စစ်ပွဲကြီးတွေဖြစ်နေ တာဟာဟောဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာဘယ်တော့ မှမပြီးနိုင်အောင်ပါဘဲ ဦးလေးရာ။

ဦးလေး စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ မကြာမီ ကဒီဒေသတစ်ဝိုက်မှာ စစ်ပွဲတစ်ခုဖြစ်သွား ခဲ့ပြီ။ အခု ဦးလေးတို့၊ ကျွန်တော်တို့ ပါဝင်ကုသိုလ်ယူနေတဲ့ ဒီစေတီဝန်းကျင်မှာ စစ်ရဲ့အနိဋ္ဌာရုံတွေ စွဲထင်ကျန်ရစ်နေတယ် နော်”

“ဟုတ်တယ် မောင်သန့်စင်”

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့လူသား တွေအချင်းချင်း၊ မေတ္တာစိတ်တွေနဲ့သာ နေကြမယ်ဆိုရင်စစ်ပွဲတွေ ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

“သဘောကျတယ်ဟေ့ မောင်သန့် စင်။ တို့လူမျိုးတွေရဲ့ ဘာသာရေးအတွေး အမြင်ထဲလည်း မေတ္တာဝါဒဆိုတာရှိတယ် လေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာလဲ ရှိနေတာပဲ။

လူသားတွေအားလုံး မေတ္တာစိတ်တွေ နဲ့သာနေကြမယ်ဆိုရင်၊ စစ်ပွဲတွေဖြစ်စရာ

အကြောင်းမရှိဘူး။ စစ်ပွဲတွေမရှိရင် လောကသတ္တဝါတွေအားလုံးဘေးအန္တရာယ် ကင်းကြမှာ”

“ခက်တာက စစ်ဘာကြောင့်တိုက်ချင် ကြတာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဦးလေးတို့လည်း စစ်တိုက်ခဲ့ကြတယ်နော်”

“ဟုတ်သားပဲလို့”

“ကိုယ်တိုင်စစ်တိုက်ခဲ့သူ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်စစ်ပွဲတွေကြောင့်တကယ်စစ်မှန်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးမရနိုင်ဘူးလို့ တွေးနေကြပြန် ပြီ။ ဦးလေးလည်း တွေးမိတယ်မဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်မောင်သန့်စင် ဦးလေး လည်းတွေးမိတယ်”

“ဒါဆိုရင် ဦးလေးဖြေမယ်၊ စစ်မှန်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွေးအမြင်ရဲ့ အဖြေက ဘာဖြစ်မလဲဟင်”

“အလုံးစုံငြိမ်းချမ်းစေတဲ့ အဖြေ ရယ်လို့တော့မဆိုနိုင်ပါဘူး။ တစ်စိတ် တစ်ပိုင်းတော့ မှန်ကောင်းမှန်နိုင်မှာပါ။

ဒီလိုလေတို့မှာ အတ္တဆိုတာရှိနေ တယ်။ မောင်သန့်စင်”

“အတ္တ ဟုတ်လားဦးလေး”

“အခုဦးက မောင်သန့်စင်လို့ခေါ် လိုက်တယ်။ မောင်သန့်စင်က ဦးကို ဦးလေးချတ္တရီလို့ခေါ်မယ်။

အပြန်အလှန် သတ်မှတ်ထားကြ
တာဟာမောင်သန့်စင်ဆိုတဲ့အတ္တနဲ့ဦးချတ္တရီ
ဆိုတဲ့အတ္တ ကိုယ်စီမဟုတ်ပေဘူးလား။
အဲဒီအတ္တကောင်ရှိနေသမျှ ရှိနေတယ်လို့
ထင်နေသမျှ စစ်မှန်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုတာ
မရနိုင်ဘူး။

အခု မောင်သန့်စင်နဲ့ ဦးလေးတို့
လုပ်နေကြတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုဟာ အတ္တ
အတွက်လား၊ ပရအတွက်လား။”

“ပရအတွက်ပါ ဦးလေး။”

“မောင်သန့်စင် အခုလုပ်နေတဲ့အပေါ်
မကြည်နူးဘူးလား၊ ကြည်နူးလား။”

“ကြည်နူးမိပါတယ်။”

“ဦးလည်း ကြည်နူးနေမိတယ်ကွယ်
မောင်သန့်စင်။ နောက်ပြီး ဦးအသက်က
အိုမင်းလာပြီ။ မကြာခင် သေဖို့ပဲရှိတော့
တယ်။ မသေခင်မှာ အတ္တအတွက်ဟာ
ချမ်းသာအစစ်ကိုမရနိုင်ဘူးမောင်သန့်စင်။
မရနိုင်ပါဘူးကွာ။ ပရအတွက်ဆောင်ရွက်
မှချမ်းသာအစစ်ကိုရနိုင်မယ်။ ဦးအတွက်
ကတော့ချမ်းသာအစစ်ဆိုတာအတ္တအတွက်
လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။

အတ္တကို လျော့ချစွန့်ပစ်နိုင်မှ ချမ်းသာ
အစစ်၊ စစ်မှန်တဲ့ငြိမ်းချမ်းခြင်းကိုရလိမ့်
မယ်လို့ ဦးယုံကြည်ထားတယ်။

ကဲ. . ကဲ. . မောင်သန့်စင် ဦးအမြင်

ကို ဆက်ပြီးစဉ်းစားလိုက်ပါအုံး။ ဦးအမြင်
ကိုဇွတ်အတင်းလက်ခံရမယ်လို့မဆိုလို့ပါဘူး။
မောင်သန့်စင် စဉ်းစားပြီးမှလက်ခံပါ။

ဦးကတော့ ကုသိုလ်ရေးအတွက်
ဆက်ပြီးလုပ်အားဒါန ပြုလိုက်ဦးမယ်”

“ကျွန်တော်လည်း လိုက်မှာပေါ့ဦးရဲ့”

အဖိုးအိုချတ္တရီသည် ကျောက်တောင်
စေတီတော်ရင်ပြင်တော်ပေါ် သို့အုတ်ခဲများ
ကိုသယ်ယူကုသိုလ်ပြုနေပြန်ပြီ။ စေတီ
တော်၏ဆည်းလည်းသံများ ငြိမ့်ညောင်း
စွာထွက်ပေါ်နေပါလေ၏။

နွဲ့ထဲကကြာ

စိမ်းလဲ့ဂေဟာခြံကြီးအတွင်းမှ ချယ်ရီ ပန်းများပင်လုံးကျွတ် ပွင့်ဝေနေပါ၏။ ဆူဇန်စိုက်ပျိုးထားသော ဂန္ဓမာပန်းများ ကလည်းအရောင်အသွေးမျိုးစုံစွာပွင့်လျက် ရှိပါလေ၏။ ဆူဇန်မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ် ထဲမှကဗျာကိုဖတ်နေမိသည်။

“ပျဉ်းမငုတ်တို”

ဖုထစ်ရွက်တွဲ ငှက်ငှင်းတသို့ ပျဉ်းမငုတ်တို သက်ကြားအိုသည် ကုန်းဖိုထက်တွင် တစ်ပင်တည်း။ ထိုကဗျာ အစပိုဒ်ကိုဖတ်၍နေစဉ်..

“ဟေ့ ဥယျာဉ်မျိုးကြီး”

သက္ကလပ်ဘောင်းဘီရှည် အနက်၊ သက္ကလပ်ကုတ်အင်္ကျီဖြင့် ခုံခုံညားညား ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကိုသန့်စင်ကို ဆူဇန် ကပီယဝါစာချစ်ဖွယ်သောစကားဖြင့် ခရီး ဦးကြိုပြုလိုက်သည်။

“ဟာ.. တို့အစ်ကိုက ဒီဝတ်စုံနဲ့ဆို တော့ တကယ်ခုံညားလိုက်ဖက်တာပဲ။ အစ်ကိုလာတာနဲ့အတော်ပဲ။ ဆူဇန်မေး စရာရှိတယ်”

“သိပ်ပြီးခက်တာတွေ မမေးနဲ့နော်”

“ဆူဇန်အတွက် ခက်နေလို့ပါအစ်ကို။”

ဒီကဗျာလေးရဲ့ ရသကိုဦးတဝါးပဲနားလည် ခံစားနိုင်တယ်”

“ဘာကဗျာမို့ ဒီလောက်ခက်နေ တာလဲ”

“ဆရာမင်းသုဝဏ်ရဲ့ ပျဉ်းမငုတ်တို ကဗျာပါ”

“ဪ.. ဪ.. ဒီကဗျာက ကိုယ် တို့တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေနဲ့ ရင်းနှီးပါတယ်”

“အားကိုးပါတယ်ဆိုမှ ကြားနေပြန်ပြီ”

“စာပိုဒ်တွေကို ဆူဇန်ဖတ်ပြ။ ကိုယ်က အဓိပ္ပာယ်ရှင်းပြမယ်။ ဟဲ့.. ဟဲ့.. တန်ဖိုး ရှိအောင် နည်းနည်းတော့ ဂိုက်ခဲရမှာပေါ့”

ဆူဇန်ကချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းလေး တစ်ချက်ဖြင့် ကဗျာ၏ပထမပိုဒ်ကိုဖတ် ပြလိုက်သည်။

“ပထဆုံးအနေနဲ့ ဆူဇန်ကိုကိုယ်ပြော ချင်တာကဘယ်စာကိုဖတ်ဖတ်အရင်ဆုံး အဲဒီစာရဲ့ ကာလနောက်ခံကိုသိထားရင် ပိုကောင်းတယ်။

ဆရာမင်းသုဝဏ်က သူ့ကဗျာမှာ စစ်ပြီးစ မြန်မာပြည်ကို ပျဉ်းမငုတ်တိုကြီးနဲ့ တင်စားထားတာ။ ကဗျာမှာ ဂုဏ်၊ ရသ၊ အလင်္ကာ၊ နိမိတ်ပုံဆိုတာတွေပါတယ်။ အဲဒါတွေပါမှ ကဗျာကောင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ် တယ် ဆူဇန်။

ဖုထစ်ရွက်တွဲ ငှက်ငှင်းတသို့ ပျဉ်းမငုတ်တို သက်ကြားအိုသည်

ကုန်းဖိုထက်တွင် တစ်ပင်တည်း။

ကဗျာရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က မြန်မာပြည် ဆိုပေမယ့် ဆူဇန်တို့ရဲ့ဟောဒီစီမီးလဲ့ဂေဟာ ခြံကြီးကိုလည်း ကဗျာရဲ့ ရသနဲ့ပါင်းစပ် ခံစားလို့ရတယ်။ မေမြို့မှာစစ်ဘေးစစ်ဒဏ် ကြောင့်ဗုံးကျင်းကြီးတွေ၊ မီးလောင်ကျွမ်း ခံခဲ့ရတဲ့တိုက်တာအိုးအိမ်အပျက်အစီးတွေ၊ သစ်ပင်ကြီးတွေရဲ့ အကျိုးအပဲ့အပျက် အစီးတွေနဲ့ထပ်တူခံစားကြည့်ရင် ရနိုင် တယ် ဆူဇန်။

ဒုတိယအပိုဒ်ကို ဖတ်ပါဦး”

“ခွဆုံအကွေး သစ်ခေါင်းဆွေးလည်း အဖေးတက်လာ အိုင်းအမာသို့ ကျယ်စွာဟက်ပက် ခြံအိမ်ပျက်”

“ပျဉ်းမငုတ်တို့ကြီးရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို စိတ်ကူနဲ့မြင်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ စစ်ဘေး စစ်ဒဏ်ခံခဲ့ရတဲ့ ကိုယ်တို့မြန်မာနိုင်ငံဟာ ရုပ်ဝတ္ထုတွေဘယ်လိုပဲ ပျက်စီးခဲ့ပျက်စီးခဲ့ စိတ်ဓာတ်ရေးရာတွေမှာတော့အမြီးသားရေး စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ကြားလာတာကိုပြောချင်တာ”

“ဟုတ်တယ်နော် အစ်ကို”

“နောက်တတိယအပိုဒ်”

“ကုန်းဖိုကမ်းပါး မြေပတ်ကြား၌ စစ်သားခမောက် ပိန်ခြောက်ခြောက်လည်း၊ စစ်ရောက်စခန်း လမ်းပြညွှန်း”

“ဒီအပိုဒ်ဟာ စစ်မြေပြင်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ မြန်မာပြည်တိုက်ပွဲဝင်ရင်း ကျဆုံးသွားခဲ့ ရတဲ့ စစ်သားတွေရဲ့ဘဝနဲ့ မြန်မာပြည်ရဲ့ မြင်ကွင်းကိုကဗျာဆရာကသူမြင်တွေ့ခံစား ရမှုကို ရေးဖွဲ့ထားတာ။

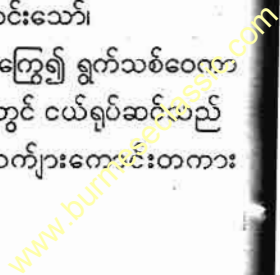
ကဗျာဆိုတာ ကျယ်ဝန်းတယ် ဆူဇန်။ ရသအဖွဲ့တင်ပါတာမဟုတ်ဘူး။ နှလုံးသား ကိုခံစားမှုပေးပြီး လောကရဲ့အတွေးအမြင် ဒဿနကိုလည်းပေးတယ်။ ခံစားသူရဲ့ အတွေးအမြင်ကို အများကြီးဆန့်ထုတ် ကျယ်ဝန်းအောင်ပေးနိုင်တာဟာ ကဗျာ ကောင်းတစ်ပုဒ်ရဲ့ ဂုဏ်ရည်ပဲ။

စာပေမှာ ကဗျာဟာ အခက်ဆုံး၊ အနက်ရှိုင်းဆုံးဖြစ်လို့ပညာရှိတွေရဲ့အရာလို့ ရှေးတုန်းကတော့ သတ်မှတ်ထားကြတယ်။ ကဗျာရဲ့အခင်းအကျင်းဟာ အလွန်ကျယ် ဝန်းပါတယ်။

နောက်တစ်ပိုဒ်ရော ဘာတဲ့တုံး”

“ထိုပင်ငုတ်တို သက်ကြားအိုသည် စစ်ကိုလည်းကြုံ ခြံအုံလည်းဖြစ် ဓါးထစ်လည်းခံ နေလျှံလည်းခိုက် လေးပြင်းတိုက်လည်း မငိုက်ဦးခေါင်း နွေသစ်လောင်းသော်၊

ရွက်ဟောင်းကြွေ၍ ရွက်သစ်ဝေကာ လေပြည်ထဲတွင် ငယ်ရုပ်ဆင်သည် အသင်ယောက်ျားကောင်းတကား

ပန်းပွင့်သစ္စာ

တဲ့အစ်ကို”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ကဗျာပါ။ ဒီကဗျာဟာ

မြန်မာစာပေမှာ ဂန္ထဝင်ကဗျာအဖြစ်ဆက်
ပြီးရှိနေပါလိမ့်မယ်။

ပျဉ်းမငုတ်တို့ကြီးနဲ့တူတဲ့ ကိုယ်တို့

မြန်မာပြည်ဟာ၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ရဲ့ဒဏ်၊

ပြည်တွင်းစစ်ပွဲရဲ့ဒဏ် အဲဒီဒဏ်တွေ

ဘယ်လိုခံခဲ့ရပေမယ့် မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့

ယဉ်ကျေးမှုတွေ ဘာသာသာသနာစတဲ့

တန်ဖိုးတွေဟာ အဲဒီစစ်ဘေးစစ်ဒဏ်တွေ

ထဲက အပြိုင်းအခိုင်းထွက်ပေါ်လာပါလိမ့်

မယ်လို့ဆိုချင်တာ။

ဆူဇန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ဂျပန်ခေတ်

ကပျက်စီးယိုယွင်းပြီး အလှတရားတွေ

ပျက်ခဲ့ရတဲ့စိမ်းလဲ့ဂေဟာခြံကြီးဟာ အခု

ကြည့်စမ်း။ ချယ်ရီတွေပင်လုံးကျွတ်ပွင့်ဝေ

နေလိုက်ကြတာဘယ်လောက်လှလိုက်သလဲ။

ဆူဇန်စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ပန်းပွင့်တွေကလည်း

သိပ်ကိုလှနေတယ်။ မေမြို့ဟာလည်း

အရင်တုန်းကနဲ့မတူတော့ဘူး။ ပင်ကိုအလှ

နဂိုအလှနဲ့ ယဉ်စစ်ဖြစ်လာပြီ ဆူဇန်။

ကိုယ်ကတော့ နွံထဲကပွင့်လာတဲ့

ပဒုမ္မာကြာလိုသူရဲ့ပွင့်ချပ်ပွင့်ဖတ်ပန်းဝတ်

မှုန်တွေမှာနွံနံ၊ နွံနံတွေပါမလာသလို

ကိုယ်တို့မြန်မာပြည်မှာ ပွင့်တဲ့ပန်းတိုင်း

ယမ်းခိုး၊ ယမ်းငွေ့အနံ့တွေမပါတဲ့ ပန်းတွေ

ရဲ့ရနံ့တွေနဲ့သာ ထာဝရလှပတင့်တယ်

စွာပွင့်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမိတယ်။

လွတ်လပ်ပြီးစ မြန်မာနိုင်ငံရေး

မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ပြီးစတွင် ပြည်ထောင်စုအစိုးရအတွင်း၌ အချင်းချင်း အာဏာလှည့်ကပြင်းထန်လာသည်။ ကမ္ဘာ့ နိုင်ငံရေးစာမျက်နှာကလည်း ရှုပ်ထွေး သည်။ ကိုရီးယား ပြည်တွင်းစစ်ဂယက် ကြောင့် နိုင်ငံနှစ်ခြမ်းကွဲသွားသည်။ ထိုဂယက်သည် မြန်မာ့နိုင်ငံရေးလောက ကိုလည်း နှစ်ခြမ်းကွဲစေသည်။ စစ်ပြီးစတွင် ကျောင်းပိတ်ထား၍ နိုင်ငံရေးတွင်မျောနေ သောကိုသန်စင်ယောင်ချာချာဖြစ်နေသည်။

အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာပြီဖြစ် သောဦးချုတ္တရီနှင့်စိမ်းလဲ့ဂေဟာခြံကြီး အတွင်းမှာပင်နိုင်ငံအရေးအကြောင်းများ ပြောဆိုနေမိတတ်သည်။

“တို့တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ခဲ့ပေမယ့် ဆုံးရှုံးမှုတွေအများကြီး ရင်ဆိုင်နေရပြီ မောင်သန့်စင်”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး။ နိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံ သားတွေအတွက်လွတ်လပ်ရေး အရသာ ဟာ ပြည်တွင်းစစ်ဆိုတဲ့ ဆုလာဘ်ကြီးပဲ ရခဲ့သလိုဖြစ်နေပြီ ဦးရာ”

“ဖဆပလ အမတ်တွေကလည်း ရာထူးလုဖို့အတွက်ပဲ အားထုတ်နေကြ တာ။ စီးပွားရေးသမားတွေကလည်း စီးပွား ရေးအမြင်နဲ့အမတ်တွေကို အသုံးချနေကြ

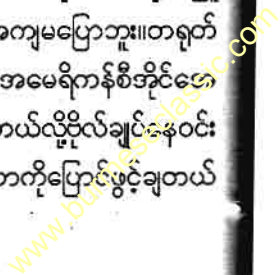
တယ်။ မလွတ်လပ်ခင်က အခြေခံဥပဒေမှာ ဘောင်းဘီ၊ ဒိုတီ၊ ပုဆိုးတောင်ရှည်ဝတ် လူတစ်စုအတွက်စီးပွားရေးမဖြစ်စေရ၊ ပြည်သူ့အများစားဝတ်နေရေး ပြည့်စုံ ချမ်းသာတဲ့စီးပွားရေးဖြစ်စေရမယ်လို့ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေပြဋ္ဌာန်းပြီး ပြည်သစ်တည်တုန်းကကြွေးကြော်ခဲ့ကြ တာတွေ ဖြစ်မလာဘူးမောင်သန့်စင်။

အခုအရေးကြီးနေတာက ကေအမ်တီ တရုတ်ဖြူကျူးကျော်မှုပဲ။ နိုင်ငံရေးခေါင်း ဆောင်တွေပြိုကွဲနေပေမယ့် တပ်မတော် မပြိုကွဲလို့တော်သေးတယ် မောင်။

ကေအမ်တီတရုတ်ဖြူတပ်တွေ မြန်မာ ပြည်နယ်စပ်မှာအခိုင်အမာတပ်စွဲထား ပြီဆိုတဲ့သတင်းကြားရတော့ ဦးတောင် သေနတ်ကိုင်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်ချင်စိတ်ဖြစ်ရ တယ်”

“လေးစားပါတယ် ဦး”

“ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ကတော့ မြန်မာ့မြေပေါ်ကနိုင်ငံခြားတပ်တွေဆုတ်ခွာ ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုပဲ။ တရုတ်ဖြူ ရယ်လို့တော့အတိအကျမပြောဘူး။ တရုတ် ဖြူကျူးကျော်စစ်မှာ အမေရိကန်စီအိုင်အေ ပါဝင်ပတ်သက်နေတယ်လို့ခိုလှုံချုပ်နေဝင်း က သံအမတ်ဆီဘောကိုပြောဖွင့်ချတယ်

မောင်သန့်စင်။ ပြောင်ဖွင့်ပြောတယ်ဆို တာ တပ်မတော်ကသတင်းအတိအကျ ရထားလို့ဖွင့်ပြောတာ။ အမေရိကန် စီအိုင် အေ ပါဝင်ပတ်သက်တယ်ဆိုတာ မြန်မာ့ တပ်မတော်က တိတိကျကျရှင်းလင်းပြသ နိုင်ခဲ့တယ်။

အဲဒီအချက်ကို နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဖော်စတာဒါလက်လို အစိုးရဝန်ကြီးတွေ သိပေမယ့် သံအမတ်အဆင့်ဆီဘော မသိ ခဲ့တာကိုမမြင်ရသောအဖိုးရံစာအုပ်မှာဝန်ခံ သွားခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နိုင်ငံကာ ကွယ်ရေးအတွက် မြန်မာ့တပ်မတော်က နယ်စပ်တွေမှာ တရုတ်ဖြူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင် တိုက်ပွဲဝင်နေကြပြီ။

ဒါနဲ့မောင်သန့်စင် ကြားမိသေးလား”

“ဘာများလဲ . . ဦး”

“ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းရဲ့ တရုတ်ဖြူကျူး ကျော်စစ်ပွဲအတွက်တပ်မတော်အသုံးစရိတ် ကိစ္စကိုဖဆပလအမတ်တွေကနည်းတယ်။ နားတယ်ဆိုပြီး ကန့်ကွက်ကြတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း”

“ကျွန်တော်လည်းကြားမိပါတယ်။ စစ်ပွဲအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကိုပါလီမန်က နှင့်ပြုမပြုဆိုတဲ့ကိစ္စ”

“တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်တွေက ထူးမြို့မှာ တရုတ်ဖြူထိုးစစ်အတွက်

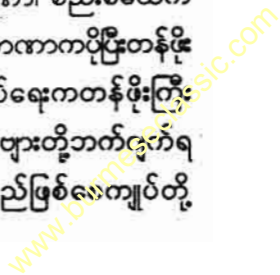
သရုပ်ပြပွဲတစ်ခုလုပ်ပြခဲ့ရတယ်။ အဲဒီသရုပ် ပြပွဲမှာ နိုင်ငံတကာစစ်သံမှူးတွေကိုလည်း ပြသခဲ့တယ်သေးတာမောင်။

တရုတ်ဖြူတွေရဲ့ ဘန်ကာတွေကို လက်နက်ကြီးတွေနဲ့ပစ်ပြတာတဲ့။ အဲဒီမှာ ဘန်ကာတွေက နှစ်ထပ်ဘန်ကာတွေ။ လက်နက်ကြီးတွေနဲ့ပစ်ပြတဲ့အခါ အပေါ် ဘန်ကာပဲပြိုင်နိုင်တယ်။ အောက်ဘန်ကာ တွေကိုတပ်မတော်သားတွေအသက်စွန့်ပြီး အသေခံတိုက်ပွဲဝင်ရမှာဖြစ်တဲ့အကြောင်း ရှင်းပြရတယ်ဆိုပဲ။

တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်တွေက သူတို့အတွက် ဘတ်ဂျက်တောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတောင်တပ်မတော်သားတွေ အများကြီးအသက်စွန့်တိုက်ပွဲဝင်ရဦးမှာလို့ ရှင်းပြမှ အမတ်မင်းတွေကလက်ခံကြ တယ်တဲ့ မောင်သန့်စင်”

“ဟုတ်လားဦးလေး ဒီအကြောင်း တော့ကျွန်တော်မကြားမိဘူး”

“တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်တွေပြော တဲ့စကားက သမိုင်းတွင်ဦးတော့မှာ။ အမတ်မင်းတွေ အာဏာ၊ စည်းစိမ်ထက် နိုင်ငံရဲ့အချုပ်အခြာအာဏာကပိုပြီးတန်ဖိုး ကြီးတယ်။ လွတ်လပ်ရေးကတန်ဖိုးကြီး တယ်။ နောက်ပြီးခင်ဗျားတို့ဘက်ဇွန်ရံရ သည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ ကျုပ်တို့

တပ်မတော်သားတွေကတော့ ဘယ်နိုင်ငံ ကကျူးကျော်သူကိုမှ မြန်မာ့မြေပေါ်မှာ တစ်လက်မတောင်နေထိုင်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ရဲရဲတောက်စကားပဲ မောင်ရေ”

“ကော်တော်လှပပြီး ထိမိတဲ့ရဲရဲ တောက်စကားပါလား ဦး။ ဒီလိုတပ်မတော် ရယ်လို့အခိုင်အမာမရှိခဲ့လို့လည်းကျွန်တော် တို့နိုင်ငံကျွန်ုပ်တို့ခံရတာပေါ့”

“ဪ... ဒါနဲ့ ဆာဂျင်ဗဟာဒူးတို့ ခလရ-၄တပ်ရင်းလည်း ရှေ့တန်းထွက် သွားကြပြီကြားတယ်”

“တပ်မတော်သားတွေရဲ့တိုက်ပွဲတွေ အောင်ပါစေလို့ပဲ ကျွန်တော်တို့ဆုတောင်း မေတ္တာပို့ရမှာပေါ့ဦးရယ်”

“တရားသောစစ်ပွဲ အောင်မြင်ပါစေ” ထိုစဉ် သူတို့စကားဝိုင်းရှိရာသို့ ဆူဇန် ရောက်လာသည်။

“အစ်ကိုနဲ့အဖေ ဘာစကားတွေများ ဖောင်ဖွဲ့နေကြတာလဲ”

“မေ့သွားတော့မလို့ ဆူဇန်မြင်မှသတိ ရတယ်”

“ဘာများလဲ အစ်ကို”

“ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးဥပစာကောလိပ် ပြန်ဖွင့်တော့မှာမို့ မကြာခင်ကျွန်တော် မန္တလေးပြန်တော့မယ်”

“ဟင်... အစ်ကိုကအပြီးပြန်တော့ မှာလား..”

“ကိုယ်အိမ်ကထွက်လာတာ ကြာပြီ ဆူဇန်။ အခုလောက်ရှိအမေလည်း မျှော် နေရောပေါ့”

ဦးချတ္တရီကတော့ လူကြီးပီပီတည်ငြိမ် စွာနေသည်။ သို့သော်မိသားစုလိုဖြစ်နေ သောကိုသန့်စင်ပေါ် သံယောဇဉ်တော့ကြီး ရှာသည်။

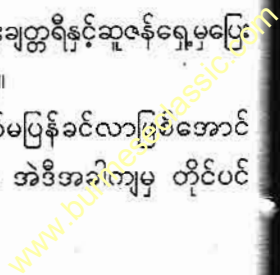
“မောင်သန့်စင် မပြန်ခင်အိမ်ကို တစ်ခေါက် လောက်လာခဲ့ပါဦးလား။ မင်းညီမနဲ့ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်စရာလေ ရှိလို့ပါ။ ဦးမှာလည်းဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ရင် တိုင်စရာဆိုလို့မင်းတစ်ယောက်ရှိတာမဟုတ် လား”

ဦးချတ္တရီစကားကြောင့် ကိုသန့်စင် အံ့ဩသွားသည်။ ကိုသန့်စင်ကဆူဇန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆူဇန်ကရှက်စနိုး ဖြင့် ခေါင်းကိုင့်ထားလိုက်ပြီး-

“အာ... အဖေကလည်း အစ်ကို့ရှေ့ မှာဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။ သမီးသွား တော့မယ်”

ဆူဇန်က ဦးချတ္တရီနှင့်ဆူဇန်ရှေ့မှပြေး ထွက်သွားသည်။

“ကျွန်တော်မပြန်ခင်လာဖြူခဲအောင် ကြိုးစားပါမယ်။ အဲဒီအခါကျမှ တိုင်ပင်

ပန်းပွင့်သစ္စာ

တာပေါ့။ အခုတော့ အချိန်လည်းလင့်
သွားပြီမို့ ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ”

စိမ်းလဲ့ဂေဟာမှအပြန်တွင် ကိုသန့်စင်
ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ်ပြုံးမိသည်။ တစ်ခါ
ကဆူဇန်ပြောဖူးသည်။ နွေတွင်ပွင့်သော
ပန်းသည် ဆောင်းတွင်မပွင့်နိုင်။ ဆောင်း
တွင်ပွင့်သောပန်းသည်နွေတွင်းမပွင့်နိုင်။
အကယ်၍ အခါမဲ့များထိုပန်းတို့ပွင့်လာလျှင်
ဆူဇန်ကဗီဖောက်ပြန်သည်ဟုပြောနေဦး
မည်လား ကိုသန့်စင်သိချင်လှပါသည်။ သို့
အတွက် ဆူဇန်အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိ
ကောင်းရှိနိုင်သေးသည်ပဲလေ။

အရေးကြီး၍ သွေးစည်းကြပို့

အလွန်ပြင်းထန်သော မီးတောက်
မီးလျှံများဖြစ်သန်းသွားရာ တစ်လျှောက်
တွင်လောင်စာဖြစ်သော အရာဝတ္ထုများ
ပြာဖြစ်၍ကျန်ရစ်သည်။ မီးတောက် မီးလျှံ
များအားလျော့ချုပ်ငြိမ်းသောအခါ မီးကြွင်း
မီးကျန်များက လောင်စာမကုန်မချင်း မီးခိုး
များအူလျက်ကျန်ရစ်သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဟူသော မီးတောက်
မီးလျှံကြီးမြန်မာပြည်သို့ ကျရောက်သော
အခါ နေရာဒေသများစွာ ထိုစစ်ပွဲ၏
အနိဋ္ဌာရုံများကနေရာဒေသအနှံ့အပြားတွင်
အမာရွတ်သဖွယ်ကျန်ရစ်သည်။ ထိုပြင်း
ထန်လွန်းသော မီးတောက်မီးလျှံကြီးများ
ငြိမ်းသတ်သွားသော်လည်း မီးကြွင်းမီးကျန်
များက လောင်စာရှိလေရာနေရာများတွင်
မီးခိုးများအူလျက် ကျန်ရစ်သကဲ့သို့
စစ်ပွဲကြီး၏ အကြွင်းအကျန်များက မြန်မာ
မြေတွင် ပြည်တွင်းစစ်အဖြစ်ကျန်ရစ်
သည်။ ထိုလောင်စာများကို လောင်ကျွမ်း
စေသောအရာသည်လူသားတို့၏လောဘ၊
ဒေါသ၊ မောဟတရားများအားကောင်း
လေရာလက်ဝဲဝါဒ၊ လက်ယာဝါဒစသော
စသော ဝါဒစစ်ပွဲများပင်ဖြစ်ပါလေ၏။
မြန်မာပြည်နှင့်ကပ်လျက် တရုတ်ပြည်ကြီး
တွင်လည်း ပြည်တွင်းစစ်ကြီးဖြစ်လျက်

လက်ဝဲ၊ လက်ယာ ဝါဒတိုက်ပွဲဂယက်က ပြင်ထန်းသည်။

တရုတ်ကွန်မြူနစ်များက ကူမင်တန် တရုတ်များကိုအပြင်းအထန်ထိုးစစ်ဆင်လျက် ရှိသည်။ ချန်ကေရှိုတ်ခေါင်းဆောင်သော ကူမင်တန်များ တရုတ်ပြည်ကြီးကိုစွန့်ခွာ ရသည်။ တရုတ်ပြည်နှင့် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံ ဖြစ်သောမြန်မာမြေပေါ်သို့ ချန်ကေရှိုတ်၏ ကူမင်တန်တရုတ်ဖြူများ ကျူးကျော်ဝင် ရောက်လာသည်။ ပြေးစရာမြေမရှိဖြစ်နေ သော တရုတ်ဖြူများမြန်မာ့မြေကိုဝင် ရောက်လာကြသည်။

ဂျပန်ကိုတော်လှန်တိုက်ခိုက်စဉ်က တရုတ်ဖြူခေါင်းဆောင်များနှင့်အမေရိကန် တို့မဟာမိတ်ဖွဲ့ခဲ့ကြသည်။ ဂျပန်စစ်ပွဲတွင် အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်များဦးစီးသော ချန်ကေရှိုတ်၏ တရုတ်ဖြူတပ်များမြန်မာ့ မြေပေါ်သို့ရောက်ခဲ့ဖူးကြသည်။

မြန်မာ့မြေပေါ်သို့ ကျူးကျော်လာ သောတရုတ်ဖြူတပ်များအား အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမား စစ်ရေးအကူအညီပေးခဲ့ သည်မှာယုံမှားဖွယ်မရှိဖြစ်သည်။

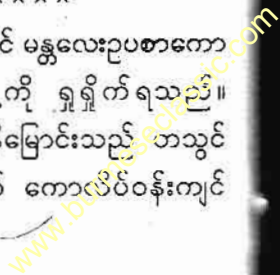
မြန်မာ့မြေပေါ်သို့ ကျူးကျော်လာ သောတရုတ်ဖြူတပ်များအား မြန်မာ့ တပ်မတော်ကတွန်း လှန်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိ နေပါ၏။ စစ်ပွဲကပြင်းထန်လွန်းလှသည်။

ကျူးကျော်လာသောတရုတ်ဖြူအရေးသည် တပ်မတော်တစ်ခုတည်းတွင်သာ တာဝန်ရှိ သည်မဟုတ်။ ရဟန်းရှင်လူ့ ပြည်သူများ တွင်လည်း တာဝန်ရှိသည်။ ကျောင်းသား များတွင်လည်းတာဝန်ရှိသည်။ ကုန်သည် ပွဲစားများတွင်လည်း တာဝန်ရှိသည်။ မြန်မာပြည်ကိုချစ်သူတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိ သည်။ မေမြို့တွင် ဂျပန်တော်လှန်ရေး ကာလမှလွတ်လပ်ရေးကာလအထိနေထိုင် လျက်ရှိသော မန္တလေးဥပစာကောလိပ် ကျောင်းသား ကိုသန့်စင်တစ်ယောက် တရုတ်ဖြူကျူးကျော်စစ် သတင်းကိုသာ နားစွင့်နေမိသည်။ မြန်မာ့တပ်မတော် နဂါးနိုင်စစ်ဆင်ရေး တိုက်ပွဲသတင်းများကို သတင်းစာများတွင် ဖတ်ရသည်။ မြန်မာ့ တပ်မတော်သားများ၏ အသက်စွန့် တိုက်ပွဲများကို ကိုယ်တိုင်ခံစားရသည်။

နဂါးနိုင်စစ်ဆင်ရေးကို အမည်ပြောင်း ချ် ဘုရင့်နောင်နှင့်ရန်ကြီးအောင် စစ်ဆင် ရေးဖြင့် တရုတ်ဖြူများကို ဆက်လက်တိုက် ပွဲဝင်နေကြပြီ။

x x x x

ကိုသန့်စင် မန္တလေးဥပစာကော လိပ်၏တမာရနံ့ကို ရှုရှိုက် ရသည်။ ကျောင်းအနီးရေနီမြောင်းသည် တသွင် သွင်စီးဆင်းလျက် ကောလိပ်ဝန်းကျင်

ပန်းပွင့်သစ္စာ

တွင်လည်း တရုတ်ဖြူဆန့်ကျင်ရေးအတွေးအမြင်ကရှင်သန်လျက်ရှိသည်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူများက ဈေးချိုတော်၊ ကုန်သည်ပွဲစားများနှင့် နီးစပ်သည်။ ကုန်သည်ပွဲစားများကလည်း တရုတ်ဖြူဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသည်။

ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်သို့ တပ်မတော်သားများအတွက် ရိက္ခာပစ္စည်းများကို ပို့ဆောင်ပေးကြရန် စုဆောင်းကြသည်။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများကကုန်သည်ပွဲစားများ၏ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို စုဆောင်းပေးကြသည်။

ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်မှ တပ်မတော်သားများအတွက် မန္တလေးဈေးရုံတော်ကြီးမှ ခေါက်ဆွဲထုပ်များကို ပူပူနွေးနွေးသယ်ဆောင်၍ ချမ်းမြသာစည်လေယာဉ်ကွင်းမှဒါကိုတာလေယာဉ်ပေါ်သို့ပို့ဆောင်ပေးကြသည်။ တပ်မတော်သားများအတွက် စီးကရက်၊ ချိုချို၊ ချောကလက်၊ ဘီစကွတ်၊ သစ်သီးယိုစုံဗူးများကိုလေယာဉ်ပေါ်သို့တင်ပေးကြသည်။

x x x x

ကိုသန့်စင် အာရှလူငယ်အစည်းအရုံးအဖွဲ့ဝင်များနှင့်တွေ့ဆုံသည်။ ကြီးပွားရေးစာအုပ်တိုက်ကိုလည်းရောက်ဖြစ်သည်။ ကြီးပွားရေးစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသော

စာအုပ်များကို ဝယ်ယူစုဆောင်းဖတ်ဖြစ်သည်။ လူထုဂျာနယ်အမည်ဖြင့်ထုတ်ဝေသော ဂျာနယ်များကိုလည်းအပတ်စဉ်ဖတ်ဖြစ်သည်။ လူထုဆိုသော စကားတွင် ကျယ်လာသည်။ နေရာများစွာတွင် လူထုအမည်ဖြင့် ကုန်ပစ္စည်းကြေငြာများ ပါတွင်ကျယ်လာခဲ့သည်။ လူထုဂျာနယ်၊ လူထုစစ်ပွဲ၊ လူထုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ လူထုပင်းမင်း၊ လူထုဖိနပ်ဆိုင်၊ လူထုစီနီမာ၊ လူထုဆီးပေါင်း၊ လူထု၊ လူထု စသော စကားရပ်တွင်ကျယ်နေသည်။ ကိုသန့်စင်ထိုလူထုဂျာနယ်ကိုထုတ်ဝေသောအယ်ဒီတာကိုမြင်ဖူးချင်သည်။ သို့သော်လူထုဂျာနယ်ကိုထုတ်ဝေသော လူထုဦးလှကို ဖဆပလအစိုးရကကိစ္စတစ်ခုဖြင့်ထိန်းသိမ်းလိုက်လေသည်။

ကိုသန့်စင်မန္တလေးမြို့၏ အားမာန်ဖြစ်ဖွယ်စိတ်ပျက်အားငယ်ဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်ကိုကြုံရသည်။ မည်သို့ဆိုစေ မန္တလေးသည် တရုတ်ဖြူဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ကအားကောင်းမောင်းသန်ဖြစ်နေ၍ စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ဖြစ်ရသည်။

ကိုသန့်စင် ကြီးပွားရေးစာအုပ်တိုက်မှ စာအုပ်လေးတစ်အုပ်ဝယ်ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်လေးထဲတွင်မေမြို့အကြောင်း အများကြီးရေးထားသည်။ ဂျပန်ခေတ် မေမြို့ကို

တွေ့မြင်ရပုံ၊ မေမြို့ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများ ယောက်ျားကောင်းစိတ်ဓာတ်မည်သို့ မွေးမြူရမည်စသော အကြောင်းအရာတွေ ပါသည်။ စာအုပ်၏အမည်မှာ ဆုထူးပန် ယောက်ျားဆိုသောအမည်ဖြစ်သည်။ လူထုဦးလှတို့ ကပိုင်ရွာဘက်သို့စစ်ဘေး ရှောင်စဉ်ကရိုက်နှိပ်ခဲ့သောစာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဘွန်းခေါ်စက္ကူအစိမ်းများနှင့် ရိုက်ထားပြီး စာအုပ်လေးကခပ်ပါးပါးဖြစ်သည်။

ကိုသန့်စင် ဆုထူးပန်ယောက်ျား နှစ်အုပ်ဝယ်ဖြစ်သည်။ တစ်အုပ်မှာ လက်ဆောင်ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ် ကိုသူလက်ဆောင်ပေးချင်သောသူသည် ဆူဇန်သောဂေါ်ရခါးမလေးပင်ဖြစ်ပါ လေ၏။

ဆုထူးပန် ယောက်ျားစာအုပ် နှစ်အုပ် ကိုကိုင်၍ အခြားသောစာအုပ်များကိုရှာဖွေ ဖတ်ရှုနေစဉ်အသားဖြူဖြူ သွယ်သွယ်နှင့် တောက်ပသောမျက်လုံးများနှင့်အမျိုးသမီး တစ်ဦးကယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာမေးလာသည်။

“နောက်ထပ် ဘာစာအုပ်များလိုချင် ပါသလဲ”

ထိုအမျိုးသမီးမှာ လူထုဦးလှ၏ဇနီး ဒေါ်အမာဆိုသူပင်ဖြစ်ပါလေ၏။

“ကျွန်တော် မောရစ်ကောလစ်ရဲ့ Trails in Burmaကိုဘာသာပြန်ထားတဲ့

မြန်မာပြည်အဖြစ်အပျက်များစာအုပ်လေး ရှာနေတာပါ”

“အဲဒီစာအုပ်က အခုမရှိသေးပါဘူး။ နောက်တစ်ခါလာတဲ့အခါ ကျွန်မရှာထား လိုက်ပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အခုဝယ်ထားတဲ့ စာအုပ်လေးက စစ်ပြေးရင်း ဖြစ်သလိုထုတ်ခဲ့ရတဲ့ စာအုပ်မို့ အပြင်အဆင်နဲ့စာရွက်ညှိတာကို သည်းခံ ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အခက်အခဲတွေကြားက စာအုပ်တွေဖြစ်အောင်ထုတ်ဝေနေတဲ့ကြီးပွား ရေးဦးလှနဲ့ဒေါ်အမာကိုကျွန်တော်တို့တွေက ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်”

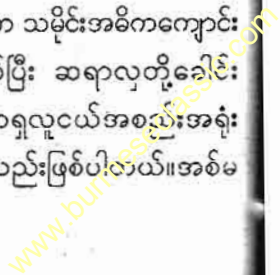
“ဦးလှရဲ့ဇနီး မအမာဆိုတာကျွန်မ ပါပဲ”

ကိုသန့်စင် အံ့ဩသွားမိသည်။

“ဒါဖြင့် အမကြီးက မြမဂ္ဂူအမည်နဲ့ စာတွေရေးနေတဲ့သူပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်က မောင်သန့်စင်ခေါ်ပါတယ်။ ဥပစာကောလိပ်က သမိုင်းအဓိကကျောင်း သားပါ။ နောက်ပြီး ဆရာလှတို့ခေါင်း ဆောင်ခဲ့တဲ့ အာရှလူငယ်အစည်းအရုံး အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်ပါလား။ အစ်မ

ပန်းပွင့်သစ္စာ

ကြီးတို့ ကပိုင်ဘက်ကိုရောက်နေချိန်မှာ ကျွန်တော်ကမေမြို့ ရောက်နေခဲ့တာ။

“ကဲ ကျွန်တော့ကိုခွင့်ပြုပါဦး။ မေမြို့ တက်ရမှာမို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ။ နောက်လဲ လာခဲ့ပါ”

ကိုသန့်စင် ၈၄လမ်းမကြီးအတိုင်း လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့သည်။ ဦးလှ၏ ဂျပန် တော်လှန်ရေးကာလ အာရှလူငယ်အစည်း အရုံးအဖြစ်အပျက်များကို သတိရသည်။

တကယ်တော့ဦးလှသည် ဂျပန် တော်လှန်ရေး၊ နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးနှင့် တိုင်းပြည်ပြုပြင်ရေး၊ လူမှုရေးဝါဒီကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည်ကို ကိုသန့်စင် ကောင်းစွာ နားလည်နိုင်ပါ၏။ ပညာတတ် လူငယ်များ ကိုလည်းအားပေးကူညီတတ်သောလူမှုရေး ဝါဒီတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကို ကိုသန့်စင် ယုံကြည်ပါလေ၏။

အရေးကြီးလျှင် သွေးစည်းတတ်သော မြန်မာလူမျိုးများသည် ယခုလတ်တလော ဖြစ်ပေါ်နေသော တရုတ်ဖြူကျူးကျော်မှုကို လူတန်းစားပေါင်းစုံ၊ တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံ၊ အလွှာပေါင်းစုံက သွေးစည်းညီညွတ်စွာ တိုက်ပွဲဝင်နေ ကြပြီ မဟုတ်ပါလော။

မွှေးသံထိုက်စေ

အရှေ့တောင်ဘက်ကျုံးထောင့်နှင့် မနီးမဝေးအရပ်တွင် ပြာသာဒ်များနှင့် တည်ဆောက်ထားသော အုတ်ဂူရှိသည်။ ထို အုတ်ဂူကို နှစ်တစ်လက်မအသားဝင်း ထရံဖြင့် ကာရံထားသည်။ ထိုအုတ်ဂူသည် ပျဉ်းမနားကိုယ်တော်ကြီးနှင့် သူ၏မိဖုရား ထရံကာမင်းသမီးအုတ်ဂူဖြစ်ပါလေ၏။

ထိုအုတ်ဂူသည် ကိုသန့်စင်၏အဘိုး နှင့်အဘွား၏အုတ်ဂူဖြစ်သည်။ သို့အတွက် ကိုသန့်စင်မိခင်နှင့် အတူအဘိုး၊ အဘွား တို့၏အုတ်ဂူကိုလာရောက်ကန်တော့နေ ကြခြင်းဖြစ်ပါလေ၏။

“သားတော်”

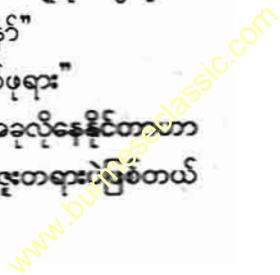
မင်းမျိုးမင်းနွယ် သူကောင်းမျိုးရိုး တို့၏အသုံးအနှုန်းဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူက ကိုသန့်စင်ကိုခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဤ သည်ကကိုသန့်စင်နှင့်မိခင်ကြားကဆက်ဆံ ရေးပုံစံဖြစ်သည်။

“မယ်ဖုရား”

“သားတော် မင်းရဲ့ဘိုးတွေ၊ ဘွားတွေ ဟာ မင်းမျိုး၊ သူကောင်းမျိုးရိုးတွေဆိုတာ သားတော်သိတယ်နော်”

“သိပါတယ် မယ်ဖုရား”

“မယ်ဖုရားတို့ အခုလိုနေနိုင်တာဟာ ဘိုးဘေးတွေရဲ့ ကျေးဇူးတရားပဲဖြစ်တယ်”

သားတော်”

နဖူးကျယ်ကျယ်၊ အသားအရည်နူးညံ့ချောမွတ်ပြီး၊ မျက်ခုံးမွှေးထူထူပါးလှစ်သောနှစ်ခမ်းနှစ်လွှာသည် စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်တတ်သော မဟာစိတ်ရှိခြင်းကို ညွှန်ပြလျှက် ရှိ၏။ နားနှစ်ဘက်တွင် ရတီခပ်ကြီးကြီး စိန်နားကပ်သည်နေရောင်အောက်တွင် အရောင်တဖျပ်ဖျပ်လက်လျက် ရှိ၏။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ပျဉ်းမနားကိုယ်တော်ကြီး၏ သမီးတော်သူဖြစ်ပြီး၊ အမည်မှာ ထိပ်တင်ထွေးဆိုသူဖြစ်ပါလေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှ မွေးဖွားသော ကိုသန့်စင်သည်တစ်ဦးတည်းသော သားတော်ဖြစ်၏။ သူ၏ဖခင်မည်းတော်သည် ရွှေဓားဗိုလ်အမည်ဖြင့် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့သော သူရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူရဲကောင်း ရွှေဓားဗိုလ်နှင့် ထိပ်တင်ထွေးတို့မှ မွေးဖွားလာသော ကိုသန့်စင်သည်မန္တလေးဥပစာကောလိပ်တွင်သမိုင်းဘာသာအဓိကဖြင့်ကျောင်းတက်နေသူ ဂျပန်တော်လှန်ရေးနှင့်နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်ပါလေ၏။

“သားတော်၊ လူဆိုတာအမျိုးစောင့်တရားရှိတယ်”

“မှန်လှပါ မယ်ဘုရား။ သားတော်သိပါ

တယ်”

“သားတော် မယ်ဖုရားကိုပစ်ပြီးမေမြို့သွားသွားနေတာ မယ်ဖုရားဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာသားတော်သိသလားကွယ်။ သားတော်နဲ့မယ်ဖုရားဟာ အမေတစ်ခု၊ သားတစ်ခုဘဝဆိုတာသားတော်သတိရောရသေးရဲ့လား”

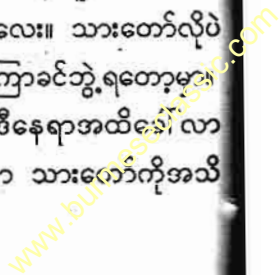
မိခင်ဖြစ်သူ၏ ကရုဏာစကားကို နားထောင်နေသောကိုသန့်စင်သည်ရွှေနန်းတော်မြို့ရိုးကြီးနှင့် မန္တလေးတောင်ကြီးကို ငေးငေးကြီးကြည့်လျက် မလှုပ်မယှက် နားထောင်နေပါသည်။

“ဒီတစ်ခါ ဘယ်ကိုမှမသွားရတော့ဘူး။ မယ်ဖုရားအနားမှာပဲနေရမယ်။ နောက်ပြီး မယ်ဖုရားသားတော်ကိုရေနံချောင်းမြို့စားကြီးရဲ့ မြေးတော်ခင်ခင်ဦးနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့စီစဉ်ပြီးပြီး”

“မယ်ဖုရား သားတော်ကို ခင်ခင်ဦးနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သားတော်။ မယ်ဖုရားအားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ။ ခင်ခင်ဦးက မယ်ဖုရားတို့နဲ့မျိုးရိုးအဆင့်အတန်းတူတယ်။ ခေတ်ပညာတတ်မိန်းကလေး။ သားတော်လိုပဲ သမိုင်းအဓိကနဲ့ မကြာခင်ဘွဲ့ရတော့မှာ”

သားတော်ကိုဒီနေရာအထိခေါ်လာပြီးပြောတယ်ဆိုတာ သားတော်ကိုအသိ

ပေးဖို့အပြင်၊ မယ်ဖုရားတို့ သူကောင်းမျိုးရိုး ဘိုးဘေးတွေကိုသက်သေထားတိုင်တည်ချင်လို့ ဘိုးဘွားတွေရဲ့အုတ်ဂူရှိတဲ့ဒီကိုခေါ်လာခဲ့ရတာပဲ။”

ကိုသန့်စင်သည် မိခင်ဖြစ်သူ၏စကားများကို နားထောင်ရင်းအသက်မဲ့သော ကျောက်ရုပ်သဏ္ဍာန်ဖြစ်နေသည်။

“အမျိုးစောင့်တရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောရရင်သားတော်နဲ့ဘိုးလေးတော်စပ်တဲ့ တို့များရဲ့ရွှေနန်းရှင်သီပေါကိုယ်တော်ကြီးနဲ့ ဆုဖုရားလတ်ကမွှေးတဲ့ဆွေတော်မျိုးတော်တွေအားလုံး အိန္ဒိယနိုင်ငံ ရတနာဂီရိမှာ လူမျိုးခြားတွေနဲ့ရပြီး၊ မျိုးဆက်အားလုံး ဖျက်ဆီးခံရတယ်သားတော်။ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားတွေရဲ့စီမံကိန်းတွေထဲမှာ မြန်မာလူမျိုးပျောက်အောင် သေသေချာချာဆောင်ရွက်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။”

အမျိုးပျောက်အောင် တခြားသော ကုလားလူမျိုးတွေနဲ့ သွေးနှောဖြစ်ဖို့ စီမံချက်ချပြီးလုပ်ခဲ့တာကို မယ်တော်တို့ မင်းဆွေ၊ မင်းမျိုးတွေအားလုံးသိထားကြတယ်သားတော်။ တို့လူမျိုးဆိုတာ လုံးဝပျောက်သွားအောင်၊ အရှေ့ဘက်က တရုတ်၊ အနောက်ဘက်က ကုလားတွေကို တရားမရှိ၊ ဓားမရှိဝင်စေထွက်စေလုပ်ခဲ့ကြလို့ တို့လူမျိုးအမျိုးပျောက်မှာဦးကြောက်

ရတယ်ကွယ်။ ရွှေကိုယူသည်။ ငွေကိုယူသည်။ ပြီးတော့ လူကိုပါယူသည်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပြီသားတော်”

မိခင်ထိပ်တင်ထွေး၏ စကားသည် တဖြည်းဖြည်းလေးနက်လာသည်။

“မယ်ဖုရားတို့သာကံကောင်း ထောက်မလို့ မန္တလေးရွှေမြို့တော်မှာ နေခွင့်ရခဲ့ကြတာ။ တို့မင်းဆွေ၊ မင်းမျိုးတွေ ဟိုးဝေးဝေးက ထားဝယ်တို့၊ မြိတ်တို့၊ စစ်တွေ၊ ရမ်းဗြဲအကုန်ပျံ့နဲ့ နေအောင် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားတွေကပို့စစ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ ဘိုးဘေးတော်တဲ့ ပျဉ်းမနားကိုယ်တော်ကြီးဟာအင်မတန်အေးအေးဆေးဆေးနေထိုင်ခဲ့ပြီးပညာကြီးမားလွန်းလို့ မန္တလေးရွှေမြို့တော်ကြီးက မစွန့်ခွာရဘဲ နေခွင့်ရခဲ့တာကွယ်။ ဒါကြောင့်တို့ဘိုးဘေးတွေရဲ့ရွှေမှာ ငါ့သားတော်ကို ခင်ခင်ဦးနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာသက်သေထားပြီး ပြောရတာ။ သားတော်ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ”

ကိုသန့်စင် အတွေးရကြပ်သွားပြီး “မယ်ဖုရားသားတော် သားတော်ရဲ့ ပညာရေးက မပြီးသေးပါဘူးဘုရား”

“မယ်ဖုရားသိတာပဲ။ သားတော်ကျောင်းပြီးဖို့ တစ်နှစ်လို့ပါသေးလယ်ဆိုတာ။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းပြီးသ့်အခါမှာ

ခင်ခင်ဦးနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာကို သားတော်သိအောင် မယ်ဖုရားပြောထား ခြင်းသာဖြစ်တယ်”

ကိုသန့်စင်သူ၏ မယ်ဖုရားကိုပြန် ပြောချင်သော စကားများရှိသည်။ သူ၏ စကားလုံးများကို မယ်ဖုရားလုံးဝလက်ခံ မည် မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်းသိသည်။ ကိုသန့်စင်ပြောချင်သော စကားလုံးများ သည် အချည်းအနှီးဖြစ်မည့် စကားသူ၏ မယ်တော် စိတ်ဆင်းရဲစေသော စကားများ ဖြစ်မည်ကို သိနေသည်။ သို့အတွက် ကိုသန့်စင် မျိုသိပ်၍သာနေရသည်။

“အချိန်လည်းအတော်လင့်သွားပြီဆို တော့မယ်ဖုရားတို့အိမ်တော်ကိုပြန်ကြစို့ရဲ့”

ဒေါ်ထိပ်တင်ထွေးနှင့် သားတော် ကိုသန့်စင်တို့နှစ်ဦး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာပြန်ခဲ့ကြသည်။ မန္တလေး ကျုံးရေပြင်တွင် လှိုင်းအိလေးများထနေ သည်။ နီညိုရောင်မြိုရိုးကြီးများနှင့် ပြာသာဒ်ဆောင်များသည်ဝင်လှည့်နေရောင် အောက်တွင် လွမ်းချင့်စဖွယ်ဖြစ်နေသည်။

တစ်ချိန်က မြန်မာတို့၏ ဇာတိပုည ဂုဏ်မာန၏တည်ရာ ရွှေနန်းတော်ကြီး သည် အိုမင်းရင့်ရော်လာပြီဟု ထင်ချင် စရာကောင်းလှပါသည်။

ရုပ်ဝတ္ထုထက်လွန်ကဲသော မျိုးချစ်

စိတ်ဓာတ်၊ ပရမတ္ထတရားကိုယ်ကတော့ ဒေါ်ထိပ်တင်ထွေးနှင့် ကိုသန့်စင်တို့၏ နှလုံးအိမ်တွင် တဖျပ်ဖျပ်တလက်လက် တောက်ပကိန်းဝစ်လျက်ရှိနေဆဲပင်ဖြစ် ပါလေ၏။

ကိုသန့်စင် မယ်တော်၏စိတ်ဓာတ် ပြတ်သားမှုကို သိသည်။ ဆုံးဖြတ်ပြီးသော ကိစ္စကိုအောင်မြင်အောင်ဆောင်ရွက်မည် ကိုလည်း ကိုသန့်စင်သိ၍နေသည်။

ကိုသန့်စင် အတွေးချာချာလည် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ အချစ်နှင့် ပတ်သက်သောခံစား မှုသည် ကိုသန့်စင်အတွက် ဆူဇန်ဆိုသော ဂေါ်ရခါးမလေးကြောင့် မွေးဖွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလေ၏။ သို့သော်ကိုသန့်စင်၏ အချစ်ကိုဆူဇန်ကရောနားလည်ပေးနိုင် ပါမည်လားသူ့အတွက်မသေချာလှသေးပေ။

သူချစ်သော ဆူဇန်ရှိရာမေမြို့ကို သွားရန် ကိုသန့်စင်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အချစ်နှင့်ယဉ်ကျေးမှု

လူယဉ်ကျေးမှုအဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲခဲ့သည်မှာရာစုခေတ်ကြီးထောင်ချီကြာခဲ့ပြီ။ ရေ၊ မြေ၊ တော၊ တောင်ရာသီဥတုကွဲပြားခြားနားမှုနှင့် လျော်ညီစွာလူသားတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုထုံးတမ်းစေလေ့များကကွာခြားသည်။

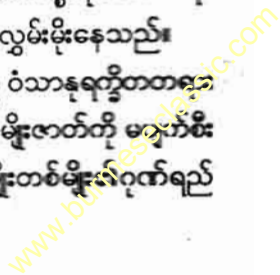
ရာသီဥတုကွာခြားသည်နှင့် မတူခြားနားသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကလည်း ကွာခြားသည်။ ထိုဝတ်စားဆင်ယင်မှုကိုပင် ယဉ်ကျေးမှု၏အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ်အဖြစ် တန်ဖိုးထားကြသည်။ အနောက်ဘက်ကမ္ဘာမှလူသားတို့၏ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် အရှေ့ဘက်ကမ္ဘာမှ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက မတူ။ အရှေ့ဘက်ကမ္ဘာမှ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုနှင့် အနောက်ဘက်ကမ္ဘာမှ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုက တစ်သီးတစ်ခြား ကွဲပြားခြားနားသည်။

ထိုကွဲပြားခြားနားသော ယဉ်ကျေးမှုစေလေ့ထုံးတမ်းများက ကြာလာသောအခါ လူသားကိုတုပ်နှောင်ထားသော ကျင့်ဝတ်ဗေဒများဖြစ်လာသည်။ ထိုကျင့်ဝတ်ဗေဒများသည် လူမျိုးတစ်မျိုးစီကိုလွှမ်းမိုးထားသည်။ ထိုလွှမ်းမိုးထားသော ကျင့်ဝတ်ဗေဒများကိုတန်ဖိုးထားရုံမျှမကကာကွယ်စရာ တန်ဖိုးရှိပစ္စည်းသဖွယ်ဖြစ်လာ

ခဲ့သည်။ ထိုကျင့်ဝတ်ဗေဒ၊ ယဉ်ကျေးမှုစေလေ့ထုံးတမ်းများကို၊ စစ်အောင်နိုင်သူများက ဖျက်ဆီးတတ်ကြသည်။ ဖျက်ဆီးခဲ့ရသောကျင့်ဝတ်ဗေဒပျက်ပြားသွားသောအခါ၊ လူမျိုးဆိုသော အဖွဲ့အစည်းလည်း ပျက်သုဉ်း ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။ ကမ္ဘာမှာလည်းယဉ်ကျေးမှုနှင့်အတူပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သောလူမျိုးများရှိသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်းရှိသည်။ ပျူဆိုသောလူမျိုးများပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။ အဘယ့်ကြောင့်ပျူလူမျိုးများ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ခြင်းကို သမိုင်းပညာရှင်မည်သူမျှ တိတိကျကျ အဖြေမပေးနိုင်။

ကိုသန့်စင်သည် ဂျစ်ကားပေါ်တွင် ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်းကိုတွေး၍လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ မေမြို့နှင့်မန္တလေးသည် ၄၂ မိုင်မျှသာဝေးသည်။ ထိုခရီးကို ကိုသန့်စင်အကြိမ်ကြိမ်သွားခဲ့ရသည်။ ယခုလည်း မေမြို့ကို ကိုသန့်စင်လာခဲ့ပြန်ပြီ။ လွန်ခဲ့သောကာလများနှင့်မတူ ကိုသန့်စင်မှာ တွေးတောစရာတွေများ၍ လာခဲ့ပြီ။ မယ်ဖုရား၏ မင်္ဂလာကိစ္စဆိုသောအရာသည် ကိုသန့်စင်ကိုလွှမ်းမိုးနေသည်။

မယ်ဖုရားသည် ဝံသာနုရက္ခိတာတာရာကိုစောင့်ထိန်းဖို့ အမျိုးဇာတ်ကို မကွက်စီးစေဖို့ဆိုသော လူမျိုးတစ်မျိုး၏ဂုဏ်ရည်

များကို အလေးအနက်ထားစေချင်သည်။
ကိုသန့်စင် တွေ့ကြုံဖြတ်သန်းခဲ့ရသော
ဘဝအတွေ့အကြုံများ သမိုင်းသင်ခန်း
စာများက ကိုသန့်စင်ကိုလွှမ်းမိုးနေသည်။

အဆိုးဝါးဆုံးမှာ ဆူဇန်ကိုချစ်နေမိ
သော ချစ်စိတ်ပင်ဖြစ်ပါလေ၏။မယ်ဖုရား
၏အမျိုးစောင့်တရားနှင့် ယဉ်ကျေးမှု
တန်ဖိုးသဘောတရားအရဆိုင်လျှင်မယ်ဖုရား
လက်ဆက်စေလိုသော ခင်ခင်ဦးနှင့်
လက်ထပ်ခဲ့ပါလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။

“အစ်ကို ၂၁မိုင်ရောက်ပြီခဏနားရ
အောင်”

ကားဆရာသတိပေးမှ ကိုသန့်စင်
အတွေးရပ်သွားသည်။ ဂျစ်ကားပေါ်မှ ခရီး
သည်များအားလုံးဆင်းကြပြီ။ ကိုသန့်စင်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်
ခဲ့သည်။ ၂၁မိုင်ကိုရောက်သည်နှင့်ရာသီဥ
တုကအေးစိမ့်လာခဲ့ပြီ။ မန္တလေးမြို့
တွင်ရှိစဉ်ကပူလောင်သောအတွေ့အထိနှင့်
ယခုအတွေ့အထိကမတူစိတ်ကိုကြည်လင်
လာစေသည်။ ဈေးတန်းအနီးမှဖြတ်သန်း
စီးဆင်းနေသောစမ်းရေစီးသံကိုကြားနေ
ရသည်။ စားပွဲထိုးမိန်းခလေးတစ်ဦးက

“ဘာသုံးဆောင်မလဲ”

“ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်တစ်ပွဲနဲ့
နွားနို့”

ဆူဇန်နှင့်အတူ အမြဲစားရတတ်သော
ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ကို မှာဖြစ်သည်။
မကြာမီ နွားနို့တစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်
ထောပတ်သုတ်ရောက်လာသည်။ အချို့
သော မေမြို့ဘက်မှဆင်းလာသောကား
များကို ကိုသန့်စင်မြင်နေရသည်။

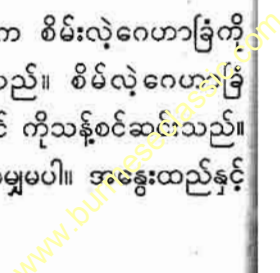
မေမြို့မှထွက်သော မုန့်လာခြင်းများ၊
ပန်းမျိုးစုံများကို အင်ဖက်နှင့် ထုပ်ပိုး၍
ကားအပြည့်တင်ဆောင်လာခြင်းကိုမြင်
နေရသည်။ မကြာမီ ကိုသန့်စင်တို့ ကား
လည်းထွက်ခွာလာသည်။ ထင်းရှူးရနံ့၊
ယူကလစ်နံ့ထုံသင်းသော မေမြို့ကိုရောက်
တော့သည်။ ကျောက်တောင်စေတီနှင့်
လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကိုမြင်ရပြီ။
ပုစဉ်းရင်ကွဲများ၏ အော်မြည်သံကို
ကြားနေရသည်။ ထင်းရှူးတောကိုဖြတ်၍
တိုက်လာသောလေသံသည် တရွှီးရွှီးမြည်
လျက်။ ကားဆရာက

“အစ်ကို ဘယ်မှာဆင်းမလဲ”

“မြို့ပတ်လမ်းက စိမ်းလဲ့ဂေဟာခြံပါ”

“ဒါဆိုရင် အစ်ကိုအိမ်အရင်ပို့ပေး
ပါမယ်”

ကားဆရာက စိမ်းလဲ့ဂေဟာခြံကို
အရင်မောင်းသည်။ စိမ်းလဲ့ဂေဟာခြံ
အပေါက်ဝမှာပင် ကိုသန့်စင်ဆင်းသည်။
အပိုပစ္စည်း ဘာမျှမပါ။ အငွေ့ထည်နှင့်

လွယ်အိတ်တစ်လုံးသာပါလာသည်။

ကိုသန့်စင်ခြံဝမှ ခြံအတွင်းဘက်ကို ကြည့်မိသည်။ အိမ်ရှေ့တွင်ဂျစ်ကားတစ်စင်းရပ်ထား၍ ဧည့်သည်ရောက်နေသည် ဟုကိုသန့်စင် သိလိုက်သည်။ ခြံတံခါးကို ဖွင့်ထား၍ အသာပင်ဝင်လာခဲ့သည်။

တံခါးဝမှအထဲသို့ ကြည့်သောအခါ ဆာဂျင်ဗဟာဒူး၊ ဦးချတ္တရီ၊ ဆူဇန်နှင့် အခြားဧည့်သည်သုံးဦးကိုတွေ့သည်။

ကိုသန့်စင်က အိမ်အတွင်းမဝင်သေးဘဲ စိမ်းလဲ့ဂေဟာခြံကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။ မြင့်မားသော ခါတော်မီပင်ကြီးမှ ဖူးပွင့်စအပွင့်များနှင့်လှပနေသည်။ ခါတော်မီပွင့်ချိန်မှစ၍ ချယ်ရီပင်များက အရွက်စိမ်းစိမ်းတို့ သာဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ဒေလီယာ၊ သစ္စာပန်းဂန္ဓမာစသော အပင်များက အပွင့်ရောင်စုံဖြင့်လှပနေပါ၏။ ထိုအခိုက် ဆူဇန်ကိုသန့်စင်ကိုမြင်သွားသည်။

“ဟာ . . . အစ်ကိုသန့်စင်”

ဆူဇန်ထိုင်နေရာမှ ဧည့်သည်များကို ခွင့်ပန်၍ ကိုသန့်စင်ရှိရာသို့ထွက်လာသည်။ ဦးချတ္တရီလည်းနောက်မှလိုက်လာခဲ့သည်။

“မောင်သန့်စင် မင်းကလည်းပျောက်သွားလိုက်တာကွာ။ ဘယ်ဆက်သွယ်ဇနန်းလည်းမသိ”

“ဟုတ်သားပဲ အစ်ကိုက”

“လာကွာ . . . အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ဧည့်သည်တွေ အားနားတာနဲ့ခြံထဲလျှောက်ကြည့်နေမိတာ”

စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသော ဆာဂျင်ဗဟာဒူးက ကိုသန့်စင်ကိုလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“မတွေ့တာကြာပြီနော် ကိုသန့်စင်”

“ဟုတ်ပါဗျာ။ ကျွန်တော်ကဆရာတို့ ရှေ့တန်းထွက်နေတယ်မှတ်တာ”

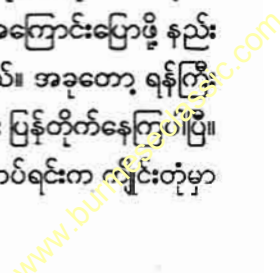
“ဟုတ်ပါတယ် ကိုသန့်စင်။ ကိစ္စလေးရှိလို့နောက်တန်းပြန်ရင်းဒီကိုရောက်လာတာ။ ကိစ္စပြီးရင်တော့ရှေ့တန်းပြန်သွားရမယ်။ အခုလည်းစစ်ရေးက သိပ်အရေးကြီးနေတာ။ တိုက်ပွဲသေနင်္ဂဗျူဟာများသွားတာလဲပါတာပေါ့”

“ဗျာ . . . ဘယ်လိုများသွားတာလဲ”

“ပထမ နဂါးနိုင်စင်ဆင်ရေးတုန်းက စစ်ဗျူဟာများကဗိုလ်မှူးချုပ်ဘလိတ်ကွပ်ကဲတာ။

လွဲသွားတာကတရုတ်ဖြူတွေစီးထားတဲ့တောင်ကုန်းတစ်ခုကိုတပ်မတော်က သိမ်းပြီးပြည်ထောင်စုအလံစိုက်ထားရာက ဖြစ်သွားတာပဲ။ ဒီအကြောင်းပြောဖို့ နည်းနည်းတော့ခက်တယ်။ အခုတော့ ရန်ကြီးအောင်တိုက်ပွဲဆိုပြီး ပြန်တိုက်နေကြပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်းက လှိုင်းတိုမှာ

တပ်စွဲထားတယ်။ တပ်ရင်းမျှားက တပ်ကိစ္စ တာဝန်ပေးလို့ထွက်လာရတာ၊ ကြုံတုန်း ဦးလေးတို့ဆီခဏဝင်တယ်ဆိုပါတော့။

ကျွန်တော်မရှိတုန်း ကိုသန့်စင် ဦးတို့ ဆီဝင်ထွက်ပြီးအဖော်ပြုပေးနေတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခုတော့ကျွန်တော့် ကိုပြန်ခွင့်ပြုပါဦး။

ဦးလေးနဲ့ဆူဇန် ကျွန်တော်တို့ကိုသွား ခွင့်ပြုပါ”

“ဖြည်းဖြည်းနော် ဆာဂျင်”

ပြောပြောဆိုဆို ဆာဂျင်ဗဟာဒူးနှင့် အတူဧည့်သည်များထွက်သွားကြပြီ။

ကိုသန့်စင်၊ ဦးချတ္တရီနှင့် ဆူဇန်တို့ သုံးဦးသာ စိမ်းလဲ့ဂေဟာအိမ်အတွင်းကျန် ရစ်သည်။ ကိုသန့်စင် ဆာဂျင်ဗဟာဒူးကို အိမ်အပြင်ထိလိုက်ပို့သည်။

“အစ်ကိုသန့်စင် ကျွန်တော်မရှိတုန်း ဦးလေးနဲ့ဆူဇန်ကို စောင့်ရှောက်ပေးပါဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆွေမျိုးတွေလို မိသားစုလိုနေလာခဲ့တာကြာခဲ့ပြီပဲ။ ဒီအ တွက်တော့ ကျွန်တော်ကိုစိတ်ချပါဆာဂျင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် တို့သွားပြီနော်”

ဆာဂျင်ဗဟာဒူးတို့ ဂျစ်ကားလေး ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ။ ကိုသန့်စင်ဧည့်ခန်း အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဆူဇန် ကိုယ့်ကိုထမင်းမကျွေးချင် ဘူးလား။ ကိုယ့်ထမင်းမစားခဲ့ရသေးဘူး”

“ဟဲ့. . သမီး။ အဖေနဲ့ညည်းအစ်ကို အတွက်ထမင်းပြင်လိုက်ပါကွယ်”

“ခဏစောင့်နော် အစ်ကို၊ ဆူဇန်သွား ပြင်လိုက်ဦးမယ်”

ဆူဇန်က ကိုသန့်စင်အတွက် ထမင်းပွဲ ပြင်ရန် မီးဖိုဆောင်ဖက်သို့ကူးသွားသည်။ ဦးချတ္တရီစကားပြောရန်အားယူနေမိသည်။

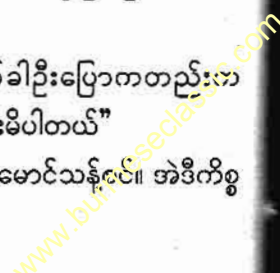
“မောင်သန့်စင် မင်းကဦးတို့နဲ့မိသားစု လိုဖြစ်နေတာဆိုတော့သိသင့်တယ်ထင်လို့ ဦးပြောပြမယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး မောင်သန့်စင်။ မင်းနှမဆူဇန်ကိစ္စပါ”

“တောင်းပန်ပါတယ် ဦးရယ်။ အရင် တစ်ခေါက်ကတည်းက ဦးပြောထားပါ လျက်နဲ့ကျွန်တော်လည်းကိစ္စလေးတွေရှိနေ တာနဲ့မရောက်ဖြစ်ဘူး။ အခုပြောကြတာ ပေါ့”

“ဦးလည်း အသက်ကြီးလာပြီမဟုတ် လား။ဦးမှာလည်းဒီသမီးလေးတစ်ယောက် ပဲရှိတာ။ အဲဒါဦးမျက်စိမမှိတ်ခင် သမီးကို အိမ်ထောင်ချထားပေးဖို့ ဦးစဉ်းစားမိတာ ပါ”

“အရင်တစ်ခါဦးပြောကတည်းက ကျွန်တော်ခန့်မှန်းမိပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်မောင်သန့်စင်။ အဲဒီကိစ္စ

ပန်းပွင့်သစ္စာ

မင်းနဲ့တိုင်ပင်ချင်တာ။ မင်းက ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတော့ ဦးမှာဘာလုပ်လို့လုပ်ရ မှန်းမသိဘူးဖြစ်သွားတယ်။

ဒါနဲ့ဦးဖာသာ သမီးကိုမေးတော့သမီး ကအဖေရဲ့ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်းလိုက်နာပါ မယ်လို့ ကတိပေးတယ်လေ”

“ဦးက ဘယ်သူ့ကိုများမြင်မိလို့လဲ”

“ပထမ ဦးစဉ်းစားမိတာက တို့လူမျိုး ရဲ့ယဉ်ကျေးမှုပေါ့။ မေမြို့မှာကမင်းလည်း သိတဲ့အတိုင်းတို့လူမျိုးတွေကအများကြီး ရှိနေတာမဟုတ်လား။ တို့လူမျိုးတစ် ယောက်ယောက်နဲ့သမီးကို ထိမ်းမြား ပေးမယ်ဆိုတဲ့အချက်ဟာ နံပါတ်တစ် အရေးကြီးဆုံးပဲပေါ့ကွာ”

ကိုသန့်စင် ဦးချတ္တရီ၏စကားကို နားထောင်ရင်း မေမြို့၏အအေးဓာတ်ကို အံတု၍ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ထွက်လာ သည်။ နှလုံးခုန်နှုန်းကလည်း တဒုန်းဒုန်း။ ဣန္ဒြေပျက်မသွားအောင် မနည်းထိန်းချုပ် နေရသည်။

“ဟုတ်. . ဟုတ်တာပေါ့ဦးရယ်”

ကိုသန့်စင် ဟုတ်ဟုသာပြောလိုက် မိသည်။ စိတ်လွတ်လက်လွတ်သာဆိုလျှင် ထိုင်နေရာမှထပြေးမိမှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးမှုဆိုသောနှောင်ကြီးကကိုသန့်စင် တို့တုပ်နှောင်ထားသလိုခံစားနေရသည်။

“နောက်ပြီး တို့လူမျိုးရဲ့ဦးရာယဉ်ကျေး မှုအရ သမီးမိန်းခလေးကို မိဘများက ထိမ်းမြားပေးရတဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာလည်း ရှိနေတာဆိုတော့ ဦးလည်းဆာဂျင်ဗဟာဒူး ကိုပြေးမြင်မိတယ်။ အဲဒါ ခုလေးတင်ပဲ တို့လူမျိုးရဲ့ယဉ်ကျေးမှုထုံးတမ်းအရ သမီး ဆူဇန်ကိုဆာဂျင်ဗဟာဒူးနဲ့ လက်ထပ်ပေး ဖို့ပြောလိုက်ပြီ မောင်သန့်စင်”

“ဪ. . ဒါကြောင့် ဆာဂျင်ဗဟာဒူး ကကျွန်တော့်ကိုတတွတ်တွတ်မှာနေတာကို”

“ဘာမှာသွားလို့လဲ မောင်သန့်စင်”

“ဟင်. . ဟင်. . ဦးနဲ့ ဆူဇန် ကို သူ့ကိုယ်စားစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ပါဦးလေး”

“ဘယ်လိုလဲ ဦးရွေးချယ်မှုမှန်တယ် မဟုတ်လား”

ဦးချတ္တရီ၏ စကားများကအဆုံး သတ်သွားခဲ့ပြီ။ ကိုသန့်စင်၏နှလုံးအိမ် တွင်ဆိုနှင့်ကြေကွဲရပါ၏။ သို့သော်

“စိတ်ချပါ ဦး။ ဆူဇန်မင်္ဂလာကိစ္စကို ကျွန်တော်စွမ်းအားရှိသမျှတင့်တင့်တယ်တယ် ဖြစ်အောင်အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုကူညီပေး ပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်သန့်စင်”

“အဖေနဲ့အစ်ကို ထမင်းပြင်ပြီ” ဆူဇန်ကထမင်းပြင်ပြီး၍ ခေါ်နေ

သည်။

“လာ မောင်သန့်စင်၊ ဦးတို့ထမင်းစား ရအောင်”

သုံးယောက်စားသောထမင်းပိုင်းက တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သို့သော်ကိုသန့်စင် နှင့် ဆူဇန်ရင်ထဲတွင်တော့ အပြင်လောက နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပါတကား။

x x x x

“မင်းတို့မောင်နှမ အိမ်မှာနေရစ်ကြ ဦး။ ဦးဘုရားကျောင်းဘက်သွားလိုက် ဦးမယ်။ အသက်ကြီးလာတော့ ဒါလည်း အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား။ မောင်နှမ ငြင်းရင်းခုန်ရင်းစကားများမနေကြနဲ့ဦးနော်။ ကဲ. . ကဲ. . ဦးသွားပြီ”

ဦးချတ္တရီ ဘုရားကျောင်းသို့ထွက် သွားခဲ့ပြီ။

“အစ်ကို. . ”

စိတ်မကောင်းစွာခေါ်လိုက်သော ဆူဇန်အသံက တောင်းပန်လိုက်သလိုဖြစ် နေသည်။

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ် ဆူဇန်”

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက်ကိုသန့်စင်က ဖြည်းလေးစွာ စကားစသည်။

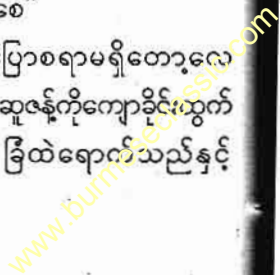
“ဆူဇန်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားတွေကို ကိုယ်မှတ်မိပါတယ်။ နွေမှာပွင့်တဲ့ပန်းတွေ ဟာဆောင်းမှာမပွင့်နိုင်ကြဘူး။ ဆောင်းမှာ

ပွင့်တဲ့ပန်းတွေဟာလည်းနွေမှာမပွင့်နိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ပွင့်လာခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း မိုးရိုး ဝီဇဖောက်ပြန်လို့သာဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ လေ။ အဲဒီကတည်းကကိုယ်သဘောပေါက် ထားပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း ဆူဇန် အနားမှာအခြားယောက်ျားတစ်ယောက် ရောက်မလာသေးသ၍ ကိုယ့်မှာမွှော်လင့်ချက် ရှိခဲ့တယ်။

သူ့ရဲကောင်းဆိုတာ နှလုံးသားခံစား ချက်ထက်ဦးနှောက်အတွေးအမြင်ကိုဦးစား ပေးသင့်တာမဟုတ်လား။ ကိုယ်ကသူ့ရဲ ကောင်းတစ်ယောက်မဖြစ်ခဲ့ဘူးလေ။ ကိုယ် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်တော့ဖြစ် ရလိမ့်မယ် ဆူဇန်။ ကိုယ်ကဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ယောက်မဟုတ်လား။ ကိုယ်ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်နေနေ သံသရာကိုတော့ကြောက်ရလိမ့် မယ်။

နောက်ပြီး ဆူဇန်တို့လူမျိုးရဲ့ယဉ်ကျေး မှုနဲ့ ကျင့်ဝတ်ဗေဒကို ကိုယ်တန်ဖိုးထား လေးစားရလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ပြန်တော့မယ် ဆူဇန်။ ငါ့နှမရဲ့မင်္ဂလာဖိတ်စာကို ကိုယ့်ဆီ ပို့ပေးပါ။ ကိုယ် အစ်ကိုတစ်ယောက်အဖြစ် လာပြီးချီးမြှင့်ပါရစေ”

ဆူဇန်တွင်ပြောစရာမရှိတော့လေ ပြီလား။ ကိုသန့်စင်ဆူဇန်ကိုကျောခိုင်းထွက် ခွာလာခဲ့သည်။ ခြံထဲရောက်သည်နှင့်

ဆူဇန်စိုက်ပျိုးထားသောပန်းတို့ကလျှောင်ပြီး များနှင့်ကြည့်နေကြမည်လားကိုသန့်စင် မစဉ်းစားချင်ပါ။ သေချာသည်က ကိုသန့် စင် ဆူဇန်ကိုစကားတွေပြောနေဆဲပါလေ။

“ကိုယ်က သူ့ရဲကောင်းမဟုတ်ဘူး။ တကယ့်သူ့ရဲကောင်းဟာ ဆူဇန်နဲ့မကြာခင် လက်ထပ်ရကော့မယ့် ဆာလျင်ဗဟာဒူးပါ ဆူဇန်။

မြန်မာနိုင်ငံကို ကျူးကျော်လာတဲ့ တရုတ်ဖြူတွေကို အသက်စွန့်တိုက်ပွဲဝင် နေကြတဲ့တပ်မတော်သားတွေဟာတကယ့် သူ့ရဲကောင်းအစစ်တွေပါ။

သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကြင် ဖော်ဖြစ်လာမယ့်ဆူဇန်ဟာ ပါရမီဖြည့် ဖက်တွေရဲ့ ပေးဆပ်ရင်းနှီးမှုတွေကိုမည်ည်း မညူဖြည့်ဆည်းနိုင်ပါစေ ဆူဇန်”

ကိုသန့်စင်တွေ့ရင်း ကျေနပ်စွာပြုံး လိုက်သည်။ နွေတွင်ပွင့်သော ပန်းများ ဆောင်းတွင်မပွင့်နိုင်။ဆောင်းတွင်ပွင့်သော ပန်းများသည်လည်း နွေတွင်မပွင့်နိုင်ကြ။ ကိုသန့်စင်ရင်၌ပွင့်သော မေတ္တာပန်းတို့ သည်ကား ရာသီမရွေးပွင့်လန်းနေကို ဆူဇန်သိမှသိပါလေစ။

ပြေသည်ရာ

အချစ်စိတ်ကြောင့် ညှိုးချိုးနေသော ကိုသန့်စင် စိတ်၏ဖြေရာကိုရှာသည်။ မတွေ့။ ဆူဇန်ကို စွဲလမ်းနေသောဥပါဒါန် တရားကသာလွမ်းမိုးနေသည်။ ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှုကလည်းပူလောင်နေသည်။ မြန်မာ ပြည်တရုတ်ဖြူကျူးကျော်စစ်အတွက်လည်း ပူပန်စိတ်ဖြစ်ရသည်။

စိတ်၏ဖြေရာကို တွေ့လိုတွေ့ညား ကောလိပ်နယ်မြေမှာသာ အချိန်ကုန်ဖြစ် သည်။ လူပျော့လူညံ့သာလျှင် အချစ်၏မီး တောက်မီးလျှံတွင် ပျက်စီးခံတတ်သည်ကို ကိုသန့်စင်နားလည်သည်။ သူ၏အချစ် သည် အောက်တန်းကျသော အတ္တစိတ်မှ အထက်တန်းကျသော ပရဂိတ်ကိုပြောင်း လဲပစ်ရန်ကြိုးစားကြည့်သည်။ အချစ်သည် အတ္တ၊ မေတ္တာစိတ်သည်သာလျှင် ပရ စိတ်ဖြစ်၏ အချစ်သည်ပူလောင်သည်။ မေတ္တာစိတ်ကအေးမြသည်။ ဆူဇန်၏ အကျိုးစီးပွားဖြစ်စေနိုင်သောအကြောင်း ကိုအစားထိုးကြည့်သည်။

ဆာလျင်ဗဟာဒူးသည် တိုင်းပြည်၏ သားကောင်တစ်ယောက်။ ဆူဇန်သည် လည်းတိုင်းပြည်အတွက် စွန့်လွှတ်တိုက်ပွဲ ဝင်ခဲ့သူတစ်ဦးမဟုတ်ပါလော။ ငိုသွ နှစ်ဦးတို့၏ပေါင်းစည်းခြင်းသည်ကိုသန့်စင်

အတွက် မုဒိတာပွားရန်မဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ မိမိ၏အတ္တကိုဖယ်ခွာလို သောစိတ်စေတသိတ်ရားများကို မိမိ၏ စိတ်၏တည်ရာမှီရာဖြစ်အောင် အာရုံကို ပြောင်းလဲပစ်သည်။

ရာဇတ်စာကြည့်တိုက်ခန်းမကြီးထဲမှာ အချိန်ကုန်လွန်စေသည်။ သူတင်ရမည့် စာတမ်းအတွက်၊ စာအုပ်များကို ရှာဖွေ ဖတ်ရှုရသည်။ စာအုပ်စာပေကို မွေ့လျော် စိတ်ဖြစ်အောင် မွေးမြူရသည်။ အချစ် စိတ်ကြောင့် ညှိုးဆုံးလောင်ကျွမ်းခြင်းသည် စွမ်းအားများကို ပျက်စီးစေသည်။ စာအုပ် စာပေများထဲမှ စိတ်စွမ်းအင်ကိုရှာဖွေ သည်။

သူတင်သွင်းရမည့် စာတမ်းသည် "တရုတ်မြန်မာစစ်ပွဲများ" ဆိုသောခေါင်းစဉ် ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်ပညာရှင်ဆရာကြီး များက ကိုသန့်စင်အား ဤခေါင်းစဉ်ကို အဘယ့်ကြောင့်ပေးခဲ့ပါသနည်း။ "တရုတ် မြန်မာစစ်ပွဲများ" စာတမ်းကိုသမိုင်းစာတမ်း တစ်စောင်ဖြစ်အောင်ကိုသန့်စင်စာအုပ်များ ကို ရှာဖွေဖတ်ရှုရသည်။

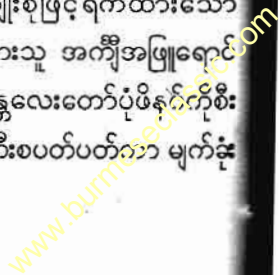
စာအုပ်စာပေများကို ရှာဖွေဖတ်ရှု ခြင်းဖြင့်စာအုပ်များနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် လာခဲ့သည်။ စာအုပ်များသည်သာ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းဖြစ်ပါလေ၏။

ရာဇတ်ခန်းမကြီးထဲ၌ စာအုပ်များက ပေါများသည် အချို့သောစာအုပ်ကြီးများ သည် စားပွဲကြီးတစ်ချပ်ခန့်ကြီးမားသော စာအုပ်ကြီးများဖြစ်သည်။ ရှေးရှေး ကျောက်ခေတ်လူသားများ၏။ ကုန်ထုတ် လုပ်သောကျောက်လက်နက်များလည်း ရှိသည်။ ရှေးရှေးသမိုင်းမတင်မီက ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သော ဒိုင်နိုဆော့လို ရှေးဟောင်းသတ္တဝါကြီးများ၏ အရိုးစုများ လည်းရှိသည်။

စာကြည့်တိုက်အတွင်းသို့ ကိုသန့်စင် ဝင်ရောက်မိသည်နှင့် ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသလို ခံစားရသည်။ ကိုသန့်စင် သမိုင်းစာတမ်းအတွက် ဖတ်ရှုသင့်သည့် စာအုပ်ခေါင်းစဉ်များကိုဆရာများကဝိုင်းဝန်း အကြံပေးကြသည်။

မြန်မာ့သမိုင်းဆရာများ၏ စာအုပ် များနှင့်မြန်မာ့သမိုင်းကိုရေးသားခဲ့ကြသော နိုင်ငံတကာသမိုင်းပညာရှင်များ၏ သမိုင်း စာအုပ်များလည်းပါဝင်သည်။

ကိုသန့်စင် စာအုပ်များကိုစိတ်ဝင် စားစွာရှာဖွေနေစဉ် ချိတ်ထမီ အဝါရောင် တွင် အရောင်မျိုးစုံဖြင့်ရက်ထားသော အဆင်ကိုဝတ်ထားသူ အင်္ကျီအဖြူရောင် လက်ရှည်နှင့် မန္တလေးတော်ပုံဖိနပ်ကိုစီး လျက်၊ ဆံပင်ကိုဘီးစပတ်ပတ်ဘာ မျက်ခိုး

ပန်းပွင့်သစ္စာ

မွေးထူထူထဲထဲ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်
တောင်ကျော့ကျော့အသားအရေနုညှပ်သော
အမျိုးသမီးတစ်ဦးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။
သူမ၏ကုန်သည်ပညာဖြင့်မွေ့လျော်သော
အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း ကိုသန့်စင်ခန့်
မှန်းမိသည်။

မျက်နှာတွင် ခေတ်ပေါ်မိတ်ကပ်များ
လိမ်းခြယ်ထားခြင်းမရှိ။ ပကတိအသား
ပေါ်တွင်သနပ်ခါးရည်ကြဲကိုသာလိမ်းထား
ပါ၏။ ထိုသနပ်ခါးရနံ့က ရာဇဝတ်ခန်းမကြီး
အတွင်း၌ထုံသင်းလျက်ရှိ၏။ ထိုအမျိုး
သမီးက မည်သူ့ကိုမျှစိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိ။
သူ့စိတ်ဝင်စားသောအရာသည်စာအုပ်များ
သာလျှင်ဖြစ်ပါလေ၏။

စာကြည့်တိုက်ခန်းမကြီးအတွင်း၌
စာပေမွေ့လျော်သူများသာ ရောက်လာ
တတ်ကြခြင်းမဟုတ်။ စာပေမွေ့လျော်
သောကျောင်းသူများကို ပိုးပန်းလိုသော
ကျောင်းသားများလည်းရှိသေးသည်။
စိတ်ဝင်စားစွာ စာအုပ်များကိုရှာဖွေ
နေသောအမျိုးသမီး၏လွယ်အိတ်ချိတ်ထား
ခဲ့ရာအပြင်ဖတ်တွင် ထိုအမျိုးသမီး၏
လွယ်အိတ်အတွင်းသို့ ရည်းစားစာထည့်
နေသောကျောင်းသားတစ်ဦးကိုရုတ်တရက်
မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုကျောင်းသားက
ကိုသန့်စင်ကို လက်ပြုချက်ဆက်သွားသည်

ကိုလည်း သတိထားလိုက်မိသည်။
“ဪ...” တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်၏ပျော်မွေ့
ဖွယ်မြင်ကွင်းများဖြစ်ပါလေ၏။

ကိုသန့်စင်ရှာဖွေနေသော စာအုပ်
ပီရိုရီရာသို့ အမျိုးသမီးရောက်ရှိလာသည်။
သူ့ရှာဖွေလိုသော စာအုပ်ကိုရှာဖွေသည်။
ကိုသန့်စင်ကလည်း စာအုပ်များကို ရှာဖွေ
သည် စာအုပ်များကို ဘာသာရပ်အလိုက်
အညွှန်းကတ်တလောက်များဖြင့်ခွဲခြား
ထားခြင်းဖြစ်ပါလေ၏။ ကိုသန့်စင်ရှာဖွေ
နေသောစာအုပ်များသည်သမိုင်းဘာသာ
ရပ်ဆိုင်ရာစာအုပ်များဖြစ်၏။

ထိုအမျိုးသမီးသည်လည်း သမိုင်း
ဆိုင်ရာစာအုပ်ကို ရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်ပါ
လေ၏။ ကိုသန့်စင်က

“ဆရာမ သမိုင်းအဓိကပဲလား”

အမျိုးသမီးက ကိုသန့်စင်ကိုကြည့်၍
စူးစမ်းသောမျက်လုံးဖြင့်

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး သူ့အလိုရှိသောစာအုပ်
များကိုသာ ဆက်လက်ရှာဖွေနေသည်။

“ဆရာမ ဘာစာအုပ်ရှာနေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ကူရှာပေးပါရစေ”

“ကျွန်မ ကုန်းဘောင်ဆက်မဟာရာ
ဇဝင်တော်ကြီး စာအုပ်ရှာနေတာပါ”

“ရှိဦးမလားတော့မသိဘူး။ ကျွန်တော်

လည်း အဲဒီစာအုပ်တစ်အုပ်ငှားထားတာ အတော်ကြာနေပြီ”

“ရှင်..”

“ဆရာမအတွက် သိပ်အရေးကြီးနေလို့လား”

“အရေးကြီးတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်တိုင်းပြည်ရဲ့အရေးကြီးတဲ့စာအုပ် မဖတ်ဖူးရင် ရှက်စရာဖြစ်နေမှာမို့ ဖတ်ထားမလို့ပါ”

ကိုသန့်စင် အမျိုးသမီး၏အဖြေကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“အခြားသမိုင်း စာအုပ်တွေလည်း ရှိနေသားပဲ”

“အဲဒီစာအုပ်က ပိုပြီးစုံသလားလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ကကျွန်တော့် စာတမ်းအတွက်ငှားထားတာပါ”

“ဆရာက ဘယ်ကလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဆရာမလိုသမိုင်းအဓိကပါ။ ကျွန်တော်တင်ရမယ့်ခေါင်းစဉ်က တရုတ်မြန်မာစစ်ပွဲများပါ”

(ထိုစဉ်ကတက္ကသိုလ် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဆရာ၊ ဆရာမဟုခေါ်ကြသည်)

“ဒါဆိုရင် ဆရာကပိုပြီးအရေးကြီးတာပေါ့”

“ကျွန်မအတွက် အခြားဖတ်စရာတွေ

ရှိပါသေးတယ်။ ဆရာခေါင်းစဉ်အတွက် G H Luce ရဲ့ Chinese invasion of Burma in the 18th Century စာအုပ်ကိုလည်း ရှာဖတ်ကြည့်ပါလား။ အကြံပေးကြည့်တာပါ”

ကိုသန့်စင် အမျိုးသမီး၏စာဖတ်စွမ်းရည်ကိုသဘောကျသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်အဲဒီစာအုပ်ကိုဘယ်မှာရှာနိုင်ပါသလဲ”

“ဒီစာကြည့်တိုက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစာအုပ်တွေထဲမှာရှိပါတယ်။ လာ.. ကျွန်မရှာပေးမယ်”

ကိုသန့်စင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစာအုပ်ကက်တလောက်များရှိရာသို့ ရွှေ့ရှာကြသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကပင် ဦးဆောင်ရှာဖွေပေးလေရာ တရုတ်ကျူးကျော်မှုစာအုပ်ကိုတွေ့ရသည်။

“နံပါတ်မှတ်ထားပါဦး ???”

စာကြည့်တိုက်မှူးထံ စာအုပ်နံပါတ်ပြောလိုက်သည်။ စာကြည့်တိုက်မှူးကရှာဖွေပေးလေရာ။ မကြာမီ-

“ရော့”

“ရှင်တော့ ကံကောင်းတာပဲ။ စာကြည့်တိုက်မှူးမှတ်တမ်းယူနေတာလေးစောင့်ယူလိုက်တော့နော် ကျွန်မသွားနှင့်တော့မယ်။ ဪ... ဒါနဲ့ ဒီကနေ့ညနေသမိုင်းဆောင်

ဝန်းပွင့်သစ္စာ

မှာ ဆရာရွှေပြည်ဦးဘတင် ဟောပြောပွဲရှိ တယ်။ ဆရာကြီးဟောပြောမယ် စာတမ်း ခေါင်းစဉ်က တရုတ်ဖြူကျူးကျော်မှုတဲ့။ ဆရာခေါင်းစဉ်အတွက် တစ်ခုခုရနိုင်တာ ပေါ့။ ကျွန်မလည်းတက်ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင် တယ်”

ထိုအမျိုးသမီးထွက် ပြောပြောဆိုဆို သွားခဲ့သည်။ ကိုသန့်စင် စာကြည့်တိုက်မှူး ထံ စာအုပ်များကိုစာရင်းသွင်း၍ ငှားရမ်း ကျန်ရစ်သည်။ ကိုသန့်စင် ထိုအမျိုးသမီး ခေါ်အမည်ကိုပင် မပေးလိုက်ရပါချေ။ ညနေ မိုင်းသမိုင်းဆောင်ရှိဟောပြောပွဲကို နား ထောင်ရန် အချိန်စောင့်ရမည်။

စိန်ပန်းပင်များက နီရဲသောအရောင် များဖြင့် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်ဝေနေကြသည်။ အနီရောင်ရင့်ရင့်ဖြင့် ကောလိပ်မြေကို လွှမ်းခြုံထားပါလေ၏။

သမိုင်းကျောင်းဆောင်၌ ပရိသတ် များတဖွဲဖွဲရောက်လာကြသည်။ ကောလိပ် တစ်ခုပီသစွာ ဟောပြောပွဲများမကြာခဏ ဆိုသလိုရှိတတ်သည်။ ဟောပြောပွဲများ၌ ဆရာကြီးရွှေပြည်ဦးဘတင်၏ ဟောပြော ချက်များကို ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ များကအလွန်နှစ်ခြိုက်ကြသည်။ ဆရာကြီး ရွှေပြည်ဦးဘတင်အား သက်ရှိအဘိဓာန် ကျမ်းကြီးဟူ၍ဂုဏ်ပြုပြောဆိုကြသည်။

ဆရာကြီးသည်မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး လည်းဖြစ်သည်။

ဟောပြောပွဲကျင်းပမည့် စင်မြင့်ပေါ် တွင် ပါမောက္ခဆရာမောင်သုတက သဘာ ပတိစားပွဲတွင်ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ဆရာကြီး ရွှေပြည်ဦးဘတင်သည် ခေါင်းပေါင်းနှင့် ပင်နီတိုက်ပုံလည်ကတုံးကို လည်ပင်းအထိ ကြယ်သီးများကိုတပ်ထားပါ၏။ အဖြူနှင့် အနက်အကွက်ကြီးကြီးပုဆိုးကိုဝတ်ဆင် ထားသည့် ဆရာကြီး၏ဥပမိရုပ်သည် မြန်မာပီသသောရုပ်သွင်ပင်ဖြစ်ပါလေ၏။ အသားအရည်ကလည်းအညာသားများ၏ အသားအရည်မျိုးဖြစ်သည်။

ကိုသန့်စင် ဟောပြောပွဲအခန်း၏ အလယ်ခုံလောက်တွင် နေရာယူထား သည်။ ဟောပြောပွဲမစမီ ပရိသတ်ကိုလှည့် လည်ကြည့်မိသောအခါ မနက်ပိုင်းက တွေ့မိသောအမျိုးသမီးကိုအမျိုးသမီး ပရိသတ်များထဲတွင် တွေ့လိုက်မိသည်။

မကြာမီ ဆရာရွှေပြည်ဦးဘတင်၏ ဟောပြောပွဲကို စတင်ကျင်းပသည်။

“ကြွရောက်လာကြတဲ့ ပါမောက္ခများ နှင့်ကထိကများ၊ ဆရာ၊ ဆရာမများ၊ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူအပေါင်းတို့ အခုအခါမှာ မြန်မာနိုင်ငံကိုတစ်ပြည့် ကျူးကျော်နေတဲ့တာထဲဖြစ်ရုံ သမိုင်း

ကျူးကျော်မှုဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဟောပြော
သွားပါမယ်။ တရုတ်နဲ့ မြန်မာဟာအိမ်နီး
ချင်းနိုင်ငံဖြစ်သည်နှင့်အညီ၊ မကြာမကြာ
ကျူးကျော်စစ်ပွဲတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။
ကျူးကျော်လာတိုင်းလည်း မြန်မာတွေက
ဘယ်တော့မှ အညံ့မခံပါဘူး။

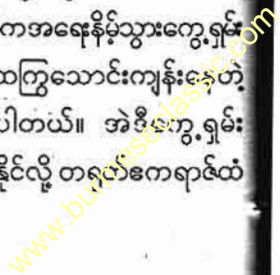
ပထမဆုံး ၁၈ရာစုတုန်းက တရုတ်ဖြူ
ကျူးကျော်မှုအကြောင်းကိုပြောပါမယ်။
ရာစုခေတ်နှစ်ခေတ်လောက်ကဆိုတော့
မဝေးသေးတဲ့ ကာလဖြစ်ပါတယ်။ သမိုင်း
ဆိုတာကို ရာစုခေတ်တွေနဲ့ သတ်မှတ်
ပြောဆိုကြပါတယ်။ ရာစုခေတ် နှစ်ခေတ်
ဆိုတော့ မဝေးသေးဘူးပေါ့။

အဲဒီအချိန်က ကုန်းဘောင်ခေတ်ဦး
ကာလအလောင်းမင်းတရားဦးအောင်ဇေယျ
ရဲ့သားကြီး ဆင်ဖြူရှင်လက်ထက်ဖြစ်ပါ
တယ်။ ၁၇၆၅ခုနှစ် ဆင်ဖြူရှင်ရဲ့တပ်များ
ယိုးဒယားကို စစ်ချီခိုက်အချိန်ဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒီအချိန်မှာ တရုတ်တပ်တွေမြန်မာပြည်
ကို ထိပါးလာခဲ့ပါတယ်။ ထိပါးလာတဲ့
နောက်ခံအကြောင်းက ၁၇၆၅ခုနှစ်မှာ
တရုတ်ကုန်သည်ကြီး လောလီဆိုသူဟာ
ဗန်းမော်အထက် တာပင်မြစ်ကူးတံတား
ခင်းလိုတဲ့အကြောင်း ဗန်းမော်မြို့ဝန်ထံ
ခွင့်တောင်းပါတယ်။ မြို့ဝန်ကအမိန့်
တောင်းခံပြီးမှ ခွင့်ပြုနိုင်မယ်ပြောတာကို

လောလီက မချေမငံဆက်ဆံတာကြောင့်
သူ့ကိုဖမ်းပြီး ရွှေနန်းတော်အဝကိုပို့လိုက်
ပါတယ်။

အဝရွှေမြို့တော်က လောလီကိုလွှတ်
ပေးလို့ပြန်လာတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ကုန်ပစ္စည်း
တွေပျောက်ဆုံးကုန်တယ်။ ပြီးတော့
လျော်ကြေးမရဘူးဆိုပြီး မိုင်းဆည် စုံးတူ
ကိုတိုင်ကြားပါတယ်။ ဒါတွင်မကပါဘူး။
ကျိုင်းတုံ က လောတာရည်ဆို သူ့ရဲ့
လူတွေနဲ့ မြန်မာများရန်ဖြစ်ကြပါတယ်။
အဲဒီရန်ပွဲမှာ တရုတ်တစ်ယောက်သေသွား
ခဲ့တယ်။ အဲဒီကိစ္စမှာတရုတ်ကသေတဲ့
သူအတွက် လူစားတောင်းတယ်။မြန်မာက
မပေးဘူး။ မြန်မာထုံးစံအတိုင်း အသက်ဖို့
တော့ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါကို တရုတ်တွေက
မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး မိုင်းဆည်စုံးတူကို
တိုင်ကြားပါတယ်။

ပရိသတ်ကြီးက တရုတ်နာမည်တွေ
မှတ်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တရုတ်
နာမည်ကလည်းတမျိုးကြီးပဲ။ နောက်ထပ်
နာမည်ဆန်းတွေပါလိမ့်ဦးမယ်။ စစ်ဖြစ်
ရတဲ့အကြောင်းတွေထဲမှ အလောင်းမင်း
တရားလက်ထက်ကအရေးနိမ့်သွားကွေ့ရှမ်း
တွေ နယ်စပ်မှာထကြွသောင်းကျန်းနေတဲ့
တစ်ချက်လည်းပါတယ်။ အဲဒီခေတ်ကွေ့ရှမ်း
တွေကို မနှိမ်နင်းနိုင်လို့ တရုတ်ဧကရာဇ်ထံ

မြန်မာမင်းကအကြောင်းကြားပါတယ်။

ဒီပြင်အကြောင်းကတော့ ဗန်းမော်စော်ဘွား၊ သိန္နီစော်ဘွားများနဲ့ ကျိုင်းတုံစော်ဘွားစောစံထူး၊ စောကင်းတို့ကလည်း တရုတ်စစ်သူကြီး စုံးတူကို ရွှေငွေလက်ဆောင်ပဏ္ဏာပေးပြီး မြန်မာပြည်ကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ ကုန်းချောစကားပြောပြီးရန်တိုက်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် တရုတ်စစ်သူကြီးဟာ မြန်မာပြည်ကို စစ်တိုက်ဖို့တရုတ်ဘုရင်ဦးတည်ဘွား ထံခွင့်တောင်းပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ မြန်မာသမိုင်းတွေက တရုတ်ဘုရင်များကိုပြောတဲ့အခါ ဦးတည်ဘွားလို့ပဲရေးတတ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီဘုရင်ဟာ မန်ချူးဧကရာဇ် ချင်းလုံဖြစ်ပါတယ်။

၁၇၆၅ခုနှစ်မှာ ပထမအကြိမ် တရုတ်စစ်တပ်များချီတက်လာပါတယ်။ မြန်မာငစ်တပ်က အပြင်းအထန်ပြန်လည် တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ တရုတ်စစ်တပ်ကို အုပ်ချုပ်လာတဲ့ဗိုလ်မှူးရည်တာလောရဲနဲ့ တရုတ်တစ်သောင်းကျော်ကျဆုံးပြီး တရုတ်တွေ ဆုတ်ခွာသွားပါတယ်။

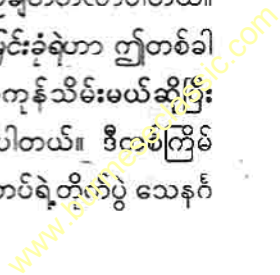
အဲဒီ ပထမစစ်ပွဲမှာ မြန်မာတွေအနိုင်ရလိုက်ပါတယ်။

ဆရာကြီးသည် ခေတ္တနားပြီး ရေတစ်ခွက်သောက်လိုက်သည်။ ပရိသတ်က

ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်လျက်ရှိ၏။

“၁၇၆၆ခုနှစ်ရောက်တော့ တရုတ်တပ်တွေဒုတိယအကြိမ် ချီတက်လာပြန်တယ်။ ပထမအကြိမ်ထက် အင်အားပိုကောင်းပါတယ်။ အဲဒီတပ်တွေကို ရင်ဆူတာရည်နဲ့ ဆင်တာလောရဲ တို့ကွပ်ကဲပြီး စန္ဒားကျောင်း ဗန်းမော်ကို ချီတက်လာတယ်။ အဲဒီမှာ မြန်မာဘုရင် ဆင်ဖြူရှင်ရဲ့ တပ်မှူး၊ တပ်သားတွေရဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ အကွပ်အကဲကောင်းလို့ တရုတ်စစ်တပ် ရှေ့ကိုဆက်ပြီး မချီတက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဗန်းမော် ကောင်းတဲ့အရောက်မှာ တရုတ်တွေအတုံးအရုန်းကျဆုံးပြီးတပ်ပျက်သွားခဲ့ရတယ်။ တပ်ပျက်ပြီး ကြိုသလိုဆုတ်ခွာသွားခဲ့ရပါတယ်။

နောက်တစ်ကြိမ် ၁၇၆၇ခုနှစ်မှာ ဘုရင်ချင်းလုံရဲ့ သားမက်ဖြစ်တဲ့ မြင်းခုံရဲနဲ့ ညီဖြစ်တဲ့ စုတာလောရဲတို့ကိုတပ်မှူးခန့်ပြီး ယခင်ကထက်အင်အားကြီးတဲ့တရုတ်တပ်တွေ မြန်မာနိုင်ငံကိုတတိယအကြိမ်ချီတက်လာပြန်တယ်။ တရုတ်တပ်တွေဟာ သိန္နီနဲ့ ဗန်းမော်ကို ဦးတည်ချီတက်လာပါတယ်။ တရုတ်စစ်သူကြီး မြင်းခုံရဲဟာ ဤတစ်ခါ မြန်မာပြည်ကို အကုန်သိမ်းမယ်ဆိုပြီး ကြိုးဝါးချီတက်လာပါတယ်။ ဒီထပ်ကြိမ်စစ်ပွဲမှာ မြန်မာစစ်တပ်ရဲ့ တိုက်ပွဲ သေနင်္ဂ

ဗျူဟာ အလွန်ကောင်းလှပါတယ်။

ပြောက်ကျား နည်းကိုသုံးခဲ့တယ်။ အင်အားသုံးပြီးလည်းတိုက်တယ်။ တကယ့် ပြည်သူ့စစ်ပွဲကြီးလည်းဖြစ်ပါတယ်။ တရုတ်စစ်တပ်ဟာ မေမြို့၊ ဆင်ဂေါင်း အရပ်နဲ့ပုသိမ်ကြီးနယ်ထဲက ဘုတ်၊ သက္ကယ်ကျင်းအထိရောက်လာခဲ့တယ်။

မြန်မာဝန်ကြီး မဟာစည်သူ အအုပ် အချုပ်အကွပ်အကဲကောင်းလို့ တရုတ် စစ်သားတွေ ငတ်ပြတ်ပြီး၊ မြင်းသားပုပ်ကို စားခဲ့ရတဲ့တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒီတိုက်ပွဲမှာ တရုတ်စစ်သူကြီး စစ်ရှုံး နိမ့်အရှက်ရပြီးကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေသွား တယ်။ အဲဒီစစ်သူကြီးဟာ မြင်းခုံရဲခေါ် မင်းယွေဆိုသူတရုတ်စစ်သူကြီးဖြစ်ပါတယ်။ တတိယစစ်ပွဲမှာလည်း မြန်မာတွေအောင် ပွဲရခဲ့ပါတယ်။

ဒီပွဲမှာ ဦးတည်ဘွားရဲ့ညီ စစ်သူကြီး စူတာလောရဲ့လည်းတပ်ကို မကွပ်ကဲနိုင်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်သွားခဲ့ရတယ်။ မြန်မာတပ်သားတွေဟာ ပထမမင်းယွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေတာကို မသိလိုက် ဘူး။ စူတာလောရဲ့သေသွားတာကိုတော့သိ လိုက်ကြပါတယ်။

အဲဒီတိုက်ပွဲမှာ တိုင်းရင်းသား ပလောင်လူမျိုးတွေဟာ မြန်မာတပ်တွေ

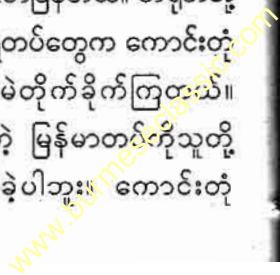
နဲ့ပေါင်းပြီး တရုတ်စစ်တပ်တွေကိုလိုက်လံ ချေမှုန်းခဲ့ကြသေးတယ်။

၁၇၆၉ခုနှစ် စတုတ္ထနောက်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့တဲ့တိုက်ပွဲကတော့ အလွန်စိတ်ဝင် စားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဆင်ဖြူရှင်မင်းရဲ့ တိုင်းသူပြည်သားအပေါ်မှာထားတဲ့မင်းကျင့် တရားကို ဒီတိုက်ပွဲမှာတွေ့ရတယ်။ ဒီတိုက် ပွဲမှာတရုတ်စစ်သူကြီးသူကုန်ရဲအာကုန်ရဲနဲ့ ယွန်းကုန်ရဲတပ်မှူးသုံးဦးကွပ်ကဲလာခဲ့ တယ်။

ဆရာကြီး၏ လေသံသည် ပို၍ပို၍ မြင့်တက်လာသည်။ စိတ်ဓာတ်ကလည်း မာကျောလာသည်။ ဟောပြောမှုလည်း ပိုတက်ကြွလာသည်။

“တရုတ်ဘုရင် ဦးတည်ဘွားခေါ် ချင်းလုံဟာ သူ့ရဲ့သားမက်နဲ့ညီပါကျဆုံး ခဲ့ရတဲ့ မြန်မာ့ကျူးကျော်စစ်ကို အင်အား အလုံးအရင်းသုံးလာတော့တယ်။ အရင်က ကြည်းတပ်ကိုသာသုံးပြီး ဒီတစ်ခါရေတပ် ကိုပါ သုံးလာတယ်။

ဗန်းမော်အနီးက ကောင်းတုံခံတပ်ကို ချေမှုန်းဖို့ ချီတက်လာပြန်တယ်။ တရုတ်တို့ ရဲ့ကြည်းတပ်၊ ရေတပ်တွေက ကောင်းတုံ ခံတပ်ကို သဲသဲမဲမဲတိုက်ခိုက်ကြတယ်။ နယ်စပ်မှာရှိနေတဲ့ မြန်မာတပ်ကိုသူတို့ မထိုးဖောက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကောင်းတုံ

ရေတပ်ခံတပ်ကို ဝိုင်းပတ်ပိတ်ဆို့ထားပေမယ့် ဗလမင်းထင် အကွပ်အကဲကောင်းတဲ့ အတွက် ရေတပ်ခံတပ်ကို တရုတ်တပ်တွေ မဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ တရုတ်တပ်တွေကို ပို့ပေးတဲ့ ရိက္ခာလမ်းကြောင်းတွေကို မြန်မာတပ်တွေက ဖြတ်တောက်တိုက်ခိုက်ပစ်တယ်။ တရုတ်တပ်တွေ ရိက္ခာပြတ်စစ်ပန်းလာပါတော့တယ်။ မြန်မာတပ်ကလည်း တိုက်ပွဲနည်းပရိယာယ် ကြွယ်ကြွယ်ဝဝ နဲ့ပျောက်ကြားစစ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်သုံးပြီး တရုတ်တပ်တွေကို ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ပြန်တယ်။

တရုတ်စစ်တပ်ဟာစစ်ကို ဆက်မတိုက်နိုင်တော့ပါဘူး။ တရုတ်တပ်ကစစ်ပြေငြိမ်းဖို့ ကမ်းလှမ်းလာခဲ့ကြတယ်။ မြန်မာတပ်သားတွေဟာ တရုတ်တပ်အားလုံးကို မြန်မာ့မြေပေါ်ကနေအကုန်ချေမှုန်းပစ်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားရှိခဲ့တယ်။

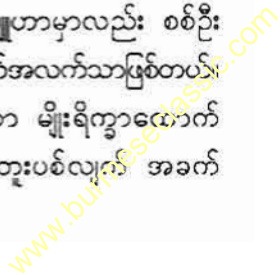
ဖြည့်စွက်ပြီး ပြောချင်ပါသေးတယ်။ ၁၈၀၂ ခုနှစ် နပိုလီယံနဲ့ ရုရှားတို့ရဲ့စစ်ပွဲ ဟာ ကမ္ဘာမှာအင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ စစ်ပွဲကြီးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဆင်ဖြူရှင်လက်ထက် တရုတ်ကျူးကျော်တဲ့ မြန်မာတို့ရဲ့တွန်းလှန်စစ်ဟာ ပြင်သစ်နပိုလီယံစစ်တပ်ကြီး ရုရှားပြည်မှာ အတုံးအရုံးကျဆုံးခဲ့သလို မြန်မာ့မြေမှာ တရုတ်တွေအများကြီးကို ကျဆုံးခဲ့တယ်။ မြန်မာတပ်သားတွေ

တပ်မှူးတွေဟာ စစ်မပြေငြိမ်းလိုကြဘူး။ ဒါပေမယ့် စစ်ဝန်ကြီးမဟာသီဟသူရရဲ့ အတွေးအမြင်က ငြိမ်းချမ်းရေးဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ သမိုင်းတွင်တဲ့ စကားကို ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။

ရန်စမတုံး၊ ရန်မီးစည်၍ နှစ်ပြည်ထောင်သတ္တဝါအပေါင်းတို့ ချမ်းသာရာမရ။ ဒုက္ခကြီးစွာအဆက်အလက်မပြတ် နိုင်အောင်တွေ့ရချိမ့်မည်။ ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့် နောက်နောင်အစဉ်အဆက် ပြည်ကြီးနှစ်ပြည်ထောင် သတ္တဝါအပေါင်းတို့သာယာငြိမ်ဝပ်ရမည့်အကြောင်းကို ထောက်၍ စစ်ပြေငြိမ်းရန်သဘောတူလိုက်သည်လို့ပြောခဲ့တာကို သမိုင်းပညာရှင်တွေ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ပါတယ်။

တရုတ်မြန်မာစစ်ပွဲ လေးကြိမ်စလုံး မြန်မာဘက်က အနိုင်ရခဲ့တယ်။ တရုတ်စစ်သူကြီးတွေ အကြိမ်ကြိမ်ပြောင်းလဲပြီး စစ်ဆင်ခဲ့ပေမယ့် အရုံးကြီးရုံးခွဲကြရတယ်။ လေးကြိမ်စလုံး မြန်မာတပ်တွေက၊ တရုတ်တပ်တွေကို ရိက္ခာဖြတ်တောက်ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

စစ်ပွဲသေနင်္ဂဗျူဟာမှာလည်း စစ်ဦးစစ်ဖျားဆိုတာအခက်အလက်သာဖြစ်တယ်။ အမြစ်ရင်းဖြစ်သော မျိုးရိက္ခာထောက်တပ်မကိုဖြတ်ပိုင်းတူးပစ်လျက် အခက်

အလက်ဖြစ်သော စစ်ဦးစစ်ဖျားနွမ်းနယ်
သွေ့ခြောက်၍ထင်းမီးအစာတိုသလိုရှိလိမ့်
မယ်ဆိုတာရှိတယ်။ မြန်မာ့တပ်တွေက
ဒီစစ်သေနင်္ဂဗျူဟာကို ကိုင်စွဲပြီးအောင်ပွဲ
ယူခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ဒီစစ်ပွဲတွေမတိုင်မီ အလောင်းမင်း
တရားဦးအောင်ဇေယျလက်ထက်ကတည်း
က မြန်မာ့တပ်တွေဟာ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်
စစ်ပွဲအတွေ့အကြုံရင့်ကျက်ခဲ့လို့လို့လည်း
ယူဆနိုင်ပါတယ်။ မြန်မာတပ်မှူးတွေရဲ့
ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကောင်းလို့ တရုတ်
တပ်မှူးတွေကို အောင်ပွဲရခြင်းလည်းဖြစ်ပါ
တယ်။

မြန်မာ့တပ်မတော်သားတွေအတွက်
ရောက်လေရာမှာ စားနပ်ရိက္ခာပြည့်စုံပြီး
တရုတ်တပ်တွေရောက်လေရာမှာတိုင်းရင်း
သားအင်အားစုတွေက ရိက္ခာဖြတ်တောက်
ပစ်ခဲ့ကြတာကိုလည်းတွေ့ရတယ်။

နောက်တစ်ချက်က တရုတ်တပ်တွေ
ဟာကျူးကျော်လာသူတွေဖြစ်တယ်။မြန်မာ
တပ်တွေက ကျူးကျော်စစ်ကိုတွန်းလှန်
တိုက်ခိုက်တဲ့တရားသော စစ်ပွဲဖြစ်ပါတယ်။
တရားတာနဲ့မတရားတာ၊ မဓမ္မနဲ့အဓမ္မရဲ့
အားပြိုင်မှုမှာ မတရားတဲ့စစ်ကိုတရား
သောစစ်က အောင်နိုင်ခြင်းလည်းဖြစ်
ပါတယ်။

ပြောခဲ့တိုက်ပွဲလေးကြိမ် စလုံးမှာ
ကွပ်ကဲခဲ့ကြတဲ့တပ်မှူးတွေက ဗညားဦး၊
သမိန်စက္ကဝေါ၊ ဗညားဒလ၊ ဗညားရဲခေါင်
စတဲ့ မွန်လူမျိုးတပ်မှူးတွေပါဝင်ခဲ့တယ်။
ဒီတပ်မှူးတွေဟာ ဒေသခံတိုင်းရင်းသား
တွေနဲ့တစ်စိတ်တည်းတစ်ဝမ်းတည်းပူး
ပေါင်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒုတိယ စစ်ပွဲတုန်းက တရုတ်တပ်တွေ
စန္ဒားအရပ်ကို ချီတက်လာစဉ်မှာ မြန်မာ
တပ်တွေရဲ့ထိုးစစ်ကြောင့် ခံစစ်အဖြစ်နေ
ရချိန်မှာ ရှမ်းရှစ်ရွာမှာရိက္ခာရှာဖွေခဲ့ကြ
ပေမယ့် ရှမ်းရှစ်ရွာက တရုတ်တပ်ကိုရိက္ခာ
မပေးခဲ့ပါဘူး။ တရုတ်တွေအစာဝတ်ပြီး
တောင်ကြားမှာ အတုံးအရုံးကျဆုံးခဲ့
ကြရတယ်။

တတိယစစ်ပွဲမှာလည်း တရုတ်တပ်
ဝမ်းတိန်ဘက်ကိုဆုတ်ခွာကြစဉ်မှာပလောင်
တိုင်းရင်းသားတွေက မြန်မာတပ်ကို လမ်း
ပြပေးခဲ့လို့ တရုတ်စစ်သူကြီးမင်းယွေ
ဦးစီးတဲ့တပ်မရှုမလှ ကျဆုံးတယ်။

မြန်မာတပ်တွေ စစ်အောင်နိုင်တဲ့
အကြောင်းတွေထဲမှာ မဟာဗျူဟာ၊
နည်းဗျူဟာကျွမ်းကျင်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။
ပြောက်ကျားစစ် ဆင်နွဲ့သင့်တဲ့အခါဆင်နွဲ့
အင်အားသုံးရင်ဆိုင်တိုက်သင့်တဲ့အခါ
မှာလည်းသတ္တိပြောင်စွာ စွန့်လွှတ်တိုက်ပွဲ

ဝင်းခဲကြလို့အောင်နိုင်ခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဟောပြောခဲ့တဲ့အကြောင်းအရာကို လိပ်ပတ်လည်အောင်ပြောရရင်တရုတ်တို့နဲ့ စတုတ္ထစစ်ပွဲမှာ စစ်ပြေငြိမ်းလို့ဆုတ်ခွာ သွားတဲ့ အင်အားဟာ မြင်းငါးသောင်း၊ စစ်သည်ငါးသိန်းရှိတယ်။ တရုတ်မြန်မာစစ်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမိုင်းပညာရှင် ဗြိတိသျှ နိုင်ငံခြားသား ဟာဗေးက မြန်မာတို့ရဲ့ တရားသောစစ်ပွဲလို့ရေးသားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ ဟောပြောချက်ကို ဆင်ဖြူရှင်ရဲ့တိုက်ပွဲအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ သဘောထားနဲ့ခေါင်းဆောင်ပီသမှုကိုပြော ပြီးနိဂုံးချုပ်ပါမယ်။

တရုတ်တပ်တွေရဲ့ တတိယအကြိမ် ကျူးကျော်လာမှုဟာ စတိုက်တော့ နေပြည် တော်နဲ့နှစ်စခန်း၊ သုံးစခန်းလောက်သာ ဝေးတဲ့ ဘုတ်၊ သက္ကယ်ကျင်းအရပ်ထိ ရောက်ခဲ့တယ်လို့ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ်။ ဒီအခါမှာ သားတော်၊ ညီတော်၊ မှူးကြီး၊ မတ်ကြီးတွေက မြေလှန်စနစ်ကျင့်သုံးပြီး ဋ္ဌာတွေ၊ အိမ်တွေအကုန်ရှင်းပစ်ဖို့၊ အဲဒီနေရာတွေမှာ ခလုတ်၊ ကတုတ်၊ ဆူးငြောင့်၊ တုံးမောင်းတွေစီရင်ပြီး မြို့ပြင်မှာ ရှိတဲ့ လက်နက်တွေ ရိက္ခာတွေ မြို့တွင်းသွင်းသင့်ကြောင်းလျှောက်တင် ကြတယ်။

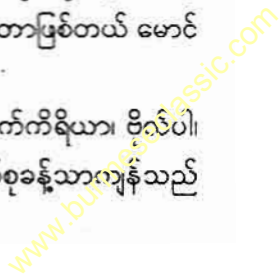
ဧရာဝတီ၊ သလ္လဝတီ၊ အကြေအညာ မြစ်တစ်လျှောက် မြောက်ဘက်တလွှာ၊ တောင်ဘက်တစ်တန်းမှာရှိနေတဲ့သူရဲကောင်း မှန်သမျှသိမ်းရုံးစည်းကြပ်ပြီး တပ်အလုံး အရင်းနဲ့နေပြည်တော် အင်းဝကခုခံဖို့ လျှောက်တင်တာ။ ရပ်ရွာတွေအားလုံး ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ အကြံပေးကြတယ်။

ဆင်ဖြူရှင်က အဲဒီအစီအမံကို လုံးဝ လက်မခံခဲ့ဘူး။ ဆင်ဖြူရှင်ဟာ သမိုင်းကို နားလည်သူဖြစ်တယ်။ သူပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ကြည့်ကြပါ။

ဆရာကြီးသည် ရေတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဆင်ဖြူရှင်ပြောတဲ့စကားက ယူစော ထီး လက်ထက်မှာတစ်ကြိမ်၊ နရသီဟ လက်ထက်မှာတစ်ကြိမ်၊ မင်းခေါင်ကြီး (ပထမမင်းခေါင်) လက်ထက်မှာတစ်ကြိမ်၊ မဟာသီဟသူရ(ပြည်စုန်မင်း) လက်ထက် မှာတစ်ကြိမ်၊ ထုပါရုံဒါယကာ(နရပတိ) လက်ထက်မှာတစ်ကြိမ်ပင်တလဲနဲ့ပြည်မင်း လက်ထက်မှာတစ်ကြိမ် အကြိမ်ကြိမ် လာရောက်ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပေမယ့်၊ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာခဲ့ရတာဖြစ်တယ် မောင် မင်းတို့။

သင်းတို့ လက်နက်ကိရိယာ၊ ဗိုလ်ပါ၊ ဆင်၊ မြင်း သုံးစုတစ်စုခန့်သာကျန်သည်

ဖြစ်လျက် သူတစ်ပါး ချီလာပြန်သည်မှာ ငါ့နိုင်ငံတော်သို့ပေါက်ရောက်သည်ဟူသမျှ တရုတ်အလုံးအရင်းသည် ကံတူအကျိုးပေးသာဖြစ်ချိမ့်မည်။ နေပြည်တော်ပတ်လည်အိမ်ရာကျောင်းကန်များကို မထိမပါး မဖျက်စီးစေခဲ့တိုင်းနေပြည်သူကျေးတော်မိုး၊ ကျွန်တော်မိုးတို့ နေမြဲတိုင်းနေကြစေ။ လုပ်ဆောင်စားသောက်မြဲနေကြပါစေ။ တရုတ်တို့တစ်စုကိုလည်းမည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမတားဆီးကြစေနှင့် ခြေတော်ရင်းသို့ အရောက်လာကြစေ။ သကျင်ဝ၊ ရွှေကြက်ယက်လယ်ပြင်သို့ ရောက်သည့်ကာလ ဘေးလောင်းတော်ပျံမင်းထီးကဲ့သို့ငါ့ညီတော်လေးယောက်နှင့် မြစ်ငယ်ကို ဝမ်းဘဲအင်းမြင်တော်အရပ်မှ ကူးပြီးလျှင် တရုတ်တို့တောမှမြက်သစ်ရွက်နှင့်အတူ မရေမတွက်နိုင်ချီလာသည်ကို ငါ့ကိုယ်တော်တိုင်စစ်ထိုး၍ ရွှေကြက်ယက်ကသည်ရွှေတောင်ဦးသို့ ငါ့ကူးတော်မူမည်။

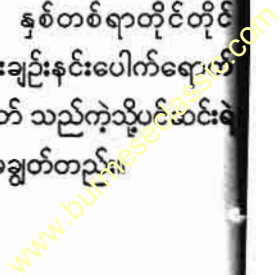
အဲဒီလို ဆင်ဖြူရှင်မင်းက သူ့ရဲတပ်များ တပ်သားတွေကိုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြည်သူတွေရဲ့ရဲရဲနီတဲရဲသွေးဇာတိမာန်ကိုလှုံ့ဆော်ပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ မင်းကောင်းမင်းမြတ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒါကြောင့် ဘုရင့်တပ်မတော်သား

တွေနဲ့ပြည်သူတွေ အားလုံးတစ်စိတ်တည်းတစ်ဝမ်းတည်းကျူးကျော်စစ်ကို တွန်းလှန်နိုင်ခဲ့တယ်။

စစ်ဝန်ကြီးဖြစ်တဲ့ စစ်သူကြီးမဟာသီဟသူရရဲ့ စစ်ပြေငြိမ်းရေးပြန်ကြားချက်ကို ပြောချင်ပါသေးတယ်။

ငါတို့သခင် နေထွက်ဘုရင် အသျှင်မင်းတရားကြီးဟာ မင်းတို့ကျင့်ရာသော တရားအပေါင်းကို အမြဲကျင့်ဆောင်တော်မူသည်ဖြစ်၍ တစ်တိုင်းတစ်နိုင်ငံတစ်ထီးတစ်နန်းဖြစ်သောဥဒည်မင်းတို့လည်းပြည်လည်ကိုမဆိုနှင့်ဦးတိုင်းစွန့်ပြည်နားကိုမျှ ထိပါးမည်ကိုအလိုတော်မရှိ။ ဥဒည်မင်းမှာ မူကား ငါတို့ကျွန်တော်မိုးဗန်းမော်သိန္နီစော်ဘွားငယ် အဆင်ခြင်မဲ့ ပြည်ကြီးနှစ်ပြည်အကြား ကုန်းချောသည့်စကားကို အမှန်ယူပြီးလျှင် လေးကြိမ်တိုင်တိုင်စစ်ကြီးဆင်၍ တို့တိုင်းနိုင်ငံအတွင်းချဉ်းနင်းဝင်ရောက်မှားလေသောကြောင့်တရုတ်စစ်သူကြီးဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူး၊ ပြည်သူတို့နှင့်တကွ တရုတ်စစ်သည်များဆုံးပါးပျက်စီး ဆင်းရဲကြီးစွာတွေ့ကြုံခဲ့လေပြီ။ သုံးနှစ်၊ လေးနှစ်ကိုမဆိုထားလင့် နှစ်တစ်ရာတိုင်တိုင်တိုင်းနိုင်ငံအတွင်းချဉ်းနင်းပေါက်ရောက်လာချေသည်ရှိသော် သည်ကဲ့သို့ပင်ဆင်းရဲတွေ့ကြလိမ့်မည်မချွတ်တည်း။

အဲဒီလိုစစ်ပြေငြိမ်းရေးမှာ မြန်မာ စစ်ဝန်ကြီး မဟာသီဟသူရကရေးသား ပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။

အခုအခါ မြန်မာနိုင်ငံကို ချန်ကေဂျိတ် ရဲ့ကူမင်တန် တရုတ်ဖြူတွေမြန်မာ့မြေကို ကျူးကျော်နေပြန်တယ်။ အတိတ်သမိုင်း အဆက်ဆက်မှာမြန်မာတွေဟာကျူးကျော် လာတဲ့ ဘယ်ရန်သူကိုပဲဖြစ်ဖြစ် တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်အောင်ပွဲခံခဲ့ကြတာပဲဖြစ်ပါတယ်။

အခုဆင်နွှဲနေတဲ့ ဘုရင့်နောင်စစ်ဆင် ရေးနှင့် ရန်ကြီးအောင်စစ်ဆင်ရေးကြီးတွေ ဟာလည်းမုချအောင်ပွဲရပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောကြားရင်း နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါတယ်။

ကိုသန့်စင် ဆရာရွှေပြည်ဦးဘတင်ကို သွား၍ ဂါရဝပြုဖြစ်သည်။ သူ့အပြင်အခြား ဂါရဝပြုနေသူများရှိနေ၍စောင့်နေရသည်။ ထိုအခိုက်မနက်ကတွေ့ခဲ့သည့် အမျိုးသမီး လည်းလာရောက်ဂါရဝပြုသည်ကိုတွေ့လိုက် သည်။

“ဆရာမ”

“ဪ... စာအုပ်အဆင်ပြေတယ် နော်ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျ”

“ပွဲမစခင် ဆရာဝင်လာတာ ကျွန်မမြင် မိပါတယ်။ လာနှုတ်ဆက်ဖို့အဆင်မပြေ တာနဲ့လေ”

“ရပါတယ် ဆရာမ။ စကားသာပြော နေရတယ်။ ဆရာမနာမည်လည်း မသိရ သေးဘူးနော်”

“ဟုတ်သားပဲ။ စာအုပ်အကြောင်း ပြောနေမိတာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမိတ်ဆက် ဖို့တောင်မေ့သွားတယ်။ ကျွန်မ ခင်ခင်ဦး ပါဆရာ”

“ဗျာ. . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ဪ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ လူသံတွေ နဲ့သိပ်ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမကြားလိုက်လို့။ မခင်ခင်ဦးဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခန်းထဲမှာ ဆရာမနဲ့နာမည်တူများ ရှိသေးသလားဗျ”

“မရှိပါဘူးဆရာ။ ကျွန်မတစ်ယောက် ပဲရှိပါတယ်”

သူ၏မယ်ဖုရားက လက်ထပ်ပေးမည် ဆိုသောသမိုင်းအဓိကကျောင်းသူခင်ခင်ဦး နှင့်မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်ရလိုက်သည်ကတိုက်ဆိုင် လွန်းသည်ဟု ကိုသန့်စင်ခံစားမိလေသည်။

တတိယပိုင်း

ရန်ကြီးအောင်နှင့် သူရဲကောင်းများ

မြန်မာ့တပ်မတော် တပ်ရင်းများသည် ရန်ကြီးအောင်စစ်ဆင်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲ ဝင်ရန်ချီတက်ကြပြီး။ တောအထပ်ထပ် တောင်အသွယ်သွယ် မြစ်အဆင့်ဆင့်ကို အားမာန်များဖြင့် ဖြတ်ကျော်ကြလေပြီ။ စစ်မြေပြင်အတွက် စစ်လက်နက်သည် အရေးကြီး၏။ ရန်သူသည်ခေတ်မီလက်နက်များဖြင့် ကျောက်ဘန်ကာအဆင့်ဆင့်ကိုတည်ဆောက်၍ အခိုင်အမာတပ်စွဲထားပါလေ၏။

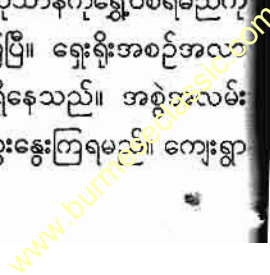
မြန်မာ့တပ်မတော်သည် ရေစီးသန်သောသံလွင်မြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ရသည်။ သစ်ဖောင်များကိုဖွဲ့၍ အမြောက်၊ သံချပ်ကာကားများကို တင်ဆောင်၍ကူးရသည်။ မြန်မာ့တပ်မတော်စစ်ကြောင်းများကိုယ်တိုင် ရဲဘော်များနှင့်အတူ အိပ်အတူ၊ စားအတူ နားအတူတူ ခရီးကြမ်းကိုဖြတ်သန်းသည်။ တပ်မတော်သားများနှင့်အတူ တောင်ပေါ်နေတိုင်းရင်းသားများက တိုင်းချစ်ပြည်ချစ် မျိုးချစ်စိတ်ဖြင့် ရိက္ခာပစ္စည်း၊ လက်နက်ခဲယမ်းများကို သယ်ပိုးပေးကြလေ၏။

စစ်ကြောင်းများနှင့်အတူ ဝါယာလက်ဆက်သွယ်ရေးအဖွဲ့က ထိုစစ်ဆင်တိုက်ပွဲ

ဝင်ကြမည့်တပ်ရင်းအသီးသီးသို့အမြဲမပြတ် ဆက်သွယ်လျက်ရှိပါလေ၏။ တပ်ရင်း-၄၊ တပ်ရင်း-၅၊ တပ်ရင်း-၆၊ တပ်ရင်းပေါင်းနှစ်ဆယ် စစ်ရဲတပ်ဖွဲ့များသည်ရန်သူ တရုတ်ဖြူတို့အခိုင်အမာတပ်စွဲထားရာ သို့ဦးတည်ချီတက်လာကြပြီ။ တပ်မတော်သားများကရောက်လေရာတွင် လမ်းတွေဖောက်ရသည်။ တံတားတွေဆောက်ရသည်။

မိုင်းတုံ-မိုင်းဆပ် မော်တော်ကားလမ်းကိုဖောက်သည်။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများအတွင်းက စေတီပုထိုးဘုရားများကိုပြုပြင်သည်။ ဒေသခံများထာဝရ ပူဇော်နိုင်ရေးအတွက် ဝိုင်းဝန်းပါဝင်ကြသည်။

မိုင်းဆပ်အနီးက လွင်ပြင်ကောင်းသည်။ ထိုလွင်ပြင်မှာ ကျောင်းဆောက်ပေးလျှင် ဝန်းကျင်မှာရှိသော ကျေးရွာများမှ ကလေးများအတွက် ပညာသင်ကြားရေးလွယ်ကူမည်။ ခက်သည်မှာ ထိုလွင်ပြင်မှာ ရှေးရှေးဘိုးဘွားများ၏သုသာန်ရှိနေသည်။ ဒေသခံများက သုသာန်ကိုရွှေ့ပစ်ရမည်ကို မဝံ့မရဲဖြစ်နေကြပြီ။ ရှေးရိုးအစဉ်အလာအစွဲအလန်းကရှိနေသည်။ အစွဲအလမ်းကိုပျောက်ဖို့ ဆွေးနွေးကြရမည်။ ကျေးရွာ

အသီးသီးမှ ရပ်မိရပ်ဖများကို တလေးတစားဖိတ်ကြားရသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၊ မဇ္ဈာရုံကြီးအတွင်းမှာ စုဝေးရသည်။

တပ်ရင်းမှူး ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး x x က ရပ်မိရပ်ဖများကို ရင်းရင်းနှီးနှီးတွေ့ဆုံသည်။ တိုင်းရင်းသားများဖြစ်နေ၍ ဘာသာပြန်တတ်သော ရပ်မိရပ်ဖများကို နားလည်အောင်ပြောပြရသည်။ ပရိသတ်များက တပ်ရင်းမှူး၏ စကားကို နားထောင်နေကြသည်။

“ကျေးရွာအသီးသီးက ဦးကြီးမင်းများခင်ဗျား၊ အခုခေါ်ယူရတဲ့အကြောင်းကတော့ ကျေးရွာက၊ ကလေးတွေရဲ့ ပညာရေးကိစ္စ နောင်အရှည်ကောင်းစေဖို့အတွက် ကျောင်းဆောက်ပေးဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးတွေရဲ့ စာသင်ကျောင်းဆိုတော့ ရွာအားလုံးနဲ့ မနီးမဝေးလည်းဖြစ်ရမယ်။ ကလေးတွေကစားကွင်းလည်းပါရမယ်။ မြေပြန့်ကွင်းပြင်ကျယ်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် အကောင်းဆုံးမြေပြန့်လွင်ပြင်ရှိနေတာက...”

တပ်ရင်းမှူးသည် မြေပြန့်လွင်ပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

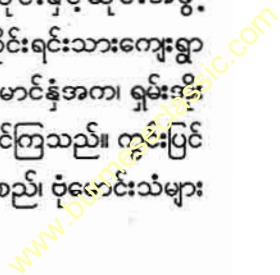
“... အဲဒီလွင်ပြင်မှာ ကျောင်းဆောက်ပေးချင်တယ်။ ဆိုတော့ မူလရှိနေတဲ့ သူ့သာန်ကို ဖယ်ပစ်ရမှာဖြစ်ပါတယ်”

တပ်ရင်းမှူး စကားဆုံးသောအခါ ဘာသာပြန်သူက တိုင်းရင်းသားစကားဖြင့် ပြောပြရသည်။ စကားပြန်ပြောပြီးသောအခါ ပရိသတ်များ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာသည်။ ပရိသတ်ထဲမှ တိုင်းရင်းသားဘာသာစကားဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ထိုသူပြောသောစကားကို ဘာသာပြန်သူက ဘာသာပြန်သည်။

သူ့သာန်ရွှေ့မယ်ဆိုရင် ဝိညာဉ်ဘိုးဘွားများ ကျေနပ်အောင် လုပ်ရမှာဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူတို့နေရာကို အတီးအမှုတ်အကအခုန်များဖြင့် ရွှေ့ပြောင်းပေးဖို့ တင်ပြသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

တပ်ရင်းမှူးက အားလုံးအဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးမှာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရသည်။ တိုင်းရင်းသားများအားလုံး ကျေနပ်သွားကြသည်။ ဝိညာဉ်ဘိုးဘွားများရွှေ့ပြောင်းရေးကို နောက်ရက်များတွင် စီစဉ်သည်။

တပ်မတော်သားများထဲတွင် အတီးအမှုတ်နှင့် အကဝါသနာပါသူများရှိသည်။ သူတို့ကို အိုးစည်ဝိုင်းနှင့် ဆိုင်းအဖွဲ့ စီစဉ်ပေးရသည်။ တိုင်းရင်းသားကျေးရွာများကလည်း ကိန္နရီမောင်နှံအက၊ ရှမ်းဒိုးစည်အဖွဲ့များဖြင့် ပါဝင်ကြသည်။ ကွင်းပြင်ကြီးအတွင်းတွင် အိုးစည်၊ ဝိုင်းသံများ

ဖြင့်ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေကြသည်။ ရပ်မိ၊ ရပ်ဖ အဘိုးအဘွား အသက်ကြီးသူများက ကန်တော့ပွဲများ၊ ဖယောင်းတိုင်များနှင့် ဝိညာဉ်ဘိုးဘွားများကို တောင်းပန်နေကြ သည်။ ဝိညာဉ်အဘိုးအဘွားများအတွက် တပ်မတော်စစ်ကားကြီးလေးစီးကို အသင့် ရပ်ပေးထားရသည်။

မကြာမီ ဒေသခံအဘိုးအဘွားများက ဝိညာဉ်များ ကားပေါ်တက်ကြဖို့ဖိတ်ကြား သည်။ ဝိညာဉ်အဘိုးအဘွားများ၏ ကား များကို ရှေ့ကမောင်းစေသည်။

ရှမ်းအိုးစည်အဖွဲ့ တပ်မတော်သား များ၏ဂီတအဖွဲ့၊ ကိန္နရီမောင်နံ့အကအဖွဲ့ များက နောက်မှတီးမှုတ်ကခုန်၍ လိုက်ပါပို့ ဆောင်ပေးကြသည်။

ဝိညာဉ်အဖွဲ့နေရာသစ်ကို ရောက် သောအခါ ဝိညာဉ်အဘိုးအဘွားတို့အား ဤနေရာသည်မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းသော နေရာ၊ သာတောင်သာယာနေရာဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေသခံအဘိုး၊ အဘွားများကပြောပြနေ ကြသည်။ တပ်မတော်သားများက ဒေသခံ များစိတ်ချမ်းသာအောင် အားလုံးဆောင် ရွက်ပေးကြသည်။ အပြန်တွင် တပ်မတော် သားများနှင့် ဒေသခံများ အတူတကွ ထမင်းလက်ဆုံစားကြသည်။

လွင်ပြင်အတွင်းမှာ အိုးစည်ဝိုင်းနှင့်

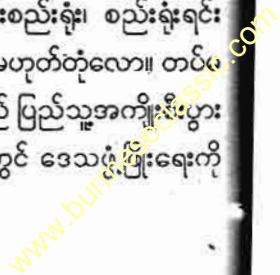
အတူ တပ်မတော်သားများ ကပြကြသည်။ ဒေသခံကိန္နရီမောင်နံ့အက ရှမ်းအိုးစည် အဖွဲ့ကလည်းပျော်ရွှင်မြူးတူးကခုန်ကြသည်။

ယခင်သူသာန်လွင်ပြင်မှာ အခြေခံ ပညာအထက် တန်းကျောင်းကြီးကို တပ်မတော်အင်ဂျင်နီယာတပ်ကတည်ဆောက် ပေးလေသည်။

တိုင်းပြည်သည် ရဲဘော်အတွက် မဟုတ်၊ ရဲဘော်သည် တိုင်းပြည်အတွက် ဖြစ်ရမည်ဆိုသောတပ်မတော်ခေါင်းဆောင် များ၏အဆိုအမိန့်အတိုင်းရောက်လေ ရာတွင် တပ်မတော်သားများသည် ပြည်သူ့ အကျိုးကိုဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။

ဝိညာဉ်ဘိုးဘွားများကို မော်တော် ယာဉ်မောင်းနှင့်ပေးသောကားဆရာ၊ တပ်မတော်သားများကသူတို့ မောင်းနှင် သောကားများပေါ်တွင် ဝိညာဉ်များလိုက် ပါခဲ့ကြောင်းပြောပြသည်။ တပ်မတော် သားများ၏ဆောင် ရွက်ချက်ကိုဝိညာဉ်များ ကလည်း သဘောတူကျေနပ်နေဟန်ရှိ ကြောင်းပြောပြသည်။

မြန်မာ့တပ်မတော်သည် နိုင်ငံတော် အတွက် တိုက်ရင်းစည်းရုံး၊ စည်းရုံးရင်း တိုက်ပွဲဝင်နေကြပြီမဟုတ်တုံလော။ တပ်မ တော်သားများသည် ပြည်သူ့အကျိုးစီးပွား ကိုရောက်လေရာတွင် ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေးကို

ဆောင်ရွက်ပေးရုံတွင်မက မိမိတပ်မတော်
၏ပကတိအခြေအနေကိုလည်းတပ်ရင်းမှူး
ကရှင်းလင်းပြောကြားရသည်။တပ်မတော်
စစ်ခေါင်းဆောင်များက တပ်မတော်သား
များကို အောက်ခြေအဆင့်မှ နိုင်ငံတော်
အဆင့် နိုင်ငံရေးပြဿနာများကိုပါရှင်း
လင်းပြောကြားသည်။

ယခုလည်းပြည်သူတို့ အကျိုးစီးပွားကို
ဖော်ဆောင်ရင်း အနာဂါတ်တပ်မတော်၏
အလားအလာများကို တပ်မတော်သား
တိုင်းသိစေရန်၊ တပ်တွင်းရှင်းလင်းပွဲကို
ကျင်းပပြုလုပ်သည်။

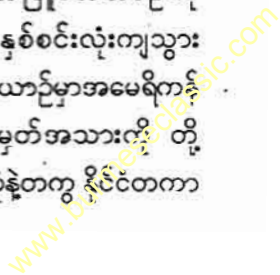
တပ်မတော်စခန်းချထားရာ ခန်းမ
ဆောင်ကြီးအတွင်းမှာဖြစ်၏။ တပ်ရင်းမှူး
နှင့် အတူတပ်ရင်းတပ်ဖွဲ့ များမှအရာရှိ၊
အရာခံ၊ အကြပ်တပ်များနေရာယူထား
ကြသည်။ တပ်ရင်းမှူးက မတ်တပ်ရပ်၍
မြေပုံရွှိရာကိုထောက်ပြသည်။တရုတ်ဖြူ
များအခိုင်အမာတပ်စွဲထားသော နေရာ
များကို မြေပုံတွင်အနီမှတ်များဖြင့်ဝိုင်းပြ
ထားသည်။

“တရုတ်ဖြူ လီဆွမ်ချင်ခေါင်းဆောင်
တဲ့ တရုတ်ဖြူများရဲ့ စခန်းခြောက်ခုရှိ
တယ်။ အဲဒီစခန်းတွေမှာကျောက်ဘန်ကာ
တွေနဲ့တည်ဆောက်ထားတာဖြစ်တယ်။
အဲဒီကျောက်ဘန်ကာတွေကိုတို့ရဲ့ ၂၅

ပေါင်ဒါ၊ ၆ပေါင်ဒါလက်နက်ကြီးတွေနဲ့
ထိမှန်အောင်ဖြိုခွင်းလို့ရှိရင် အပေါ်
ဘန်ကာပြိုကျသွားလိမ့်မယ်။ အပေါ်ဘန်
ကာပြိုကျပေမယ့် အောက်ဘန်ဘာထဲမှာ
ရှိနေတဲ့စက်သေနတ်တွေရှိနေဦးမယ်။
ပန်လွယ်၊ ဆူနွယ်၊ မန်တွန်တောင်ကုန်း
တွေပေါ်မှာလည်း တရုတ်ဖြူတပ်မမှူး
စလိန်ကွန်ဦးစီးတဲ့ တရုတ်ဖြူတပ်သား
၂၀၀လောက်အခိုင်အမာတပ်စွဲထားတယ်။
အဲဒီမှာတရုတ်ဖြူတွေရဲ့စားနပ်ရိက္ခာခြောက်
လစာလောက်သိုလှောင်ထားတယ်လို့သိရ
တယ်။လက်နက်ကြီးတွေအပါအဝင်ခဲယမ်း
မီးကျောက်တွေလည်းသိမ်းဆည်းထားတယ်။

လေကြောင်းနဲ့ တိုက်ခိုက်ဖို့ တပ်မ
တော်ကတစ်ဘက်နိုင်ငံရဲ့ နယ်နိမိတ်မျဉ်း
ကို တို့တပ်မတော်က လေးစားလိုက်နာတဲ့
တပ်မတော်ဖြစ်တယ်။ ခက်တာကတို့
တပ်မတော်တွေကလေးစားပေမယ့် တစ်
ဘက်နိုင်ငံကအားပေးအားမြှောက်လုပ်
နေတာတွေ့ရတယ်။

တပ်မတော်လေတပ်က ဗိုလ်ပီတာရဲ့
လေယာဉ်နဲ့ တရုတ်ဖြူလေယာဉ်ကို
တိုက်လို့လေယာဉ် နှစ်စင်းလုံးကျသွား
ခဲ့တယ်။ ရန်သူရဲ့လေယာဉ်မှာအမေရိကန်
စစ်သုံးလေယာဉ်အမှတ်အသားကို တို့
တပ်မတော်ကဓာတ်ပုံနဲ့တကွ နိုင်ငံတကာ

သတင်းဌာနတွေကို ပြသနိုင်ခဲ့တယ်။ လက်နက်ဝယ်ယူဖို့ကို ဗြိတိသျှစစ်မစ်ရှင်က၊ ကဖျက်ယဖျက်လုပ်နေတယ်။

ဒါကြောင့် တို့တပ်မတော်ရဲ့စစ်ဥပဒေကိုပြင်ဆင်ဖို့ အထက်ခေါင်းဆောင်တွေကြီးစားနေကြတယ်။ တို့တပ်မတော်ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ပြည်တွင်းမှာတီထွင်ထားတဲ့ ဘန်ဂလိုတိုပီတိုဟာ ဒီတိုက်ပွဲမှာ တရုတ်ဖြူရဲ့ဘန်ကာတွေကို ဖျက်ဆီးဖို့ အများကြီးအထောက်အကူပြုပါလိမ့်မယ်။ တို့တပ်မတော် အနာဂတ်အတွက်ဗြိတိသျှအစိုးရနဲ့ချုပ်ဆိုထားတဲ့ စာချုပ်တွေကို အကုန်ဖျက်ပစ်ရမှာဖြစ်တယ်။ တို့တပ်မတော်ရဲ့အင်အားကို ချညှန့်အောင်ချုပ်ဆိုထားတဲ့စာချုပ်တွေကိုနိုင်ငံတော်လွှတ်တော်မှာတင်သွင်းရမှာဖြစ်တယ်။ တို့တပ်မတော်စစ်သေနာပတိဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းဟာတပ်မတော်တိုးတက်ရေးအတွက် အစည်းအဝေးအကြိမ်ပေါင်း ၂၇၄ကြိမ်ပြုလုပ်ပြီးအင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ရေးဆွဲထားတဲ့ဥပဒေကိုလွှတ်တော်မှာအတည်ပြုနိုင်အောင်ကြိုးစားနေတယ်။ ဒါကြောင့် တို့တပ်မတော်နဲ့ တရုတ်ဖြူတိုက်ရမယ့်သရုပ်ပြပွဲကို ဗထူးတပ်မြို့မှာ မြန်မာအမတ်တွေရော၊ နိုင်ငံတကာစစ်သံမှူးတွေကိုပါ ရှင်းလင်းပြီးဖြစ်တယ်။ တို့တပ်မတော်ရဲ့ အင်အားတောင့်တင်း

နိုင်မလာမှာကိုနယ်ချဲ့သမားတွေမကြိုက်ဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့တပ်မတော်သားတွေဟာရဲစိတ်ရဲမာန်မွေးပြီးကျူးကျော်လာတဲ့တရုတ်ဖြူတွေကိုမြန်မာ့မြေကနေတစ်ယောက်မှမကျန်မောင်းထုတ်ပစ်ရမယ်။ ရဲဘော်တို့ရဲ့တရားသောစစ်ပွဲအောင်ရမယ်” ရဲဘော်များကလည်း အားလုံးမတ်တပ်ရပ်၍

“အောင်ရမယ်၊ အောင်ရမယ်”

အမှတ် ၄ ခြေလျင်တပ်ရင်း စစ်ကြောင်းမှူးလက်ချိမန်ရိုင်းနှင့်တပ်မတော်သားများသည် မုန်တိုင်းစစ်ကြောင်းအမည်ဖြင့် တရုတ်ဖြူတပ်စွဲထားရာ မန်တွမ်းစခန်းဆီသို့ချီတက်လာကြသည်။

မြင့်မားသော တောင်တန်းများရှေ့မှကာဆီးလျက်ရှိ၏။ ကောင်းကင်တွင် မိုးသားတိမ်လိပ်များ တလိပ်လိပ်ရွေ့လျားနေသည်။ လေပြင်းများ တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ခလရ-၄မှ ဂေါ်ရခါးစစ်သည်များ အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ချီတက်လာကြသည်။ ဆာဂျင်ဗဟာဒူးသည် စစ်ကြောင်းမှူးဗိုလ်မှူး လက်ချိမန်ရိုင်းနှင့် အနီးကပ်ချီတက်လာ သည်။ ဆာဂျင်ဗဟာဒူးသည် သူ့တပ်စိတ်မှ ဂေါ်ရခါးရဲဘော်များအား မိမိတို့လက်နက်များနှင့်အတူ ဇူကူရီးယားများကိုပါစစ်သေကြရန်သတိပေးလျက်ရှိသည်။

“ဆာဂျင်ဗဟာဒူး”

“ရှိပါတယ် အဘ”

“တို့တပ်ခွဲဟာ စစ်ရဲတပ်ရင်းစစ်ကြောင်းနဲ့ မြေပုံအညွှန်းအရ မကြာမီမှာပေါင်းမိတော့မှာဖြစ်တယ်။

အခုတို့ ရန်သူရဲ့စခန်းကို လှည့်စားပြီး ဝင်ရောက်စီးနင်းတော့မယ်။ ရန်သူဟာ လွယ်ကူတဲ့ မြေပြင်ဆင်ခြေလျှောကလာမယ်လို့ထင်ထားမှာပဲ ရန်သူထင်မထားတဲ့ ဘက်ကအတင်းဝင်ရောက်စီးနင်းဖို့ ငါစိတ်ကူးရတယ်။ အဲ့ဒါ ဆာဂျင်ထင်မြင်ချက်ပေးစမ်းပါ”

“ရန်သူကို ထင်မထားတဲ့ဘက်က ဝင်ရောက်စီးနင်းမယ်ဆိုရင်အဘထင်သလို အငိုက်မိသွားနိုင်ပါတယ်။ ရန်သူရဲ့ခံစစ်နောက်ကြောင်းဖြစ်လို့ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်အဘ။ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်လည်း ကျွန်တော် ဂေါ်ရခါးစစ်သားတွေရဲ့ ခုကူရိုဗားတွေရဲ့အစွမ်းကိုအဘလည်းသိနေတာပါ”

“အေးကွာ ဒီလိုတိုက်ပွဲမှာ ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းကို သတိရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်အဘ၊ သူ့ရဲ့ငှက်ဖျားက သိပ်တော့မစိုးရိမ်ရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာတော့ သူလိုက်ချင်ရှာပါတယ်။ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း

လိုက်တော့ လာမယ်ထင်ပါတယ်”

ထိုစဉ် ဆက်သွယ်ရေးရဲဘော်က-

“အဘ၊ လောယုမြစ်တစ်ဘက်ကမ်းက တရုတ်ဖြူစခန်းကို ဝင်တိုက်ဖို့ သတင်းဝင်လာပါတယ်အဘ”

“ဟေ့၊ တို့အဖွဲ့တွေ အသင့်ပြင်”

ထိုစဉ်မိုးပြင်းထန်စွာ ရွာချလိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူးလက်ချ်မန်ရိုင်းနှင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ မိုးရေထဲတွင် ဆက်လက်ချီတက်လာကြသည်။ သူတို့ချီတက်နေသည်မှာ ကျိုင်းတုံ၊ တာချီလိတ်လမ်းနှင့် ယှဉ်လျက်တောလမ်းမှ ချီတက်နေဆဲဖြစ်သည်။ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးလက်ချ်မန်ရိုင်းသည် ဆာဂျင်ဗဟာဒူးအား

“ဆာဂျင် မိုးသိပ်ပြီးရွာနေတယ်။ တို့တပ်ခွဲ ရှေ့နားကရွာရဲ့အခြေအနေကို သတင်းရယူဖို့လိုမယ်။ ဒီတော့ မင်းနဲ့ငါ ဒီမိုးထဲမှာပဲ သတင်းရယူဖို့အရင်သွားနှင့်မယ်။ တို့တပ်ခွဲ တစ်နာရီအနားယူနေခဲ့၊ တို့အခုသွားလို့တစ်နာရီကြာမှ လိုက်ခဲ့ကြ”

တပ်ခွဲမှူးနှင့် ဆာဂျင်ဗဟာဒူး ရွာရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်သွားကြသည်။ ရွာသည် မိုးရေထဲ၌ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ အိမ်ခြေ ၅၀ခန့်သာရှိသည်။ ရွာထဲတွင် တရုတ်ဖြူများ၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရ။ တပ်ခွဲမှူးနှင့် ဆာဂျင်ဗဟာဒူး တောအကြွေပပ်တွင်

နားနေကြသည်။

“အဘ ရန်သူအရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရပါလား”

“ဟုတ်တယ် ဆာဂျင်၊ မိုးကရွာတော့ လူတွေလှုပ်ရှားမှုမရှိဘူး၊ တို့တပ်သားတွေ အဲဒီလိုငြိမ်သက်နေတာကို အထူးသတိထားရမယ်။ အချိန်သိပ်တန်ဖိုးကြီးနေတယ်ဆာဂျင်၊စစ်သူကြီးနပိုလီယံအဲလ်ပပ်စ်တောင်တန်းကြီးတွေကိုကျော်မယ်ဆိုတော့ သူတပ်များတွေက ကန့်ကွက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် နပိုလီယံကသူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အင်မတန်မြင့်မားတဲ့ တောင်တန်းတွေကို ကျော်ပြီး စစ်အောင်ပွဲရခဲ့ဖူးတယ်။ အခုလည်းငါတို့ လောယုမြစ်ကိုမိုးရေထဲမှာ ဖြတ်မယ်။ ရန်သူမထင်မှတ်တဲ့ အချိန်မှာ ဝင်စီးမယ်”

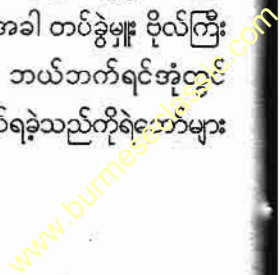
တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ နောက်မှ တပ်ခွဲမီလာခဲ့သည်။ အချိန်က နေရောင်ကို မမြင်ရတော့။ မကြာမီအမှောင် သန်းလာတော့မည်။ တပ်ခွဲများနှင့်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ လောယုမြစ်ကိုမိုးထဲရေထဲ ဖြတ်သန်းကြသည်။ လောယုမြစ်သည်မြစ်ငယ်တစ်ခုမျှသာဖြစ်ပါလေ၏။

တပ်ခွဲအားလုံး လောယုမြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီးစီးချိန်တွင် မှောင်သွားခဲ့ပြီ။ မိုးဖွဲများက တဖွဲဖွဲကျနေဆဲသာဖြစ်သည်။

ရန်သူတပ်စခန်းနှင့် နီးကပ်လာသည်။

ဗိုလ်မှူး လက်ချ်မန်ရိုင်းက လှံစွပ်များ တပ်ထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဘယ်ဘက်မှ ပန်း၍တက်စေသည်။ ဗိုလ်မှူးအေးအေးတွင်ရန်သူ သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ တိတ်ဆိတ်သော အမှောင်ထုအတွင်း မြန်မာ့တပ်မတော်သားများ၏ ပစ်ခတ်မှုနှင့်အတူ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဆင်နွှဲလိုက်သည်။ ရန်သူများ ရုတ်တရက်အငိုက်မိသွား၍ ပြေးမိပြေးရာ ပြေးကြလေသည်။ ဂေါ်ရခါးစစ်သားများ၏ လှံစွပ်အောက်တွင် မရှုမလှကျဆုံးကြလေသည်။ရန်သူ၏ ပထမခံစစ်ကြောင်းပြိုပျက်သွားလေသည်။ ဆက်၍ နောက်တိုက်ခံစစ်ကြောင်းကို ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

ရန်သူများ ဖရိုဖရဲပြိုကွဲလျက် မြန်မာ့တပ်မတော်၏ လက်အောက်တွင် မရှုမလှကျဆုံးကြလေပြီ။ ရန်သူတရုတ်ဖြူများတစ်ဘက်နိုင်ငံဘက်သို့ကစဉ်ကလျားထွက်ပြေးသွားကြလေပြီ။ မြန်မာ့တပ်မတော်သားများ ရန်သူစခန်းကိုအပိုင်စီး၍ ပြည်ထောင်စုအလံကို စိုက်ထူနိုင်လေပြီ။ တိုက်ပွဲပြီးစီးသောအခါ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီး လက်ချ်မန်ရိုင်း၏ ဘယ်ဘက်ရင်အုံတွင် ဒဏ်ရာအနည်းငယ်ရခဲ့သည်ကိုရဲဘော်များ သိကြရသည်။

ညအချိန်အမှောင်ထုကြောင့် တပ်ခွဲ များမိမိဒဏ်ရာရကြောင်းကိုသူ့ရဲဘော်များ အားအသိမပေးခဲ့ပေ။ ဗဟာဒူးက တပ်ခွဲ များ၏ရင်ဘတ်မှ ဒဏ်ရာကိုကြည့်လျက်

“အဘ သက်သာရဲ့လား”

“ငါ့ကကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရဲ့ဘော်တွေကို ဆက်ပြီးတိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အသင့်ပြင်ခိုင်ထား။ တိုက်ပွဲက အခုမှအစပဲရှိသေးတယ်။ သူတို့ အင်အားနဲ့ ပြန်တိုက်လာလိမ့်မယ်”

တပ်ခွဲများ ထိုသို့ပြောနေစဉ်မှာပင် တရုတ်ဖြူများဘက်မှလက်နက်ကြီးများ ဖြင့်ပစ်ခတ်လေပြီ။ တပ်ခွဲများက လုံးဝပြန် မပစ်ရန် သတိပေးလိုက်သည်။

ကတုတ်ကျင်းများအတွင်းနေရာယူ ထားရန်သတိပေးသည်။ မြန်မာ့တပ်မတော် သားများ ထိုးစစ်အသွင်မှ ခံစစ်အသွင်သို့ ပြောင်းလိုက်သည်။ အလင်းရောင် တစစ ဖြန့်ကြက်လာသည်။ မြန်မာ့တပ်မတော် သားများက အပေါ်စီးမှရန်သူတရုတ်ဖြူ များ တက်လာသည်ကိုမြင်နေရသည်။ တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံရှိပြီးဖြစ်သော ဂေါ်ရခါးရဲဘော်များကအနီးကပ်လာသော တရုတ်ဖြူများကို အလွတ်မပေးတမ်းပစ် ခတ်တော့သည်။ ရန်သူများအတုံးအရုန်း ကျဆုံးကုန်သည်နည်းတူပင်အားလျော့သွား လေပြီ။

တပ်ခွဲများသည် ရန်သူ၏အင်အားနှင့် သူ၏အင်အားကိုခန့်မှန်းတွက်ချက်လိုက် သည်။ ရန်သူအကျအဆုံးများ၍သွေးပျက် နေချေပြီ။

“ဆာဂျင်ဒီကောင်တွေအကျအဆုံး များလို့ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေပြီ။ တို့ရဲဘော်တွေ ပစ်အားရော၊ စိတ်ဓာတ် အင်အားရောကောင်းနေတယ်။ ဒီတိုက်ပွဲ ကို တို့အပြတ်တိုက်ပြီ အောင်ပွဲယူကြမယ်”

တပ်ခွဲများ၏အမိန့်နှင့်အတူ ဂေါ်ရခါး ရဲဘော်များခံစစ်အနေအထားမှ ထိုးစစ်သို့ ပြောင်း၍ ရဲရင့်စွာတိုက်ပွဲဆင်ကြပြီ။ ရန်သူ မိတ်ဆွေကွဲစေရန် စကားဝှက်သုံးကြ သည်။ ဂေါ်ရခါးအခေါ်ဂိုရစ်နမ်းဟုအချင်း ချင်း ဆက်သွယ်ရေးတိုက်ပွဲဝင်ပြီ။ သတ္တိနှင့် စွန့်စားစိတ်ကွဲပြားသည်။ တရုတ်ဖြူများမှ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားနည်းလျက်ရှိ၏။ မြန်မာ့ တပ်မတော်သားတို့ စိတ်ဓာတ်ကမုန်တိုင်း ကျရောက်သကဲ့သို့ မုန်တိုင်းဖြတ်သန်းရာ နေရာတလျှောက်အကျအဆုံးများဖြင့် ရန်သူများထွက်ပြေးကြရလေသည်။

မြန်မာ့တပ်မတော် စစ်ဒေသများက အောင်ပွဲရထားသောစခန်းကို ခြေကုပ် စခန်းအဖြစ် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲတပ်စွဲထားရန် အမိန့်ပေးလေသည်။ ဒဏ်ရာရထားသော တပ်ခွဲများအား နောက်တန်းခေးရုံသို့

အမြန်ဆုံးပို့ရန်အမိန့်ပေးသည်။ ဆာဂျင် ဗဟာဒူးက တပ်ခွဲမှူးကိုလိုက်ပို့ချင်သည်။ သို့သော်တပ်ခွဲမှူးက ဆာဂျင်ဗဟာဒူးကို စခန်းအား ကွပ်ကဲရန်အမိန့်ပေးလေသည်။ ဆာဂျင်ဗဟာဒူး သူတပ်ခွဲမှူးကိုစိတ်မချ နိုင်။

“ဆာဂျင်၊ ငါ့အသက်က အရေးမကြီး ပါဘူး။ ဒီစခန်းကတို့တပ်မတော်ရဲ့အောင်ပွဲ အထိမ်းအမှတ်ပဲ။ ဒီစခန်းကတစ်ဆင့် တို့ ထိုးစစ်ကိုရှေ့ဆက်ကြရဦးမှာ။ ဒါကြောင့် ဒီစခန်းကိုပြန်ကုမသွားအောင်တို့ရဲဘော်တွေ ကာကွယ်ထားရလိမ့်မယ်။ မင်းနေရစ်ပါ။ ဒါအမိန့်ပဲ”

ဆာဂျင်ဗဟာဒူး အမိန့်နာခံရင်းနေ ရစ်ရသည်။ တပ်ခွဲမှူး၏သွေးဖြင့်ရင်းခဲရ သောတောင်ကုန်းထက်မှပြည်ထောင်စုအလံ သည် တလူလူလွင့်လျက်ရှိပါလေ၏။

× × ×

ကျိုင်းတုံမြို့စစ်နယ်မြေတွင် မြန်မာ့ တပ်မတော်စစ်သည်များ အလုပ်များလျှက် ရှိ၏။ မြန်မာ့တပ်မတော်၏ ထိုးစစ်ဆင် တိုက်ခိုက်မှုကို ရန်သူတရုတ်ဖြူများက ကြံ့ကြံ့ခံလျက်ရှိ၏။

တရုတ်ဖြူတို့၏ စခန်းများသည် ခိုင်မာသည်။ လက်နက်များကလည်း ခေတ်မီသည် ရိက္ခာများကိုလည်း ခြောက်

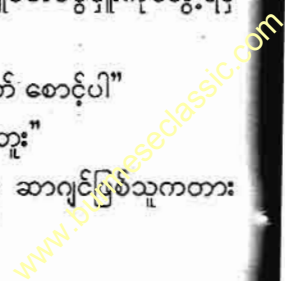
လစာခန့်သိမ်းဆည်းသို့မှီထားကြသည်။ မြန်မာ့တပ်မတော်သည် ထိုးစစ်ဆင် နေခြင်းဖြစ်၍ ရှေ့တန်းတပ်သားအတွက် ရိက္ခာပို့ဆောင်ရေးသည် အရေးကြီးသော တာဝန်ဖြစ်၏။

အမှတ်-၄ ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ ဆွတ် ဗဟာဒူးရိုင်း ငှက်ဖျားရောဂါကုသမှုခံယူ ရန် ကျိုင်းတုံတွင်နေရစ်ခဲ့ရသည်။ တိုက်ပွဲ သတင်းအရ တပ်ခွဲမှူးလက်ချ်မန်ရိုင်း ဒဏ်ရာရသည်ဆိုသော သတင်းကိုကြား ရသည်။ သူ၏ရဲဘော်များ တောင်ကုန်းကို သိမ်းဆည်းထားပြီး၊ ရိက္ခာလိုအပ်နေသည် ဆိုသောသတင်းကို ကြားရသောအခါ ရှေ့တန်းသို့လိုက်ရန် တပ်ခွဲမှူးထံ ဆွတ် ဗဟာဒူးရိုင်းကိုယ်တိုင်ဝင်တွေ့သည်။

တပ်ခွဲမှူး၏အခန်းဝတွင် လုံခြုံရေး အစောင့်ရဲဘော်ထံတွေ့ခွင့်တောင်းသည်။ အခန်းဝမှာရဲဘော်က အဘသိပ်ပြီးပင်ပန်း နေ၍ အနားယူနေကြောင်းပြောသည်။ ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းက-

“စစ်သားအတွက် ပင်ပန်းတာအရေး မကြီးပါဘူး။ ကျုပ်တပ်ခွဲမှူးကိုတွေ့ရမှ ဖြစ်မယ်”

“ခဏလောက် စောင့်ပါ”
“မစောင့်နိုင်ဘူး”
အပေါက်ဝမှ ဆာဂျင်ဖြစ်သူကတား

ပန်းပွင့်သစ္စာ

နေသည်။

“ဆရာကြီး ခင်ဗျားသတင်းပို့ပေးရင် ပေး၊ မပေးရင်တော့ ကျုပ်အတင်းဝင်တွေ့ ရပါလိမ့်မယ်”

အပြင်ဘက်မှ အပေါက်စောင့်နှင့် ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း၏စကားများကို ရုံးခန်း အတွင်းမှ တပ်ခွဲမှူးကြားနေရပါ၏။

“ဆရာကြီး၊ ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းကို ပေး ဝင်လိုက်ပါ”

တပ်ခွဲမှူး၏စကားဆုံးသည်နှင့် ဆွတ် ဗဟာဒူးရိုင်း တံခါးကိုဖွင့်၍ဝင်သွားသည်။ တပ်ခွဲမှူးကို အလေးပြုလိုက်သည်။

“အဘ ကျွန်တော်ကို ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းရှိရာရှေ့တန်းကိုလိုက်ခွင့်ပြုပါ”

တပ်ခွဲမှူး ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းကိုကြည့် လိုက်သည်။

“မင်း ကျန်းမာရေးက စိတ်ချရပြီလား”

“အခုတော့ ကောင်းနေပါတယ်အဘ။ ငှက်ဖျားဆိုတော့ သူ့ထဲချင်တဲ့အချိန်ထ လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အချိန်တော့ တော် တော်ခြားသွားပါပြီ။”

“အေးလေ၊ မင်း ကျန်းမာရေးကောင်း ပြီဆိုရင် ဒီနေ့ညနေရိက္ခာပို့မယ့်ကားတွေနဲ့ လိုက်သွား။ ရန်သူဟာ မင်းတို့သွားမယ့် လမ်းတလျှောက်မှာရှိနေတယ်။ အဲဒီရိက္ခာ တွေကို ရှေ့တန်းစခန်းအရောက်ပို့ရမယ်။

မင်းနဲ့အတူတပ်စိတ်တစ်စိတ် လက်နက် အပြည့်အစုံနဲ့စောင့်ကြပ်လိုက်သွားဖို့မှာချင် တယ်”

ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း တပ်ခွဲမှူးကိုအလေး ပြု၍အလျင်အမြန်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

x x x x

ရှေ့တန်းစခန်းမှာသို့ ပို့ဆောင်ပေး မည့်ရိက္ခာမော်တော်ယာဉ်၇စီး ကျိုင်းတုံမြို့ မှထွက်ခွာလာသည်။ မော်တော်ယာဉ်များ ကိုကွပ်ကဲလိုက်ပါလာသော တပ်စိတ်သည် မိုင်တိုင်အမှတ်-၇၉ရောက်သောအခါ မော်တော်ယာဉ်များကို ရပ်နားလိုက်သည်။

တပ်စိတ်ခေါင်းဆောင် တပ်ကြပ် မန်းဗဟာဒူးသည် တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား ကားပေါ်မှဆင်းစေသည်။ ရန်သူတရုတ်ဖြူ များ မိုင်တိုင်အမှတ်-၈၁လမ်းနံဘေးတွင် ကတုတ်ကျင်းများတူးလျက် ရိက္ခာပို့ယာဉ် တန်းကို ချုံခိုတိုက်ခိုက်မည့်အကြောင်း သတင်းရထားသည်။ တပ်ကြပ်မန်းဗဟာဒူး ကတပ်သားဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းကိုရိက္ခာယာဉ် များအားစောင့်ကြပ်နေရစ်ရန် တာဝန် ပေးလိုက်သည်။

“ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း တို့တပ်စိတ်ရန်သူ ကိုရှင်းပြီးမှ ရိက္ခာကားတွေရွှေ့ဆက်မောင်း နိုင်လိမ့်မယ်။ အခုမိုင်တိုင်-၇၉ဆိုသော နှစ်မိုင်လောက်ပဲဝေးတော့တာ။ ကို့အဖွဲ့က

ရန်သူကိုသွားရှင်းမယ်။ မင်းဒီမှာနေရစ်ပြီး ရိက္ခာကားတွေကိုကာကွယ်ထားပါ”

ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း တပ်စိတ်မှူး၏ အမိန့်ဖြင့်နေရစ်ခဲ့သည်။ တပ်စိတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဆက်လက်ချီတက်သွားကြသည်။ ရန်သူတရုတ်ဖြူများက မော်တော်ယာဉ်များလာမည့်လမ်းမှ စောင့်နေကြသည်။ မြန်မာ့တပ်မတော်သားများသည် မိုင်တိုင်အမှတ်-၈၁ဆီသို့အသင့်အနေအထားဖြင့် ဦးတည်ချီတက်သွားကြသည်။

ရန်သူဘက်မှ သုံးလက်မစိန်ပြောင်းပစ်သံကိုစတင်ကြားရသည်။ တပ်မတော်သားများ နီးစပ်ရာသို့အကာအကွယ်ယူထားရသည်။ မော်တာကျည်ဆံများ ဆက်တိုက်ကျရောက်လာသည်။ တပ်စုမှူးက

“ရန်သူပစ်အားကောင်းနေတယ်။ ကျုပ်အမိန့်မရဘဲ ဘယ်သူမှမတက်ကြနဲ့”

တပ်သားများသည် ရန်သူ၏ကျည်ပစ်အားကိုစောင့်၍ အကာအကွယ်ကောင်းကောင်းတွင် နေရာယူထားသည်။ တပ်စိတ်မှူးက သုံးလက်မမော်တာဖြင့် ရန်သူရှိရာသို့ ပြန်ပစ်ခတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ချတ္တရီဗဟာဒူး၏ မော်တာကျည်ဆံသည် ရန်သူပစ်မှတ်တိတိကျကျထိမှန်စေလေပြီ။

မြန်မာ့တပ်မတော်ဘက်မှ စက်ကလေးကျည်များက ရန်သူများကိုထိမှန်၍

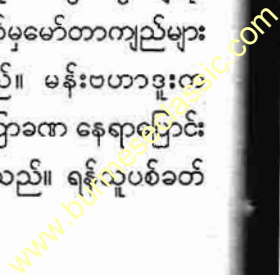
အတုံးအရုံးကျဆုံးစေပါ၏။ ရန်သူဘက်မှ အကျအဆုံးများကိုမြင်နေရသည်။ တပ်စိတ်မှူးမန်းဗဟာဒူးက တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို အမိန့်ပေးသည်။

“ရန်သူအင်အားများတယ်။ တို့တပ်စိတ်တောင့်ခံထားနိုင်မှ ရိက္ခာယာဉ်တွေ ရန်သူ့လက်မကျမှာ။ တပ်ခွဲနဲ့မပူးပေါင်းနိုင်ခင် အထိခံထားနိုင်မှဖြစ်မယ်။ ကျည်အချည်းအနီးမဖြစ်နေနဲ့”

ဂေါ်ရခါးစစ်သားများသည် အင်အားတောင့်တင်းသောရန်သူကို ခံစစ်ဖြင့်ခုခံတိုက်ခိုက်နေရပါလေ၏။

ချတ္တရီဗဟာဒူးရန်သူများ အစုလိုက်ချီတက်လာခြင်းကိုမြင်နေရ၏။ သုံးလက်မမော်တာကို စကေးချိန်၍ ပစ်လိုက်ရာ အစုလိုက်အပြုံလိုက်ကျသွားကြသည်။ မန်းဗဟာဒူးသည် စစ်သေနတ်ကိုင်လျက် ရန်သူများချီတက်လာမည့်နေရာကိုချိန်ထားလျက်ရှိ၏။ တရုတ်ဖြူများညာသံပေး၍ အတင်းချီတက်လာကြသည်။

မန်းဗဟာဒူး၏ စက်သေနတ်ကျည်ဆံများက ရန်သူများကိုအထွေးထွေးကျဆုံးစေပါ၏။ ရန်သူဘက်မှမော်တာကျည်များ တရစပ်ကျလာသည်။ မန်းဗဟာဒူးက သူ့ရဲဘော်များကို မကြာခဏ နေရာပြောင်းကြရန်သတိပေးနေသည်။ ရန်သူပစ်ခတ်

သောမော်တာကျည်များကိုရွှေလျားနေရာ ယူခြင်းဖြင့် ရှောင်ကွင်းနိုင်ကြမည်။စစ်အင်အားခြင်းကကွာခြားလွန်းသည် မဟုတ်ပါလော။ အတက်ကြမ်းသောရန်သူဘက်တွင် အကျအဆုံးများနေသော်လည်း တပ်မတော်သားများဘက်က အကျအဆုံးမရှိပါချေ။

ရန်သူတရုတ်ဖြူတို့၏ အင်အား ၄၀၀ခန့်ရှိမည်။ မြန်မာ့တပ်မတော်အင်အားက ၁၅၅ဦးပင်မရှိပါချေ။ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်စစ်စွမ်းရည်ကကွာခြားလှပါ၏။ မန်းဗဟာဒူးသည်စက်သေနတ်ဖြင့်တစ်တောင့်တစ်ယောက်နှုန်းပစ်ချလျက်ရှိ၏။ အင်အားနှင့်အစုလိုက်အပြုံလိုက် ချီတက်လာသောအခါ၌ ကျည်ဆံသည်ရန်သူများကို ကွက်တိထိမှတ်စေလျက်ရှိ၏။ ရန်သူအလောင်းများက မြင်မကောင်းအောင်ပင်အလောင်းချင်းထပ်နေပါလေ၏။

မှောင်စပျိုးလာခဲ့ပြီ။ ညအမှောင်တွင် အနီးကပ်တိုက်ပွဲဆင်ရန် ခူကူရီးဓားများနှင့် ဘက်နက်များကို မန်းဗဟာဒူးကအသင့်ပြင်ထားခိုင်းနေသည်။ ညကာ တစ်ဖြည်းဖြည်းအမှောင်ရင့်လာခဲ့ချေပြီ။ မန်းဗဟာဒူးက တပ်စိတ်ကိုနေရာရွှေ့စေပြန်သည်။ တရစပ်ပစ်ခတ်နေသောကြောင့် မြန်မာ့တပ်မတော်သားများဆုတ်ခွာသွားပြီအထင်

ဖြင့်ရန်သူများချီတက်လာကြပြန်သည်။ ချတ္တရီဗဟာဒူး၏မော်တာကျည်လက်ချက်ဖြင့် အတုံးအရုန်းကျဆုံးသွားပြန်သည်။ ဂေါ်ရခါးစစ်သားများ၏ ပူးတုံခွာတုံ ရွှေလျားစစ် မာယာကျော့ကွင်းအတွင်းတရုတ်ဖြူများ အတုံးအရုံးအကျဆုံးကြရလေသည်။

အမှတ်မထင်အနီးကပ်ဝင်ရောက်၍ ခူကူရီ ဓားချက်အောက်တွင် အသံတိတ်အသက်ပျောက်ကုန်သော တရုတ်ဖြူများ သွေးသံရဲရဲ။ တိုက်ပွဲ၏ ပထမညပြီဆုံးသွားခဲ့သည်။ မြန်မာ့တပ်မတော် တပ်သားများက တောင်ကုန်းအထက်မှ ရွှေလျားသွားခြင်းမရှိ။ ကတုတ်ကျင်းများနှင့် အခိုင်အမာနေရာယူထားသည်။ နံနက်မိုးသောက်အလင်းရောင်အောက်တွင်သွေးသံရဲရဲ အတုံးအရုံးကျဆုံးနေသော တရုတ်ဖြူအလောင်းကောင်များတွင်ယင်ကောင်များက တရုန်းရုန်း။

တိုက်ပွဲ၏ ဒုတိယညသို့ရောက်ပြန်ပြီ။ မန်းဗဟာဒူးသည် ရန်သူတရုတ်ဖြူတို့ထံမှ ရရှိထားသော သုံးလက်မမော်တာ၊ စက်သေနတ်နှင့် ကျည်ဆံများကိုဖြည့်တင်းထားလျက်ရှိ၏။ ရန်သူ့လက်နက်၊ ကိုယ့်လက်နက်ဟူသော ပြောက်ကျားဇစ်၏ သေနင်္ဂဗျူဟာကို ဂေါ်ရခါးရဲဘော်များ

လက်တွေ့အသုံးချလျက်ရှိ၏။

ကတုတ်ကျင်းများကို ဆက်သွယ်ရေး
ကတုတ်ကျင်းများနှင့် ဆက်သွယ်ထားရှိ
သည်။

တရုတ်ဖြူများသဲသဲမဲမဲ ချီတတ်လာ
ကြပြန်သည်။ တရုတ်ဖြူတို့၏ညာသံပေး၍
အော်ဟစ်ချီတတ်လာသံသည်တစ်တောလုံး
တစ်တောင်လုံးပဲ့တင်ထပ်၍ ဆူညံလျက်ရှိ
၏။

မြန်မာ့တပ်မတော်သားများ လက်ညှိုး
များညောင်းညာကပ်ပေလိုက်သည်အထိ
ပစ်ခတ်နေရပါ၏။ သုံးညှပ်တိုင်တိုင် အစာ
မစားရ၍ အားအင်ကုန်ခန်းစပြုလာ
သည်။ စိတ်ဓါတ်ခွန်အားသည် အံ့ဩဖွယ်
ကောင်းလှပါ၏။ စိတ်ဓါတ်ခွန်အားဖြင့်
ရန်သူများကိုခုခံတိုက်ခိုက်လျက်ရှိနေ ပါ၏။

အားအင်ကုန်ခန်းစပြုနေချိန်တွင်
မြန်မာ့တပ်မတော်ခြေလှင်တပ်ရင်း တပ်ခွဲ
-၈၊ တပ်ခွဲ-၁၊ ဆာဂျင်ဗဟာဒူးတို့၏
တပ်ကူများရောက်လာသည်။ ခြောက်
ပေါင်ဒါအမြောက်သံကို မန်းဗဟာဒူးတို့
ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ၂၅ပေါင်ဒါ
အမြောက်သံ။ ရန်သူတို့၏အခိုင်အမာ
တပ်စွဲထားသောစစ်ခန်းကို လှမ်း၍
ပစ်ကူနေခြင်းဖြစ်ပါလေ၏။

ရန်သူစစ်ကြောင်းသည် ဌာနချုပ်

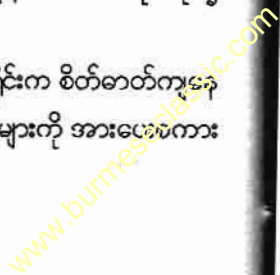
ရှိရာဆီဆုတ်ခွာစပြုနေရပြီ။ မန်းဗဟာဒူး
သူ၏တပ်စိတ်ကို လျှို့ဝှက်သင်္ကေတဖြင့်
လက်ဆောင်ပြလိုက်သည်။ သူတို့တပ်စိတ်
သည် မိုင်တိုင်-၇၉တွင်ထားရစ်ခဲ့သော
ရိက္ခာယာဉ်များရှိရာသို့ရန်သူများ မချီ
နိုင်ရန်ပိတ်ဆို့ထားရန်ဖြစ်သည်။ ခြေလျင်
တပ်ရင်း-၄မှ ၈-တပ်ခွဲ၊ ယ-တပ်ခွဲတို့က
လက်နက်ကြီးများ ကူပစ်၍ ရန်သူကို
တိုက်ခိုက်နေစဉ် မန်းဗဟာဒူး၏တပ်စိတ်
သည် ရိက္ခာများရှိရာဆီဆုတ်ခွာလာခဲ့
သည်။

x x x x

ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းသည် သုံးရက်တိုင်
တိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်နေသော အသံများကို
ကြားနေရ၏။ ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းနှင့်အတူ
ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကားဒရိုင်ဘာနှင့် အခြား
အစောင့်ရဲဘော်များက ညည်းညူစိတ်ပျက်
လျက်ရှိ၏။

“ကျွန်တော်တို့တော့ သေကုန်တော့
မှာပဲ။ ထမင်းမစားရတာလဲ သုံးရက်ရှိပြီ။
ကားပေါ်ပါလာတဲ့ဘာတွေကလည်းချက်ချင်း
ဘယ်လိုလုပ်စားရမုန်းမသိအားလုံး ဒုက္ခ
ရောက်တော့မှာပဲ”

ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းက စိတ်ဓါတ်ကုန်
သောကားဒရိုင်ဘာများကို အားပေးကား
နှင့်နှစ်သိမ့်သည်။

“အစ်ကိုတို့က ထမင်းမစားရတာဘဲ ရှိတာပါ။ ရှေ့မှာ ကျည်ဆံတွေ၊ မော်တာတွေနဲ့နှစ်ပါးသွားနေရတဲ့ရဲဘော်တွေကို ခင်ဗျားတို့ စာနာကြည့်ကြပါ။”

အစ်ကိုတို့ထမင်းဆာနေရင် ကျွန်တော် အခုသွားရှာခဲ့ပါ့မယ်။ အစ်ကိုတို့အဝတ်ကို ကျွန်တော် ဒဏပေးပါ”

ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းသည် ဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ အရပ်ဝတ်ကိုဝတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်တရုတ်ဖြူတို့၏ နောက်တန်းစခန်းဘက်အထိ ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။ နောက်တန်းစခန်းမှ တရုတ်ဖြူတို့၏အခြေအနေများကိုလေ့လာသည်။ အခြေအနေကိုစုံစမ်း၍ ချုံပုတ်တစ်ခုအတွင်း ဝင်နေစဉ် တရုတ်ဖြူတစ်ဦးလက်နက်ဖြင့် ပြန်လာသည်ကို ရုတ်တရက်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ တရုတ်ဖြူစစ်သားထံမှနိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုယူလာခဲ့ပြီးဆက်ထွက် လာရာ ထမင်းထုပ်များထမ်းလာသော တရုတ်ဖြူသုံးဦးကိုတွေ့ရသည်။ ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း တရုတ်ဖြူသုံးဦးလုံးကို အသံတိတ်ရှင်း လိုက်ပြီးထမင်းထုပ်များကိုယူကာသုတ်ခြေတင်ခဲ့လေသည်။

ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း မော်တော်ယာဉ်များရှိရာသို့ ထမင်းထုပ်များနှင့်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် စစ်ဒေသမှူးနှင့် တပ်မတော်

စစ်ကြောင်းရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ စစ်ဒေသမှူးက ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း၏ စွန့်စားမှုကို စစ်ဒေသမှူးက “ဗဲရီးဂွတ်ဟာမာယာဂျဝန်” ဟူ၍ ချီးမွမ်းစကားပြောကာ အားပါးတရပွေဖက်လိုက်သည်။

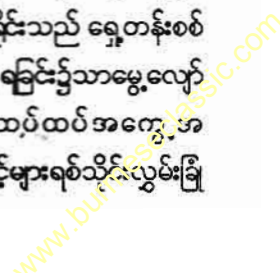
“ကဲ . . ကဲ . . ဆွတ်ဗဟာဒူးနဲ့ မန်းဗဟာဒူးတို့တပ်စိတ် ဒီကားတွေကိုစစ်ဌာန ချုပ်ရှိရာ တာလေကိုပဲမောင်းသွား။ အဲဒီရောက်မှအနားယူကြ”

မန်းဗဟာဒူးနှင့် ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းတို့ ရိက္ခာယာဉ်များဖြင့် တာလေစခန်းသို့ မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားကြသည်။

x x x x

တာလေစခန်းသို့ မောင်းနှင်လာသော တပ်မတော်ရိက္ခာယာဉ်ကားများကိုစောင့်ကြပ်၍ ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းနှင့် တပ်စိပ်မှူးမန်းဗဟာဒူးတို့လိုက်ပါလာကြသည်။

ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းစိတ်ဝယ် မိုင်တိုင်အမှတ်-၈၁တွင်ဖြစ်ပွားခဲ့သော တရုတ်ဖြူများနှင့်တိုက်ပွဲကိုသာစိတ်ရောက်နေသည်။ ကျိုင်းတုံတပ်ရင်းမှထံ အကြိတ်အနယ်ခွင့်ပန်လာခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကိုမမေ့နိုင်သေး။ ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းသည် ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်တိုက်ပွဲဆင်နေခြင်း၌သာမေ့လျော့သည်။ တောင်အထပ်ထပ်အကျွေ့အကောက်၊ အနိမ့်အမြင့်များရစ်သိန်းလွှမ်းခြုံ

နေသော တာလေစခန်းကိုရောက်ခဲ့ပြီ။ တာလေစခန်းတွင် တပ်မတော်သားများ ပျားပန်းခပ်မျှအလုပ်များနေကြသည်။

တာလေစခန်းသို့ တပ်မတော် လေတပ်မှလေထီးများနှင့် ချပေးသော ရိက္ခာများကိုတပ်မတော်သားများ ကောက် ယူစုစည်းနေကြသည်။ ကျိုင်းတုံစခန်းမှ ရိက္ခာမော်တော်ယာဉ်များသတ်မှတ်ရက်ထက် နောက်ကျနေ၍ တပ်မတော်လေယာဉ်မှ လေထီးများနှင့်ချပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းသည် သူ၏တပ်ခွဲ တာလေစခန်းမှာရောက်ရှိခြင်းမရှိသေး၍ စိတ်ပူပန်မှုဖြစ်ရသည်။ ယာယီဆေးရုံဖွင့် ထားသော ဆေးကုသဆောင်တွင် ဒဏ်ရာ ရထားသော သူ၏ရဲဘော်ရဲဘက်များကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာသွားရောက်တွေ့ဆုံသည်။ ဆရာဝန်နှင့်သူနာပြုများကလည်း ဒဏ်ရာ ရရှိသောရဲဘော်များကို ဆေးဝါးကုသမှုကို နေ့ရောညပါ မပြတ်စောင့်ရှောက်ကုသ ပေးလျက်ရှိသည်။

ပတ်တီးများပတ်ထားသော ခြေ ထောက်များ၊ ခေါင်းတစ်ခုလုံးကိုဖုံးအုပ် ပတ်ချီထားသော မျက်နှာများ၊ လက်များ၊ ခြေထောက်များနှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ပတ်တီးများနှင့်ချည်နှောင်ထားသော သူ၏ ရဲဘော်ရဲဘက်များကိုအားပေးသောမျက်လုံး

များနှင့် အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးရသည်။ သူတို့ ၏ခန္ဓာကိုယ်များသည် တိုင်းပြည်ကိုအပ် နှင်းထားသည် မဟုတ်ပါလော။

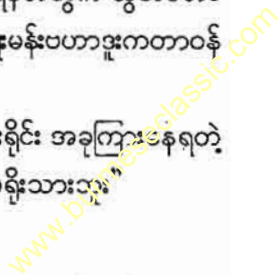
တပ်မတော်သားများထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရရှိကြသော်လည်းစိတ်ဓာတ်များက တက် ကြွနေကြဆဲဖြစ်သည်။ တာလေတွင် မန်း ဗဟားဒူးတို့တပ်စိတ် တစ်ရက်မျှသာနားရ သည်။ ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းအတွက် သူရင် ဆိုင်တိုက်ပွဲဝင်လိုသော တိုက်ပွဲစစ်မြေပြင် ကိုခရီးဆက်ကြပြီ။

မိုင်တိုင်အမှတ်-၈၁ တရုတ်ဖြူစခန်း ကိုမြန်မာ့တပ်မတော်က အောင်ပွဲဆင် လိုက်ကြောင်းသတင်းများဝင်လာသည်။ ရန်သူများအထိအခိုက်အကျအဆုံးများစွာ ဖြင့် ပရမ်းပတာဆုတ်ခွာနေရသည်။ ဆုတ် ခွာလာသော ရန်သူလမ်းကြောင်းကိုပိတ် ဆို့ထားရန် တာဝန်ယူရသည်။

လမ်းများပိတ်ဆို့ထားစဉ်၊ လမ်းဘေး ရွာအတွင်းမှ ခွေးဟောင်သံများကြားနေရ သည်။ ခွေးဟောင်သံသည် တစ်မိန်းဧည့် သည်များကိုဟောင်သောအသံဖြစ်၏။

သတင်းစုံစမ်းရန်အတွက် ဆွတ်ဗဟာ ဒူးရိုင်းအားတပ်စိပ်မျှမန်းဗဟာဒူးကတာဝန် ပေးလေသည်။

“ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း အခုကြားမနုရတဲ့ ခွေးဟောင်သံက မရိုးသားသူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီး”

“လမ်းကြောင်းတွေ ပိတ်ဆို့ထားတဲ့ အခါရန်သူဟာ လူနေရွာထဲကိုဖြတ်သွား နိုင်တယ်။ မင်းသွားပြီး သတင်းစုံစမ်းပါ။ မင်းနဲ့အတူတပ်စိတ်တစ်စိတ်ခေါ်သွား။ လိုအပ်မယ့် လက်နက်တွေလည်းယူသွား”

ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းတို့တပ်စိတ်သည် ရွာ နံဘေးကိုချဉ်းကပ်သွားကြသည်။ ထိုအ ခိုက်လီရှောအမျိုးသမီးနှင့်တွေ့ကြသည်။

အနီးသို့ရောက်ရောက်လှုပ်ရှားနေသော ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းတို့ကိုထိတ်လန့် စွာကြည့်သွားသည်။ ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းက ဝါဒဖြူရောင်သောစကားဖြင့် မြန်မာ့တပ်မ တော်သားတွေဖြစ်ကြောင်းရှင်းပြရသည်။ ထိုအခါကျမှ အမျိုးသမီးစိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု ပျောက်သွားရှာသည်။

ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းက လီရှောဘာသာ စကားဖြင့် တရုတ်ဖြူများရွာထဲတွင်ရှိ သလားဟုမေးရာ အမျိုးသမီးက လက် ချောင်းသုံးချောင်းထောင်၍ တရုတ်ဖြူသုံး ဦးရွာထဲမှာထမင်းထုပ်သွားယူနေကြောင်း ပြောပြသည်။ ချက်ချင်းပင်တပ်မတော်သား များနေရာယူလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းကမိမိတို့ရောက်နေကြောင်း မပြောရန်မှာပြီးလီရှောအမျိုးသမီးကို ကောင်းမွန်စွာပြန်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

လီရှောအမျိုးသမီးက စိတ်ချယုံကြည် စေရန်ကတိပေးသည်။ လီရှောအမျိုးသမီး ၏သတင်းသည် တပ်မတော်သားများ အတွက်တန်းဖိုးရှိလှသည်။

လီရှောအမျိုးသမီး၏သတင်းမှန် အတိုင်းတရုတ်ဖြူစစ်သားသုံးဦးပြန်လာကြ သည်။ ရှေ့ဆုံးမှတရုတ်ဖြူသည် သေနတ် ကိုအသင့်အနေအထားဖြင့်လျှောက်လာ သည်။ ထမင်းထုပ်များကို ကျန်တရုတ်ဖြူ စစ်သားနှစ်ဦးကဝါဒဖြင့်လျှို၍ရှေ့နောက် ထမ်းလာသည်။

ချံ့ကွယ်မှစောင့်နေသော ဆွတ်ဗဟာ ဒူးရိုင်းသည်ရှေ့မှ လက်နက်ကိုင်လာသော တရုတ်ဖြူကိုအတင်းဝင်ရောက်ထွေးလုံး သတ်ပုတ်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ထမင်း ထုပ်ထမ်းလာသော တရုတ်ဖြူနှစ်ဦးထွက် ပြေးလေရာ တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက သေနတ် ဖြင့်ပစ်သတ်လိုက်သည်။ ရန်သူထဲမှ လက် နက်နှင့်တကွထမင်းထုပ်များကိုရရှိလိုက်သည်။

ရန်သူများဆုတ်ခွာမည့် လမ်းကြောင်း ကိုဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းတို့တပ်ခွဲမှ ပိတ်ဆို့ထား သော်လည်း ရန်သူများဆုတ်ခွာလာခြင်း မရှိ။ ရန်သူများသည် တဖက်နိုင်ငံနယ်ခြား မယ်ဆိုင်ဘက်သို့ဆုတ်ခွာသွားကြောင်းသတင်း ဝင်လာသည်။ ထိုသတင်းရလျှင်မှချင်း မယ်ဆိုင်မရောက်မီခြောက်မိုင်ခန့်ဝေးသော

ရှမ်းရွာတစ်ရွာမှ ခံစစ်ကြောင်းအဖြစ် တပ်စခန်းချရန်ချီတက်သွားကြသည်။ ခံစစ်ကြောင်းကိုပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။ ညသည်တစစမှောင်မိုက်ခဲ့လေပြီ။

မိမိစခန်းနှင့်မနီးမဝေးအရပ်မှ လက်နက်ကြီးဖြင့်လှမ်း၍ပစ်ခတ်သံကြားရသည်။ ထိုအချိန်တွင် တပ်ခွဲမှူးလက်ချမိုင်ရိုင်းနှင့် ဆာလျင်ဗဟာဒူးတို့တပ်ခွဲသည် ရန်သူနှင့် လက်တစ်လမ်းကွာမှာရှိနေသည်။

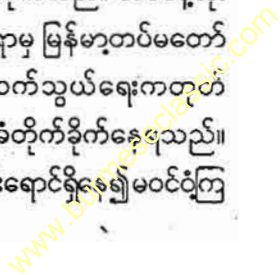
ရန်သူထံမှ လက်နက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်နေသော်လည်း ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း တို့အဖွဲ့က ကတုတ်ကျင်းအတွင်းမှ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ မိုးလင်းသည်နှင့် ဟိုက်လူးခေါ်ရှမ်းတရုတ်ရွာကိုသွားရောက်ရှင်းလင်းရန်အမိန့်ရရှိသည်။ ထိုအမိန့်သတင်းဝင်ခြင်းနှင့်အတူ တရုတ်ဖြူတို့ဘက်မှ သုံးလက်မမော်တာကျည်များ အဆက်မပြတ်ကျလာသည်။ ရန်သူသည် အင်အား နှစ်ရာကျော်ပြင်အတင်းချီတက်လာကြသည်။ ထို့နောက်မန်းဗဟာဒူးတို့ခြေကုတ်စခန်းယူထားရာ ခံစစ်ကြောင်းကို ဝိုင်းထားကြသည်။

မန်းဗဟာဒူးနှင့် ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းတို့ တပ်စိတ်ကအနည်းငယ်မျှသာပြန်လည်ပစ်ခတ်နေသည်။ မန်းဗဟာဒူးက ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းအားမိမိတပ်ဖွဲ့ငြိမ်သက်နေစေရန်

သတိပေးထားသည်။ ရန်သူသည်မြန်မာ့တပ်မတော်စစ်သည်များ ငြိမ်သက်နေ၍ ရှေ့မတိုးရဲကြချေ။ အရဲ့စွန့်တက်လာသော တရုတ်ဖြူများ အထွေးထွေးကျဆုံးလျှက်ရှိ၏။

မိုးလင်းချိန်ကို မြန်မာ့တပ်မတော်သားများကစောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ အရှေ့ဘက်ရောင်နီပျို့ချိန် ညီအစ်ကိုမသိတသိအချိန်လွန်မြောက်လာသောအခါ ရန်သူတရုတ်ဖြူတို့အားသဲကွဲစွာမြင်ရလေပြီ။ ရန်သူကိုမြင်ရသည်နှင့် တပ်မတော်သားများ၏ ကျည်ဆံများသည်ရန်သူကိုတစ်ချက်တစ်ယောက်ကျဆုံးစေပါ၏။ ရန်သူသည် အကျအဆုံးများနေသော်လည်း ဆုတ်ခွာမသွားလူအင်အားနှင့် အတင်းဖိ၍ချီတက်လာပြန်သည်။

ရန်သူများနှင့် အနီးကပ်ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဆင်နွှဲကြလေပြီ။ ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းသည် နှစ်လက်မစိန်ပြောင်းဖြင့်ရန်သူများအားတိုက်ခိုက်ရင်း ဗုံးဆံများကုန်ခန်းသွားလေပြီ။ ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းသည် ခူကူရီခါးကိုဆွဲထုတ်ပြီးတိုက်ခိုက်သည်။ တစ်နေ့လုံးတိုက်ခိုက်လျက်ရှိရာမှ မြန်မာ့တပ်မတော်သားများသည် ဆက်သွယ်ရေးကတုတ်ကျင်းအတွင်းမှ ခုခံတိုက်ခိုက်နေဖူးသည်။ ရန်သူသည်အလင်းရောင်ရှိနေ၍မဝင်ဝံ့ကြ

ချေ။

ညအမှောင်သို့ရောက်သောအခါ တရုတ်ဖြူများဘက်မှ စစ်ကူများရောက်လာပြီး ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲအကြီးအကျယ်တိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်။ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဆင်နွှဲရာတွင် ဂေါ်ရခါးရဲဘော်များသည် ခူကူရီခါးကို အသံတိတ်သုံးစွဲ၍တိုက်ပွဲဝင်လျက်ရန်သူများအလောင်းချင်းထပ်လျှက်ကျဆုံးစေလျှက်ရှိ၏။

ဆက်သွယ်ရေး ကတုတ်ကျင်းအတွင်း၌ရန်သူအလောင်းများသည်အတုံးအရံပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်။ ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းသည် ရန်သူအလောင်းများကိုကျော်နင်း၍ ရန်သူလက်နက်ဖြင့်ပြန်လည်ခုခံတိုက်ပွဲဝင်လျက်ရှိသည်။

ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းသည် စက်သေနတ်ကိုင်တရုတ်ဖြူအားလက်ပစ်ဗုံးနှင့်ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ရာ စက်သေနတ်ကိုင် ရန်သူကျဆုံးသွားပြီး ကျည်ကပ်အပြည့်နှင့် စက်သေနတ်ကိုတက်၍ရယူရန် မိကျောင်းတက်ချီတက်သွားလေပြီ။

ရန်သူများအကျအဆုံးများစွာဖြင့် အကြီးအကျယ်ထိခိုက်သေဆုံးနေကြသည်။ အော်၍ငိုသူကငိုနေကြသည်။ ပြေးသူကပြေးလျက်ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားနေသူများ၊ ဂေါ်ရခါးစစ်သားများ၏

ခူကူရီခါးချက်အောက်တွင် အသက်ပျောက်ကုန်ကြသည်။

ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းသည် စက်သေနတ်ကိုရရှိသည်နှင့် ဝိုင်းထားသောရန်သူများဘက်သို့ တရစပ်ပစ်ခတ်လေတော့သည်။ ရန်သူပစ်ခတ်သော ကျည်ဆံများသည်လည်း ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိမှန်ခဲ့လေပြီ။ ထိမှန်သောဒဏ်ရာများကို ဂရုမစိုက်ဘဲ စက်သေနတ်ကိုပွေ့၍ အဆက်မပြတ်ပစ်ခတ်လေရာရန်သူများပြုလဲကျဆုံးကြလေပြီ။

ရန်သူတရုတ်ဖြူတစ်ဦး၏ လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးသည် ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းအနီးတွင် ကျရောက်ပေါက်ကွဲခဲ့လေပြီ။ မီးခိုးလုံးများနှင့်အတူဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း၏စက်သေနတ်သံလည်းတိတ်ဆိတ်သွားလေပြီ။

ကျူးကျော်လာသူ တရုတ်ဖြူအလောင်းများ၏အလယ်တွင်မြန်မာ့တပ်မတော် သူရဲကောင်းဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း၏အလောင်းသည်တရားသောစစ်ပွဲ၏ အမှတ်လက္ခဏာဖြစ်၍တည်ရှိနေလေပြီ။

ကြောခိုမြန်မာ့တပ်မတော်၏ စစ်မော်တော်ယာဉ်များရောက် ရှိလာသည်။ နှစ်ရက်ကျော်သုံးရက်နီးပါးမနားတမ်းတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော မန်းဗဟာဒူးတို့၏တပ်စိန့်ကို စုစည်းလိုက်သည်။ တိုက်ပွဲတွင်ကျဆုံး

သော ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း၏ရုပ်အလောင်းကို ဆေးတပ်သားများကကောင်းမွန်စွာ ထုပ်ပိုးသယ်ယူကြလေသည်။ တပ်ခွဲများက တိုက်ပွဲဝင်ရဲဘော်များကိုထမင်းထုပ်များပေးဝေစေသည်။

“ရဲဘော်တို့ တို့တပ်မတော်သားတွေ အတွက် ခရီးဝေးကပေးပို့လိုက်တဲ့ ရိက္ခာထုပ်တွေဖြစ်တယ်။ မကြာမီကမှလေယာဉ်ပျံပေါ်ကချပေးတဲ့ရိက္ခာတွေ။ အားပါးတရစားပြီးအနားယူကြပါ”

မန်းဗဟာဒူးသည် သူ့သူငယ်ချင်းဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်း၏ရုပ်အလောင်းကိုကြည့်ပြီးထမင်းစားချင်စိတ်ပင်မရှိ။ ထမင်းထုပ်ကိုဖွင့်လိုက်သောအခါ ရန်ကြီးအောင်နှင့်သူ့ရဲကောင်းများသို့ဟုခေါင်းစဉ်ရေးထားသောစာများကိုဖတ်ရှုမိသည်။

၁။ စစ်ရေးဟူက ခွန်အားထုတ်ထုတ်၊ ကြိုးကုတ်စိတ်ပိုင်း ကြံ့ကြံ့ခိုင်လော့။

နိုင်မည်ရှုံးမည်ဆိုသည်စကား၊ ဘယ်သူ့အားလျှင်ထင်ရှားထပ်ထပ်သိစေအပ်လိမ့်။

သူ့တပ်ကိုယ်တပ် စစ်မြေရပ်ဝယ်ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း စည်းစည်းရုံးရုံး နှလုံးမတွန့် စိတ်လှိုလှိုလျက် သက်စွန့်များသူနိုင်မြဲယူလော့။

၂။ လူတို့မှတ်ရိုး စစ်မက်ထိုးသော် အား

ကြီးတင်းတင်း လူချင်းချင်းကို ဘယ်မင်းဖက်ပြိုင် ဘယ်တပ်ဆိုင်အံ့၊ သူ့နိုင်ငံသား၊ သံမှုန်စားမှ တို့အားတုံးမည် မှတ်တော်တည်လော့။

ရဲဘော်တို့ဆင်နွှဲသော တရားသောစစ်အောင်ရမည်။

မန္တလေးဈေးခိုသူများ၊ မန္တလေးမြို့။ မန်းဗဟာဒူးသည် စာရွက်ကလေးကိုသေချာခေါက်၍ အိတ်ထောင်အတွင်းသိမ်းထားလိုက်သည်။

ပြည်သူတို့၏မေတ္တာတရားသည် တပ်မတော်သားတို့၏ နှလုံးအိမ်ကိုငြိမ်းအေးချမ်းမြေ့စေပါ၏။ တပ်မတော်သားများ၏ စစ်သုံးမော်တော်ယာဉ်များရှေ့ခရီးကိုဆက်ကြလေပြီ။

တွေ့ဆုံကြုံကဲ့ ပြစ်ပြစ်ပူတာ လူတိစ္ဆာ

စိမ်းလဲ့ ဂေဟာခြံကြီးအတွင်းသို့ စစ်သုံးမော်တော်ယာဉ်တစ်စင်းဝင်ရောက်လာသည်။ စစ်သုံးမော်တော်ယာဉ်ပေါ်မှ ဗိုလ်ကြီးအဆင့်၊ အရာရှိတစ်ဦးနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦး အိမ်အတွင်းသို့ဝင်ရောက်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းမှ ကားသံကြား၍ ထွက်လားသောဆူဇန်ကဧည့်သည်များကို တွေ့ဝေသောအမှုအရာဖြင့်ကြိုဆိုလိုက်သည်။ သူ၏ခင်ပွန်းလောင်း ဆာဂျင်ဗဟာဒူး ရှေ့တန်းထွက်သွားသည်မဟုတ်ပါလော။

“ကြွကြပါရှင်၊ ထိုင်ကြပါ”

ဧည့်သည်ဗိုလ်ကြီးက သူ၏ဦးထုပ်ကိုချွတ်၊ လက်တွင်ပိုက်လျှက် ဆူဇန်ကိုနှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော် ကျောက်မဲ၊ ခလရ-၄ တပ်ရင်းက ဗိုလ်ကြီးမျိုးမင်းပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ဧည့်ခန်းရှိခုံတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မဆူဇန်ပါ”

“မဆူဇန်က ညီမလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“အခုလာခဲ့တာက၊ မဆူဇန်ရဲ့ကိစ္စတပ်ရင်းများက အကြောင်းကြားခိုင်းလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဗိုလ်ကြီး”

“တစ်ခြားအကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဆာဂျင်ဗဟာဒူးနဲ့ညီမလေးတို့လက်ထပ်ခွင့်တင်ထားတာကို အထက်က ခွင့်ပြုလိုက်တဲ့ အကြောင်းလာပြောတာပါ”

ဗိုလ်ကြီး၏စကားကြောင့် ဆူဇန်၏ မျက်နှာတွင် ပန်းနုရောင်သန်းသွားသည်။

“အဲဒီကိစ္စလာပြီးသတင်းပေးတာပါ။

နောက်ပြီး မင်္ဂလာအခမ်းအနားကိစ္စကိုလည်းမဆူဇန်တို့ဖက်ကကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားနိုင်အောင်လို့ပါ”

ထိုစဉ် ဆူဇန်၏ဖခင် ဦးချတ္တရီအပြင်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။

“အဖေဗိုလ်ကြီးနဲ့ စကားပြောလိုက်ပါဦး။ သမီးလက်ဖက်ရည်သွားပြင်လိုက်ဦးမယ်”

ဗိုလ်ကြီးမျိုးမင်းက စောစောက လာရင်းကိစ္စကို ဦးချတ္တရီအားပြန်ပြောပြသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။

ကျွန်တော်သမီးလေး မင်္ဂလာကိစ္စကိုလည်း ကျွန်တော်တို့လူမျိုးရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့အညီ ခမ်းခမ်းနားနားကြီးမဟုတ်တောင်လျော်ကန်သင့်မြတ်တဲ့အစီအစဉ်လေးနဲ့ပြင်ဆင်ဆောင်ရွက်ထားနဲ့ပါမယ်”

“ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်း မကြာမီ

ရှေ့တန်းက ပြန်လာတော့မှာပါ။ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ် နောက်ထပ်ရက်တပတ် လောက်ဆိုရင် ပြန်ရောက်တာမှာ။ ရှေ့တန်းကပြန်လာတဲ့အခါ ကျောက်မဲမြို့သူ မြို့သားတွေရဲ့လမ်းတစ်လျှောက်ကြိုဆိုပွဲတွေ ကတော့စည်ကာဦးမှာပဲ”

“အေးဗျာ. . ရက်အတိအကျ သိရရင် တော့ကောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြို ရတာပေါ့”

“အဲဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ကျွန်တော် ဦးတို့ဆီကိုကြိုပြီးသတင်းပို့ပေးပါမယ်”

ဗိုလ်ကြီးမျိုးမင်းက သူ၏ဆရာကြီး အားအသေအချာမှတ်ထားရန် သတိပေး လိုက်သည်။ ဆူဇန်ကလက်ဖက်ရည် ပန်းကန်များလာချသည်။

“ဗိုလ်ကြီးနဲ့ဆရာကြီး သောက်ကြပါ အုံး”

ထိုစဉ် အမ်အမ်တီအေဂျစ်ကား တစ်စင်းစီမ်းလဲ ဂေဟာခြံကြီးအတွင်း ဝင်ရောက်လာသည်။ ဂျစ်ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက် လာသည်။ ဘောင်းဘီရှည်မီးခိုးရောင်၊ ကုတ်အင်္ကျီနှင့်နက်ခိတ်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရည်သန့်တစ်ဦးဖြစ်ပါလေ၏။

“ဟာ အစ်ကိုသန့်စင်”

“မောင်သန့်စင် လာထိုင်။ မင်းရောက်

လာတာနဲ့အတော်ပဲ”

“ဦး ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ” ဗိုလ်ကြီးမျိုးမင်းနှင့် ဆရာကြီးတို့ပြန်ရန် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

ကိုသန့်စင်က စ၍နှုတ်ဆက်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော်သန့်စင်ပါ”

“ကျွန်တော် ဗိုလ်ကြီးမျိုးမင်းပါ”

နှစ်ဦးသားလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက် ကြသည်။

“ဗိုလ်ကြီးတို့တပ်မတော်သားတွေရဲ့ တရားသောစစ်ပွဲအောင်ပါစေလို့ဆုတောင်း ပေးပါတယ်”

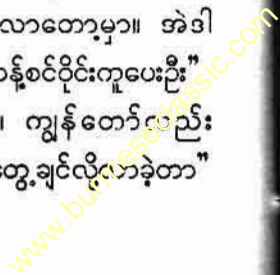
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ. . ကျွန် တော်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

ဗိုလ်ကြီးမျိုးမင်းတို့ ထွက်သွားကြပြီ။

ကိုသန့်စင်ရောဦးချတ္တရီပါ ကားပေါ် အထိလိုက်၍နှုတ်ဆက်သည်။ အခန်း တွင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ

“မောင်သန့်စင်ရေ မင်းညီမတော့စွန့် ပြီ။ အခုပဲဗိုလ်ကြီးတို့ မင်းညီမ မင်္ဂလာကိစ္စ အတွက်လာသတင်းပေးတာ။ ဆာဂျင် ဗဟာဒူးတို့ ရှေ့တန်းကနေနောက်တစ်ပတ် လောက်နေရင်ပြန်လာတော့မှာ။ အဲဒါ မင်္ဂလာကိစ္စမောင်သန့်စင်ဝိုင်းကူပေးဦး”

“စိတ်ချပါဦး။ ကျွန်တော်လည်း ဆာဂျင်ဗဟာဒူးကိုတွေ့ချင်လို့လာခဲ့တာ”

ပန်းပွင့်သစ္စာ

“ဘာကိစ္စများလဲ မောင်သန့်စင်”
 “တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်
 သမိုင်းစာတမ်းအတွက်ပါ”
 “မောင်သန့်စင်ရဲ့စာတမ်းက ဆာဂျင်
 ဗဟာဒူးတို့နဲ့ ဘယ်လိုများပတ်သက်လို့လဲ။
 ဦးတောင်စိတ်ဝင်စားသွားပြီ”
 “ဒီလိုပါဦး ကျွန်တော်စာတမ်းက
 တရုတ်မြန်မာစစ်ပွဲများဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့
 ရေးနေတာပါ။ သမိုင်းထဲမှာ တရုတ်ကျူး
 ကျော်မှုအချက်အလက်တွေရှိပြီးသားပါ။
 လက်ရှိတရုတ်ဖြူကျူးကျော်မှုအတွက်
 လက်တွေ့ကွင်းဆင်းလေ့လာပြီး စာတမ်း
 ရေးချင်လို့ပါ။ နောက်ပြီး တရုတ်ဖြူတိုက်ပွဲ
 တွေအကြောင်းကိုလည်း ထည့်ရေးချင်လို့
 ပါ။ ကောင်းတာကတော့ ကိုယ်တိုင်စစ်မြေ
 ပြင်လိုက်ပြီး ရေးနိုင်ရင်သမိုင်းတန်ဖိုး
 ပိုကြီးတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင်တိုက်ပွဲ
 မှာပါတဲ့ဆာဂျင်ဗဟာဒူးတို့ ဗိုလ်မှူးလက်ချ်
 မန်ရိုင်းတို့နဲ့တွေ့ပြီးရေးမလို့ပါ။ တကယ့်
 တရုတ်ဖြူတပ်စွဲခဲ့ကြတဲ့ နယ်စပ်ဒေသက
 အဆောက်အဦးတွေကို ဓာတ်ပုံနဲ့တကွ
 စာတမ်းဖြစ်အောင်ရေးရမယ်။ ကျွန်တော်
 ထင်ပါတယ် တပ်မတော်စစ်ရုံးမှာတော့
 တရုတ်ဖြူရဲ့တပ်စခန်းဓာတ်ပုံတွေရှိနိုင်တယ်။
 လိုအပ်တာကူညီပေးဖို့ကျောင်းကဒုတိယ
 အဓိပတိ(ပါမောက္ခ ချုပ်)ထောက်ခံတဲ့ စာ

လည်းပါပါတယ်”
 “အေး ကောင်းတာပေါ့”
 “အစ်ကိုနဲ့အဖေ ထမင်းစားရအောင်
 အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ”
 “စားရမှာပေါ့ဗျာ။ ဒီကနေ့မင်္ဂလာ
 သတင်းကြားပြီးတဲ့နေ့မို့ ဟင်းကောင်း
 ကောင်းနဲ့ကျွေးရမယ်နော်”
 “အခုတော့ချက်ချင်းကြီးမို့ ရှိတာလေး
 နဲ့စားသွားပါဦး။ နောက်တစ်ခေါက်ကျမှ
 ကောင်းကောင်းချက်ကျွေးပါမယ်”
 “ဒါနဲ့မောင်သန့်စင် ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီမှာ
 တစ်လလောက်နေပါဦးလား”
 “ကျွန်တော်နေချင်ပါတယ်။ကျွန်တော့်
 အမေကကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းရှာဘူး။
 အမေတစ်ယောက်သားတစ်ယောက်မို့
 အမေကသူ့အနားမှာပဲ နေစေချင်တာ။
 တော်လှန်ရေးတုန်းက သူ့အနားမနေနိုင်
 တာတောင်အခုချိန်ထိပြောလို့မပြီးနိုင်ဘူး။
 အခုလည်းစာတမ်းကိစ္စနဲ့မို့။ ဒါပေမယ့်
 မပူပါနဲ့ ဆူဇန်မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စကိုတော့
 ကျွန်တော်အားလုံးတာဝန်ယူပြီးလုပ်ပေး
 မှာပါ”
 “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်သန့်စင်။
 ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးပြန်ဖွင့်ပြရရင်တော့
 တို့မှာလည်း မင်းတစ်ယောက်ရှိတာမဟုတ်
 လား”

“ရပါတယ်ဦးရယ်”

လူသားဟူသည် ရံဖန်ရံခါဟန်ဆောင်နေရသော သတ္တဝါတစ်မျိုးသာဖြစ်သည်။ အခြားသောသတ္တဝါများနှင့်မတူ။ လူဆိုသောသတ္တဝါတွင် ဟန်ဆောင်ခြင်း၊ လှည့်ဖျားခြင်း၊ မာယာများခြင်းစသော စိတ်စေတသိက်တရားတို့ဖြင့် ရှင်သန်နေရပါလေ၏။ ကိုသန့်စင်ထိုသို့ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းစကားဆိုခြင်းသည်ပင်လျှင် လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဟုဆိုကဆိုနိုင်ပါ၏။

“အစ်ကို အရင်တစ်ခေါက်တုန်းက ဘာလို့ချက်ချင်းပြန်သွားရတာလဲ”

ဆူဇန်၏အမေးကို ကိုသန့်စင်ရုတ်တရက်ဖြေဖို့ခက်သွားသည်။ အမှန်တကယ် ကိုသန့်စင်ပြောရမည့် စကားကို မပြောဖြစ်။

“ကိုယ်မှာ ဒီပြင်အရေးကြီးကိစ္စလေးတွေရှိနေလို့ပါ”

“အစ်ကို့ ပစ္စည်းတွေလည်း ကျန်နေရစ်တယ်”

“ဘာများလဲ ဆူဇန်”

“ဆုထူးပန်ယောက်ျားဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးနဲ့အခြားကဗျာစာအုပ်တွေလေ”

“ဪ... အဲဒီစာအုပ်လေးက ဆူဇန်ကိုလက်ဆောင်ပေးဖို့ ကိုယ်ယူလာတာ”

“အစ်ကိုမပေးလည်း ဆူဇန်ကအားလုံးဖတ်ပြီးပေါ့”

“ဟုတ်လား။ ကောင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို အဲဒီစာအုပ်လေးကိုဖတ်ပြီး ဆူဇန်အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ တောင်ပြင်ဆင်ပြီးပြီအစ်ကို”

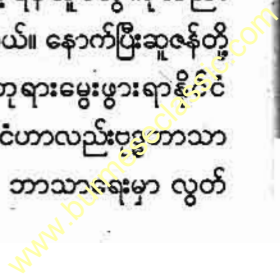
“ဟာ... ငါ့နှမက တယ်ဟုတ်ပါလား။ ကဲပြောပါဦး ဘာတွေပြင်ဆင်ထားလဲလို့”

“အဖေစုဆောင်းထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းအချို့ရယ်၊ အစ်ကိုဗဟာဒူးက အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာအတွက်ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး အပ်ထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကိုအသက်သွင်းပေးမလို့”

ဆူဇန်၏စကားကြောင့် ကိုသန့်စင်အံ့ဩသွားသည်။

“ဘယ်လို၊ ဘယ်လို၊ ရတနာပစ္စည်းတွေကို အသက်သွင်းမယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဆူဇန်တို့ဂေါ်ရခါးလူမျိုးတွေက မြန်မာ့မြေမှာနေပြီး ဒီမြေကြီးအပေါ်သစ္စာလည်းရှိတယ်။ အလုပ်အကျွေးလည်းပြုတယ်။ အသက်နဲ့ရင်းပြီး ကျူးကျော်လာတဲ့ ရန်သူတွေကိုလည်း တိုက်ခိုက်နေကြတယ်။ နောက်ပြီးဆူဇန်တို့နီပေါနိုင်ငံဟာ ဘုရားမွေးဖွားရာနိုင်ငံဖြစ်သလိုမြန်မာနိုင်ငံဟာလည်းဗုဒ္ဓဘာသာထွန်းကားတဲ့နိုင်ငံ၊ ဘာသာရေးမှာ လွတ်

လပ်စွာကိုးကွယ်ခွင့်ပေးတဲ့နိုင်ငံမဟုတ်လား။ အဖေနဲ့မေမြို့က ဂေါ်ရခါးမိတ်ဆွေတွေ ကလည်း ဟိန္ဒူအဖွဲ့ချုပ်ဖြစ်အောင်ကြိုးစား နေကြပါတယ်။

ဆူဇန်လုပ်ရမယ့်အလုပ်က ရေရှည် စီမံကိန်းနဲ့လုပ်ရမှာမို့အစ်ကို သဘော ပေါက်အောင်ရှင်းပြနေတာ။

ဒီလိုပါအစ်ကို၊ ဆူဇန်တို့လူမျိုးဟာ ဟိန္ဒူရိုးရာနတ်ဘုရားကိုကိုးကွယ်ကြသလို ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ထွန်းလာတဲ့နောက်ဗုဒ္ဓ မြတ်ဘုရားကိုလည်းကိုးကွယ်တယ်။ ဗုဒ္ဓရဲ့ ဓမ္မပဒကိုလည်း ကြိုက်တယ်။ တဂိုးရဲ့ ဂီတဉ္စလီ၊ ဆန်းစသော်တာစတဲ့ ကဗျာတွေ ကိုလည်းကြိုက်တယ်။ မဟာဘာရတ လင်္ကာကြီးတွေ၊ ရာမယဏဇာတ်တော်ကြီး တွေကိုလည်းနှစ်သက်ကြတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဆူဇန်ဒီမြေပေါ်မှာတာဝန်ကျေ ချင်တယ် အစ်ကို”

“ဟုတ်ပြီ ဆက်ပါဦး”

ဆူဇန်ကစကားကို လေးလေးနက် နက်ပြောလိုက်သည်။

“ဆူဇန် ဒီစိမ်းလဲ့ဂေဟာခြံကြီးကို ကလေးစောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာအဖြစ် လုပ်မယ်။ အဲဒီကလေးတွေကို နိုင်ငံရဲ့ သက်ရှိရတနာတွေဖြစ်အောင်သက်မဲ့ ရတနာတွေနဲ့အသက်သွင်းမယ်။ သူတို့ကို

ပြုစုပျိုးထောင်မယ်။ နောက်ပြီး ဂေါ်ရခါး လူမျိုးအတော်များများ မသိနားမလည် သေးတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးအစစ်အမှန်ဆိုတာ ကိုသိအောင်လုပ်ပေးချင်တယ်”

ဆူဇန်၏စကားများကို နားထောင် နေသောကိုသန့်စင်ဆူဇန်ကို အံ့သြချီးမွမ်း စိတ်ဖြစ်ရသည်။ ဆူဇန်၏ ဘဝအားမာန် ကို အလွန်လေးစားသွားရပြီ။

“ကိုယ်လည်း တတ်နိုင်သလောက် ကူညီမယ်လေ”

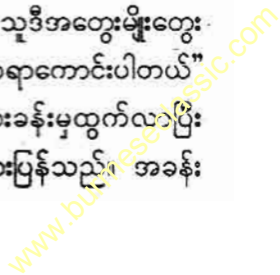
“တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဟောဒီမေမြို့ဆိုတဲ့ မြို့မှာရာဘင်ဒြာနတ်တငိုရဲ့ရန်တိနိကေတန် လိုကျောင်းကြီးဖြစ်လာစေရမယ် အစ်ကို”

သမီးဖြစ်သူနှင့် ကိုသန့်စင်ကိုကြည့် လျက်ဦးချတ္တရီသဘောကျနေမိလေသည်။ ထိုနောက် ဦးချတ္တရီနှင့်ကိုသန့်စင်တို့ထမင်း စားခန်းမှဧည့်ခန်းဆောင်ဘက်သို့ထွက်လာ ကြသည်။ ဆူဇန်မှာ ထမင်းပန်းကန်၊ ဟင်း ပန်းကန်များသိမ်းဆွဲကျန်ရစ်လေသည်။

“မင်းနှမကတော့ သူစီမံကိန်းအတွက် အတွေးနဲ့တင်ကိုတော်တော်ကျေနပ်နေပုံ ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဦး။ သူဒီအတွေးမျိုးတွေ နိုင်တာကိုကအိုးကျွေးစရာကောင်းပါတယ်”

ဆူဇန်ထမင်းစားခန်းမှထွက်လာပြီး သူမအခန်းသို့ဝင်သွားပြန်သည်။ အခန်း

တွင်းမှဆူဇန်ထွက်လာသောအခါလက်ထဲ တွင်စာအုပ်တစ်ချို့ပါလာသည်။

“အစ်ကိုအရင်တစ်ခေါက်က ကျန်ခဲ့ တဲ့စာအုပ်တွေ”

စာအုပ်များမှာဆုထူးပန်ယောက်ျား နှင့်တဂိုး၏ဂီတဥလီ ဆန်းစသော်တာ စသော စာအုပ်များပင်ဖြစ်ပါလေ၏။ ကိုသန့်စင် ဆူဇန်ထံမှစာအုပ်များကိုလှမ်း၍ ယူလိုက်သည်။

“ဆူဇန် ညီမလေး ထပါဦး။ ကိုယ် ငါ့နှမကို ဒီစာအုပ်တွေပေးမယ်ဆိုပြီး မပေး ဖြစ်ခဲ့ဘဲ ရုတ်တရက်ကြီးထွက်သွားခဲ့ တာကိုတောင်းပန်ပါတယ်။ အခုဒီစာအုပ် တွေအားလုံးကို ငါ့နှမနဲ့မိတ်ကူးကိုဂုဏ်ပြု တဲ့အနေနဲ့ပေးပါတယ်”

ဆူဇန်က စာအုပ်များကိုဦးညွှတ်ယူ လိုက်ရင်

“ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို။ ဆူဇန်ဖွင့်မယ့် ကျောင်းလေးရဲ့ နာမည်ကို စဉ်းစားပေးရမယ်နော်”

“ဟုတ်ပါပြီတဲ့ဗျာ။ ကိုဗဟာဒူးပြန် လာတော့ တို့ဝိုင်းစဉ်းစားကြတာပေါ့။ ရုတ် တရက်ကြီးပြန်သွားတယ်လို့မထင်နဲ့ဦး ထမင်းလည်းစားလို့ဝသွားပြီဆိုတော့ ကိုယ်ပြန်တော့မယ်။ ငါ့နှမနဲ့မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရတာ ကိုယ်အများကြီးဂုဏ်ယူပါတယ်။

ဦးကျွန်တော်ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ နောက်မှ တစ်ခေါက်ထပ်လာပါဦးမယ်”

ဆူဇန်က ကိုသန့်စင်အားခြံဝအထိ လိုက်ပို့သည်။ စိမ်းလဲ့ဂေဟာခြံကြီးအတွင်း တွင် ပန်းရောင်စုံများဖူးပွင့်ဝေဆာလှပ နေသည်။ ဆူဇန်လောကကြီး၏ တွေ့ဆုံရ ခြင်း၊ ခွဲခွာခြင်းဟုဆိုအပ်သော သံသရာ ခရီးကို လွမ်းမောစွာတွေးတောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါလေ၏။

တပ်မတော်၏ ကိုယ့်ကြမ္မာကိုယ်ဝန်တို့ရေး

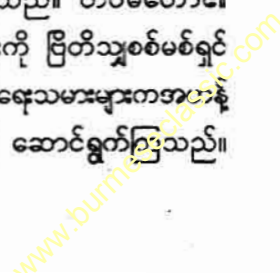
ပြည်တွင်းစစ်မီးတောက်နှင့် အတူ တရုတ်ဖြူကျူးကျော်စစ်ပွဲသည် ၁၉၅၀ပြည့် လွန်ကာလမှ ၁၉၅၂ခုနှစ်ထိ ဆယ်စုနှစ် ကာလတစ်ခုထိတိုင် ရှည်ကြာခဲ့လေသည်။ တပ်မတော်သည် နိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေး နှင့် လွတ်လပ်ရေးမဆုံးပါးစေရန် နှလုံးရည် ရော၊ လက်ရုံးရည်ပါ ပူးတွဲထမ်းဆောင် နေရ၏။

တပ်မတော် ခေါင်းဆောင်များသည် တပ်မတော်အား ကိုယ့်ကြမ္မာကိုယ်ဖန်တီး နိုင်ရေးကို ဥပဒေနှင့်အညီဆောင်ရွက် နေရ၏။ ၁၉၅၀ပြည့်နှစ် မေလ ၂၃ရက်နေ့ မှ စစ်ရုံးပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရေးအတွက် စီမံချက်တစ်ရပ် ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ တပ်မတော်သည် စစ်ရေးကိစ္စများအား ဝန်ကြီးအဖွဲ့ (ကဲဘိနက်) သို့ တင်ပြရာတွင် အရပ်သားအရာရှိ ကာကွယ်ရေးဌာန အတွင်းဝန်မှ တစ်ဆင့် တင်ပြကြရ၏။ တပ်မတော်သည် ကြည်း၊ ရေ၊ လေတပ်ဖွဲ့ များအား စစ်သေနာပတိချုပ်နှင့် စစ်ဦးစီး ချုပ်အောက်တွင် ပူးပေါင်းဖွဲ့စည်းရေးကိုပါ တင်ပြခဲ့သော်လည်း ဝန်ကြီးအဖွဲ့က တော်ရုံ တန်ရုံ အချိန်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက် ချမပေးနိုင် ကြ။ ကဲဘိနက်သည် ကြည်း၊ ရေ၊ လေ ပူးပေါင်းရေးနှင့် စည်းရုံးပုံစံသစ်ဖြင့်ဖွဲ့စည်း

ရေးကို ၁၉၅၂ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၅ရက်နေ့ မှစတင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ အသစ်ဖွဲ့ စည်းသော ဒိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေး ကော် မတီသည်လည်း ၁၉၅၂ခုနှစ်ဖေဖော်ဝါရီ လ ၁ရက်နေ့မှ ပထမအကြိမ် အစည်း အဝေးကိုကျင်းပနိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၅၂ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ရက်နေ့ တွင်ကာကွယ်ရေးကောင်စီ အစည်းအဝေး ကိုကျင်းပရာ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ဦးဝင်း ကသဘာပတိအဖြစ်ဆောင်ရွက်သည်။ တပ်မတော်ရင်ဆိုင်နေရသည့်အခက်အခဲ များကိုဖြေရှင်းရန်နည်းလမ်းရှာသည်။ ဒုတိယအကြိမ်ကာကွယ်ရေးဌာနကောင်စီ အစည်းအဝေးကို ၁၉၅၂ခုနှစ် ဧပြီလ ၇ရက်နေ့မှစ၍ ကျင်းပပြန်ရာကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီးအသစ် ဦးဘဆွေကသဘာပတိ အဖြစ်ဆောင်ရွက်သည်။ ဦးဘဆွေသည် ကြည်းတပ်၊ ရေတပ်၊ လေတပ်သီးခြားစီ ဖြစ်နေရာမှအားလုံးကိုတစ်စည်းတစ်လုံး တည်း ဖြစ်စေရန်ထောက်ခံလိုက်သည်။

တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်များသည် တပ်မတော်ကို ပြုပြင်ဖွဲ့စည်းရန် နည်းမျိုးစုံ ဖြင့်ကြိုးပမ်းကြရသည်။ တပ်မတော်၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးကို ဗြိတိသျှစစ်မစ်ရှင် နှင့်အချို့သောနိုင်ငံရေးသမားများကအားနဲ့ အတားဖြစ်စေရန် ဆောင်ရွက်ကြသည်။

၁၉၅၂ ခုနှစ် မေလ ၁၃ ရက်နေ့မှစတင် ကျင်းပသော ကာကွယ်ရေးဌာနကောင်စီ ပထမအကြိမ်ပွဲမှန်အစည်းအဝေးမှကောင်စီ ကိုပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခဲ့ပြန်ရာ ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာနကသာပတ်အဖြစ်ဆောင်ရွက် ရမည်ဖြစ်ပြီး၊ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန ပါလီမန်အတွင်းဝန်၊ ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်၊ စစ်ရေးချုပ်၊ စစ်ထောက်ချုပ်၊ ဒုတိယ ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်(ရေ)၊ ဒုတိယ ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်(လေ)နှင့်ကာကွယ် ရေးဝန်ကြီးဌာန အတွင်းဝန်တို့ပါဝင်ကြ သည်။ ကာကွယ်ရေးဌာနကောင်စီသည် ဝန်ကြီးချုပ် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဆောင်ရွက်သော နိုင်ငံတော် ကာကွယ်ရေးကော်မတီက ချမှတ်ပေးသည့်ကာကွယ်ရေးဆိုင်ရာမူဝါဒ များအားတပ်မတော်ကအကောင်အထည် ဖော်ဆောင်ရွက်ပေးရသည်။

တပ်မတော်သည် နိုင်ငံရေးသမားများ ၏ကန့်သတ်မှု၊ ဗြိတိသျှစစ်မစ်ရှင်၏ ခြေရှုပ်မှုကြားတွင် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်း ပြည်တွင်းပြည်ပရန်မျိုးစုံကို တိုက်ခိုက် နေရ၏။ လက်နက်ဇနီးမင်းစာချုပ်မှာ ၁၉၅၁ ခုနှစ်ဇန်နဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့တွင်သက်တမ်း ကုန်ခဲ့သော်လည်း သက်တမ်းနောက်ထပ် တစ်နှစ်တိုးခဲ့ပြန်သောကြောင့် ဗြိသိသျှ စစ်မစ်ရှင်သည် ၁၉၅၃ ခုနှစ်အထိနေ့ခွင့်ရ

ခဲ့သည်။ အနောက်အုပ်စု လိုလားသူများ၊ နယ်ချဲ့လိုလားသူများကစာချုပ်သက်တမ်းကို တိုးမြှင့်ရန်ကြိုးစားကြပြန်သည်ကိုတပ်မတော် ကလုံးဝလက်မခံပေ။

စစ်မစ်ရှင်သည် တပ်မတော်နှင့် အဆင်မပြေ။ တပ်မတော်ကိုအကြံပေးရေး ထက်စစ်သံလုပ်ငန်းကိုသာ အဓိကထား သည်။ စစ်ပစ္စည်းများကို ဗြိတိသျှအစိုးရထံ မှဝယ်လျှင်စစ်မစ်ရှင်ကထောက်ခံမှရသည်။ ငွေရှိတိုင်းဝယ်၍မရ။ တပ်မတော်သည် ဗြိတိသျှစစ်မစ်ရှင်အားသက်တမ်းတိုးမြှင့်ရေး ကိုလက်ခံခြင်းမပြုရန် အစိုးရထံကန့်ကွက် ခဲ့သည်။ အစိုးရက ဗြိတိသျှတို့နှင့် စာချုပ် အသစ်ချုပ်ဆိုရန် ကြိုးစားသည်။ စာချုပ် မူကြမ်းကိုအင်္ဂလန်သို့ပို့ပေးရာတောင်းဆို ချက်အသစ်များကို ထပ်မံထည့်သွင်းကြ ပြန်သည်။ တပ်မတော်ကလက်မခံသော အခါ အစိုးရသည်ကာကွယ်ရေးပစ္စည်း ဝယ်ယူမှုသဘောတူညီချက်ကို လက်မှတ် ထိုးရန်ကြိုးစားသည်။ ဗြိတိသျှတို့က စိတ်မဝင်စား။

တပ်မတော်က နိုင်ငံတော်ကာကွယ် ရေးအတွက်စစ်မြေပြင်တွင်အသက်စွန့်၍ ကြိုးစားရ၏။ အစိုးရအဖွဲ့အတွင်း နယ်ချဲ့ အလိုကျ၊ နိုင်ငံရေးသမားများနှင့်လည်း နှလုံးရည်တိုက်ပွဲဆင်နွှဲနေရပါ၏။ တပ်မ

ပန်းပွင့်သစ္စာ

တော် ကြည်း၊ ရေ၊ လေတပ်မတော်သား အားလုံး စည်းကမ်းတစ်မျိုးတည်းလိုက်နာ ရန်အတွက် ၁၉၅၄ခုနှစ် ဧပြီလ၃ရက်နေ့မှ စ၍ စစ်ရေးချုပ်ရုံးကကော်မတီတစ်ရပ် ဖွဲ့စည်း၍ အက်ဥပဒေတစ်ရပ်ကိုရေးဆွဲလိုက် သည်။ ထိုကော်မတီက ၁၄၃ကြိမ်ညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးခဲ့ပြီးမှ ၁၉၅၇ခုနှစ် ဇွန်လတွင် ဗမာ့တပ်မတော် အက်ဥပဒေကြမ်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးဆွဲပြီးစီးသည်။ ထိုဥပဒေမူကြမ်းကို ၁၉၅၇ခုနှစ် စက်တင် ဘာလ၄ရက်နေ့တွင်ကျင်းပသောကာကွယ် ရေးဌာနကောင်စီအမှုဆောင်ကော်မတီ၏ ၂၇၄ကြိမ်မြောက်အစည်းအဝေးကမူအားဖြင့် လက်ခံခဲ့သည်။ နိုင်ငံတော်ရှေ့နေချုပ်က အကြံပြုသဖြင့် တပ်မတော်အက်ဥပဒေကို မြန်မာဘာသာသို့ပြန်ဆိုရာ ၁၉၅၉ခုနှစ် ဖော်ဖော်ဝါရီလ၅အပြီးသတ်သည်။

၁၉၅၉ခုနှစ်ကာလ အိမ်စောင့်အစိုးရ အဖြစ်သို့ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။ တပ်မတော် သည်မလိုလားအပ်သောနိုင်ငံရေးပယောဂ များကိုရင်ဆိုင်ပြီးတပ်မတော်၏ကိုယ်ကြံ့မ္မာ နိုင်ငံတော်၏ကံကြမ္မာကို၊ အမျိုးသား နိုင်ငံရေးအတွေးအမြင်ဖြင့်၊ နိုင်ငံတော်ကို တည့်မတ်အောင်ထိန်းသိမ်းထားခဲ့လေပြီ။

နယ်စပ်တွင် ကျူးကျော်နေသော တရုတ်ဖြူများကိုနိုင်ငံတော်၏နယ်မြေပေါ်မှ

အပြီးတိုင် မောင်းနှင်ရေးထိုးစစ်ကိုလည်း ဆက်လက်ချေမှုန်းကြလေပြီ။

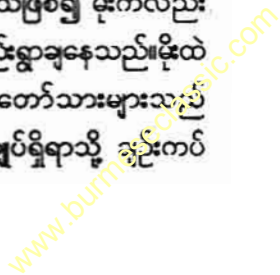
x x x x

ရန်ကြီးအောင်စစ်ဆင်ရေး အောင်ပွဲ ကဆက်၍ဆက်၍အောင်ပွဲဆင်နိုင်လေပြီ။ တရုတ်ဖြူတို့၏အခိုင်အမာတပ်စွဲထားသော ခြေကုတ်စခန်းများကို မြန်မာ့တပ်မတော် တပ်ရင်းဆယ်ရင်းမှတပ်မတော်သားများ ကတစ်ခုပြီးတစ်ခု တက်ရောက်သိမ်းပိုက် လျှက်ရိုနေပါ၏။

ဆာဂျင်ဗဟာဒူး၊ မန်းဗဟာဒူး၊ ချတ္တရီ ဗဟာဒူးစသော ဂေါ်ရခါးရဲဘော်စစ်သည် များ၏ အမှတ်-၄ခြေလျင်တပ်ရင်းသည် တာလေစစ်ဌာနချုပ်စခန်းမှရန်သူတရုတ်ဖြူ တို့၏စစ်ဌာနချုပ်စခန်းကိုချေမှုန်းရန်ချီတက် လာကြပြီ။ လျှင်တုံတရုတ်ဖြူစခန်းဆီသို့ ချီတတ်လာကြပြီ။

မုန်သုန်လေနှင့်အတူမိုးသားတိမ်ရိပ် များတလိပ်လိပ်တောင်မှမြောက်သို့လွင့်မျော နေကြသည်။ မြင့်မားသောတောင်ညှို့ညှို့ မြိုင်းမြိုင်းများ၏တောင်ထိပ်တွင်တောင်ခိုးများ ရစ်သိုင်းလျက်ရှိ၏။

တောင်ပေါ်ဒေသဖြစ်၍ မိုးကလည်း သည်းသည်းမည်းမည်းရွာချနေသည်။ ဗိုလ် လေထဲတွင် တပ်မတော်သားများသည် ရန်သူ၏စခန်းဌာနချုပ်ရိုရာသို့ ချဉ်းကပ်

ကြသည်။ ယခုတိုက်ပွဲတွင်တပ်မတော် တပ်ရင်းနှစ်ရင်းသည် လက်နက်ကြီးခန္ဓာကူ ပစ်တပ်ဖွဲ့၊ ရိက္ခာထောက်ပံ့ရေးတပ်၊ သူနာ ပြုတပ်ဖွဲ့၊ ဆက်သွယ်ရေးတပ်ဖွဲ့ များနှင့် ချီတက်ကြသည်။

တရုတ်ဖြူစစ်စခန်းများကို မြန်မာ့ တပ်မတော်တပ်ရင်းများ၏အောင်ပွဲရသတင်း များကိုလည်းဆက်သွယ်ရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ကြားသိနေရပါ၏။

တပ်မတော် အထက်ပိုင်းခေါင်း ဆောင်များ၏ နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲတွင်လည်း တပ်မတော်ကအောင်ပွဲဆင်နိုင်ခဲ့ပြီဆို သောသတင်းများကိုလည်း ကြားနေရ ပါ၏။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးစနယ်ချဲ့မြီတိသူ တို့၏စစ်မစ်ရှင်ဩဇာကလည်းလွတ်မြောက် ခဲ့ပြီ။ နယ်ချဲ့လိုလားသော အနောက်မျှော် ဝါဒီတို့ကိုလည်း ပါလီမန်တွင်တပ်မတော် ခေါင်းဆောင်များကအောင်ပွဲဆင်လိုက်နိုင်ပြီ။

ပဋိပက္ခတရား၏ အခြေအမြစ်ကို တပ်မတော်က ဖြေရှင်းလိုက်နိုင်ပြီ။ တပ်မ တော်၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ကမ္ဘာ့သတင်းဌာန များကလည်းခိုးကျူးထောပနာပြုကြလေပြီ။

အမှတ်-၄ခြေလျင်တပ်ရင်း ဒုတိယ တပ်ရင်းမှူး၊ လက်ချုံမန်ချိုင်းသည်ကျန်းမာ ရေးကောင်းမွန်၍ တရုတ်ဖြူစစ်စခန်းကို ချေမှုန်းရန် သူ၏ဂေါ်ရခါးရဲဘော်များ

ဖြစ်သော ဆာဂျင်ဗဟာဌူး၊ ချတ္တရီဗဟာဌူး၊ မန်ဗဟာဌူးစသော၊စသောစစ်သည်များနှင့် အတူရန်သူ၏စခန်းကိုက် ၃၀၀အကွာသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။ ထိုစခန်းမှာလျှင်တုံကြီး စခန်းဖြစ်သည်။ လျှင်တုံကြီးစခန်းသည် တရုတ်ဖြူတို့၏အခိုင်မာဆုံးစခန်းဖြစ်သည်။

“ဆာဂျင်ဗဟာဌူး”

“ရိုပါတယ် အဘ”

“ရဲဘော်တွေအဆင်သင့်ပဲလား”

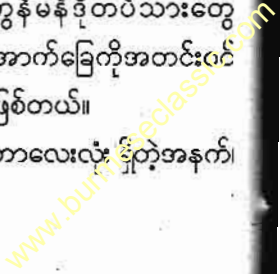
“ဟုတ်”

“တို့အခုဆင်နွဲ့ရမယ့် တိုက်ပွဲဟာ၊ ပွဲသိမ်းတိုက်ပွဲတစ်ရပ်ဖြစ်တယ်။ တို့ရဲ့ အောင်ပွဲဆိုလည်းဆိုနိုင်တယ်။

ရန်သူဌာနချုပ်ရဲ့ ဘယ်ညာမှာမိုင်း တွေဆင်ထားတဲ့ သတ်ကွင်းရှိတယ်။ အလယ်ကျော သတ်ကွင်းကို စက်သေနတ် ကျည်ခြောက်လက်မခြားလောက်အထိ ပစ်နိုင်အောင်ဆင်ထားတာဖြစ်တယ်။ စက်သေနတ်တွေဘယ်ညာတရစပ်ပစ်နေ လိမ့်မယ်။

ပထမဆုံး လက်နက်ကြီးတပ်ဖွဲ့က၊ ၂၅ပေါင်ဒါအမြောက်နဲ့ရန်သူ့ဘန်ကာတွေကို ပစ်ပြီးတာနဲ့တို့ကွန်မန်ဒိုတပ်သားတွေ ရန်သူ့ဘန်ကာအောက်ခြေကိုအတင်းဝင် ရောက်သွားရမှာဖြစ်တယ်။

သူတို့ရဲ့ဘန်ကာလေးလုံး ပိုက်အနက်၊

ပန်းပွင့်သစ္စာ

တို့တပ်ခွဲဟာ အလယ်မှာရှိနေတဲ့ ဘန်ကာ နှစ်လုံးရဲ့ အလယ်ဗဟိုလမ်းကြောင်းက ဝင်ရောက်ရမှာဖြစ်တယ်။ စွယ်နှစ်ဘက်မှာ ရှိတဲ့လမ်းကြောင်းကိုခြေလျင်တပ်ရင်း-၆နဲ့ ခြေလျင်တပ်ရင်း-၅တပ်ခွဲကဝင်စီးမှာဖြစ် တယ်။

တို့တပ်ခွဲက အလယ်ဗဟိုမှာကျတဲ့ အတွက် ဘန်ကာလေးခုလုံးက ပစ်နေတဲ့ ကျည်ဆံတွေ အကုန်လုံးထိမှန်နိုင်တဲ့ လမ်းကြောင်းဖြစ်တယ်။

တို့မွေးဖွားရာအမိမြေကို တို့အသက် ပေးပြီး၊ ကာကွယ်ကြရမယ်။ တို့ဂေါ်ရခါး လူမျိုးတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာသစ္စာအရှိ ဆုံးစစ်သားတွေဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ကမ္ဘာ့ စစ်ပါရဂူတွေက လေးစားခံညားဂုဏ်ပြုကြ ရတယ်။

ရဲဘော်တို့ သူရဲကောင်းဆိုတာ တိုက်ပွဲ ကမွေးထုတ်တာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူရဲကောင်းမှန်ရင်တိုက်ပွဲကိုမကြောက်ဘူး။

ကမ္ဘာပေါ်မှာသစ္စာရှိတဲ့ ပန်းပွင့်တွေ အမြဲပွင့်လန်းနေစေရမယ်။ ဘယ်တော့မှ ပီဇမ်ဖောက်ပြန်စေရဘူး။ တို့တပ်မတော် သားတွေရဲ့သစ္စာပန်းတွေ မြန်မာ့မြေမှာ ထာဝရပွင့်လန်းနေစေရမယ်”

တပ်ခွဲမှူး လက်ချိမန်ရိုင်း၏ စကားကို ဂေါ်ရခါးရဲဘော်များ ကြက်သီးမွေးညှင်း

ထအောင်ကြားနေရသည်။ မြန်မာ့တပ်မ တော်မှလက်နက်ကြီးပစ်ခွင်းလိုက်သော အသံသည်။ တောအထပ်ထပ် တောင် စွယ်စွယ်ကိုတုန်လှုပ်သွားစေသည်။

တပ်ခွဲမှူးလက်ချိမန်ရိုင်းက သူ့တပ်ဖွဲ့ ဝင်များအားရှေ့သို့တက်ရန်အမိန့်မပေးသေး။

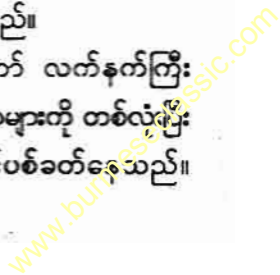
“ဆာဂျင်ဗဟာဒူး မင်းရှေ့တန်းက ပြန်တဲ့အခါ လက်ထပ်ဖို့လက်ထပ်ခွင့် ကျလာပြီ”

တပ်ခွဲမှူး၏စကားက ဆာဂျင်ဗဟာဒူး ကိုတုန်လှုပ်သွားစေသည်။

“မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးသော ဆုလာဘ်တွေထဲမှာ အချစ်ဆိုတဲ့ဆုလာဘ် ကောင်းတစ်ခုလည်းရပါစေလို့ငါဆုတောင်း ပေးပါတယ်ကွာ”

ရန်သူများဘက်မှ သုံးလက်မမော်တာ ကျည်များ အဆက်မပြတ်ကျလာသည်။ တပ်ခွဲမှူးသည်ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်နေရာမှာ ပင်သူရဲဘော်များကိုအသင့်ပြင်ထားခိုင်း သည်။ ဘန်ကာလေးခုမှ စက်သေနတ် ကျည်များ အဆက်မပြတ်ပစ်ခတ်နေမှုကို တပ်ခွဲမှူးက သူရဲဘော်များအားအသေ အချာမှတ်သားခိုင်းသည်။

မြန်မာ့တပ်မတော် လက်နက်ကြီး များက ရန်သူဘန်ကာများကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံးပြိုကျအောင်ပစ်ခတ်နေသည်။

ဘန်ကာများပြိုကျသွားသောအခါစက်သေ
နတ်ပစ်အားလျော့သွားခဲ့ပြီ။ဆက်သွယ်
ရေး ကထုတ်ကျင်းများသို့ မြန်မာ့တပ်မ
တော်သားများကသုံးလက်မမော်တာကျည်
များဖြင့်တရစပ်ပစ်ခတ်လျက်ရှိရာ၊ရန်သူ
များကတုတ်ကျင်းများအတွင်းမှနောက်သို့
ဆုတ်ခွာနေရ၏။

ဘန်ကာအထပ်ထပ် ပြိုကျသွား
သော်လည်းအောက်ထပ်ဘန်ကာမှ စက်
သေနတ်များကဆက်လက်ပစ်ခတ်နေ
သည်။ တပ်ခွဲမှူး လက်ချီမန်ရိုင်းက သူ၏
တပ်ဖွဲ့ကိုချီတတ်ရန်အမိန့်ပေးလေပြီ။

ဆာဂျင်ဗဟာဒူး၊ မန်းဗဟာဒူး၊ ချတ္တရီ
ဗဟာဒူးနှင့်အခြားဂေါ်ရခါးရဲဘော်များ
စက်သေနတ်ကျည်ဆံကျရောက်ရာမြေသား
မှလွတ်နေသောလမ်းကြောင်းကို ကြည့်၍
အပြင်းချီတတ်သွားကြသည်။ မြန်မာ့
တပ်မတော်သားများရန်သူ့စခန်းကိုချေမှုန်း
ရန်အခါအခွင့်ကိုစောင့်နေသည်။

ဆာဂျင်ဗဟာဒူး ဘန်ကာအောက်ခြေ
ကိုရောက်ရှိသွားသည်။ အသင့်ယူဆောင်
လာသော ဘန်ဂလိုတို့ပီဒိုကိုဘန်ကာ
အတွင်းသို့ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ စက်သေနတ်
ပစ်ခတ်နေသောတရုတ်ဖြူများကျဆုံးသွားခဲ့
လေပြီ။ တပ်ခွဲမှူးနှင့်အတူမြန်မာ့တပ်မ

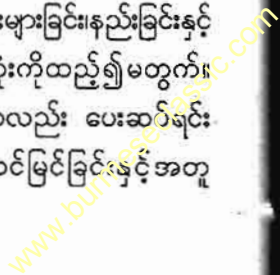
တော်သားများညာသံပေး၍ချီတက်လာကြ
သည်။

ရန်သူ၏ကတုတ်ကျင်းများအတွင်း
သို့ ခုန်ဆင်းနေရာယူလိုက်ကြသည်။
ရန်သူတရုတ်ဖြူတို့၏ ဒုတိယခံစစ်ကြောင်း
အတွင်းသို့ မြန်မာ့တပ်မတော်သားများ
အတင်းဝင်ရောက်ထိုးဖောက်ကြလေပြီ။
ညသည်မှောင်၍လာပြီ။ ရန်သူ့စခန်း
အတွင်း၌ ထွေးလုံးသတ်ပုတ်နေသော
အသံများထွက်ပေါ်နေသည်။

ဂေါ်ရခါးရဲဘော်များက ခူကူရီခါးဖြင့်
အနီးကပ်တိုက်ပွဲဝင်လျက်ရှိ၏။ ရင်ဆိုင်
တိုက်ပွဲကူး ပြင်းထန်လှသည်။ညအမှောင်
နှင့်အတူ ယမ်းခိုး၊ ယမ်းငွေ့များ၏အနံ့က
စစ်မြေပြင်တွင် ဖုံးလွှမ်းနေပါ၏။

ဆာဂျင်ဗဟာဒူး ရန်သူ့အလောင်း
များကိုကျော်နင်း၍ ဆက်လက်တိုက်ပွဲ
ဝင်နေသည်။ မြန်မာ့မြေမှ ရန်သူတရုတ်ဖြူ
တို့မရှုမလှကျဆုံး၍ ဆုတ်ခွာသွားကြပြီ။

ညသည်သန်းကောင်ယံတိုင်ခဲ့ပြီ။
တိုက်ပွဲဟူသည် သူ့ဘက်၊ ကိုယ့်ဘက်အကျ
အဆုံးရှိပါလေ၏။အောင်ပွဲဟူသောစကား
ရပ်သည်အကျအဆုံးများခြင်း၊နည်းခြင်းနှင့်
မဆိုင်။ အကျအဆုံးကိုထည့်၍မတွက်။
အောင်နိုင်သူများမှာလည်း ပေးဆပ်ချင်း
နီးမှုရှိသည်။ အောင်မြင်ခြင်းနှင့်အတူ

ကြေကွဲဖွယ် ပေးဆပ်ရင်းနှီးမှုများလည်း ရှိသည်။ မည်သို့ဆိုစေ မြန်မာ့တပ်မတော် ၏တရုတ်ဖြူကျူးကျော်သူများကို မြန်မာ့ မြေမှတိုက်ထုတ်ခဲ့ရသောအောင်ပွဲသည် သမိုင်းတွင်လေတော့မည်။

အမှောင်သည် ထာဝရမဟုတ်။ မကြာ မီအရှေ့ဆီမှရောင်နီပျိုးလာပြီ။ ရောင်နီ အလင်းနှင့်အတူမြန်မာနိုင်ငံအလံမှာမြန်မာ့ မြေကောင်းကင်ယံတွင်တလူလူလွင့်နေခဲ့ ပြီ။ ထိုအလံတော်နှင့်မနီးမဝေးတွင် မြန်မာ့ တပ်မတော်သားတို့၏သွေးများချင်းချင်းနီ လျက်စီးဆင်းခဲ့လေပြီ။

ဆာဂျင်ဗဟာဒူး၏ အသိဖြစ်စဉ် ထဲတွင်သူတပ်ခွဲများ၏ စကားကိုကြားနေ ရသည်။ အကောင်းဆုံးသောဆုလာဘ် တွေထဲမှာ အချစ်ဆိုသောဆုလာဘ်လည်း ရပါစေဆိုသော ဆုတောင်းစကားသံပင် ဖြစ်ပါလေ၏။ ဆာဂျင်ဗဟာဒူး၏အသိ စိတ်တို့တစစလျော့ပါးသွားလေပြီ။

“အို . . . ဘုရားသခင် အရှင်သည် ရှင်ခြင်းနှင့်သေခြင်းအမှည့်နောင်ကို ဖန်ဆင်းပေးခဲ့ပါ၏။ ရှင်ခြင်းနှင့်အတူ သေခြင်းကိုလည်းအဖော်အဖြစ်ဖန်ဆင်း ထားခဲ့ရာသေခြင်းတရားဖြင့် ငါသည် ဘဝအား သရဖူဆောင်းပေးပါအံ့”

ဆုတူးပန် ယောက်ျား

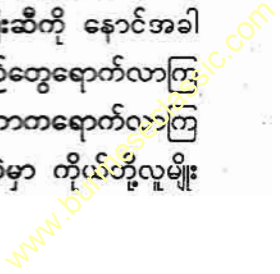
လေပြည်လေညင်းနှင့်အတူ ဆည်း လည်းသံက တချင်ချင်မြည်လျှက်ရှိသည်။ ရွှေရောင်ဝင်းပသော ရွှေထီးတော်အထက် မှစိန်ဖူးတော်သည်နေရောင်တွင်တဖျပ်ဖျပ် အရောင်လက်လျက်ရှိသည်။ ပန်းပွင့် ရောင်စုံများအလယ်တွင် ထုံးဖွေးဖွေးစေတီ တော်သည် ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှပေ ၏။ ရောင်စုံဖူးပွင့်နေသော အလှပန်းခင်း ကြီးဆီမှ စေတီတော်သို့သွားရာ သစ်သား တံတားလေးကစေတီတော်ဆီသို့ဆက်သွယ် ထားပါလေ၏။

ဆာဂျင်ဗဟာဒူးသည် ဆူဇန်၏လက် ကိုတွဲလျက်စေတီတော်ဆီသို့သွားနေသည်။ ဆူဇန်၏ စိတ်ဝယ်ကြည်နူးနှစ်သက်နေမိ သည်။

“ဆူဇန် . . . ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေတုန်း ကဆူဇန်အဖေကိုပေးထားတဲ့ရတနာတွေထဲ ကအချို့ကို ဒီစေတီမှာဌာပနာထည့်သွင်း ခဲ့တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကို”

“ဒီရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်နဲ့တွဲလျက် ရှိ နေတဲ့ဟောဒီကန်ကြီးဆီကို နောင်အခါ နိုင်ငံတကာဧည့်သည်တွေရောက်လာကြ လိမ့်မယ်။ နိုင်ငံတကာတရောက်လာကြ မယ်ဧည့်သည်တွေထဲမှာ ကိုယ်တို့လူမျိုး

နီပေါနိုင်ငံဖွားဂေါ်ရခါးတွေလည်းပါလာ
မှာပဲလေ။ သူတို့တွေရဲ့ အပန်းဖြေစရာ
ရုပ်ဝန်းကျင့်ရဲ့အေးမြမှုချမ်းသာသုခဆီက
နေဒီစေတီကိုဖူးမြင်ခွင့်ရကြရင်ပိုပြီးကုသိုလ်
စိတ်ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်။

တကယ်တော့ လူ့ဘဝဆိုတာရုပ်ဝန်း
ကျင့်ချမ်းသာမှုကဘယ်တော့မှပြည့်စုံနိုင်
တယ်မရှိဘူး ဆူဇန်။ နောက်ပြီးလူ့လောက
ကြီးမှာလောဘ၊ဒေါသ၊မောဟတရားတွေနဲ့
တုပ်နှောင်ခံထားရတဲ့လူသားဟာဘယ်သော
အခါမှ ချမ်းသာအစစ်ကို မရနိုင်ဘူးလေ။

တပ်မတော်သားဘဝနဲ့ကိုယ်နေလာ
တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာမှာ စစ်ပွဲတွေရဲ့အနိဋ္ဌာ
ရုံတွေကိုပဲမြင်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီစစ်ပွဲ
တွေမှာ ကျဆုံးသွားကြတဲ့ ရဲဘော်တွေဟာ
ခမ္မနဲ့ အခမ္မရဲ့ အားပြိုင်မှုကြောင့်လို့ ကိုယ်
နားလည်နိုင်ပေမယ့်စစ်ပွဲတွေမရှိတဲ့လောက
ကြီးကို ကိုယ်ရောက်ချင်လိုက်တာ။

ကိုယ့်အတ္တဟာသန့်စင်တာကြောင့်
မဟာဗြဟ္မာကြီးရဲ့အတ္တနဲ့ပေါင်းစည်းနိုင်မယ်
လို့ကိုယ်ယုံကြည်တယ်။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့
ပေးဆပ်မှုတွေကယောက်ျားကောင်းအဖြစ်
အသိအမှတ်ပြုခံရသလို ဆူဇန်ဆီကရတဲ့
ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆုလာဘ်ကလည်း ကိုယ့်
အတွက်တန်ဖိုးကြီးပါတယ်လေ။

သစ္စာရှိတဲ့ပန်းတွေကမ္ဘာမြေမှာ

ထာဝရပွင့်အောင်၊ ပွင့်တဲ့ပန်းတွေအမြဲ
မွှေးအောင် ဆူဇန်တာဝန်ယူပေးပါနော်”

ဆာဂျင်ဗဟာဒူး စိတ်လိုလက်ရ ရှည်
လျားစွာပြောပြနေသောစကားများကို
တိတ်ဆိတ်စွာဆူဇန်နားထောင်နေမိသည်။

“လာပါဆူဇန်. . ကိုယ်တို့ ဘုရားကန်
တော့ကြရအောင်”

ဆာဂျင်ဗဟာဒူးနှင့် ဆူဇန်တို့နှစ်ဦး
စေတီရင်ပြင်တွင်ပြိုင်တူထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဆူဇန် ဘာဆုတောင်းမှာလဲဟင်”

“အစ်ကိုရော”

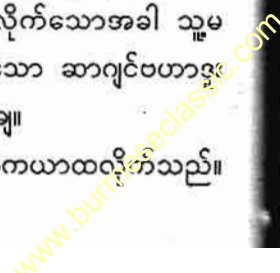
“ကိုယ်ကတော့ ဘုရားတပည့်တော်
သည် ဘဝဆက်ဆက်၊ ဗုဒ္ဓသာသနာ
ထွန်းကားရာ မြန်မာ့မြေမှာပဲလူဖြစ်ရပါ
လို၏။ သစ္စာရှိသော ပန်းများထာဝရ
ပွင့်လန်းပါစေလို့ဆုတောင်းမယ်”

“ဆူဇန်လည်းအစ်ကိုလိုပဲ ဆုတောင်း
မှာပေါ့”

“ဒါဆို ကိုယ်တို့အတူတူဆုတောင်း
ကြရအောင်”

ဆာဂျင်ဗဟာဒူးနှင့်ဆူဇန် သံပြိုင်ဆို၍
ဆုတောင်းလိုက်သည်။ ဆူဇန်ဆုတောင်း
အပြီးမျက်စေ့ဖွင့်လိုက်သောအခါ သူ့မ
ဘေးတွင်ထိုင်နေသော ဆာဂျင်ဗဟာဒူး
ကိုမတွေ့ရတော့ချေ။

ဆူဇန် ကယျာကယာထလိုက်သည်။

စေတီတော်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်၍ ရှာသည်။ မတွေ့။ လေပြင်းများတိုက်လာပြီ။ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်ကြီးအတွင်း၌ ထစ်ချွန်းမှုနှင့် အတူမိုးကြီးသဲသဲမဲမဲ ရွာချလိုက်သည်။

“အစ်ကို.. အစ်ကိုရေ.. အစ်ကို”

ဆူဇန်၏ အော်ခေါ်လိုက်သောအသံက ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်အတွင်းကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ သစ်ပင်များထက်မှ ငှက်များလန်၍ ပျံသန်းသွားကြပြီ။

မိုးရေထဲတွင် မျက်ရည်မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ဖြင့် ဆူဇန်တစ်ယောက် သူမ၏ပျောက်ဆုံးသွားသောချစ်သူကို တမ်းတလွမ်းမောစွာ ပြေးလွှားရှာမိသည်။

အိပ်ပျော်နေသောဆူဇန် အိပ်ရာထက်တွင်ငိုကြွေးနေမိသည်။ ထူးဆန်းစွာ မြင်မက်ခဲ့သော သူမ၏အိပ်မက်သည် ဆူဇန်အားဖြေဆည်မရအောင်ကြေကွဲစေသည်။ အိပ်ရာဘေးစားပွဲပေါ်တွင် ကိုသန့်စင်ပေးထားခဲ့သော ဆုထူးပန်ယောက်ျားဆိုသော စာအုပ်ကလေးနှင့် တဂိုး၏ ဆန်းစသော်တာ၊ ဂီတဥလီကဗျာ စာအုပ်များက ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေပါ၏။

သူရဲကောင်းတို့လျှောက်သောလမ်း

လက်ချိမန်ရိုင်းသည် ကျဆုံးသွားသောရဲဘော်ရဲဘက်များ၏ ရုပ်အလောင်းများကိုကြည့်၍ မျက်ရည်ပေါက်များကျလာခဲ့သည်။ သူနှင့်အတူတိုက်ပွဲပေါင်းများစွာကိုဆင်နွှဲခဲ့သော သူရဲကောင်းရဲဘော်များ၏ အသက်ဝိညာဉ်မဲ့နေသော ရုပ်ခန္ဓာများကိုပိတ်စများဖြင့်ရစ်နှောင်ထားပါ၏။

ဆာကျင်ဗဟာဒူး၊ မန်းမဟာဒူးစသော သူရဲကောင်းပီသစွာကျဆုံးသွားသူရဲဘော်များ၏ရုပ်အလောင်းများကို လက်ချိမန်ရိုင်းနှင့်အတူတပ်ဖွဲ့ဝင်များကကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ပေးကြသည်။

တပ်ရင်းမှူး ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းတင်၊ ဒုတိယတပ်ရင်းမှူးလက်ချိမန်ရိုင်းတို့ ဦးဆောင်၍ စစ်အခမ်းအနားဖြင့် သူရဲကောင်းများ၏ ရုပ်အလောင်းများကို သေနတ်များပစ်ဖောက်ဂုဏ်ပြုသင်္ဂြိုဟ်လိုက်လေပြီ။

မိုးကောင်းကင်တွင်မိုးသားတိမ်ရိပ်များတစ်ရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားနေသည်။ သူရဲကောင်းရဲဘော်များအတွက်ဂုဏ်ပြုပစ်ဖောက်လိုက်သော သေနတ်သံသည် တောင်ကုန်းထက်မှ တောင်အထပ်ထပ်၊ လျှိုမြောင်အထပ်ထပ်ဆီသို့လွှင့်ပြန်၍

ပဲတင်ထပ်သွားခဲ့လေပြီ။

သေနတ်သံနှင့် အတူငှက်များထပျံကြလေပြီ။ အသံကြောင့် သစ်ရွတ်များလည်း ကြွေကျလေပြီ။ စစ်သည်ရဲဘော်များထံမှ ငိုရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။

“ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်း နောက်တန်း ပြန်ကြရတော့မယ်။ စခန်းတွေအားလုံးကို စစ်ရဲတပ်ဖွဲ့ကနယ်မြေဖိုဖိုရေးတာဝန်ယူကြလိမ့်မယ်”

တပ်ရင်းမှူး၏စကားကို လက်ချ်မန်ရိုင်းက-

“ကောင်းပါပြီတပ်ရင်းမှူး၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ။ တပ်ရင်းမှူးတို့ ပြန်ဖို့လည်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ။

တပ်ရင်းမှူးနှင့်အတူ သူ့ရဲကောင်းများ၏ နောက်ဆုံးခရီးကို အလေးပြု၍ နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြလေပြီ။ ကျဆုံးသွားသော ရဲဘော်များ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ဟိန္ဒူထုံးစံဖြင့် မီးသင်္ဂြိုဟ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မီးတောက်မီးလျှံများ၊ မီးခိုးပြာမှုန်များအထက် ကောင်းကင်ယံသို့လွင့်မျောသွားလေပြီ။

အတ္တသည် လောကကြီးကိုလှည့်ပတ်သွားလာနေပါ၏။ စင်ကြယ်သောအတ္တသည် မဟာဗြဟ္မာကြီးတွင်ပူးပေါင်းသည်။ အကယ်၍ သာဟိန္ဒူယဉ်ကျေးမှု၏ထိုစကားအမှန်ဆိုပါလျှင် သူ့ရဲကောင်းတို့၏အတ္တ

သည်စင်ကြယ်သောအတ္တဖြစ်ပါလေ၏။

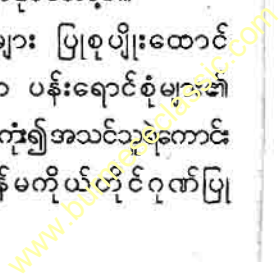
စင်ကြယ်သောအတ္တ၊ သူ့ရဲကောင်းတို့၏အတ္တသည်မဟာဗြဟ္မာ၏ကောင်းကင်ဘုံတွင်တည်ပါစေသတည်းဟူ၍ လက်ချ်မန်ရိုင်းဆုတောင်းပေးလျက်ရှိပါသည်။

x x x x

သူ့ရဲကောင်းများနှင့် ထိုက်တန်သော မွှေးမြလတ်ဆတ်သည့်ပန်းများကိုရွေးချယ်၍ သီကုံးလျက်ရှိ၏။ ရနံ့မွှေးသောပန်းအလှများကိုတစ်နေ့လုံးတစ်ညလုံးရွေးချယ်ခူးဆွတ်သီကုံးရခြင်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ နှစ်ပေါင်း၊ လပေါင်းများစွာ၊ ပြုစုပျိုးထောင်စိုက်ပျိုးပွင့်လန်းစေသော၊ ပန်းများကိုသီကုံးရသည်မှာ မောပန်းဖွယ်ရာမရှိပါချေ။

ဆူဇန်တစ်ယောက် ပန်းများကိုသီကုံးရင်းအိမ်၏အပြင်ဖက်သို့မကြာခဏ ကြည့်မိသည်။ ဖွင့်ထားသောပြတင်းပေါက်မှ အမှောင်ထုအတွင်းကိုလှမ်းကြည့်မိသော်လည်း ဘာကိုမျှမမြင်။ သင်သည် မနက်ဖြန်တွင်ပြန်ရောက်လာတော့မည်။ ယနေ့ည ဆူဇန်အိပ်၍မပျော်နိုင်တော့ပါ။

နှစ်ခုလည်း ပြုစုပျိုးထောင်စိုက်ပျိုးအပ်သော ပန်းရောင်စုံများ၏ အလှကိုရွေးချယ်သီကုံး၍ အသင်သူ့ရဲကောင်း၏လည်တွင်ကျွန်မကိုယ်တိုင်ဝတ်ပြု

နှင်းအပ်ပါမည်။ အတွေးဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်
မိတော့လည်း တိတ်တခိုးပြီးမိသည်။ ရှေ့
တန်းစစ်မျက်နှာမှအောင်ပွဲဆင်ပြန်လာ
မည့် ချစ်သူသူရဲကောင်းကိုကြိုဆိုရန်စိတ်
စောလျှက်ရှိလေသည်။ ဤညမှပင်ည
တာကရှည်လွန်းလှပါသည်။

x x x x

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး x x x၊ ဒုတိယ
တပ်ရင်းမှူးလက်ချ်မန်ရိုင်းခေါင်းဆောင်
သောအမှတ်-၄ခြေလျင်တပ်ရင်းမော်တော်
ယာဉ်များ ကျောက်မဲမြို့အဝင်တွင်ရပ်နား
လိုက်သည်။

ကားပေါ်ပါလာသော ရဲဘော်များ
အားလုံးကျောက်လမ်းမပေါ်တွင် တန်းစီ
လိုက်ကြသည်။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်အလံ၊ အမှတ်-၄ခြေလျင်တပ်
ရင်းအလံများတလူလူလွှင့်လျက်တပ်မတော်
သားများမြို့အတွင်းဝင်ရောက်လာကြလေပြီ။

မြို့သူမြို့သားများ၊ ကျောင်းသား၊
ကျောင်းသူများ၏တခဲနက်ကြွေးကြော်
ဂုဏ်ပြုသောအသံတို့ ဘဝင်ညံ့ထွက်ပေါ်
လျက်ရှိနေပါ၏။

“တပ်မတော်သားများ ကျန်းမာ
ပါစေ။ တရားသောစစ် အောင်ရမည်၊
အောင်ရမည်”

လူပရိသတ်က များပြားလွန်းလှသည်။

ပန်းကုံးများစွပ်၍ တပ်မတော်သားများကို
ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုနေကြပြီ။

ဆူဇန်တို့သားအဖ ဆာဂျင်ဗဟာဒူး
ကိုရှာနေမိသည်။ ရှေ့ဆုံးမှချီတက်လာ
သော ဒုတိယတပ်ရင်းမှူး လက်ချ်မန်ရိုင်း
က ဆူဇန်တို့သားအဖကိုကြည့်၍ ကြေကွဲ
မိသည်။ သူရဲကောင်းပီသစွာကျဆုံးခဲ့
သောဆာဂျင်ဗဟာဒူးကိုလည်းသတိရသည်။
သူ့ဆာဂျင်ဗဟာဒူးကိုပြောခဲ့သော အချစ်
ဆိုသောဆုလတ်ကို သူ့ရဲဘော်ဆာဂျင်
ဗဟာဒူးရဲမှရသွားပါလေစ။

ဆူဇန်တစ်ယောက် တစ်ညလုံးအိပ်
ပျက်ခံသိကဲ့သို့သောပန်းကုံးများကုန်လုသည့်
တိုင်ဆာဂျင်ဗဟာဒူးကိုမတွေ့ရသေးပါချေ။
ကုန်ဆုံးလုနေသောတပ်မတော်သားများကို
တစ်ဦးချင်းရှာနေမိသည်။ သူ၏ချစ်သူ
သူရဲကောင်းအတွက် ပန်းကုံးတစ်ကုံးတော့
ချန်ထားရလိမ့်ဦးမည်။

ငါ၏ချစ်သူ
သင်သည် သူတို့အားလုံးနောက်မှာနေကာ
သင့်ကိုယ်ကို ဘယ်အရိပ်အောက်
ကိုယ်ရောင်ဖျောက်၍
သွားရောက်ရပ်တည်နေပါသနည်း။
သူတို့သည်ပြောင့်တမ်းသောလမ်းပေါ်တွင်
သင့်ကိုချန်ရစ်ခဲ့တုန်းထိုပြတ်ကျော်သွားကြပြီ။
ငါ့အားသင့်အတွက်

ဂုဏ်ပြုဖွယ် ပန်းကုံးများဖြင့် ကြိုလင့်ကာ
 မောလှဖွယ် အချိန်များကို
 ဤနေရာမှ စောင့်ဆိုင်းကြိုလင့်ခဲ့ပါ၏။
 ထိုအခိုက်
 လျှောက်လှမ်းသူတို့
 တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
 ငါ့၏ပန်းကုံးများကို ယူငင်သွားကြရာ
 ငါ့ပန်းခြင်းမှာ ကုန်လုပါပေ။

အိမ်ပြန်သူတို့
 ငါ့အားစောင်းဝံ့ကြည့်ခါ၊ ပြုံးကာရယ်ကာ
 ဖြင့်နှုတ်ဆက်သွားကြပြီ
 ထိုသူတို့၏ အပြုံးသည် ငါ့နှလုံးသား၏
 ဝိုင်းကြွေးနေမှုကို မဖြေသိမ့်နိုင်ခဲ့ပါတကား။

ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးချတ္တရီသမီးဖြစ်သူ
 ဆူဇန်၏ပူဆွေးသောကကို အဘယ်သို့
 ဖြေသိမ့်ရမည်မသိ။ ငိုနေသော သမီးလေး
 ကိုငိုစရာရှိလျှင်၊ အားရအောင်သာငိုလိုက်
 ပါဟုသူပြောမထွက်ရက်ပါလေ။

“သူ့ပါမလာဘူး အဖေ့ရယ်. . .”

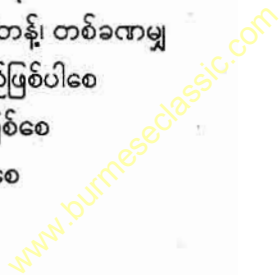
တစ်ညလုံးစိတ်ကူးဖြင့် ပျော်တပြုံးပြုံး
 သီကုံးထားသောပန်းကုံးတစ်ကုံးကိုင်လျက်
 ဖခင်ရင်ခွင်ထဲဝင်လာသောသမီးလေးကို
 သူ့အသာထွေးပွေ့ထားလိုက်သည်။ သူ့ရဲ့
 ကောင်းတို့လျှောက်သောခရီးလမ်းကား
 ပေးဆပ်ရင်းနှီးမှုများလှပါဘိ။

မီးလှုံထဲကကြာ

စိမ်းလဲ့ဂေဟာခြံကြီးအတွင်းမှ ပန်းပွင့်
 များငိုကြွေးနေကြပြီ။ ခါတော်မီပင်အိုကြီး
 ပင်လျှင် မျက်ရည်များကျဆင်းလျက်၊
 ချယ်ရီပင်များအရိုးပြိုင်းပြိုင်းထလျက်
 ငိုကြွေးစွာပွင့်လာမည့်ပန်းပွင့်သစ်များ နှင်း
 ခါးများအောက်တွင် ညှိုးချုံ့နွမ်းလှလက်
 ဆတ်မှုကင်းကြရောမည်။

အဖြူရောင်ဆာရီခြုံထည်ကို ဝတ်ဆင်
 လျှက်နဖူးဆံစအလယ်တည့်တည့်တွင်အနီ
 မှတ်ကိုတို့ထိလိမ်းခြယ်ခြင်းမရှိ။ နွမ်းလျ
 သောစိတ်တို့ဖြင့်အသွေးအရောင်တောက်ပ
 ပွင့်လန်းနေသောပန်းခင်းကိုထက်မြတ်လှ
 သောခူကူရီ ခါးဖြင့်ခုတ်တွင်ရှင်းလင်းနေပါ
 ၏။ သူ့မြတ်နိုးလှသော ပန်းရောင်စုံများ
 သူမ၏ဓားချက်အောက်တွင်ကြွေမွှက်စီး
 ရလေပြီ။

အိုအရှင် ငါ့ဘဝတွင်
 သင့်ကိုတွေ့ဖို့ ဆိုသည့်
 ငါရသင့်သော ဝေစုမဟုတ်ပါလျှင်
 ငါသင့်ကိုမတွေ့ခဲ့ရလေခြင်းဟု
 အမြဲခံစားနေပါရစေ
 တစ်ခိုက်၊ တစ်တန်း၊ တစ်ခဏမျှ
 မမေ့တတ်သည်ဖြစ်ပါစေ
 နိုးကြားလျက်ဖြစ်စေ
 အိပ်မက်၌ဖြစ်စေ

ပန်းပွင့်သစ္စာ

ဤသောကအနာတရများကို သယ်ဦး
သွားပါရစေ။

လောက၌၊ လူစည်ကားသော

နေရာဌာနများတွင်

ငါ၏နေရက်များ ကုန်လွန်ရသည့်

အားလျော်စွာ

ငါ့လက်ထဲတွင်

နေ့တွက် အမြတ်အစွန်းတို့ဖြင့်

ပြည့်တိုးလာသော်ငြားလည်း

ငါဘာတစ်ခုမှ မရသေးပါတကားဟု

အမြဲခံစားနေပါရစေ။

တစ်ခိုက်၊ တစ်တန့်၊ တစ်ခဏမျှ

မမေ့တတ်သည်ဖြစ်ပါစေ

နိုးကြားလျက်ဖြစ်စေ

အိပ်မက်၌ဖြစ်စေ

ဤသောကအနာတရများကို သယ်ဦး

သွားပါစေ။

လမ်းနံဘေးတွင်

မောပန်းနွမ်းလျှော့ ငါထိုင်သောအခါ

ငါ့အိပ်ရာကုတင်ညောင်စောင်း၌

ခင်းမိသောအခါ

ငါ၏ရှေ့တွင်

လွမ်းစရာခရီးရှည်ကြီး

ကျန်သေးတကားဟု

အမြဲခံစားပါရစေ။

ငါ့အိမ်ခန်းကို မွမ်းမံဆင်ယင်၍

ဂီတသံများချိုလွင်ကာ ရယ်ပွဲ

ဖွဲ့ကြသောအခါ

ငါသည်သင်အား အိမ်သို့မဖိတ်မိလေ

ခြင်းဟု အမြဲခံစားနေပါရစေ။

တစ်ခိုက်၊ တစ်တန့်၊ တစ်ခဏမျှ

မမေ့တတ်သည်ဖြစ်ပါစေ

အိပ်မက်၌ဖြစ်စေ

နိုးကြားလျက်ဖြစ်စေ

ဤသောက အနာတရများကိုသယ်ဦး

သွားပါရစေ။

ငိုရွိုက်လျှက် ခူကူရီခါးဖြင့်ပန်းခင်း

များကိုစိတ်လိုလက်ပြုနေသော ဆူဇန်ကို

ဦးချတ္တရီကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။

“သမီး၊ သမီး”

“စိတ်ကိုထိန်းမှပေါ့ သမီးရယ်။ သမီး

ရဲ့ကြေကွဲမှုတွေကို အဖေနားလည်နိုင်

ပါတယ်ကွယ်။ အဖေရဲ့စိတ်မူတွေကငါ့သမီး

လေးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ”

“ခွင့်လွှတ်ပါအဖေရယ်။ အချစ်ကြောင့်

ခံစားရတဲ့မေတ္တာတရားနဲ့ ကွေကွင်းရခြင်း

ဒုက္ခနှစ်ခုလုံးကသမီးကိုကျမှတစ်ကြိမ်

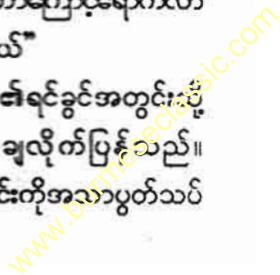
တည်တစ်ပြိုင်တည်ဘာကြောင့်ရောက်လာ

ကြတာလဲ အဖေရယ်”

ဆူဇန် သူ့ဖခင်၏ရင်ခွင်အတွင်းသို့

ဝင်၍ အားရပါးရငိုချလိုက်ပြန်သည်။

ဦးချတ္တရီသမီး၏ခေါင်းကိုအသာပွတ်သပ်

ချောမြူရင်း မျက်ရည်ကျမိသည်။ ဦးချတ္တရီ လည်းကြေကွဲမှုကိုမဖြေသိမ့်နိုင်။

“သမီးလေးရယ်”

အတန်ကြာငိုပြီးသည်နှင့် ဦးချတ္တရီ သတိပြန်လည်လာပြီး မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်သည်။

“သမီး။ အဖေ့ကို ကြည့် ပါဦး။

အမလေးငိုနေလိုက်တာ မျက်လုံးတွေများ တောင်ရဲလို့ပါလား။ အဖေပြောမယ် သေ ချာနားထောင်နော်။ မကြာခင်ဧည့်သည် တွေရောက်လာလိမ့်မယ်ကွယ်။ ငါ့သမီး ကြည့်ရတာလည်း ရှုံ့တွေနဲ့ပွလို့ရေမချိုးချင် ရင်တောင်ခြေလေလက်လေးတော့ သွား ဆေးပါသမီးရယ်။ အဝတ်အစားတွေ လည်းလဲခဲ့နော် ငါ့သမီးလေးကလိမ္မာ တယ်။နော်. . သမီးနော်. . သွား. . သွား”

ကလေးတစ်ယောက်ကိုချော့သလို ချော့နေသောဖခင်ကိုကြည့်၍ ဆူဇန်စိတ် မကောင်းဖြစ်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ။ သမီးပြင်ဆင် လိုက်ပါ့မယ်”

စိမ်းလဲ့ဂေဟာခြံကြီးသို့ မေမြို့မှ ဂေါရခါးလူမျိုးများနှင့် မြန်မာမိတ်ဆွေများ တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာကြသည်။ ကျဆုံးသွား သောဆာဂျင်ဗဟာဒူးအတွက်ဆုမွန်ကောင်း များတောင်းပေးကြသည်။ ဧည့်ခန်း၏

အရှေ့ဘက်နံရံတွင် ဆာဂျင်ဗဟာဒူး၏ ဓါတ်ပုံကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။

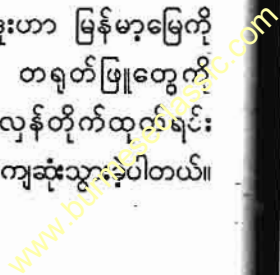
ထိုဓါတ်ပုံခြေရင်းတွင် ပန်းပွင့်များ၊ ပန်းကုံးများဖြင့် ဂုဏ်ပြုကြသည်။

မေမြို့မှ ဗိုလ်မှူးကြီးတန်ကာဒို့ချို၊ ဗိုလ်မှူးပီတီချတ္တရီ၊ ဦးဂန်ဂါရွမ်၊ ဦးဂျမ်း ဗဟာဒူးဦးအင်ဒရာဗဟာဒူးစသောဂေါရခါး မိတ်ဆွေများ ဦးချတ္တရီနှင့်စကားလက်ဆုံ ကျလျက်ရှိနေပါ၏။ မကြာမီ ခလရ-၄ တပ်ရင်းမှူး ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး x x x၊ ဒုတိယတပ်ရင်းမှူး လက်ချ်မန်ရိုင်းတို့ ရောက်လာကြသည်။ လူကြီးများ၏ စကား ဝိုင်း ဦးချတ္တရီဘေးတွင် ဆူဇန်ထိုင်နေမိ သည်။ ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ဆူဇန်ဧည့်မခံ နိုင်သည်ကို နားလည်ပေးကြပါလိမ့်မည်။

လက်ချ်မန်ရိုင်းကစတင်၍ စကားဆို သည်။

“မြန်မာ့ပြည်ဖွား ဂေါရခါးလူမျိုးများနဲ့ မေမြို့ဝိုင်အမ်ဘီအေကလူကြီးမင်းများ ခင်ဗျာ ကြိုတုန်းကြိုခိုက်မှာ ကျွန်တော် ရဲဘော်ဆာဂျင်ဗဟာဒူးအကြောင်းအနည်း ငယ်ပြောချင်ပါတယ်။

ဆာဂျင်ဗဟာဒူးဟာ မြန်မာ့မြေကို ကျူးကျော်လာတဲ့ တရုတ်ဖြူတွေကို စွမ်းစွမ်းတမံတွန်းလှန်တိုက်ထုတ်ရင်း သူရဲကောင်းပီသစွာ ကျဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။

သူနဲ့အတူဆွတ်ဗဟာဒူရိုင်း၊ မန်းဗဟာဒူး၊ ဒီဗဟာဒူးလင်းဘူး၊ ကီဆွန်ဗဟာဒူးချတ္တရီ၊ စတဲ့ရဲဘော်တွေကျဆုံးခဲ့ကြပါသည်။

မကြာမီမှာ သူတို့ကိုနိုင်ငံတော်က ဂုဏ်ပြုတဲ့ဆုတွေ ကြေညာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအထဲမှာဆာဂျင်ဗဟာဒူးဟာဟောဒီက တူမလေးဆူဇန်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်ပြုပြီးမှ လက်ထပ်ခင်ကျဆုံးခဲ့ရရှာတယ်။

အစ်ကိုကြီးချတ္တရီနဲ့ တူမလေးဆူဇန် တို့ရဲ့ကြေကွဲမှုကို ကျွန်တော်တို့စာနာမိပါတယ်။ သူတို့နဲ့ထပ်တူစစ်မြေပြင်မှာ ကောင်းမွန်စွာသင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့ပါတယ်”

ဒုတိယတပ်ရင်းမှူး လက်ချီမန်ရိုင်းက ကြေကွဲစွာ ရှင်းလင်းပြောပြနေသည်။ ဆူဇန်အားရောက်လာသူပရိသတ်များက စာနာသောအကြည့်များဖြင့်ကြည့်နေကြသည်။

“ကျွန်တော် ကြိုတုန်းတစ်ဆက်တည်း ပြောချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးဟာ နီပေါနိုင်ငံသားတွေ ဖြစ်ကြပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံကို ကျွန်တော်တို့ဘိုးဘွားတွေ ၁၈၉၀ ခုနှစ်လောက်စတင်ရောက်ရှိတယ်လို့သိရပါတယ်။

ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့အစိုးရဟာ ကျွန်တော်တို့ဂေါရခါးလူမျိုးတွေကို ၁/၁၀ဂေါရခါး တပ်ရင်း(ဗြိတိသျှလက်အောက်အိန္ဒိယ

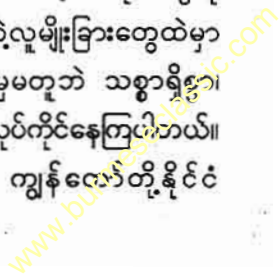
တပ်မတော်ရဲ့ အပိုင်းအစ)အဖြစ်ရောက်ရှိလာကြတာဖြစ်ပါတယ်။

၁၈၉၀ပြည့်နောက်ပိုင်း ကာလတွေမှာ မေမြို့ကို ရောက်ရှိလာကြတာဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ မိဘ၊ ဘိုးဘွားတွေကပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ အခုတပ်မတော်မှာတာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြတဲ့ ရဲဘော်တွေဟာ မြန်မာမြေမှာမွေးဖွားခဲ့ကြတဲ့ သူတွေဖြစ်ကြပါတယ်။

မြန်မာ့မြေမှာ မွေးဖွားလာခဲ့ကြလို့ ဒီမြေ၊ ဒီရေဟာကျွန်တော်တို့ရဲ့အမိမြေဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ နိုင်ငံတော်ခေါင်းဆောင်တွေကလည်း ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေကို နိုင်ငံသားအဖြစ်အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဂေါရခါးရဲဘော်တွေဟာ သစ္စာရှိတဲ့ စစ်သားကောင်းတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြပါတယ်။

စစ်သားတွေတင် မဟုတ်ပါဘူး။ မိုးကုတ်မြို့နယ်၊ မော်ချီးမြို့နယ်၊ နမ္မတူ၊ တနင်္သာရီစတဲ့ဒေသတွေမှာလည်း သတ္တုတူးဖော်ခြင်း၊ နွားမွေးမြူခြင်း၊ လယ်ယာစိုက်ပျိုးခြင်း၊ နိုင်ငံဝန်ထမ်းစတဲ့ အလုပ်တွေကို မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့လူမျိုးခြားတွေထဲမှာ ဘယ်လူမျိုးခြားနဲ့မှမတူဘဲ သစ္စာရှိစွာ၊ ရိုးသားစွာနေထိုင်လုပ်ကိုင်နေကြပါဘယ်။

မကြာမကြာ ကျွန်လော်တို့နိုင်ငံ

အကြီးအကဲတွေပြောတဲ့ စကားရှိပါတယ်။ လူမျိုးဆိုတာ ရှေးရှေးပဝသဏီကာလက မရှိအတူရှိအတူ အေးအတူပူအမျှ ဥမကွဲ သိုက်မပျက်နေလာခဲ့ကြတာ ကိုခေါ်တာ လို့ဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့်ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေဟာ မြန်မာတိုင်းရင်းသားတွေနဲ့ အတူ ဥမကွဲသိုက်မပျက် ကျူးကျော်လာတဲ့ ဘယ်လိုရန်သူကိုပဲဖြစ်ဖြစ်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ ကြတာ အားလုံးအသိပဲဖြစ်ပါတယ်။

အခုကျဆုံးသွားခဲ့ကြတဲ့ ဆာဂျင်- ဗဟာဒူး နဲ့အတူဂေါရခါးစစ်သားတွေရဲ့ သစ္စာရှိမှုဟာနောင်နှစ်ပေါင်း ရှည်ကြာတဲ့ အထိသမိုင်းမော်ကွန်းအဖြစ်ကျန်ရစ်ပါ လိမ့်မယ်။ အင်မတန်တန်ဖိုးရှိတဲ့သူရဲ ကောင်းတွေကိုဂုဏ်ပြုဖို့ အားလုံးမတ် တပ်ရပ်ပေးကြပါလား။

တစ်မိနစ်ခန့် ငြိမ်သက်ပြီး၊ မေတ္တာပို့ ပေးကြပါ”

ပရိသတ်အားလုံး မတ်တပ်ရပ်၍ငြိမ် သက်စွာ မေတ္တာပို့ကြသည်။ ဆူဇန်၏နှလုံး အိမ်တွင်ဖြေဆည်မရအောင်ကြေကွဲမှုနှင့်အတူ မျက်ရည်သွင်သွင်ကျရရာသည်။

အိုအရှင် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းက ငါ့အိမ်တံခါးကိုခေါက်ကာ သတင်းပါး သည်မှာ အရှင်သည် နိုးကြားလျက်ရှိပြီး၊ ညဉ့်

အမှောင်ကိုဖြတ်၍ သင်ကငါ့ကိုဆင့်ဆိုပြီး ကောင်းကင်သည် တိမ်တို့ဖြင့် မှိုင်းညို၍ မစတမ်းရွာချလေပြီ။

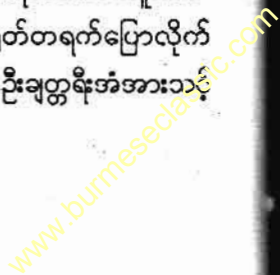
x x x x

ဧည့်သည်များပြန်သွားကြပြီ စိမ်းလဲ့ ဂေဟာခြံကြီးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီ။ အိမ်တွင်ဦးချတ္တရီနှင့် ဆူဇန်တို့နှစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်သည်။ ဖခင်ဦးချတ္တရီ သမီးလေး ဆူဇန်၏အနာဂတ်ကံကြမ္မာကိုတွေး၍ဖြေ ဆည်မရဖြစ်ရသည်။ ဆူဇန်ကိုယ်တိုင် ကလည်းဖခင်ဖြစ်သူ၏ စိတ်သောကကိုရိပ် မိနေသည်။ ခံစားရတာချင်းအတူတူ ဖခင် ဖြစ်သူက မိမိထက်ပိုပေလိမ့်မည်။ သူက သမီးအတွက်လည်းပူပင်ရသည်။ အသက် အရွယ်ကြီးရင့်ပြီဖြစ်၍လည်း ထိုပူဆွေး သောကဒဏ်မခံနိုင်မည်ကို ဆူဇန်ပူပန်မိ သည်။

“အဖေ ကလေးတွေအတွက် အခမဲ့ စာသင်ကျောင်းဖွင့်ဖို့ အစီအစဉ်ကိုသမီးတို့ အကောင်အထည်ဖော်ရင်မကောင်းဘူးလား”

သမီးဖြစ်သူ ရုတ်တရက်ပြောလိုက် သောစကားကြောင့် ဦးချတ္တရီအံ့အားသင့် သွားသည်။

“ဟေ့ . . .”

“ဒီမြို့မှာ သမီးတို့လူမျိုးတွေအများကြီး
ရှိနေတယ်။ နောက်ပြီးကျေးလက်တောရွာ
က၊ကလေးတွေလည်း အများကြီးရှိနေ
တယ်။ အဲဒီကလေးတွေအတွက် တစ်စုံ
တစ်ခုတော့အကျိုးရှိမယ်ထင်လို့ပါ”

ဦးချတ္တရီ သမီးကြေကဲ့မှုအတွက်ဖြေ
သိမ်းစရာတစ်ခုဖြစ်လာမည့် စေတနာ
ကျောင်းလေးကိုအားပေးချင်မိသည်။

“သမီးစိတ်ကူးကကောင်းသာပဲ။
ဟိုတစ်ခါမောင်သန့်စင်နဲ့ပြောနေကတည်းက
အဖေကသဘောကျပြီးသာပါ။ အခုလုပ်
တော့မလို့လားသမီးရဲ့။ ငါ့သမီးလေး
ပင်ပန်းနေပါဦးမယ်”

ဦးချတ္တရီ သမီးပြောသောစကားများ
ကိုမယုံနိုင်သေး။ သမီးခံစားနေရသော
စိတ်သောကအတွက်ထွက်ပေါက်တစ်ခုအဖြစ်
ကယောင်ကတမ်းပြောနေသည်ဟုထင်နေ
သည်။ သမီး၏စကားများကို စိတ္တဇဆန်
သောစကားများမဖြစ်စေချင်ပါ။ တကယ်
အကောင်အထည်ဖော်မည့်အလုပ်တစ်ခု
သာဖြစ်စေချင်သည်။

“သမီးအလုပ်ကို ဘယ်တော့စလုပ်မှာ
လဲ”

“ဒီလထဲ စအကောင်အထည်ဖော်ချင်
တယ် အဖေ”

“အလုပ်တစ်ခုဆိုတာ အစကောင်းမှ

အနှောင်းသေချာတာနော်။ အလွယ်တကူ
မလုပ်ပါနဲ့ဦးလား။ လူကြီးတွေရဲ့အကြံ
ဉာဏ်တွေပါပါစေ”

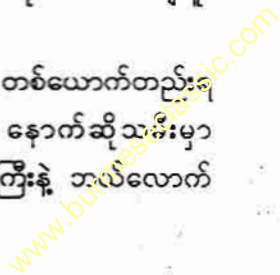
“ဒီကိစ္စအတွက် သမီးစီစဉ်နေတာ
ကြာပြီပဲအဖေရဲ့။ ဟောအခုဆို သမီး
ကျောင်းလေးအတွက် ဦးလေးတန်ကာဒို့ချ်
ရဲ့သမီး စန္ဒိမာလာကဆရာမလာလုပ်ပေး
မယ်လို့ပြောတယ်။ နောက်ပြီး သမီးတို့မိတ်
ဆွေတွေကလည်းဝိုင်းကူညီကြမှာပါ။
အစ်ကိုသန့်စင်ကြီးလည်းရှိသားပဲဟာ။
လိုအပ်ရင်အစ်ကိုဆီက အကူအညီတွေ
အများကြီးရနိုင်ပါတယ်”

“သမီး၊ သမီးရဲ့အနာဂတ်ကိုအဖေ
တွေးကြည့်မိတယ်။ သမီးဘဝလေးက
အဖေမရှိတော့တဲ့အခါ အထီးကျန်များဖြစ်
နေမလားလို့”

“အာ . . အဖေကလည်း မကြံကောင်း
မစယ်ရာ။ အခုချိန်မှာဒီလိုစကားတွေကို
မပြောပါနဲ့လားအဖေရယ်”

“အဖေကအသက်ကြီးလာပြီသမီး။
ဒီလောကထဲမှာ သမီးလေးတစ်ယောက်
တည်းချန်ထားခဲ့ရမှာကိုအဖေစိတ်မချဘူး
ကွယ်”

“ဘယ်ကလာ တစ်ယောက်တည်းရ
မှာလဲ အဖေရဲ့။ နောက်ဆိုသမီးမှာ
ကလေးတွေအများကြီးနဲ့ ဘယ်လောက်

ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။ ဆရာမတွေ လည်းရှိကြဦးမှာ။ အဖေသာနောက်ကျမှ ညီးကလေးတွေက နားငြီးလိုက်တာလို့ဆို ပြီး သမီးကိုမငြိုညင်ရဘူးနော်”

“မငြိုငြင်ပါဘူးသမီးရယ်။ ကဲပါသမီး ရယ် ကလေးတွေကျောင်းအတွက်ပြင်ဆင် စရာရှိတာတွေပြင်ဆင်ထားပါ။ မေမြို့က အဖေမိတ်ဆွေတွေကိုလည်း အကူအညီ ပေးကြဖို့အဖေပြောပေးမယ်။ ဟုတ်ပ လား။”

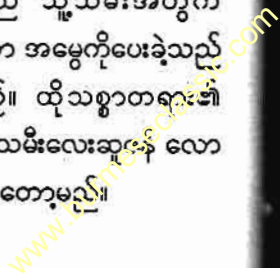
မေမြို့ညနေသည် နေဝင်လွယ်သည် ဟုထင်ရသည်။ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် ထင်းရှူးတောကြီးများက အုပ်မိုးဝိုင်းရံနေ သည်။ သဘာဝတော၏အရောင်၊ အရိပ်၊ အနံ့အသက်များက လေနှင့်အတူမျောပါ လာတတ်သည်။ တောနေကြာရိုင်းရနံ့များ၊ စိန်နပန်ပွင့်ရနံ့များက ထုံသင်းနေတတ် သည်။ ညအခါ၌ညမွှေးပန်းရနံ့ပြင်းပြင်းက ဦးချတ္တရီတို့၏ အိမ်ကိုလွှမ်းခြုံထားတတ် သည်။ ညမွှေးပန်းရနံ့နှင့်အတူ အီကုတ်ဟု ခေါ်သော မြေတွင်အောင်းသတ္တဝါများ၏ အော်သံကြားရတတ်သည်။ နေကြာပန်း ရနံ့၊ စိန်နပန်ရနံ့၊ ညမွှေးပန်းရနံ့နှင့်အတူ သမီးဘဝရှေ့ရေးအတွက် ဦးချတ္တရီအ တွေးနယ်ချဲ့၍နေသည်။ တွေးမိလေတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသောကြောင့် ရံဖန်ရံခါ

ရင်ဘတ်အတွင်းမှထိုးထိုးအောင့်သော ဒေနာကိုခံစားရသည်။ သမီးလေးအတွက် တွေးလေတိုင်းအိပ်၍မပျော် သောကဝေ ဒနာတို့ကနေစဉ်ညစဉ်နှိပ်စက်နေသည်။

အတိတ်ကာလက ဇနီးဒေါ်စန္ဒာ မာလာကိုသတိရသည်။ ဒေါ်စန္ဒာမာလာ သည် သမီးလေးငယ်စဉ်ဘဝမှာပင် ကွယ် လွန်ခဲ့ရှာသည်။ သမီးလေးနှင့်ဘဝကိုရုန်း ကန်ရင်း ဦးချတ္တရီဖြတ်သန်းခဲ့သောဘဝ ကိုပြန်၍အောင်းမေ့သည်။ လူလောကကြီး ထဲတွင်သူသည် လောကကိုအရုပ်ဆိုး၊ အ ကျည်းတန်အောင်မပြုခဲ့ဘူးပါချေ။ လော ကကောင်းကျိုးနှင့်လူမျိုးကောင်းကျိုးအတွက် သာလုပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

လူဟူသောသတ္တဝါသည် အသက် အရွယ်ကြီးရင့်လာသောအခါ ဘဝ၏ ကောင်းမှု၊ ဆိုးမှု ထိုနှစ်မျိုးကိုပြန်လည်၍ တွေးတောလာတတ်သည်။ ကောင်းမှုအ တွက် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နိုင်သော်လည်း၊ မ ကောင်းမှုအတွက်ကာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့် စရာတွေဖြစ်လာတတ်သည်။

ဦးချတ္တရီသည် သူ့သမီးအတွက် သစ္စာတရားဆိုသော အမွေကိုပေးခဲ့သည် ဟုယုံကြည်မိသည်။ ထိုသစ္စာတရား၏ တန်ဖိုးကြောင့်ပင် သမီးလေးဆုနော် လော ကတွင်အဖော်မဲ့ရှာတော့မည်။

ထိုသို့တွေးလေတိုင်း နာကျင်မှုဝေဒ
နာကို ဦးချတ္တရီခံစားရသည်။ သို့သော်လူ
ဟူသောသတ္တဝါသည် အသိဉာဏ်ဟူသော
ဘုရားကိုသာအားထားစရာဖြစ်သည်။

အပြင်ဘက်ထင်းရှူးတောထဲမှ လေ
တိုးသံတစ်ရွှံ့ကိုကြားနေရသည်။ နှင်းဖြူလွှ
လွှတို့သည် လရောင်အောက်ထင်ရှားတော
ကို အဖြူနှင့်အမည်းအရိပ်ထင်စေသည်။
အဖြူရောင်နှင့် လရောင်ကြောင့်စိတ်ထဲ
တွင်ကြည်နူးသလိုခံစားရသည်။ သမီးလေး
အပ်ပျော်နေပြီလား။ သမီးလေးလည်းသူလို
ပင် အတွေးနယ်ချဲ့နေမည်လား။

တကယ်တော့သမီးကို အဖေပေးခဲ့
သောအမွေသည် သစ္စာတရားပါသမီး၊
သစ္စာတရားဆိုသည်မှာ မြင့်မြတ်သူတို့
ပျားသကာလိုချိုမြိန်စေတတ်သည်။ သော
ကဆိုသောအပူများစင်ကြယ်သွားသောအခါ
သစ္စာတရား၏အလှကိုသမီးလေးသိလာလိမ့်
မည်။ ယခုတော့သမီးတွင်ရှိနေသောသစ္စာ
တရားနှင့် ပရိဒေဝသောက၏အားပြိုင်မှု
ကိုသမီးလေးကြုံကြုံခံနိုင်ပါစေ။

အဖေမျိုးဆက်ဖြစ်သည့် သမီးအား
အမွေပေးနိုင်ခဲ့၍ အဖေကျေနပ်သည်။
သမီးမျိုးဆက်ဖြစ်လာမည့် ဂေါ်ရခါးလူမျိုး
များနှင့် အခြားတိုင်းရင်းသားကလေးငယ်
များကို ပညာသင်ပေးမည်ကျောင်းလေးဖွင့်

မည့်အစီအစဉ်ကာကောင်းလှပါ၏။

ဦးချတ္တရီအတွေးနှင့်အတူ အသက်ရှူ
ကြပ်လာခဲ့သည်။ ဦးချတ္တရီဘဝကိုအောင်
နိုင်ခဲ့ပါ၏လော။ ရှုံးနှိမ့်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် မည်
သည်ကရှုံးနှိမ့်စေသောအရာနည်းဟုရှာ၍
မတွေ့နိုင်ပါ။ သေချာတာတစ်ခုရှိသည်။
သူ၏ဘဝသည် မီးစာကုန်လုလုမီးတောက်
ပင်ဖြစ်လေသည်။ ဦးချတ္တရီသည် ကရီ
သူဏဘုရားသခင်ကိုသတိရသည်။ ထို
ဘုရားထံဆုတောင်းနေမိသည်။

အိုကရီသူဏဘုရားသခင်
သင့်ထံငါတောင်းလိုသောဆုမှာ
ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။

ငါ့နည်းသားရို
ဆင်းရဲရင်းမြစ်ကို နုတ်ပစ်ပေးပါ။
ကွန်ပီအားဝမ်းသာခြင်း
ဝမ်းနည်းခြင်းတို့အပေါ်
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးခံနိုင်ရည်
စွမ်းအားကိုပေးသနားပါ။

လောကကြီးကို
အလုပ်အကျွေးပြုခြင်းဖြင့်
ငါ၏သစ္စာတရားကို သီးပွင့်စေမည့်
ခွန်အားကိုပေးသနားပါ။
မောက်မာရမ်းကားသော
စွမ်းပကားရှေ့တွင်

ဒူးမထောက်ဘဲ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူကို
မပစ်ပယ်တတ်သော
ခွန်အားကိုပေးသနားပါ။

မယ်မယ်ရရမဟုတ်သော
နေ့စဉ်အလုပ်များ၏ အထက်သို့
စိတ်အစဉ်ကိုမြှင့်တင်နိုင်သော
ခွန်အားကိုပေးသနားပါ။

သင့်အလိုတော်နှင့် ပတ်သက်လျှင်
သစ္စာတရားဖြင့်သာ
ငါ့ခွန်ငါ့အားကို
ကျိုးနွံမာန်လျော့စေတတ်သော
ခွန်အားနှင့် စွမ်းအားကိုသာ
ပေးသနားပါလော့။

ဦးချတ္တရီ တစ်ဘဝ တစ်ခန္ဓာ တစ်
ဇာတ်သိမ်းခဲ့ပြီ။ သူ့၏ရုတ်တရက်ကွယ်
လွန်သွားသောသတင်းသည် မေမြို့တစ်ခု
လုံးကိုယုံနုံသွားခဲ့သည်။ စိမ့်လဲဂေဟာခြံကြီး
အတွင်းသို့ ဦးချတ္တရီမိတ်ဆွေများ တဖွဲဖွဲ
ရောက်လာကြသည်။ သေခြင်းတရားဟူ
သည် မြန်ဆန်လွန်းလှပါ၏။

ငြိမ်သက်နေသော ဖခင်၏မျက်နှာ
တွင်အပူအပင်ကင်းလျက်ရှိနေပါ၏။ ဖခင်
ဖြစ်သူ၏နံဘေးတွင်ပူဆွေးသောကဖြင့်
ဘိတ်ဆိတ်စွာငိုကြွေးနေသော ဆူဇန်ကို

စန္ဒိမာလာက အားပေးနှစ်သိမ့်ရှာသည်။
“မနေ့ကအဖေပြောတော့ သမီးဖွင့်
မယ့်ကျောင်းလေးအတွက် မေမြို့က အဖေ
မိတ်ဆွေတွေဆီ အကူအညီတောင်းပေး
မယ်ဆို။ အခုတော့ အဟင့်. . အဟင့်. .”

စန္ဒိမာလာနှစ်သိမ့်နေသော်လည်း
ဆူဇန်အဖြစ်များက မျိုသိပ်ထားနိုင်စရာ
အကြောင်းများမဟုတ်ပေ။

“အစ်မဘဝကိုက ဆိုးပါတယ်ဦးမ
ရယ်။ တကယ်ဆိုအဖေဝိညာဉ်နဲ့အတူအစ်မ
ကိုပါခေါ်သွားပါတော့လား အခုတော့. .”

“အစ်မရယ် လူ့ဘဝမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး
တွေကလူတိုင်းကြုံရတတ်ပါတယ်။ စိတ်ကို
ဖြေမှပေါ့”

ဦးချတ္တရီအား ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တို့၏
သင်္ဂြိုဟ်မှုဖြင့်သင်္ဂြိုဟ်ရန်ပြင်ဆင်ကြသည်။
ဆူဇန်ဆိုသော ဂေါ်ရခါးမလေးကိုအားလုံး
ကသနားကရုဏာဖြစ်ကြသည်။

“ကလေးမလေး သနားပါတယ်ဟယ်။
သူနဲ့ယူမယ့်ယောက်ျားကွယ်လွန်ထားတာ
မှနှစ်ရက်တစ်ပိုင်းပဲရှိသေးတာ။ အခုအဖေ
ကပါ သူ့ကိုထားသွားပြီဆိုတော့. .”

မေမြို့တွင်ရှိသော ဂေါ်ရခါးလူမျိုးများ
နှင့် ဦးချတ္တရီ၏မိတ်ဆွေများအားလုံးက
နောက်ဆုံးခရီးကိုသိုက်သိုက်နှုန်းနှုန်းဆောင်
ပေးကြသည်။

မန္တလေး-မေမြို့-လားရှိုးလမ်းတစ်
လျှောက်ဈာပနပို့သူများက များပြားလှ
သည်။ မေမြို့အရှေ့ဘက် မီးကြားရိုး
သုသာန်သို့ ရသေ့ကြီးဘိုးဖြူရောက်ရှိလာ
သည်။

“မြေးလေး စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်။ မြေး
အဖေက သုဂတိဘုံကိုရောက်လောက်
ရောမယ်”

ဦးချတ္တရီ၏ ရုပ်အလောင်းကိုမီးသ
ဂြိုဟ်လိုက်ကြပြီ။ မီးတောက်မီးလျှံများ
သည် ဆူဇန်၏ရင်တွင်း၌ဖြစ်ပေါ်သော
အပူမီးကိုအားပေးအားမြှောက်ပြုနေကြ
သည်။

လူပေါင်းများစွာတို့၏ ဘဝနိဂုံးအဆုံး
သတ်ရာသုသာန်သည် ချောက်ချားဖွယ်
ကောင်းလှပါ၏။ နေ့စဉ်နေ့စဉ် အသစ်
အသစ်သောရုပ်အလောင်းများသည် မြေ
ကြီးကိုမို့၍မို့၍မြင့်တက်လာစေသည်။ ထို
သောသူအပေါင်း၏ ကောင်းမှု၊ မကောင်း
မှုသည် ဤမြေလွှာပေါ်တွင်အဆုံးသတ်
ခြင်းတော့မဖြစ်နိုင်။ ကောင်းမှု၊ ဆိုးမှုတို့
ကိုချန်လှပ်၍ အသက်ဝိညာဉ်ဘဝဟူသည်
အဆုံးသတ်ခြင်းမရှိ သံသရာလောကကို
လှည့်ပတ်သွားလာနေကြမည်သာဖြစ်သည်။

ဦးချတ္တရီ၏ နောက်ဆုံးခရီးကိုလိုက်ပါ
ပို့ဆောင်ကြသောသူများမိမိတို့နေထိုင်ရာ

အသီးသီးသို့ပြန်ကြလေပြီ။ စန္ဒီမာလာ
ဆူဇန်ကိုဖေးကူလျက်ပြန်လာသည်။

ရသေ့ကြီးဘိုးဖြူသည် မြေးလေးဆူဇန်
ကိုနှုတ်ဆက်၍ သူ့သီတင်းသုံးလေရာ
ရေတံခွန်တောင်စောင်းသို့ပြန်ကြွသွားပြီ။
ဆူဇန်၏ စိတ်အစဉ်တွင်ပရိဒေဝသောက
မီးကိုဖြေဖျောက်နိုင်မည့် အားမာန်ကိုရှာ
ဖွေနေမိသည်။ သို့သော် သူမအတွက်
ရောက်လာမည့် အားမာန်သည်ခရီးဝေး
လှပါဘိ။

x x x x

စိမ်းလဲ့ဂေဟာခြံကြီး၏ ကြေကွဲဖွယ်
အချိုးအကျေ့သည် မှတ်တိုင်ကြီးသဖွယ်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေပြီ။ တစ်ရက်
နှစ်ရက်၊ ရက်ပေါင်းများစွာကာလယန္တရား
ကြီးက ထိုထိုသောအဖြစ်အပျက်များကို
အတိတ်တွင်ချန်ထားရစ်ပြီ။

ဆူဇန်ဆိုသော လူသားတစ်ယောက်
၏ကြေကွဲဖွယ်အဖြစ်အပျက်တို့သည်လည်း
အချိန်ဆိုသောအရာကချန်ထားရစ်စေပြီ။
လောကတွင်လူဟူသောသတ္တဝါသည်အချိန်
နေရာ၊ အာကာသဆိုသောအရာများ၏
ဖိဆီးမှုကိုမလွန်မြောက်နိုင်ပါတကား။
ဆူဇန်၏နှလုံးအိမ်ဝယ် ကြေကွဲခြင်းထဲမှ
အားမာန်သတ္တိဟူသောအရာသည် ဘာ
ဝရငုပ်လျှိုးနေခြင်းမဖြစ်နိုင်ပါချေ။

နွမ်းလျခြင်းသည်
 သင့်နှလုံးသားပေါ်တွင်တည်၍
 ငိုက်မျည်းခြင်းက
 သင့်မျက်လုံးပေါ်တွင်တည်ဆဲ။
 ဆူးခက်များကြား၊ တစ်ခမ်းတစ်နား
 စံမြန်းနေသည့်
 ပန်းပွင့်၏သတင်းသည်
 သင့်ထံသို့
 တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှမရောက်လာ
 သလား။
 ထလော့၊ အို. . ထစမ်းပါလော့။
 အချိန်ကို အချည်းအနှီမကုန်ပါစေနှင့်
 ကျောက်လမ်း၏အဆုံး
 လူသူတစ်ရံမဆက်ဆံသော
 အထီးကျန်နိုင်ငံတွင်
 ငါ့မိတ်ဆွေများရှိနေပါ၏။
 သူတို့ကို မလှည့်စားပါနှင့်
 ထလော့၊ အို. . ထစမ်းပါလော့။
 မိုးကောင်းကင်က
 မွန်းတည့်နေရှိန်ကြောင့်
 မောဟိုက် တံခိုက်နေတော့ရော
 အရေးလား။
 သဲပူပူက မိမိ၏မွတ်သိပ်ခြင်းခြံလွှာကို
 ဖြန့်ခင်းတော့ကောအရေးလား။
 သင့်နှလုံးသား၏ နက်ရှိုင်းရာတွင်
 ပျော်ရွှင်ခြင်းသည်မရှိပြီလော့။

သင်၏ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ
 ခရီးလမ်း၏ စောင်းပဉ္စင်သံသည်
 သာယာချိုမြသော ဝေဒနာဂီတကို
 ကောက်ကာငင်ကာ
 ဖန်တီးနိုင်စွမ်းမရှိပြီလော့။
 အိုအာသင်
 နိုးထလော့၊ နိုးကြလော့။
 သင်၏ အနာဂတ် ကမ္ဘာမှာ
 လှသော မွှေးသော ပန်းများပွင့်ဖို့
 ငံ့လင့်နေကြပြီ။

အချစ်နှင့်အိပ်ထောင်ရေး

ကိုသန့်စင် ဆူဇန်၏ သစ္စာတရားနှင့် ဘဝအားလုံးကို ချီးကျူးဂုဏ်ယူသော စိတ်ဖြင့် ဥပက္ခာပြုခဲ့ရသည်။ နှလုံးသားဆန္ဒအလိုအရချစ်လိုလျှက်နှင့်ဝေးခဲ့ရသောအဖြစ်အပျက်ကို တွေးမိလေတိုင်း လွမ်းတသသဖြစ်ရသည်။ ဆူဇန်သည်သာမန်မိန်းခလေးတစ်ယောက်မဟုတ်။ မြင့်မြတ်ရင့်ကျက်သောအတွေးအမြင်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်၏။

မိမိသည်လည်း လူသာမန်တစ်ဦးမဟုတ်တွေးခေါ် မြော်မြင်တတ်သောပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ လောကဟူသည် အသက်ရှင်သန်ရန်အတွက်ကုန်ထုတ်လုပ်ခြင်းနှင့်မျိုးဆက်ရှင်သန်ရန် မျိုးဆက်ထူထောင်ရသည်ဆိုသော တာဝန်ရှိသည်ဟု ကိုသန့်စင်တွေးမိသည်။ သူ၏မယ်ဘုရား ဆန္ဒအလိုအရ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ခင်ခင်ဦးကိုတွေ့ခဲ့ဖူးသော်လည်း သူနှင့်စေ့စပ်ထားသည့် ခင်ခင်ဦးဟုတ်မဟုတ် မသေချာ။

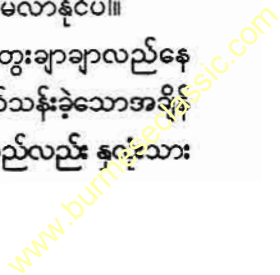
ခင်ခင်ဦး၏ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော အလှကိုမြင်တွေ့ရသောအခါစလေဦးပုည၏ သူလိုက်သင့်မယ်တေးတပ်ကိုသတိရမိသည်။

“မပြုမပြင်ပင်ကိုလှ၊ ယဉ်ဆိုသမျှယဉ်ထက်ယဉ်၊ ယဉ်မျိုးစုတဲ့ ကြော့သူခင်ရယ်၊

ရွှေဖော့ရုပ်သွင်စံတနွန်း၊ တူမနှိုင်းနှင့် လူတိုင်းလယ်မှာသူငိုအားသင့်မယ်ဆိုလောက်ပေင့်ဘုန်း၊ ရွှေရင်မောက်နှင့် ခြောက်ပစ်စင်၊ နှစ်ယောက်မမြင်၊ ပြိုင်လျှင်နှုံး၊ ပြုပုံမူပုံ မတူတုန်းမို့၊ သူတစ်နိဂုံးချုပ်လိုယဉ် သာနုပျိုပျို၊ ကိုယ်ဟန်နွဲ့နှင့်၊ ဆိုရန်စာဖွဲ့မဆုံးနိုင်သည်ပင်၊ မေတ္တာရောက်လို့ မြှောက်တယ် ထင်ရင်၊ မျက်မှောက်မျက်မြင် ရှုလိုက်ကြစမ်း၊ ယဉ်ပန်းယဉ်လှ၊ ယဉ်မြကေခိုင်၊ ယဉ်မျိုးသူကလိုင်တစ်ရံတွေလို့ မေ့လိုမှိုင်တယ်၊ မတွေးတဲ့နိုင် သေဇာငင်လို့လေး။ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်သို့ အရောက်ကျော်တယ် သူဇာလေးဖော်မှီဘူးဆိုစို့လေး။ ရှင်သိကြားမှတင်စားမျှော်တယ်၊ နန်းအထောက် တော်ကောက်ဦးမယ်တဲ့လေး။

ကိုသန့်စင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ခင်ခင်ဦး၏အလှကို ဦးပုည၏တေးထပ်ဖြင့်ခံစားကြည့်မိသည်။ အလှကိုမြင်သော်လည်းနှလုံးသားကားမလှုပ်မယှက်ကျောက်ရုပ်ပမာ။ အချစ်ဆိုသောစေတသိက်တရားနှင့်အလှတရားသည်ရုပ်နီရန်ခါသဟဇာတမဖြစ်။ သဟဇာတမဖြစ်သော်လည်းပဋိပက္ခအဖြစ်ထိတော့ရောက်မလာနိုင်ပါ။

ကိုသန့်စင် အတွေးချာချာလည်နေမိသည်။ ကိုသန့်စင်ဖြတ်သန်းခဲ့သောအချိန်ဆိုသော ကာလခရီးသည်လည်း နှလုံးသား

အလိုဆန္ဒကိုထိန်းချုပ်နိုင်သောအရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ လူငယ်အရွယ် နှလုံးသား အလိုကို ကမူးရှူးထိုးဆင်ကန်းတောတိုး ပြုလုပ်တက်သော အရွယ်မဟုတ်ပြီ။

မိမိ၏နှလုံးသားဆန္ဒကို ထိန်းချုပ် နိုင်သော ဦးနှောက်အတွေးအမြင်ရင့်ကျက် သောအရွယ်သို့ရောက်ခဲ့လေပြီ။ကိုသန့်စင် သူ၏ မယ်ဘုရားအား ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုရင်တွေးစတိုပြတ်သွားသည်။

“သားတော်၊ စကားလည်းတစ်ခွန်း တစ်ပါဒမဆိုဘဲ တယ်ငြိမ်လှချည်လား။ ဘာတွေများအတွေးနယ်ချဲ့နေတာလဲကွယ်”

“ဘာရယ်မဟုတ်ရပါဘူးမယ်ဖုရား။ ဟိုဟိုဒီဒီတောင်တောင်အိအိပါ”

“မယ်ဘုရား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိနေ တယ်သားတော်။ မယ်ဘုရားကျန်းမာရေး ကတစ်နေ့တစ်ခြား ဆုတ်ယုတ်လာနေပြီ ကွယ်။

မယ်ဖုရားမျက်ကွယ်မပြုခင်မှာ ခင်ခင် ဦးနဲ့သားတော်ကို လက်ဆက်ပေးခဲ့ချင် တယ်သားတော်”

“မယ်ဘုရားရယ်။ မယ်ဘုရားစိတ်ကို တင်းထားမှပေါ့။ မယ်ဘုရား ကျန်းမာရေး ကိုအကောင်းဆုံး သမားတော်ကြီးတွေနဲ့ ကုသပေးနေတာပဲ။ မကြာမီသက်သာလာ မှာပါဘုရား”

“ဆေးဝါးဓာတ်စာတွေကောင်းလှပါ တယ်လေ။ ဒါပေမယ့်ဆေးဝါးဓာတ်စာတွေ ဘယ်လိုပင်ကောင်းပေမယ့် မရဏာတရား ကိုတော့ မခုခံနိုင်ပါဘူးသားတော်”

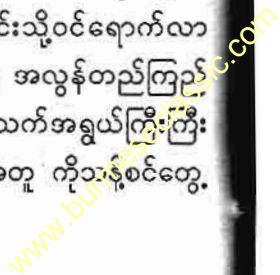
“မယ်ဖုရားအလိုကိုသားတော် ဘယ် တုန်းက ငြင်းဆိုခဲ့ဖူးလို့လဲမယ်ဖုရား။ သား တော်ရဲ့မင်္ဂလာကိစ္စကိုသိပ်ပြီး စိုးရိမ် ကြောင့်ကြပူပန်တော်မူပါနဲ့ဘုရား”

“ပူပန်ရပါသောကောသားတော် မိဘ ဆိုတာသားသမီးတွေအပေါ် တာဝန်ကျ ရတယ်မဟုတ်လားကွယ်။ မင်္ဂလာကိစ္စမပြီး စီးရင် မယ်တော်အသေဖြောင့်မှာမဟုတ် ဘူး။ ဒါကြောင့် ချွေးမတော်လေးနဲ့ သူ့မိဘ များကို ဒီကနေ့ခေါ်ထားတယ် သားတော်။ ချွေးမတော်ကိုဒီကနေ့သားတော်နဲ့မိတ်ဆက် ပေးမယ်ကွဲ့။

ချွေးမတော်လည်း မကြာခင်ဘွဲ့ရ တော့မှာဆိုတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လိုက်ဖက် ညီပါတယ် သားတော်။

နေနဲ့လ၊ရွှေနဲ့မြဲလို မိုးရိုးလည်းကောင်း တယ်မဟုတ်လားကွယ်”

ထိုစဉ်ဂျစ်ကားတစ်စင်း ကိုသန့်စင် တို့အိမ်တော်အတွင်းသို့ဝင်ရောက်လာ သည်။ကားပေါ်မှာ အလွန်တည်ကြည် သောဣန္ဒြေဖြင့် အသက်အရွယ်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးကြီးနှင့်အတူ ကိုသန့်စင်တွေ့

ချင်သော ခင်ခင်ဦးတို့အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်
ရောက်လာခဲ့သည်။

အသာဖြူဖြူစိန်နားကပ်ရောင် တဖျပ်
ဖျပ်နှင့် ဇရာ၏သက်သေငွေရောင်ဆံနွယ်
များကို ပိရိသေသပ်စွာထိုးဖွဲ့ထားသော
အမျိုးသမီးကြီးက ကိုသန့်စင်၏မယ်ဖုရား
နံဘေးတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အစ်မတော် နေကောင်းပါလေစ”

“နေကောင်းတယ်လို့တော့ ဟုတ်ပါ
ဘူးကွယ်တို့။ ဒီအရွယ်ထောက်မှတော့
အိုနာကိုခံစားရတော့တာပ။

ညီမတော်နဲ့အတူ ချွေးမတော်လေး
ရောပါခဲ့ရဲ့လားကွယ်”

“တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါ
တယ် အစ်မတော်”

“ချွေးမတော်လေး မယ်ဘုရားအနား
လာစမ်းပါဦးကွယ်”

ခင်ခင်ဦးက ဒေါ်ထိပ်တင်ထွေး ခုတင်
အနီးချဉ်းကပ်သွားသည်။

“ချွေးမတော်လေးကလည်း ကျက်သ
ရရှိလိုက်ပါဘိသနဲ့။ လူ့မျိုးရိုးဆိုတာ မတိမ်
ကောစကောင်းဘူးကွယ်တို့။

အမျိုးမြတ်သော အဆင့်အတန်းရှိ
သောဆိုတာကုသိုလ်ကောင်းလို့ မယ်ဖုရား
တို့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကဟောတော်မူတယ်
မဟုတ်လား။ အမျိုးမြတ်တဲ့ဂုဏ်ကိုကုသိုလ်

ကြီးတွေသူတွေမှသာ ရထိုက်တယ်ဆိုတာ
ချွေးမတော်လေးမှတ်သားထားရနော်”

ဟောဒါက ချွေးမတော်လေးနဲ့ လက်
ဆက်ပေးမယ့် မယ်ဖုရားရဲ့သားတော်ပေ
ပဲ”

ခင်ခင်ဦး ကိုသန့်စင်ကို ကြည့်လျက်
“သမီးကော်တို့ချင်း ကျောင်းမှာ
တစ်ကြိမ်တွေ့ဖူးပါတယ်ဘုရား”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ သားတော်
ချွေးမတော်လေးကို ကြည့်စမ်းပါဦး
ဘယ်လောက်မဟာဆန်ပြီး၊ ကျက်သရေရှိ
သလဲ။ သားတော်နဲ့ဟောဒီကချွေးမတော်
တို့ကိုမယ်ဖုရားမျက်ကွယ်မပြုမိလက်ဆက်
ပေးချင်တာပဲကွယ်။

ညီမတော် ခင်ခင်ကြီး သဘောတူရဲ့
လားကွယ်”

“အစ်မတော် စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်
သဘောအတိုင်းပြုပါဘုရား”

“သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓုကွယ်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားနဲ့
နေလာတာမို့ ရုပ်နာမ်တရားတို့ရဲ့ သန္တတိ
တရားတွေ အဆက်ပြတ်လာနေတာကို
မယ်ဖုရားရိပ်စားမိတယ်ကွယ်။ ဒါကြောင့်
သားတော်နဲ့ချွေးမတော်လေး ဒီတိုလာကြ။
ညီမတော် ခင်ခင်ကြီး သားတော်နဲ့ချွေး
မတော်လေးတို့လက်တော်တွေကို အစ်မ

တော်ကိုဆီ ဆက်သပါဦးကွယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက သမီးဖြစ်သူနှင့် ကိုသန့်စင်တို့၏ညာလက်များကို ဒေါ်ထိပ် တင်ထွေးလက်ရှိရာသို့ပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ထွေး ကိုသန့်စင်နှင့် ခင် ခင်ဦးတို့၏ ညာဘက်လက်များကိုဆုပ်၍ ကိုင်လိုက်သည်။ ကိုသန့်စင်ရော ခင်ခင်ဦး ပါ အနည်းမျှတုန်လှုပ်ခြင်းမရှိပါချေ။ သူတို့ နှစ်ဦးထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းတွင် အချစ် ဆိုသော နှလုံးသားခံစားမှုမပါ။ အမျိုး စောင့်တရားအတွက် တာဝန်ထမ်းဆောင် သူများအဖြစ်ပကတိတည်ကြည်စွာလက်ခံ လိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦးလက်ထပ်ပြီးသောအခါ ဒေါ်ထိပ်တင်ထွေး ဝေဒနာပြင်းထန်လာ တော့သည်။ မိခင်တစ်ဦး၏ သားအပေါ် လွမ်းမိုးသောစိတ်စွမ်းအင်များလျော့ချလိုက် လေပြီ။ သားအပေါ်ထားသော စိတ်စွမ်း အားသည် ဒေါ်ထိပ်တင်ထွေး၏ ဇီဝိတ သန္တတိကိုဆက်စပ်စေခဲ့ပါ၏။ ယခုမူ မီးစာ ကုန်၍ ဆီခန်းလေပြီ။

ခင်ခင်ဦးနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးတို့ထံမှ ငို ရှိုက်သံများထွက်လာသည်။ ဒေါ်ထိပ်တင် ထွေး၏ မိခင်ကောင်းပီသမှုဝံသာနုရက္ခိတ အမျိုးကိုစောင့်ရှောက်တတ်သောစိတ်ထား တို့သည်နှမြောတသဖြစ်စရာပါတကား။ ■

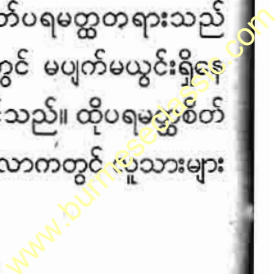
ပန်းပွင့်သစ္စာ

ကွေ့ကွင်းခြင်း သောကသည် တစ်လောကလုံးပျံ့နှံ့ကာ ဆုံးစမတင်၊ မိုးကောင်းကင်ဝယ် အနမတဂူ၊ ရုပ်သွင်ကိုဖွားမြင်၏။

ကြယ်တစ်ပွင့်မှ တစ်ပွင့်သို့ တစ်ညလုံးတိတ်ဆိတ်စွာ ငေးစိုက်သော ဤကွေ့ကွင်းခြင်း အပူသည် ဂျူလိုင် မိုးမှောင်ထဲက သစ်ရွက်မြည်သံကြားတွင် တေးကဗျာဖြစ်သွားလေသည်။

အိပ်မပျော်သောညများ ရှည်ကြာခဲ့ပြီ။ ချစ်ရသူ၏စကားသံများကိုသာ ညစဉ် အထပ်ထပ်ကြားယောင်နေမိသည်။ချစ်သူ ပြောခဲ့သော စကားသံ။ အိပ်မက်စဉ်တွင် ကြားခဲ့ရသော စကားသံသည်အမှန်တ ကယ်ပင်ချစ်သူ၏စိတ်ဆန္ဒလေးလား။အိပ် မက်ဖြစ်စဉ်ထဲတွင်ထိုစကားတို့သည်လောက ကိုသူ့ကိုယ်စားအလှဆင်မှာကြားခဲ့လေရော့ သလား။

ချစ်သူ၏ စိတ်ပရမတ္ထတရားသည် ဤကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် မပျက်မယွင်းရှိနေ သည်ဟုဆူဆူထင်သည်။ ထိုပရမတ္ထစိတ် ဓာတ်သတ္တိသည်လောကတွင် သူ့သားများ

ပန်းပွင့်သစ္စာ

အတွက် တန်ဖိုးကြီးသောအရာများဖြစ်
လာနိုင်သည်။

“သစ္စာရှိတဲ့ပန်းတွေကမ္ဘာမြေမှာ
ထာဝရပွင့်အောင်၊ ပွင့်တဲ့ပန်းတွေအမြဲ
မွှေးအောင် ဆူဇန်တာဝန်ယူပေးပါနော်”

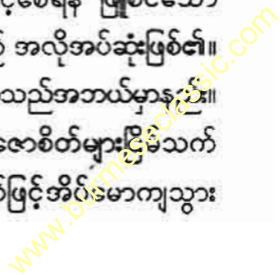
အိပ်မက်ထဲတွင် ချစ်သူနောက်ဆုံး
မှာခဲ့သော စကားသံကိုကြားယောင်မိ
သည်။

အဆုံးမရှိသော
လောက ပင်လယ်ကမ်းခြေဝယ်
ကလေးတို့တွေ့ဆုံကြ၏။
အကန့်အသတ်မရှိသော
မိုးကောင်းကင်သည်
အထက်ကနေ မလှုပ်မရှား
ယောက်ယက်ဆန်သော
ရေပြင်ကား..
ဆူညံကြမ်းတမ်း၏။

အဆုံးမရှိသော
လောကပင်လယ်ကမ်းခြေဝယ်
ကလေးတို့သည် အော်ဟစ်ကခုန်
တွေ့ဆုံကြကုန်၏။
လောကပင်လယ်ကမ်းခြေဝယ်
ကစားမြူးတူးကြရ၏။
သူတို့သည် ရေမကူးတတ်
သူတို့သည် ကွန်ချက်မဖြန့်တတ်။

ပင်လယ်သည်
ရယ်မောခြင်းဖြင့်၊
သောသောပွက်ထ၍
သောင်စပ်၏ အပြုံးကို
မိန့်ဖျော့ဖျော့၊
အရောင်ဟပ်လိုက်သည်။

မိခင်သည်
ရယ်မောခြင်းဖြင့်
ရင်သွေး၏ ပုခက်ကိုလွှဲသိပ်ခိုက်
တေးဆိုချောသကဲ့သို့ပင်
သေမင်းတမန်လှိုင်းတို့သည်
ရောက်တက်ရာရာ
လင်္ကာတေးများကို
ကလေးတို့အားဆိုပြကြ၏။
ဆူဇန်သည် ရာဘင်ဒြာနတ်တဂိုး၏
ဂီတလှိုင်းကိုအကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ဆို၍ အဖြေ
ကိုရှာသည်။ ကလေးတို့အတွက်မိခင်စိတ်
ဖြင့်လှပသောအမည်နာမကိုရွေးချယ်သည်။
လောကတွင်ထာဝရလှပသော၊ မွှေးမြ
သောပန်းတစ်ပွင့်ပွင့်စေရန် ဖြူစင်သော
စေတနာအတ္တသည် အလိုအပ်ဆုံးဖြစ်၏။
စင်ကြယ်သောအတ္တသည်အဘယ်မှာနည်း။
ပင်ပန်းလွန်းသောဇာဓိတ်များငြိမ်သက်
သွားပြီး ဘဝင်စိတ်ဖြင့်အိပ်မောကျသွား

တက္ကသိုလ်ဝိဇ္ဇာ
မဂ္ဂဇာတိပဒေသနာတိုက်
မေတ္တာရင်ဘက်တိုက်

မာယိန္ဒြ(ပုသိမ်ကြီး)

(၁)ရပ်ကွက်/ခရိုင်အရှေ့ သစ်ကျားဘေးကို

× × × ×

ညသည်တိတ်၏ အတွေးနယ်ချဲ့
သူတို့၏ ဝိတက်ပွားစရာအချိန်ဖြစ်၏
ကိုသန့်စင် မယ်ဖုရားဆုံးပါးသွားခဲ့၍
သောကဖြစ်ရသည်။ သောက၏အဖော်
မွန် အချစ်ဆိုသောဝိတက်စိတ်သည် အာရုံ
တရားတွင် မှီခဲ့တည်ခဲ့ပြီ။

ယောက်ယက်ခတ်နေသော စိတ်
အစဉ်တွင် နှမလက်လျှော့နေလေတော့
ရတုကိုအမှတ်ရမိသည်။

ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ အချစ်ကိုသတိ
ရသည်။ ဝဏ္ဏပတာအလှကို သတိရသည်။
စိတ်ဟူသော သဘာဝကလျင်မြန်သည်။
တွေးချင်ရာကိုတွေး၍ ဆွေးစိတ်ဖြစ်ရ
ပြန်သည်။

ပုရေနိသင် ဆက်တိုင်းကြင်၍
အိမ်ရှင်အစစ် ငယ်ကျွမ်းချစ်နှင့်
တပ်ရစ်လက်သင် ထုံးစံတွင်၌
သွေငင်ကြမ္မာ ဝါသနာကြောင့်
ဆရာမိဘ ကွပ်ဆုံးမလည်း
ချစ်စထုံးနှောင် ပျော်ရအောင်ဟု
သန်ခေါင်မဟူ အတူယှဉ်တွဲ
သန်လွဲမခန့်အသက်စွန့်၍
ဝေဓွန့်ခရီး
ခွဲကြီးတောအုံ ဝါးရုံဝါးထွေး

မတွေးဆံ့ဖျား မလေးစားတည့်

မကွေသစ္စာ ဝါသနာကြောင့်
ရုပ်ဝါပျို့ရွယ် သနားဖွယ်တိ

“မောင်ဘာတွေ တွေးနေတာလဲဟင်”

မိမိနဲ့ဘေးတွင်ရှိနေသော ခင်ခင်ဦးက
မေးလိုက်သည်။ ကိုသန့်စင် ခင်ခင်ဦး၏
အမေးကို အဘယ်သို့ဖြေရမည်မသိ။ သက်
ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်သည်။

“မောင်တို့ မနက်ဖြန် မေမြို့(ပြင်ဦး
လွင်)သွားရအောင်လား”

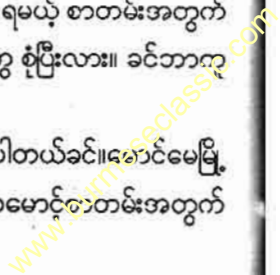
အဆက်အစပ်မရှိသော ကိုသန့်စင်၏
စကားကို ခင်ခင်ဦးသိပ်ဘဝင်မကျလှ။

“ဘာလုပ်ဖို့သွားမှာလဲ မောင်”

“ဪ... မောင်နဲ့ခင်တို့ရဲ့ ပျားရည်
ဆမ်းခရီးသဘောမျိုးသွားဖို့ စဉ်းစားမိ
တာပါ။ တို့တွေလက်ထပ်ပြီးကတည်းက
ဘယ်မှမသွားရသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ခင်တို့အတွက် အဲဒီအဖြစ်မျိုးကလို
လို့လား။ မောင်တင်ရမယ့် စာတမ်းအတွက်
အချက်အလက်တွေ စုံပြီးလား။ ခင်ဘာက
ညီရဦးမလဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်။ မောင်မေမြို့
သွားချင်တဲ့အထဲမှာမောင်တစ်ဖက်အတွက်

ပန်းပွင့်သစ္စာ

လိုအပ်တဲ့ အချက်အလက်တွေကိုမေးဖို့ လူအချို့နဲ့တွေ့ချင်တာလည်းပါပါတယ်။

နောက်ပြီး.. .”

ကိုသန့်စင်စကားကို ခတ္တရပ်လိုက်ပြီး ခင်ခင်ဦး၏စိတ်ဝင်စားမှုကိုအကဲခတ်လိုက်သည်။

“နေက်ပြီး ခင့်ကိုမောင်ရဲ့လူပျိုဘဝက အတိတ်ကိုသိအောင် ပြောပြချင်တာလည်းပါတယ်”

“မောင့် အတိတ်ကိုခင်ဦးသိအောင် ဟုတ်လား။ ခင်ကတော့ အတိတ်ဆိုတာ သမိုင်းတန်ဖိုးရှိတာပဲ သိချင်တယ်။ ပုဂ္ဂလိကခံစားမှုတွေဆိုရင်တော့ အခုလိုအချိန်ကျမှ မသိချင်တော့ဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူးခင်။ မောင့်အတိတ်မှာ ခင်တွေ့သလိုအကြောင်းအရာမျိုးတွေ မရှိပါဘူး။

ခင့်ကိုခေါ်သွားမယ့်နေရာက ခင်ပြောခဲ့သလိုသမိုင်းတန်ဖိုးရှိတဲ့နေရာမျိုးလည်း ဟုတ်တယ်။ နောက်ပြီးတော်လှန်ရေးကာလတစ်လျှောက်လုံးမောင်ကျင်လည်ခဲ့တဲ့ နေရာလည်းဟုတ်တယ်။

မေမြို့မှာက ကုန်းဘောင်ဆက် မဟာရာဇဝင်တော်ကြီးကိုရေးခဲ့တဲ့ ဦးမောင်မောင်တင်ရဲ့ အရိုးအိုးဂူလည်းရှိတယ်လေ”

“အမလေးမောင်ရယ်။ ဆရာဦးမောင်

မောင်တင်ရဲ့ အရိုးအိုးအုတ်ဂူရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဦးလည်းသိပါတယ်။

ကုန်းဘောင်ဆက် မဟာရာဇဝင်တော်ကြီးစာအုပ်ပထမတွဲ ဆရာကြီးရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိထဲမှာပါတာ ခင်ဦးလည်းသိပါတယ်။ ခင်ကိုယ်တိုင်လည်းရောက်ခဲ့ဖူးတယ်။

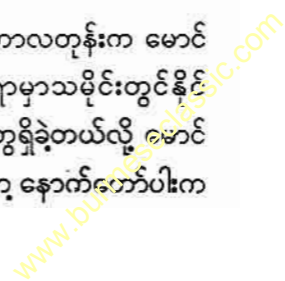
စောစောကမောင်ပြောတဲ့တော်လှန်ရေးကာလတစ်လျှောက်လုံးမောင်ကျင်လည်ခဲ့တဲ့နေရာဆိုတာကိုတော့ ခင်စိတ်ဝင်စားတယ်။ သမိုင်းအသစ်ကို ဖန်တီးကြမယ့်သူတွေအကြောင်းတော့ ခင်သိထားဖို့လိုမယ်ထင်တယ်”

ကိုသန့်စင်သည် ခင်ခင်ဦး၏ အတွေးအမြင်ကိုပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သတိထားမိလိုက်သည်။

“မောင်လည်း သမိုင်းကျောင်းသားတစ်ယောက်ပဲ။ နောင်တစ်ချိန်မှာ သမိုင်းပညာရှင်ဖြစ်လာဦးမှာ။

သမိုင်းဆိုတာ လူအဖွဲ့အစည်း၊ လူမျိုးတစ်မျိုးရဲ့ယဉ်ကျေးမှု၊ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု စတာတွေကိုသုတေသနပြုထားတာမဟုတ်လား။

တော်လှန်ရေးကာလတုန်းက မောင်ကျင်လည်ခဲ့တဲ့နေရာမှာသမိုင်းတွင်နိုင်လောက်တဲ့အဖြစ်တွေရှိခဲ့တယ်လို့ မောင်ထင်တယ်ဆိုရင်တော့ နောက်တော်ပါးက

ထပ်ချက်မကွာလိုက်မှာပေါ့မောင်ရယ်”

“တို့တွေကျောင်းမှာ ဆရာကြီးရွှေပြည် ဦးဘတင်ဟောပြောတဲ့တရုတ်ကျမ်းကျော်မှု အကြောင်းနားထောင်ခဲ့ရဖူးတယ်နော်။ ဒီတုန်းက မြန်မာဘုရင်တွေနဲ့တကွ သူ့ရဲ့ ကောင်းတွေ တရုတ်တွေကို ဘယ်လိုတိုက် ထုတ်အောင်ပွဲယူခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတို့တွေ တဝကြီးကြားနာခဲ့ရတယ်။ အခုလက်ရှိ တရုတ်ဖြူကျမ်းကျော်မှုကရော သမိုင်း ဖြစ်တယ်လို့မထင်မိဘူးလား”

“နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရဲ့ အချုပ်အခြာကို ထိပါးလာတဲ့ကျမ်းကျော်မှုကို သမိုင်းမဟုတ် ဘူးလို့ ခင်ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။ တကယ့် သမိုင်းမော်ကွန်းကျန်ရစ်မယ့် အကြောင်း အရာအဖြစ်အပျက်ကြီးပါ မောင်”

“ဒီလိုဆို အဲဒီကျမ်းကျော်မှုမှာပါဝင် ခဲ့တဲ့သူတွေကိုရော သူ့ရဲ့ကောင်းလို့မဆို နိုင်ဘူးလား”

“သမိုင်းမှာ ရှုမြင်သုံးသပ်ပုံတွေရှိတယ် လေ။ တရုတ်ဖြူကျမ်းကျော်စစ်ဟာတကယ် သမိုင်းဖြစ်ရပ်ကြီးပါ။ ယေဘုယျသဘော အရ သမိုင်းတင်ရမယ့်ကိစ္စ ဒါကိုဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ဘူး။

အဲဒီခုံတွန်းလှန်မှု တိုက်ပွဲကြီးတွေမှာ ပါခဲ့တဲ့ပြည်သူတွေ၊ တိုင်းရင်းသားတွေ၊ တပ်မတော်သားတွေဟာ တိုင်းချစ်၊ ပြည်

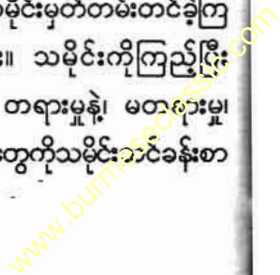
ချစ်၊ အမျိုးသားရေးဝါဒီတွေလို့မှတ်တမ်း တင်နိုင်တယ်။

သူ့ရဲ့ကောင်းဆိုတာကျတော့ သူ့ရဲ့ ပေးဆပ်မှု၊ စွန့်လွှတ်မှုတွေအများကြီး လိုလာတယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ နိုင်ငံတော်က သူ့ရဲ့ကောင်းဘွဲ့ကိုပေးအပ် ချီးမြှင့်တတ်တယ်မဟုတ်လား။

ဒါကသမိုင်းရဲ့ ယေဘုယျသဘောနဲ့ ဝိသေသသဘောတွေပဲ။ ဒီနှစ်ချက် ယေဘု ယျနဲ့ ဝိသေသဆိုတာလည်း တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ကျေးဇူးပြုနေတတ်ပါတယ်မောင်။

ကမ္ဘာကျော် နပိုလီယန်စစ်ပွဲကြီးမှာ နပိုလီယန်ဘိုနာပတ်ကိုသမိုင်းမှာမှတ်တမ်း တင်ရသလို ရုရှားဇာဘုရင်၊ရုရှားစစ်ဗိုလ် ချုပ်ကြီးကုတုဇော့ကိုလည်း မှတ်တမ်းတင် ခဲ့တယ်။ အင်ဒရေလို၊ ပီယာလို၊ မေရီလို၊ နာတာရှုလိုဇာတ်ကောင်တွေလည်းပါခဲ့ ကြတယ်။

ဆင်ဖြူရှင်နဲ့ဖြစ်တဲ့ တရုတ်ကျမ်းကျော် မှုစစ်ပွဲမှာ တရုတ်ဘုရင်ချင်းလုံးကိုရော၊ ဆင်ဖြူရှင်ကိုရော၊ မဟာသီဟသူရစတဲ့ သူတွေကိုလည်းသမိုင်းမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြ တာပဲမဟုတ်လား။ သမိုင်းကိုကြည့်ပြီး နှောင်းလူတွေက တရားမူနဲ့၊ မတရားမှု၊ ဓမ္မနဲ့အဓမ္မဆိုတာတွေကိုသမိုင်းဘင်ခန်းစာ ယူရတာလေ”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်၊ မောင်နဲ့အတူမေမြို့ ကိုလိုက်ခဲ့ပေတော့။ အခုတရုတ်ဖြူကျူး ကျော်စစ်မှာပါဝင်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ် ယောက်ကိုခင်နဲ့တွေ့ပေးမယ်။ သူက ဟိုအင်္ဂလိပ်လက်ထက်ကတည်းကနေ အခုတရုတ်ဖြူကျူးကျော်စစ်ပွဲအထိ တို့ နိုင်ငံအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေတုန်း”

“သူကဘယ်သူလဲ ဟင်။ မောင်ရေး နေတဲ့ တရုတ်မြန်မာစစ်ပွဲအတွက် သူ့ဆီက အချက်အလက်ကောင်းတွေရနိုင်တယ်။ ခင်ဦးတို့အတူတူမှတ်တမ်းယူကြတာပေါ့”

x x x x

နွေဦးကာလရောက်ပြီမို့ လောက အလှသည်တောမှာရှိနေသည်။

လေခမြေသက်၊ ဈာန်ဝိတက်သို့၊ သစ်ရွက်ယော်ရီ ကုန်နီဝယ်၊ သီရိတစ်ဝက်၊ ဖက်၍ဆေးစုံ ချယ်သောပုံသို့ ရဲပြုမြိုင်တွင်း တောလုံး လင်းသာ။

ရှင်ဥတ္တမကျော်၏ တောလားကို ကိုသန့်စင်တွေးနေပါ၏။ ဆူဇန်အတွက် မန္တလေးရိုးကုမ္ပဏီမှ ဝယ်လာခဲ့သောပိုး မြင့်ယက်လုပ်ထားသည့် အရောင်အသွေး ဆန်းသစ်သောဆာရီခြုံထည်မျိုးစုံကို ဝယ်လာခဲ့သည်။ ဆူဇန်သည်တောက်ပ သော အရောင်မျိုးစုံကိုနှစ်သက်သည်။ သူနှစ်သက်မည့် ဆာရီခြုံထည်များကို

မင်္ဂလာဦးလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းအဖြစ်ပေးရန် ကိုသန့်စင်နှင့် ခင်ခင်ဦးတို့ကဝယ်လာခဲ့ ဖြစ်သည်။

ခင်ခင်ဦးမောင်းသော ဘောက်စဝက် ဝွန်ကားပေါ်တွင် ကိုသန့်စင်တစ်ယောက် တရိပ်ရိပ်ဖြတ်သန်းလာသည့် လမ်းဘေး ဝဲယာသဘာဝအလှအပများကိုခံစားလျက် လိုက်ပါလာသည်။ ကျောက်ချောအတက် ခရီးကိုစသည့်နှင့် ကိုသန့်စင်က ခင်ခင်ဦး ကိုသတိပေး၍လိုက်လာသည်။

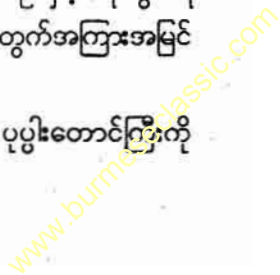
ခြောက်ထပ်ကွေ့အနီးရှုမျှော်ခင်း နေရာတွင် ခင်ခင်ဦးက ကားကိုစက်သတ် လိုက်သည်။

“လာ မောင်။ ဒီနားက ရှုခင်းတွေ ကြည့်ရအောင်။

ဗြိတိသျှစာရေးဆရာကြီး မောရစ် ကောလစ်ကတော့ ဒီနေရာကနေ ဟိုးဝေး ဝေး ပုပ္ပိုးတောင်က မင်းမဟာဂီရိနတ် မောင်နှမတွေရှိရာကို မြင်ရတယ်လို့ရေး ဖူးတယ်။ တကယ်မြင်ရမမြင်ရကြည့်ရ အောင်”

စာမေ့သူ ခင်ခင်ဦးနှင့်ခရီးသွားရ သည်မှာ ကိုသန့်စင်အတွက်အကြားအမြင် တိုးသည်။

“ဟိုးဝေးဝေးမှာ ပုပ္ပိုးတောင်ကြီးကို မြင်ရတယ်နော်”

အနောက်တောင်ထောင့် မှိုင်းပျံပျံ တွင်ပုပ္ဖိုးတောင်ကြီးကိုလှမ်း၍မြင်ရသည်။

“ဟိုမှာတွေ့လား ဒုဌဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးပေါ်မှာ ရှင်မွန်လှရဲ့လွမ်းစေတီ၊ ရွှေစာရံ”

ဒုဌဝတီရစ်ခွေစီးဆင်းနေသော မြလိပ်တောင်ကြီးကလည်း ညိုမှိုင်းလျက် ဒုဌဝတီ၏ အကွေ့အကောက်ကို မြင်ရသည်။

“မောင် ခင်ဦးတို့ မြန်မာပြည်က သိပ်ပြီးလှပတာပဲနော်”

ခရီးဆက်ခဲ့ပြီးနောက် ၂၁မိုင်တွင် ခေတ္တနားကြသည်။

“မောင် ဘာစားမလဲဟင်”

“မောင်ကတော့ ပေါင်မုန့်ထောပတ် သုတ်နဲ့ နွားနို့ပဲ။ ခင်ရောဘာစားမလဲ”

“ခင်ဦးလည်း မောင့်အတိုင်းပဲမှာမယ်”

ကိုသန့်စင်၊ခင်ဦး၏ နားလည်တတ်မှုကိုသဘောကျသွားသည်။ မြန်မာလူမျိုးတို့၏အိမ်ထောင်ရေးသည် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသည်။ သီဂီလောဝါဒသုတ်လာလင့်ကျင့်ဝတ်၊ မယားကျင့်ဝတ်စသော ကျင့်ဝတ်ဗေဒများ၏လွမ်းမိုးမှုအတိုင်း လိုက်နာတတ်ကြသည်။

မကြာမီဆင်ခေါင်းနေရာကိုရောက်ပြီ။ ခင်ခင်ဦးက ဆင်ခေါင်းကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး-

“ဆင်ဖြူရှင် လက်ထက်တုန်းက

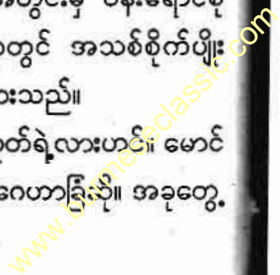
တရုတ်ကျူးကျော်သူတွေ ဒီနေရာအထိ ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မောင်သိတယ်နော်”

“သိပါတယ်။ ဆင်ဖြူရှင်လက်ထက် တရုတ်ကျူးကျော်မှု တတိယစစ်ပွဲမှာ ဆင်ခေါင်းသက်ကယ်ကျင်းအထိရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဆရာကြီးရွှေပြည်ဦးဘတင်ဟောပြောတုန်းကလည်းပါခဲ့တယ်။ ကုန်းဘောင်ဆက်မဟာရာဇဝင်တော်ကြီးလည်း မှာပါတယ်လေ”

မေမြို့အဝင် ကျောက်တောင်စေတီနှင့်လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်အပိုင်းမှ ညာဘက်သို့ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ ညာဘက်အတိုင်းမြို့ပတ်လမ်းကို ဆက်မောင်းသည်။

ခြောက်လခန့်မရောက်ဖြစ်ခဲ့သော စိမ်းလဲ့ဂေဟာခြံကြီးသည် အနည်းငယ်ခြောက်သွေ့သွားသည်ဟုကိုသန့်စင်ထင်သည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း ဇေဝဇေဝါဖြစ်သွားသည်။ ခြံအဝင်ဝတွင်ရှိသော စိမ်းလဲ့ဂေဟာဆိုင်းဘုတ်နေရာတွင် ပန်းပွင့်သစ္စာဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်အသစ်ကြီးကိုစိုက်ထူထားသည်။ ဝင်းအတွင်းမှ ပန်းရောင်စုံပန်းခင်းများနေရာတွင် အသစ်စိုက်ပျိုးရန်မြေကိုပြုပြင်ထားသည်။

“မောင် ဒီခြံဟုတ်ရဲ့လားဟင်၊ မောင်ပြောတော့ စိမ်းလဲ့ဂေဟာခြံလို့ အခုတွေ့

ပန်းပွင့်သစ္စာ

နေရတာက ပန်းပွင့်သစ္စာတဲ့ နာမည်
လေးကလွဲလိုက်တာမောင်ရယ်”

“နာမည်ပြောင်းထားပေမယ့် ဟုတ်ပါ
တယ်ခင်။ ဒီအကြောင်း မောင်ကောင်း
ကောင်းရင်းနှီးဖူးတယ်”

ထိုစဉ်အိမ်အတွင်းမှ ကလေးငယ်များ
ခြံဝင်းအတွင်းပြေးထွက်လာကြသည်။
တူညီဝတ်စုံဝတ်ထားသောကလေးများတွင်
ယောက်ျားလေးများကမိုးပြာရောင်ဘောင်း
ဘီရှည်၊ လက်ရှည်အင်္ကျီအဖြူ၊ မိန်းကလေး
များက ဂါဝန်အပြာနုရောင်၊ အဖြူရောင်
ရင်စေ့လေးများနှင့် ချစ်စရာ။

ကလေးများကိုတွေ့ရသည်မှာ မိုး
ကောင်းကင်အပြာနုရောင်နှင့် စင်ကြယ်
သော အဖြူရောင်တူညီဝတ်စုံများကြောင့်
ရင်ထဲအေးသွားရသည်။

“ကလေးတွေက ချစ်စရာလေးတွေ
နော်။ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးပေါင်းစုံ ကလေး
တွေလည်းပါမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ခင်”

ကလေးငယ်တစ်ဦးကသူတို့ရှိရာခြံဝ
သို့ပြေးလာပြီး။

“ဦးဦးနဲ့ အန်တီဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့
လဲဗျ”

“အန်တီ ဆူဇန်ရှိလား သား”

“သားတို့ ဆရာမလား။ ရှိပါတယ်

ခင်ဗျ။ သားသွားခေါ်လိုက်မယ်နော်”

မကြာမီ အဖြူရောင်ဖျော့ဖျော့ ဆာရီ
ကိုခြုံထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကလေး
နှင့်အတူလိုက်လာသည်။ အဖြူရောင်ဖျော့
ဖျော့ဆာရီကိုဝတ်ထားသော အမျိုးသမီး
မှာဆူဇန်ဟုတ်ပါလေစဟုကိုသန့်စင်ထင်
မိသည်။ဆူဇန်ကအရောင်အသွေးတောက်
တောက်များကိုသာ နှစ်သက်စွာဝတ်ဆင်
တတ်သူ မဟုတ်ပါလား။ တဖြည်းဖြည်း
နီး၍နီး၍လာခဲ့ပြီ။ ဆူဇန်မှဆူဇန် ညီမလေး
ဆူဇန်။

ကလေးငယ်က ခြံတံခါးသော့ဖွင့်ရန်
ရှေ့မှပြေးလာသည်။ ဆူဇန်က ပကတိငြိမ်
သက်သော ကျွဲမြေဖြင့်လျှောက်လှမ်းလာ
သည်။

“ဟာ အစ်ကိုသန့်စင်တို့ပါလား”

“ဟုတ်ပဗျာ။ မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းတွေ
အားလုံးကပြောင်းလဲသွားပါလား ဆူဇန်။
ခင် ကားကိုအထဲမောင်းသွားနှင့်လိုက်
မောင်တို့လိုက်လာခဲ့မယ်”

ခင်ခင်ဦးက ကားကိုအိမ်ရှေ့အထိ
မောင်းသွားလိုက်သည်။

“တော်တော်ပြောင်းလဲသွားတယ်
နော်”

“ဒီလိုပါဘဲ အစ်ကိုရယ်”

“ဦးလေးချတ္တရီရော နေကောင်းတယ်

မဟုတ်လား”

“အဖေဆုံးသွားပြီအစ်ကို”

“ဟင် ဦးလေးဆုံးသွားပြီ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ ရုတ်တရက်ကြီး ဆုံးသွားတာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆူဇန်ရယ်။ ကိုဗဟာ ဝူးရော ရှေ့တန်းမှာပဲလား”

“နောက်မှအေးအေးဆေးဆေးပြော ကြတာပေါ့။ အစ်ကိုတို့အနားယူကြပါဦး”

အိမ်အတွင်း၌ ကလေးစာသင်ခုံများ ကိုအစီအရီတွေ့ရသည်။ အခြားဆရာမ တစ်ဦးလည်းရှိနေသည်။

“သူကညီမကျောင်းကိုလာပြီးကူညီ နေတဲ့ ဆရာမစန္ဒီမာလာ”

စန္ဒီမာလာကပြုံးပြအသိအမှတ်ပြု သည်။

“ဟုတ်ကဲ့တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ဆရာမ”

ပန်းနုရောင် ဆာရီကိုခြုံထားသော ဂေါ်ရခါးမလေးတစ်ဦးပင်။ တစ်ချိန်က ဆူဇန်နှစ်သက်သော ပန်းနုရောင်ဆာရီခြုံ ထည်ဖြင့်လှပကျော့ရှင်းသော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။

“မောင် ခြံကြီးက အကျယ်ကြီးပဲနော်”

ခင်ခင်ဦးက အိမ်အတွင်းဝင်းလာရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ညီမလေး ဒါကိုယ်လဲနီး ခင်ခင်ဦးတဲ့။ ခင် သူကဆူဇန်။ တော်လှန်ရေးလုပ်တုန်း ကတည်းက မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာ”

“အစ်မကတော့ သဘောကျလွန်းလို့ အိမ်ရှင်ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ခြံထဲလျှောက် ကြည့်လာမိတယ်”

“ရပါတယ် အစ်မရယ်။ အစ်မကသိပ် လှတာပဲနော်။ ကျက်သရေရှိလိုက်တာ။ အစ်ကိုသန့်စင်သိပ်ကံကောင်းတာပဲ။ အစ်ကိုနဲ့လည်းလိုက်ဖက်တယ်”

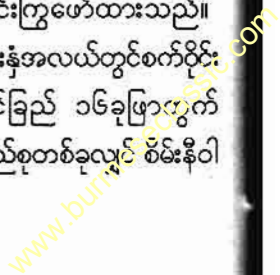
“ငါ့နှမက မြောက်နေပြန်ပါပြီ။ ညည်း အတွက်လက်ဆောင်တွေပါလာပါတယ်”

“လာ အစ်ကိုတို့ ထိုင်ကြဦး”

အိမ်ဦးခန်းတွင် ဆာဂျင်မဟာဇူး ဓာတ် ပုံကိုကိုသန့်စင်တွေ့လိုက်သည်။ ထိုဓာတ်ပုံ တွင် ရွှေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသောတံဆိပ်ကို ဖဲကြိုးစဖြင့်ဓာတ်ပုံပေါ်မှချိတ်ဆွဲထားသည်။

ကိုသန့်စင်ဓာတ်ပုံအနီးသို့ ချည်းကပ် သွားသည်။ ရွှေတံဆိပ်သည် အချင်းတစ် လက်မခန့်ရှိသည့် အပိုင်းဖြစ်သည်။ တံဆိပ် ထဲတွင် စပါးနံ့ဖြင့်ရစ်ခွေးထားသည်။ စပါး နံ့အောက်ခြေတွင် တစ်ခုနှင့်တစ်ခုချီနှောင် ထားသောပြီး ဖောင်းကြွဖော်ထားသည်။

ဝန်းရံထားသောစပါးနံ့အလယ်တွင်စက်ဝိုင်း တစ်ခုပါရှိပြီးရောင်ခြည် ၁၆ခုဖြာဖွက် နေသည်။ ရောင်ခြည်စုတစ်ခုလျှင် စိမ်းနီဝါ

အရောင်သုံးမျိုးဖြင့်ခြယ်မှုန်းထားသည်။ တံဆိပ်၏ရှေ့မျက်နှာအလယ်တွင် ယာဘက်သို့မျက်နှာမူနေသော မြန်မာခြင်္သေ့တစ်ကောင်ကို ရွှေဖြင့်ရုပ်လုံးဖော်ထားသည်။

ကိုသန့်စင်တံဆိပ်ကလေးကို လှုပ်ကြည့်လိုက်သောအခါပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် သီဟသူရဟူသောစာလုံးများတံဆိပ်ကိုပတ်၍ တစ်ခုပေါ်တစ်ခုဆက်ကာ လှပစွာပုံဖော်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ထိုတံဆိပ်ထဲတွင် တပ်ကြပ်ကြီးဗဟာဒူးဟူသောအမည်ကိုရေးထိုးထားလေသည်။

ကိုသန့်စင်နောက်တွင်ရပ်နေသော ဆူဇန်မျက် ရည်များဝေဝဲလာသည်ကို ခင်ခင်ဦးမြင်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင်အခြေအနေကိုသဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ဂုဏ်ယူပါတယ် ညီမလေးရယ်”

ဆူဇန်၊ ခင်ခင်ဦး၏ရင်ခွင်အတွင်း မျက်နှာအပ်၍ငိုချလိုက်သည်။

“အစ်ကိုတို့ဆီ ဆူဇန် မင်္ဂလာဖိတ်စာ မပို့နိုင်ခဲ့ဘူး။ မင်္ဂလာလည်းမဆောင်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူးလေ။ သူ ရှေ့တန်းမှာသူရဲကောင်း ပီသစွာကျဆုံးသွားခဲ့တယ်။ သူ့နဲ့အတူ ကျဆုံးခဲ့ကြတဲ့ ဆွတ်ဗဟာဒူးရိုင်းကို နိုင်ငံတော်က အောင်ဆန်းသူရိယာဘွဲ့ချီး

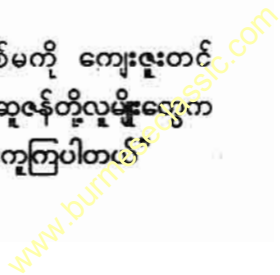
မြှင့်ခဲ့တယ်။ အစ်ကိုတို့ထူးနဲ့ မန်းမဟာဒူး တို့ကိုတော့ သီဟသူရဘွဲ့ ချီးမြှင့်ခဲ့တယ်”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက ကိုယ်အမေမာ နေတာရယ်၊ ဆုံးသွားခဲ့တာရယ်ကြောင့် ကိုယ်ဘာသတင်းမှမကြားလိုက်၊မဖတ်လိုက် ရဘူးဆူဇန်”

“ဆူဇန်ဘဝမှာ အစ်ကိုသန့်စင် မျှော်လင့်မထားမိမယ်၊ အဖြစ်အပျက်တွေဖြစ်ခဲ့တယ်အစ်ကို။ သူတို့ရှေ့တန်းကပြန်လာဖို့တစ်ပတ်လောက်အလိုမှာ အိမ်ကိုသူတို့ တပ်က ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ဆရာကြီး တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး လက်ထပ်ခွင့် ကျတဲ့အကြောင်းအကြောင်းကြားလာတယ်။ သူတို့ရှေ့တန်းကပြန်လာတဲ့နေ့မှာ အဖေနဲ့ ဆူဇန် သူ့ကိုသွားကြိုခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီမှာ သူပြန်ပါမလာတော့ဘူး။ အဖေလည်း ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မစိတ်နဲ့ပဲ နှလုံးရောဂါနဲ့ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ငါ့နှမရယ်။ ကဲ. . ကဲ. . စိတ်ကိုဖြေပါ။ ကိုယ်တို့ရောက်လာ မှအဟောင်းတွေအသစ်ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ငါ့နှမ ရှေ့ခရီးအတွက် ကိုယ်တို့ကဆွေမျိုးအရင်း တွေလိုရှိနေမှာပါ”

“အစ်ကိုနဲ့အစ်မကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီမှာရှိတဲ့ဆူဇန်တို့လူမျိုးလွှာကလည်း ဆူဇန်ကိုဖေးကူကြပါတယ်”

ဆူဇန် ငိုနေသည်ကို မြင်သောအခါ ကလေးများ၏ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များ စို့လာသည်ကို ခင်ခင်ဦးသတိထားမိလိုက်သည်။

“ဟိုမှာကြည့်ပါဦး ညီမလေးငိုတော့ ကလေးတွေလည်း ငိုကုန်ပြီ”

ဆူဇန် မျက်ရည်ကပျာကရာသုတ်လိုက်သည်။ မျက်နှာကိုပြင်၍ ကလေးများကိုကြည့်လိုက်သည်။

“သားတို့၊ သမီးတို့ ဧည့်သည်ဦးဦးနဲ့ ဒေါ်တီတို့က နားထောင်ချင်လို့တဲ့ မင်္ဂလာတရားတော်ကဗျာလေးရွတ်ပြပါလား”

ကလေးများက အရှိန်ဖြင့်လွှတ်လိုက်သော ရေအလျင်ကဲ့သို့သံပြိုင်ဆိုလိုက်သည်။

လူမိုက်ဆိုလျှင် ရှောင်သွေလွှဲလို့ မမှီဝဲနှင့် ကင်းအောင်နေ ပညာရှိကိုအစဉ်တွဲလို့

မှီဝဲဆည်းကပ်နည်းယူစေ သုံးပါးရတနာမိဘများနှင့် ဆရာသမားကို ပူဇော်လေ

ချမ်းသာကိုပေး နေထိုင်ရေး မျှော်တွေးထောက်ဆလေ။ အဲဒါမှ ဗုဒ္ဓဝါဒ ကမ္ဘာမင်္ဂလာပေ။

ကလေးများ၏ ဟန်ပန်အမူအရာနှင့် သံပြိုင်သီဆိုလိုက်သောကဗျာသံကြောင့်ဆူဇန်ကိုသန့်စင်၊ ခင်ခင်ဦးတို့၏သောကများငြိမ်း

အေးသွားကြသည်။

“ဆူဇန်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

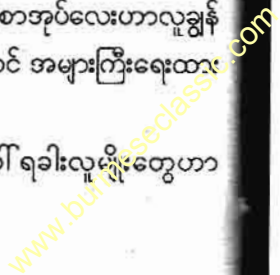
“ကဲ သားတို့သမီးတို့အားလုံးပြန် နိုင်ပြီ။ မနက်ဖန်ကြမှစောစောလာကြ။ ဟုတ်ပြီလား”

ဆရာမလေးစန္ဒီမာလာက ကျောင်းဆင်းပေးလိုက်သည်။ ကလေးများက မင်္ဂလာပါ ဆရာမဟု သံပြိုင်နှုတ်ဆက်ကြပြီး စာသင်ခန်းထဲမှ စနစ်တကျနှစ်ယောက်တစ်တွဲထွက်ခွာသွားကြသည်။ ကိုသန့်စင်၊ ခင်ခင်ဦး၊ ဆူဇန်နှင့် စန္ဒီမာလာတို့ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဆူဇန်ရဲ့ ပန်းပွင့်သစ္စာဆိုတဲ့ ကျောင်းနာမည်လေးက လှလိုက်တာ။ ဘယ်သူပေးတာလဲဟင်။ အစ်မဖြင့် သိပ်သဘောကျတာပဲ”

“အဲဒီနာမည်လေးကို ပေးရတာ အကြောင်းတရားတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ အကျယ်ပြောဆုံး မိုးကောင်းကင်၊ အဖိုးတန်ဆုံးနာမည်တစ်လုံးဆိုတဲ့စကားအစ်ကိုပေးခဲ့တဲ့ဆုထူးပန်ယောက်ျားဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးထဲမှာပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်လေးဟာလူချွန်လူကောင်းဖြစ်အောင် အများကြီးရေးထားတယ်။

ကျွန်မတို့ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးတွေဟာ

မြန်မာပြည်မှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာကြ တော့ မိမိမွေးဖွားရာမြေကိုတာဝန်ကျေ အောင် ကျေးဇူးဆပ်ရပါမယ်။ ဆူဇန် ချစ်သူဟာ ဒီမြေမှာတာဝန်ကျေခဲ့သူပါ။ သူ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘဝနဲ့အသက်ကို ပေးဆပ်ခဲ့သူလည်းဖြစ်တယ်။

သူနဲ့ဆူဇန်စိတ်ချင်းသာ ပေါင်းဖက် ခဲ့ရပေမယ့် အဲဒီစိတ်ဓာတ်ဟာရုပ်ချင်း ပေါင်းသင်းရတာထက် ခိုင်မြဲနေတယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်တယ်။ တစ်နေ့ အဲဒီနေ့ဟာ ကျွန်မထင်ပါတယ်။ သူတိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန်ရပြီး ခံစားနေရတဲ့အချိန် မယ်။ သူရဲ့စိတ်ဝိညာဉ်ဟာ ဆူဇန်ရှိရာကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

ဆူဇန်ကိုလည်း သူက ကြင်ကြင်နာနာ လက်တွဲခေါ်သွားတယ်။ စကားတွေလည်း အများကြီးပြောလာတယ်။ သူ့ရဲ့စကား တွေဟာ သူ့အတွက်မဟုတ်သလို ဆူဇန် အတွက်လည်းမဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ဟောဒီ မြေကြီးအတွက် မြေကြီးပေါ်မှာနေထိုင်တဲ့ လူတွေအားလုံးမြေကမ္ဘာကို တာဝန်ကျေရ မယ်ဆိုတဲ့ သဘောတွေ။ နောက်ပြီး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားကြောင့် စစ်ပွဲတွေဖြစ်နေရတာ၊ အဲဒီစစ်ပွဲတွေ ငြိမ်းစေချင်တယ်တဲ့ အစ်မရယ်”

ဝမ်းနည်းစွာပြောနေသော ဆူဇန်မော

သွား၍ စကားကိုခေတ္တနားလိုက်သည်။

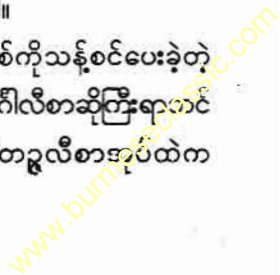
“သူကလေ ဟောဒီကမ္ဘာမြေမှာသစ္စာ ရှိတဲ့ပန်းတွေ ထာဝရပွင့်အောင်၊ ပွင့်တဲ့ပန်း တွေအမြဲမွှေးအောင် ဆူဇန်တာဝန်ယူပေး ပါလို့မှာရှာတယ်။

အဲဒီစကားတွေပြောပြီး ဘုရားမှာ ဆူဇန်တို့ဆုတောင်းခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ ဆုတောင်းထဲမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာပွင့်လန်းရာ မြန်မာပြည်မှာပဲ လူဖြစ်ရပါလို့၏လို့ ဆု တောင်းခဲ့ကြတာ။ အဲဒီအိပ်မက်မက်ပြီး သူလည်းဆူဇန်နားက ထာဝရထွက်ခွာ သွားခဲ့တယ်”

ဆူဇန်ပြောသည့်စကားများကို အား လုံးတိတ်ဆိတ်စွာနားထောင်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

“နောက်ပိုင်းဆူဇန်လုပ်မယ့် ရေရှည် အလုပ်မှာ ကလေးတွေအတွက်ပြုစုပျိုး ထောင်မယ့် ကျောင်းလေးဖွင့်မယ်ဆိုပြီး ဒီကျောင်းလေးကိုဖွင့်ခဲ့တယ်။ နာမည် ကိုလည်းပန်းပွင့်သစ္စာလို့ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒါ ကလည်း သစ္စာရှိတဲ့ပန်းတွေထာဝရပွင့် အောင်၊ ပွင့်တဲ့ပန်းတွေအမြဲမွှေးအောင်ဆို တဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါ။

နောက်ပြီး အစ်ကိုသန့်စင်ပေးခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာဘင်္ဂါလီစာဆိုကြီးရာဘင် ဒြာနတ်တဂိုးရဲ့ ဂီတဇ္ဇလီစာအုပ်ထဲက

ကဗျာတွေကလည်း ဆူဇန်ကိုလွမ်းမိုးခဲ့တယ်။

လောကကြီးကို အလှဆင်နေတဲ့ သက်မဲ့ပန်းတွေ သစ္စာရှိသလို ဆူဇန်တို့ မျိုးဆက်သစ်ကလေးတွေ သစ္စာရှိတဲ့ ပန်းတွေဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်မယ် ဆိုတဲ့ဆန္ဒတွေဖြစ်စေခဲ့တယ်။ စီးပွားရေး အတွက် ဂေါ်ရခါးဒိုင်ရိုနို့ဆီချက်လုပ်ငန်းကိုလည်း ထူထောင်ထားတယ်။ နောက်ပြီး ဆူဇန်က ဆူဇန်မျိုးဆက်ကိုယ်တိုင်မွေးဖွားဖို့အခွင့်မသာတော့ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ဆူဇန်ကမိန်းမသားတစ်ဦးဖြစ်လို့ မိခင်စိတ်အပြည့်ရှိပါတယ်။ ကလေးတွေကို ဆူဇန်ရဲ့ သားတွေ၊ သမီးတွေအဖြစ်စောင့်ရှောက်ဖို့ ဒီစေတနာကျောင်းလေးကို ပန်းပွင့်သစ္စာလို့နာမည်ပေးပြီးဖွင့်ခဲ့တာပဲ။

ဆူဇန်က တပ်ကြပ်ကြီးဗဟာဒူး၏ ဓာတ်ပုံကိုလွမ်း၍ကြည့်လိုက်ပြီး အစ်ကိုရောက်ရာဘဝကကျေနပ်ပါလို့ပြောနေသယောင်။

ဆူဇန်စကားသံဆုံးသည်နှင့် အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေမိကြသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော်လည်းအကျယ်လောင်ဆုံးသောအသံသည်ကျယ်ပြန့်လှစွာ မြည်ဟိန်းထွက်ပေါ်နေပါ၏။ ထိုအသံတို့သည်ကာ ကိုသန့်စင်၊ ခင်ခင်ဦး၊စန္ဒိမာလာတို့၏ဆူဇန်ကိုကရုဏာ

စိတ်ဖြင့်နှစ်သိမ့်ပေးနေကြသည့်အသံ။

“အစ်ကိုတို့ ဒီညဒီမှာ အိပ်မယ်မဟုတ်လား။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ကြာကြာနေပေးစေချင်ပါတယ်”

ဆူဇန်၏ လိုအပ်မှုဖြင့်တောင်းဆိုသည်ကို ခင်ခင်ဦးကမိန်းမသားပီသစွာ စကား ကရုဏာစိတ်ဖြင့်အဖြေပေးသည်။

“နေပေးမှာပေါ့ညီမလေးရယ်။ အစ်မတို့ညီမလေးအနားမှာ အမြဲရှိနေတယ်လို့ မှတ်ထားပေါ့။ မေမြို့ကို မကြာမကြာလည်း လာလည်ပါမယ်။ ဟုတ်တယ်နော် မောင်”

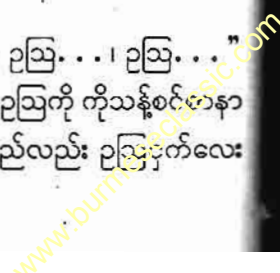
ကိုသန့်စင်က ခေါင်းငြိမ်၍ အသိအမှတ်ပြုသည်။

“အစ်မနဲ့ အစ်ကိုသန့်စင်ကို ဆူဇန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

x x x x

ကိုသန့်စင်ရော ခင်ခင်ဦးပါတစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့။ ဆူဇန်၏ဘဝကြမ္မာကြမ်းတမ်းမှုအကြောင်းအတွေးစရည်လျားခဲ့ကြသည်။ မေမြို့နေဦးသည် လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ခါတော်မီပင်ကြီးထက်မှ ဥဩငှက်ငယ်၏ အဖော်မဲ့တွန်ကြူးသံကို ကြားရသည်။

“ဥဩ... ဥဩ... ဥဩ...”
အဖော်မဲ့နေ့ဥဩကို ကိုသန့်စင်မှာနာသည်။ ဆူဇန်သည်လည်း ဥဩငှက်လေး

ပန်းပွင့်သစ္စာ

ငိုအဖော်မဲ့ရှာပြီ။ နံနက်စောစောကလေး
ငယ်များရောက်လာကြသည်။ သူတို့လေး
တွေ ပန်းပွင့်သစ္စာခြံကြီးအတွင်း ပြေးလွှာ
ဆော့ကစားနေကြသည်။

ဘာလိုလိုနှင့် ကိုသန့်စင်တို့ဆူဇန် အိမ်
တွင်ရောက်နေသည်မှာ တစ်ပတ်ရှိသွားပြီ။
စာတမ်းအတွက် အချက်အလက်လည်းစုံ
သင့်သလောက်စုံနေပြီဖြစ်သည်။

“ညီမလေး ဒီနေ့ကိုယ်တို့ပြန်တော့
မယ်”

“အစ်ကိုတို့ကလည်းမြန်လိုက်တာ။
အစ်ကိုစာတမ်းအတွက် အချက်အလက်
တွေကစုံပြီလား။ ဆူဇန်ကတော့ဖြင့် မပြန်
စေချင်သေးပါဘူး”

“အေးပါကွယ်။ နောင်လည်းမကြာ
မကြာလာခဲ့ပါ့မယ်။ အခုတော့ခွင့်ပြုပါအံ့”

“မောင် ဆူဇန်ကိုပေးမယ် လက်
ဆောင်ပစ္စည်းတွေပေးဖို့မေ့နေအံ့မယ်နော်”

“ဪ မေ့တော့မလို့ပါလား။ ငါ့နှမ
ခဏလေးနော်”

ကိုသန့်စင်က ရိုးကုမ္ပဏီမှဝယ်လာ
သော ရောင်စုံပိုးထည်ဆာရီခြုံထည်များ
ကိုယူပေးလေသည်။

“ငါ့နှမနှစ်သက်မယ်ထင်တဲ့အရောင်
တွေ ကိုယ်တို့ရွေးလာခဲ့တာ ကြိုက်ရဲ့လား
ကြည့်ပါဦး”

ဆူဇန်အရောင်အသွေးစုံ ဆာရီခြုံ
ထည်များကိုတစ်ခုချင်းဖွင့်ကြည့်ပြီး လက်
ကလေးများတုန်ရီလာသည်။

“ဆူဇန်အကြိုက်ကိုသိတဲ့အတွက်
အစ်ကိုသန့်စင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
အစ်ကိုတို့ဇနီးမောင်နှံပေးတဲ့ လက်ဆောင်
ပစ္စည်းကို ဆူဇန်မြတ်မြတ်နိုးနိုးသိမ်းထား
ပေးပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ဆူဇန်ဘဝမှာ ဒီလို
လှပတဲ့အရောင်အသွေးနဲ့ဆာရီကိုဝတ်ဆင်
ခွင့်မရှိတော့ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ညီမလေး”

“ဆူဇန်တို့လူမျိုးမှာ မုဆိုးမဖြစ်သွားတဲ့
မိန်းမသားတွေဟာ အရောင်ပါတဲ့ဆာရီကို
ဝတ်ဆင်ခွင့်မရှိပါဘူး။ မုဆိုးမဖြစ်သွားသူ
တွေက အလှအပ၊ အရောင်အသွေးပါတဲ့
အဆင်တွေကို ထာဝရစွန့်လွှတ်ကြရတယ်”

အပြင်ဘက်မှ ခေါင်းလေးများပြု
ကြည့်နေသော ကလေးများ၏မျက်ဝန်း
များက သူတို့နားမလည်သောစကားများ
အတွက်ဝေခွဲမရ တွေဝေနေကြလေသည်။

“သစ္စာကြီးလှချည်းလားငါ့နှမရယ်။
ကံကြမ္မာကလည်း ငါ့နှမအပေါ် ကျမှရက်
စက်လွန်းပါတယ်”

“မောင်ကလည်း ဆူဇန်စိတ်မကောင်း
အောင်”

“ဆူဇန်ကျေနပ်ပါတယ် အစ်မရယ်။

အဲဒီလိုပေးဆပ်ရမှုတွေကို ဆူဇန်လက်ခံ တတ်နေပါပြီ။ ကလေးတွေကိုလည်း ပေး ဆပ်မှုတွေနဲ့ပြုစုသွားမှာပါ။ ပန်းပွင့်သစ္စာ ခြံကြီးအတွင်းမှာ နောက်ထပ်စိုက်ပျိုးမယ့် ပန်းတွေက အဖြူရောင်ပန်းတွေပဲဖြစ်ရ မယ်။ အဲဒီအဖြူရောင်ပန်းတွေဟာ သစ္စာ ရှိတဲ့ ပန်းတွေပဲဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ အစ်ကို တို့အစ်မတို့ယုံကြည်ထားလိုက်ပါတော့”

x x x x

မေမြို့အဆင်း ဘောက်စဝက်ဝှက်ကား လေးပေါ်တွင် လူသားနှစ်ဦးတိတ်ဆိတ်စွာ အတွေးကိုယ်စီနှင့် အတူရှိနေကြသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုကို အတင်းဖြိုခွင်းလိုက်သူက ခင်ခင်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

“ခင့်အတွက် သမိုင်းစာတမ်းတစ် စောင်ရေးဖို့အကြောင်းဖန်လာပြီမောင်”

“ဘယ်လိုစာတမ်းမျိုးလဲ ခင်”

“လောကကြီးမှာ သစ္စာရှိတဲ့လူမျိုးတွေ အကြောင်း၊ သူတို့လူမျိုးတွေရဲ့ ကိုးကွယ် ယုံကြည်မှု၊ သစ္စာတရား၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အကြောင်းရေးဖွဲ့မယ့် သမိုင်းရသစာတမ်း ပါမောင်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်မွေး ပွားရာ လုမ္ဗနီဥယျာဉ်ရှိရာ နီပေါနိုင်ငံ။ အဲဒီနိုင်ငံက သစ္စာရှိတဲ့လူမျိုး၊ ဂေါ်ရခါးလူ မျိုးတွေအကြောင်းရယ်။ မြန်မာပြည်ဖွား ဂေါ်ရခါးလူမျိုးတွေအကြောင်းရယ်။ ဆူဇန်

လို့၊ ဗဟာဒူးလိုသူရဲကောင်းဇနီးမောင်နှံရဲ့ ဘဝအားမာန်ကိုရေးမယ်။ အဲဒီစာတမ်းကို လည်း ဆူဇန်ရဲ့စာသင်ကျောင်းလေး နာမည်ကိုပဲပေးမယ်။ ပန်းပွင့်သစ္စာလို့လေ”

“ဟင် ခင်ကလည်းအဲဒီနာမည်နဲ့ဆို ရင်သမိုင်းစာတမ်းဖြစ်ပါ့မလား။ ဝတ္ထုရှည် ကြီးပဲဖြစ်ပဲဖြစ်လာမှာပေါ့”

“မောင်ရယ် ကမ္ဘာမှာအလွန်ထင်ရှား တဲ့ လီယိုတော်စတိုင်းရဲ့ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး ဟာ ဝတ္ထုရှည်ကြီးဆိုပေမယ့် သမိုင်းအဖြစ် အပျက်တွေကို အခြေခံထားလို့ သမိုင်းလို့ သုတေသီတွေက မှတ်တမ်းတင်ကြတာ မဟုတ်လား”

“ခင်ရေးမယ့် စာတမ်းအတွက် မောင် နည်းနည်းအကြံပြုချင်တယ်။

မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ လွတ်လပ်ရေးကျိုး ပန်းမှု၊ ပြည်တွင်းစစ်၊ တရုတ်ဖြူကျူးကျော် မှုမှာပါဝင်ခဲ့တဲ့ မြန်မာ့တပ်မတော်ဟာ အဲဒီ ဖြတ်သန်းမှုသမိုင်းမှာ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုး အတွက်သာ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခဲ့တယ် ဆိုတာရယ်။ လူမျိုးခြားဆိုပေမယ့် နိုင်ငံ တော်က နိုင်ငံသားအဖြစ်အသိအမှတ် ပြုရလောက်အောင် ဒီမြေ၊ ဒီရေရဲ့အကျိုး စီးပွားအတွက် သစ္စာရှိခဲ့တဲ့သူတွေရဲ့အ ကြောင်းတွေကိုပေါ်လွင်အောင်ရေးစေချင်

ပန်းပွင့်သစ္စာ

တယ်”

ကိုသန့်စင်၊ ခင်ခင်ဦးမျက်နှာအား
ကြည့်လိုက်သောအခါ သူမမျက်လုံးများ
တွင်သစ္စာတရား၏အဋ္ဌေအသက်ကြောင့်
အရောင်တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။

လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်အပိုင်းကို
မြင်သောအခါ ကိုသန့်စင် တင်နီဆင်၏
ကဗျာကိုသတိရလိုက်သည်။

သားသမီးကိုချစ်ခြင်းဖြင့်

မိခင်၏မျှော်စဉ်ကို

အဏ္ဏဝါနှင့် ကုန်းပြင်ကိုမိုးကာ

ဤနေရာတွင် တည်သည်။

မိခင်၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို

ရွှေစာဖြင့် ကမ္ပည်းထိုးသည်။

ဤမျှော်စင်တည်သည်

နှမ်းဖတ်ကျောက်များသာ

မိခင်၏မေတ္တာကဲ့သို့ ခိုင်မာလျှင်

ဤမျှော်စင်ရေရှည်တည်မည်။

အတွေးနယ်ချဲ့နေသော ကိုသန့်စင်
ကိုကြည့်၍ ခင်ခင်ဦးစကားစလိုက်သည်။

“မောင် ဆူဇန်လိုသတ္တိရှိတဲ့၊ သစ္စာရှိ
တဲ့ ကိုယ့်အမျိုးဂုဏ်ကိုစောင့်ထိန်းတတ်တဲ့
ဂေါ်ရခါးမလေးနဲ့ မြန်မာ့မြေမှာမွေးဖွားပြီး
မြန်မာပြည်ကိုပဲ သစ္စာရှိရှိချစ်တတ်ကြတဲ့
ဂေါ်ရခါးလူမျိုးတွေနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ဇိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်ရတဲ့ မောင့်အတွက် ခင်ဦး

ဂုဏ်ယူပါတယ်”

ကိုသန့်စင်နှင့် ခင်ခင်ဦးတို့၏ဘောက်
စဝက်ဂွန်ကားလေးသည် အကောက်အ
ကွေ့များသောလမ်းကြောင်းများကိုဖြတ်
သန်း၍ ဇာတိပုညဂုဏ်မာနကြီးလှသော
တိုးတက်သောပြောင်းလဲမှုသမိုင်းများရှိရာ
မြို့ရွှေမန္တလေးဆီသို့တိုးဝင်သွားလေသည်။

မာယိန္ဒ၊ ပုသိမ်ကြီး။

၂၀၀၇ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၀ရက်

